

Giới thiệu Những Con Bướm Đêm - The Moths

Truyện Những Con Bướm Đêm - The Moths của tác giả P.T.Nguyên là một trong những câu chuyện teen hay. Những con bướm đêm không chỉ dừng lại ở một tác phẩm ngôn tình bình thường, nhưng trong đó, còn chứa đựng những câu chuyện về mối quan hệ giữa vợ chồng và con cái, những tác động của các bậc làm cha làm mẹ đến con cái và cách chúng phản ứng lại với họ, những hoài bão của người trẻ về một tương lai mới mẻ và đầy ắp hi vọng dành cho họ, hơn nữa.

Nhưng con bướm đêm còn chứa đựng nhiều bài học về sự lạc quan yêu đời, sự đấu tranh của những người trẻ để có thể vượt qua được những định kiến nghiêm khắc của xã hội, tìm lại công lý cho kẻ vô tội.

Bạn đang đọc truyện *Những Con Bướm Đêm - The Moths* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

PHẦN 1

Sóng bắt đầu từ gió Gió bắt đầu từ đâu

Em cũng không biết nữa

Khi nào ta yêu nhau...

(Sóng - Xuân Quỳnh)

CHƯƠNG 1

Sài Gòn những ngày gần cuối tháng mười hai bỗng chốc trở nên se lạnh đến lạ thường, gió heo may thổi đều từng cơn khiến người Sài Gòn ai nấy ra đường đều cảm thấy xít xoa. Nhưng không vì thế mà người ta chán nản, nhưng ngược lại, họ cảm thấy vô cùng phấn chấn và hào hứng. Chốc chốc ta bắt gặp đám ba cô gái xúng xính trên mình nào vớ tất đủ loại màu sắc, áo dài tay kiểu này kiểu nọ, hay thậm chí có cô nàng tuổi “teen” còn vận trên mình hẳn một cây thu đông ra trò nhưng có phần làm quá. Còn mấy cậu thanh niên trai tráng vì thích khoe mẽ, hay chỉ đơn thuần họ là đàn ông nên cần tỏ ra mạnh mẽ và bản lĩnh đôi chút, vì thế, việc họ vận trên mình nào áo khoác tay dài hoặc mang vớ tất xem ra không được đúng đắn cho lắm, kể ra cũng ngộ thật, ăn mặc cũng có sự phân chia giai cấp, giới tính rõ đến vậy.

Người Sài Gòn yêu thích và chết mê chết mệt với cái lạnh của miền Bắc, bởi lẽ, ở cái xứ phương Nam này quanh năm hai mùa mưa nắng, lúc mưa thì mưa tầm tã, lúc nắng thì nắng đến đổ lửa, không những thế, ông trời còn đặc biệt ưu ái ban thêm một chút nhiệt lượng, vì thế mà người phương Nam yêu cái lạnh, yêu cái rét đến cắt da cắt thịt của phương Bắc, đơn giản vì họ muốn vậy mà thôi.

Cụ già và trẻ nhỏ có lẽ những thành phần duy nhất không mấy thích thú gì đợt gió lạnh đầu mùa, không khí lạnh buốt giống như những cơn ác mộng quái dị đối với hai đối tượng này. Các cụ chân tay yếu ớt, chỉ cần trời trở gió chút thôi cũng đủ khiến tay chân các cụ đau ê ẩm và mệt lên mệt xuống chứ đừng nói đến rét. Còn trẻ nhỏ thì ho tới ho lui khiến các bậc làm cha, làm mẹ đứng ngồi không yên.

Thế mới nói, đôi lúc, gió lạnh đầu mùa đến với người phương Nam như người bạn không dành cho tất cả mọi đối tượng.

Ở một góc đường có phần khá sáng sủa của con phố nhỏ nằm trên đường Lý Thường Kiệt có một cô gái nhỏ nhắn xinh xắn đang co ro trong cái rét nhẹ của Sài Gòn, cô mặc độc chiếc quần jean ngắn tới tận mông; chiếc quần có lợi thế giúp cô khoe được cặp chân dài trắng sáng mà cô đã cất công chăm chút bấy lâu nay, cô còn mang đôi giày cao gót màu đỏ lựu chín, đôi giày càng tôn thêm vẻ trắng sáng của làn da.

Cô thầm cảm ơn vì mình có mặc áo dài tay (một chiếc áo len mỏng màu hồng cánh sen có hình con chuột Mickey nằm chính giữa, một món quà của người đàn ông lạ mặt nào đó tặng cô như phần thưởng cho những cố gắng nỗ lực không ngừng nghỉ của cô) chứ không cô cũng không biết làm sao để chống chọi với cái lạnh. Cô đưa hai bàn tay lên mặt, thôi từng làn hơi ấm nóng, sưởi ấm đôi tay trắng bệch và lạnh lẽo của mình. Cái rét làm cô nhớ nhà da diết; quê cô là một vùng đất quanh năm mát mẻ, khí hậu ôn hòa, xứ núi quanh năm lồng gió, ngày đông thì lạnh đến thấu xương, nhưng cô không phản nản gì, cô yêu tất cả chúng.

Cô xa quê hương cũng tầm một năm, Sài Gòn chính là mảnh đất hứa hẹn giúp cô gái trẻ thực hiện giấc mơ đại học; cô thi đậu vào một trong những trường thuộc top hàng đầu cả nước về lĩnh vực tài chính ngân hàng. Tiếng Anh là lợi thế nổi trội nhất.

Rời xa quê hương, hành trang mà cô mang trên mình đó là tất cả sự kì vọng của gia đình, tất cả kiến thức mà cô tích góp được trong suốt hơn mười hai năm đèn sách. Như một người sắp đi xa, luôn cố gắng chuẩn bị một cách kĩ lưỡng và chu đáo nhất, cô không hề muốn mình lạc lõng ở một nơi không có mấy người thân ruột thịt gì mà chỉ có người đứng ngược lối.

Cứ tưởng mọi thứ sẽ đầu vào đấy, nhưng rồi biến cố ập đến với cô gái trẻ, để rồi sau đó, cuộc đời cứ thế tàn nhẫn đập đổ tất cả những thứ đáng ra sẽ

thuộc về cô...

Đêm nay anh có một ca trực mà theo như lời anh nói là chán ngắt đến nỗi chả ham gì mà nhận lãnh, nhưng vì theo lệnh cấp trên, anh buộc lòng tuân lệnh một cách đầy miễn cưỡng.

Anh là một chàng trai có thể nói là không coi ai ra gì, vừa kiêu ngạo lại vừa hốc hách. Trong đơn vị, anh luôn vênh váo và tỏ vẻ tài giỏi, khiến đồng nghiệp chỉ muốn chực chờ tống anh một cú đấm. Mặc dù biết tính cách hốc hách và ngang bướng của anh, nhưng đơn vị không thể đuổi việc anh được, đơn giản vì anh tài giỏi, và anh nghĩ, chính vì mình tài giỏi nên mình có quyền làm như vậy.

Tài giỏi đâu phải là cái tội chứ - Anh thâm nghĩ trong bụng.

Xuất thân từ một gia đình danh giá và có truyền thống làm trong ngành công an, bố của anh là một người chính trực nhất mà anh từng biết đến, còn mẹ anh là một người phụ nữ đoan trang, nết na thủy mì. Gia đình anh luôn tự hào về thành tích vẻ vang và chói sáng mà gia đình có được, chính vì thế mà phần nào tác động đến nhận thức cũng như nhân cách trong con người anh. Anh không coi ai ra gì và luôn nghĩ mình và gia đình mình là những thành phần ưu tú nhất trong xã hội mà những người chung quanh phải luôn ngưỡng nhìn mà noi theo.

Anh chọn theo học ngành công an vì muốn nổi nghiệp bố mình, hơn thế nữa, anh tự nhận tính cách mình rất thích hợp với nghề còng tay, đâm đá, suy luận hay đuổi theo tội phạm các kiểu. Chuyên ngành mà anh theo đuổi là cảnh sát cơ động, loại hình cảnh sát luôn đóng vai trò vô cùng quan trọng trong việc gìn giữ bình yên, trật tự trị an cho xóm làng, khu phố, chợ búa. Hơn thế nữa, anh theo học môn võ Taekwondo như một giải pháp giúp anh được thư giãn hay trút mọi muộn phiền, uất hức vào cái bao cát treo lơ lửng trên trần. Môn võ còn giúp anh rèn luyện ý chí, bản lĩnh không chùn bước trước khó khăn hay thử thách trong nghề. Việc tích cực tập luyện hăng say và không ngừng nghỉ trong nhiều tuần liền. Đồng nghiệp là những người hiểu rõ anh nhất, một mặt họ luôn thù ghét anh vì tính cách ương ngạnh mà anh sở hữu, mặt khác lại tỏ ra vẻ kính trọng vì biết anh có tài và họ nghĩ cần phải học hỏi rất nhiều, không những về mặt chuyên môn mà còn về nhiều khía cạnh khác trong cuộc sống, như chuyện tình yêu chẳng hạn, nuôi dạy và chăm sóc trẻ nhỏ (mặc dù chàng thanh niên của chúng ta chưa lập gia đình nhưng anh ta luôn biết rõ mọi góc ngách của vấn đề hôn nhân gia đình, một phần nhờ vào danh thế gia giáo của gia đình, còn lại là nhờ một vài quyển sách mà anh vô tình đọc được trong lúc rảnh rỗi).

- Lão già bụng cóc giờ hơi - Anh thì thâm đôi lời nhận xét về lão sếp già của mình.

Anh vẫn không hề ưa gì lão ta. Đó là một lão già với cái bụng phệ cùng với tướng đi ề ề đến phát ghét. Bộ ria vĩ đại bao phủ gần hết khuôn mặt lão.

Chàng trai trẻ liếc nhìn chiếc đồng hồ đắt tiền mà anh nhận được nhân dịp sinh nhật lần thứ hai mươi lăm của mình, chiếc đồng hồ nhãn hiệu Casio với giá trị hơn hai trăm đô la, một món quà từ người cậu ruột đang sống ở Mỹ gửi tặng. Kim đồng hồ lúc này chỉ hai giờ sáng. Chàng cảnh sát trẻ tuổi không cảm thấy buồn ngủ khi tham gia ca trực đêm nay, vì ca trực đã được sếp thông báo anh từ trước, nên anh đã tranh thủ chợp mắt, đánh một giấc hơn sáu tiếng đồng hồ từ trưa đến chiều tối, anh chỉ tỉnh dậy sau khi bà mẹ đã chuẩn bị xong một bữa cơm tối thịnh soạn với toàn những món anh thích.

Chỉ khoảng mười phút sau, lão già với cái bụng phệto như bụng cóc bước ra từ cửa trước của tòa nhà trụ sở công an phường 3, lão ta vẫn vậy, vẫn cái tướng đi ề ề có thể nói là đặc trưng của lão. Mọi anh nhếch thành nụ cười nham hiểm và đầy vẻ nhạo báng.

Khi lão đến gần, anh thôi không cười nữa mà đứng nghiêm trang, rồi làm động tác chào lão. Lão cũng chào lại nhưng vì bụng lão quá to, khiến tướng chào của lão có phần buồn cười đến nỗi anh phải cố gắng lắm mới không cười vào mặt lão.

- Cậu đã chuẩn bị mọi thứ cho chuyến tuần tra chưa? - Lão sếp nói với anh, lão còn ngáp dài một cái thấy rõ.

- Ôi có gì đâu mà phải chuẩn bị, cứ việc lên xe rồi thực hiện nhiệm vụ thôi sếp - Anh trả lời.

Lão chùi nước mắt đang lăn dài trên gò má phúng phính của mình, nước mắt cứ thế tuôn ra khi lão ngáp.

- Chà! Hôm nay trời có vẻ lạnh đấy, anh chắc là mình sẽ không ngủ ngục trong lúc trực chứ, tôi đã suy nghĩ rất nhiều khi chọn anh thực hiện nhiệm vụ vào giờ này, anh là một người tài giỏi và tôi hoàn toàn tin tưởng anh sẽ làm tốt – Lão nói, đoạn quay đầu ngo sau lưng mình.

Lão già chợt nhận ra cái người đang bước đến gần,. Ngay lập tức, lão thông báo,

- A! Lĩnh tập sự đã đến rồi!

- Sếp nói sao? Lĩnh tập sự? – Chàng cảnh sát không giấu được vẻ ngạc nhiên khi nghe đến ba chữ “lĩnh tập sự”.

- Phải! Chẳng phải tôi đã nói với cậu là hôm nay sẽ có khoảng mười chàng sinh viên năm cuối trường Sĩ Quan Nhân Dân đến tập huấn sao? – Lão rất ngạc nhiên vì câu hỏi của anh.

- Nhưng em đã nói với sếp là không cần một lĩnh tập sự cơ mà.

Phải rồi, với tài năng mà anh sở hữu, anh cần gì một lĩnh tập sự chứ.

Anh là kẻ chứa ghét lĩnh tập sự, còn nhớ năm trước, anh được phân công kèm cặp cũng như chỉ bảo cho một cậu sinh viên năm thứ ba làm quen với môi trường khắc nghiệt trong đơn vị, anh cứ nghĩ mình sẽ huấn luyện được anh ta nhưng không, anh đã lầm to, cậu chàng sinh viên không những không tiến bộ mà còn tỏ ra ngày càng nhụt chí khiến anh phát cáu, và kết quả là cậu sinh viên không khác gì là cái bao cát lớn để anh trút mọi cơn giận của mình lên

đó, thật tội nghiệp cho cậu trai trẻ khi vớ phải một ông thầy cổ vấn có phần quá khắc nghiệt và tinh thần không ổn định như anh.

- Tôi nghĩ cậu nên kèm cặp người ta đằng hoàng và đừng để lặp lại tình trạng như năm ngoái – Lão rít qua kẽ răng, đe dọa anh.

- Nhưng...

- Không nói nữa, cứ như vậy mà làm, cậu ta đã đến rồi.

Nói đoạn, lão quay qua bắt tay với cậu sinh viên năm cuối, cậu ta có dáng người mảnh khảnh, chỉ có một chút xú cơ bắp trên hai cánh tay. Thân hình cậu ta trái ngược với thân hình săn chắc và khỏe mạnh mà Việt đang sở hữu. Nhờ tập luyện thể dục đều đặn mà anh có được sức khỏe dồi dào cũng như thân hình săn chắc. Hai mắt anh cận mắt con độ rưỡi, nhưng vì yêu cầu công việc, nên anh đã đi phẫu thuật, giờ anh chỉ mang cặp kính vuông gọng đen như biện pháp tạm thời để bảo vệ cặp mắt vừa mổ tránh những tổn thương không đáng có.

Cậu sinh viên được cái cao gần bằng anh cảnh sát, cũng độ gần mét tám, mái tóc cắt ngắn kiểu undercut, anh cực kì ghét kiểu tóc này vì anh cho rằng, nó hoàn toàn không phù hợp và đứng đắn với ngành nghề mà cậu sinh viên đang theo đuổi.

Có thể nói anh là người hơi cổ lỗ sĩ, anh để tóc giống bố mình, kiểu tóc đúng chuẩn mà giới trẻ bây giờ hay gọi là “thanh niên nghiêm túc”. Chuyện tóc tai đối với anh là cả một vấn đề nan giải và không phải dễ gì mà có thể giải quyết được trong một sớm một chiều. Anh luôn tự đặt câu hỏi với mình rằng phải cắt kiểu nào cho phù hợp với ngành nghề nhưng vẫn giữ được vẻ hiện đại và cái chất riêng trong con người anh.

- Em xin chào tiền bối, rất mong được tiền bối giúp đỡ– Cậu sinh viên nói với anh.

Anh khá ngạc nhiên trước cách xưng hô của cậu ta. Cậu chàng gọi anh là “tiền bối”, hai từ mà trước đây không một sinh viên nào gọi anh như vậy, cậu chàng nói năng lịch sự và không hề tỏ ra một chút gì coi thường. Những năm trước, bọn sinh viên năm cuối biết được thái độ cũng như tính cách của anh, bọn chúng chẳng mấy gì thích thú với điều đó, bằng chứng là chúng luôn tỏ thái độ bất kính và lúc nào cũng bất tuân mệnh lệnh mà anh đưa ra, chính vì thế, anh nghĩ những gì mà mình trừng phạt tại nó là đúng người đúng tội. Cậu sinh viên lần này anh phụ trách quả thật làm anh vô cùng ngạc nhiên.

Bỗng chốc, anh cảm thấy hứng thú hơn với công việc cổ vấn mà lão sếp đã giao phó cho mình.

- Chào cậu! Cậu tên gì? – Anh hỏi cậu sinh viên.

- Em tên Thắng, là sinh viên năm cuối trường Sĩ Quan Nhân Dân, chuyên ngành mà em đang theo là Cảnh Sát Cơ Động, do kinh nghiệm còn thiếu nhiều nên chắc chắn trong lúc thực tập sẽ không tránh khỏi sai sót, mong tiền bối chỉ giáo thêm – Cậu sinh viên làm một lễ chào hỏi mà không để anh nói một lời nào.

- Cậu không cần trình bày nhiều như vậy, tôi nắm được đôi chút trình độ của cậu rồi – Anh nói vậy thôi chứ có biết một chút mô tê gì về lý lịch của cậu lính tập sự này đâu, chẳng qua tỏ vẻ đôi chút cho có phong độ.

Lão sếp nhận thấy mọi chuyện có vẻ ổn thỏa và không mấy gì trắc trở nên lão tăng hăng, đoạn nói,

- Chà! Có vẻ mọi chuyện tốt rồi, tôi hi vọng hai người có thể hợp tác tốt với nhau, còn bây giờ, tôi xin phép đi giải quyết công chuyện riêng đôi chút – Lão nói xong, gật đầu nhẹ với anh và Thắng.

- Cảm ơn thầy Phát – Cậu sinh viên thành khẩn cúi chào lão sếp.

- Ô, cậu không cần làm vậy đâu – Lão Phát nói với Thắng, đoạn hân đi thật nhanh đến nhà xe, lão đi nhanh đến nỗi suýt chút nữa là té nhào về phía trước, anh khá thắc mắc không biết lão có công chuyện gì gấp gáp đến vậy, mà lại là trong đêm khuya khoát thế này.

Quay trở lại với cậu sinh viên thực tập Thắng, anh quan sát kĩ lưỡng tướng tá của Thắng. Anh vẫn hay làm vậy để ước lượng công việc mà mình sẽ giao phó cho cậu ta. Sau một hồi ngẫm nghĩ cẩn thận và hết sức tập trung, anh nhận thấy Thắng khá lý tưởng cho tất cả công việc mà anh sẽ giao cho cậu.

- Tôi nghĩ cậu sẽ không thể chịu đựng nổi tất cả áp lực mà cậu sẽ gặp phải – Anh đang nói dối.

- Chưa gặp sao có thể kết luận được chứ tiền bối – Thắng nở nụ cười mà mình.

Anh chỉ biết cười lại cậu ta. Anh cảnh sát nghĩ, cậu ta cả gan đấy chứ.

- Tiền bối có thể cho em biết tên được không – Thắng hỏi.

- Ô! Tôi quên không giới thiệu, tôi tên Việt, Phan Quát Việt, hân hạnh được gặp cậu Thắng đây – Việt bắt tay với Thắng.

- Vâng, hân hạnh được làm việc chung với tiền bối – Thắng trả lời đồng dạc.

Bạn đang đọc truyện *Những Con Bướm Đêm - The Moths* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Có một cô nàng khác, tóc màu hồng ngọc cắt ngắn đến ngang vai, bờ môi căng mọng và đỏ lừ, cô ta đang vận trên mình bộ đồ mát mẻ đến không tưởng được, cặp chân dài và trắng bệch của cô ta cứ thế phô ra trên vỉa hè, cô nàng thích đứng trong bóng cây do ánh đèn đường tạo thành, gặp ai đi ngang qua, cô ta lại chít chít kêu mời người ấy.

Trông sắc mặt cô nàng không được vui cho lắm, vì một lý do nào đó, có lẽ do trời lạnh chăng.

Cô ta rời bỏ chỗ đứng của mình, đi uốn éo một cách khéo léo nhất đến gần chỗ đang đứng của cô gái mặc áo dài tay màu hồng phấn, đôi guốc cô ả kêu lọc cạch theo từng bước chân. Cô nàng đập vai cô áo hồng.

- Này! Có đi được ai chưa Ly?

Cô nàng áo hồng quay phắt lại, đối diện với cái người vừa đập lên vai mình, liền sau đó, khuôn mặt xinh xắn của cô nàng giãn ra, cô nhận ra người đang đứng trước mặt mình là ai, cô nói lơ đãng.

- Chán quá Thủy! Hôm nay coi bộ ế - Vừa nói, cô vừa nhìn ra ngoài đường, dõi theo một cậu thanh niên đẹp trai đang chờ theo một cô gái không mấy gì xinh đẹp, hai người ôm nhau thắm thiết khiến cô phát ghen.

Thủy nói ngay không chán chừ

- Cũng tại trời lạnh! Mẹ kiếp!

Ly ngạc nhiên trước câu trả lời của Thủy, cô phản bác ngay – Làm gì có, trời lạnh thì liên quan chớ gì đến chuyện ế hay không ế chứ - Cô thôi không nhìn cặp đôi đó nữa, mắt hướng về nhà bạn mình.

Thủy buồn một tràng rủa xả tục tĩu nhất mà cô nàng có thể nghĩ ra được. Đối với Ly, cô chắc chắn nguyên nhân hôm nay cả cô và Thủy đều ế không phải đến từ thời tiết.

Ban đầu cô cũng tưởng có thể do trời lạnh khiến cơ thể cô không được ngon trong mắt bọn đàn ông, nhưng rồi nhận ra không phải vậy, chẳng qua cô vẫn chưa bắt được phần nào nhớ nhà, nó đang ngấm ngấm gặm nhấm cõi lòng Ly, và chính vì thế, đột nhiên cô ghét cái lạnh này, cái lạnh làm cô phân tâm đủ thứ chuyện, nó khiến cô không chuyên tâm mấy đến việc câu khách.

- Mà làm gì mà đực mặt ra vậy Ly? – Thủy hỏi cô, định tặng Ly một cái bạt tai để cô tỉnh ra.

- Không có gì, chỉ nhớ nhà đôi chút.

Thủy đột nhiên cười ha hả, cứ như câu trả lời vừa rồi của Ly là một câu trả lời ngu ngốc và hài hước nhất mà cô nghe thấy.

- Nhớ nhà à! Tao không ngờ bây giờ mày lại tình cảm và ủy mị đến vậy đấy!

- Thừa cô, tôi cũng là con người, cũng biết yêu, biết thương.

- Tào lao – Thủy trả lời ngay sau đó, cô nhếch miệng cười, đoạn rút từ trong cặp ngực nở nang của mình ra điều thuốc, ngậm nó vào miệng, Thủy cảm hộp quẹt môi lửa điều thuốc, cô rít một hơi thật sâu, rồi sau đó há miệng, nhả ra từng vòng khói vàng cam.

Biết yêu biết thương ư, Ly cũng không chắc về câu trả lời của mình, từ lúc cô bước chân vào cái nghề đi điểm này, cô không biết, mình có còn có thể biết thương hay biết yêu là gì, cả Thủy cũng vậy, hai cô bạn gặp nhau trong cùng một động ca-ve, cùng nhau chung sống và cùng làm chung một công việc có thể được coi là bản cùng và vô liêm sỉ nhất của xã hội.

Ly cảm phần những gì thuộc về quá khứ, những gì trong quá khứ giống như một thứ không đáng giá chớ gì hết (cô vẫn hay rủa thầm như vậy), những thứ mà cô nghĩ rằng mình sẽ vứt ngay vào cái sọt rác dơ bẩn, ngoại trừ gia đình. Gia đình có lẽ là phần thiện nhiều nhất trong cô, gia đình có lẽ là nơi gìn giữ những xúc cảm lành mạnh hiếm hoi trong con người cô, nhưng có một thực tế là nó đang dần mai một bởi người chị cả của Ly, có lẽ, đứa em trai và người mẹ góa chồng là hai người mà cô quan tâm nhất trong cuộc đời này.

Những gì đáng giá với cô lúc này chỉ là tiền bạc có được từ những cuộc mây mưa với đám ba lão già thiếu thốn tình dục, hay chẳng qua là muốn tìm một chút hứng thú trong chuyện chăn gối mà các bà vợ mấy lão bồng chốc trở nên vô dụng và không đáp ứng được những đòi hỏi chính đáng của mấy lão.

- Thủy, tao hỏi mày cái này – Ly kêu kêu nhỏ bạn mình – Lão già hôm bữa có cho mày cái gì đáng giá không?

- Lão nào, tao qua lại với nhiều lão lắm, thêm tí chi tiết đi – Thủy nói, miệng cô lại nhả ra những ngụm khói khác, lần nhả này, ngụm khói có vẻ to và dày đặc hơn.

- Cái lão bụng phệ to như bụng cóc – Ly gợi ý cho Thủy.

- À! Lão đó à, hẳn cho tao vài đồng bạc, mày thừa biết là lão muốn mày phục vụ lão cơ mà, có thể nói mày là con cưng của cái động tụi mình đây!

Phải rồi, cô nghĩ, mình là con tốt của con mụ tú bà Liên cơ mà, mụ ta có thể hốt được kha khá tiền từ những cuộc vui mà cô là người chủ trì và dẫn dắt. Cô luôn nắm ưu thế trong tất cả các cuộc mua vui ướt át, cô luôn biết cách làm cho mấy lão già đó được sung sướng và thỏa thuê về mặt thể xác lẫn tinh thần. Cả động ưu ái đặt cho cô biệt hiệu Cô nàng nóng bỏng. Ly nóng bỏng trong từng đường nét thân thể, biết cách làm cho cuộc tình nhanh chóng được nóng lên hưng hực và đặc biệt, luôn biết cách làm đàn ông sung sướng đến phát nóng cả người.

- Phải, tao biết mà, tao luôn biết như vậy và tao dám cá là hôm nay lão sẽ đến tìm tao cho mà xem, cứ chờ đi! – Ly nói.

Và rồi, cô hất điều thuốc đang hút dở giang trên đôi môi đỏ mọng của Thủy xuống đất, đoạn lấy chân gấp tắt tàn thuốc nóng hổi bằng mũi giày cao gót.

Điều thuốc đã tàn lụi sau cú đập vừa rồi của Ly, cô không hề muốn nhờ bạn chết vì căn bệnh ung thư phổi, cô nói rằng, có nhiều cách thức để chết, tại sao lại chọn cách chết dần dần chết mòn vì thuốc lá chứ.

Thủy bỏ đi chỗ khác và làm cái việc mà cô đã làm cả ngàn lần, đứng một góc đường và vẫy gọi. Có vẻ ngay sau đó, cô đã gặp may, một lão già khẳng khủ để đã bị cô hấp hồn, hai bên đôi co đôi chửi, đoạn cô ngồi lên yên xe và vòng tay ôm hẳn rồi cùng hẳn mất hút trên đường. Nhưng trước đó, Thủy không hề trách khư về việc điều thuốc hút dở của cô bị Ly đập tắt, cô chỉ trừng mắt nhìn Ly rồi lắc đầu ngao ngán. Lúc vừa bước lên xe của lão già, Thủy quay lại nhìn Ly rồi chề môi một cái thấy rõ.

- Cứu tao chi không biết, chết sớm cho rồi – Thủy nói thảm trong miệng, âm lượng nhỏ, không cho lão già nghe thấy.

Ly đứng đó một mình, những đợt gió lạnh cứ thế xô thẳng vào mặt cô. Ly nhận thấy da mặt mình dường như đã khô ran vì gió lạnh, cô vội lấy ra lọ kem dưỡng ẩm mà mình đã thủ sẵn trong chiếc túi da nhỏ màu đỏ, thoa đều lên mặt, cô không cần dùng tới gương để làm việc đó, cứ như cô đã quá rành về tất cả những đường nét trên gương mặt mình. Cô biết gương mặt mình cần gì và từng chi tiết trên đó đang trông ra sao.

- Này em, hôm nay đi với anh nhá!

Một giọng nói có phần không được nam tính cho lắm phát ra sau lưng Ly, cô bỏ lọ kem dưỡng ẩm vào trong chiếc túi rồi hướng mắt mình chú ý đến cậu thanh niên đang đứng trước mặt.

Đó là một chàng trai nổi bật trong chiếc áo sơ mi với họa tiết là những bông hoa xanh dương to tướng nổi bật trên phông nền trắng, chiếc quần ca ki màu tối ngắn tới mắt cá chân, chân cậu ta mang đôi giày vải mũi nhọn sẫm màu. Tóc tai cậu ta chải chuốt thẳng tắp và mượt mà, hất ngược về phía sau gáy, màu tóc không đen tuyền mà thay vào đó là một chút nâu hạt dẻ.

Cô khá ngạc nhiên với vẻ ngoài của cậu ta, đây là lần đầu tiên có một chàng thanh niên mời cô chứ không như những lần trước là những cha già trung niên hay lác đác vài người sắp đến tuổi thất thập cổ lai hy với trên mình phảng phất mùi rượu nếp mạnh.

Cậu thanh niên dùng thứ nước hoa có mùi khá nặng nhưng không gây cảm giác khó chịu, cô đoán, có lẽ là loại Polo.

Ngon đấy chứ - Ly trầm nghĩ.

- Vậy anh muốn em đi nguyên đêm với anh hay chỉ vài giờ thôi? – cô nói với chất giọng nhẹ nhàng và hây hây của người miền núi.

- Lại gần đây – Cậu thanh niên dùng ngón trỏ ngoắc cô lại gần mình.

Khi đã lại đủ gần, cậu ta khẽ thì thầm vào tai cô,

- Quý sứ hà! Chị em mà cũng không tha nữa, nhìn tui mà không nghĩ tui giống má hay sao?

Có thể nói sau khi nghe những lời đó, Ly cảm thấy phần nội đến chừng nào, cô cảm thấy mình như một con đĩ ngu ngốc khi để một thằng bóng lộ làm nhục như vậy, cô nghĩ, cả hơn một năm trời làm trong cái nghề bẩn cùng này, cô gặp không ít hạng người, biến thái có, bóng lộ có hay ô môi cũng có, nhưng cô không ngờ chỉ một phút bất cẩn, cô lại để cho chúng nó đè đầu đè cổ mình như vậy. Ly cảm thấy cô nhục như chưa từng nhục.

- Biến đi thằng chó, mày đừng để tao gặp lại – Ly hét lớn – Gặp lại tao là chết mẹ mày!

Cô và cậu thanh niên một bạt tai rồi xô đổ chiếc xe SH mà cậu chàng đang ngồi trên đó.

Có một điều khá lạ là tên này không mấy nổi giận, nó đứng dậy sau cú ngã mạnh vừa rồi, dựng xe ngay ngắn lại đằng hoàng. Cậu ta phui bụi dính trên chiếc quần mới mua của mình.

- Chị mạnh tay với em ghê vậy? – Cậu thanh niên lăm bầm trách móc.

Nó nhếch môi, vội đưa tay sửa sang lại mái tóc thẳng thơm của mình đã vô tình bị Ly làm cho mất nếp. Cậu ta nói tiếp,

- Hôm nay em có chuyện buồn, thật tình rất muốn kiếm ai đó tâm sự!

- Mày là trai con gái, kiếm tao chi - Cô không thể hiểu được cậu ta lại đề nghị như vậy.

- Ủa có luật cấm trai cong tìm “bánh bèo” hay sao chứ?

- Thế sao nãy mày lại nói với tao như vậy? Mẹ nó! – Ly rửa xả.

Cậu thanh niên móc ra trong túi quần mình một viên kẹo bạc hà, rứt rề đưa cho Ly.

- Chị ăn đi cho thông mũi mát họng.

- Tao không cần, mày biến đi chỗ khác đùm tao, chỗ đang làm ăn, đừng có ám tao, không là mày gặp chuyện lớn đấy – Ly răn đe cậu thanh niên lý lợm đang đứng trước mặt cô.

- Em nói thật mà, em muốn hôm nay chị đi với em, rồi hai chị em mình tâm sự mỏng đôi chút.

Cô vẫn chưa hết bàng hoàng với cậu ta, cô hỏi lại nó,

- Mày chắc chứ?

- Dĩ nhiên, chị muốn bao nhiêu em cũng trả.

Cậu nói vừa rồi của chàng thanh niên làm cô suy nghĩ lại đôi chút. Nhìn tướng tá nó chắc cũng thuộc dạng con nhà giàu, mà cần quái gì trai cong hay trai thẳng chứ, cái nghề chó này thì cần gì suy nghĩ đến vấn đề ấy, cứ kiếm được tiền rồi hất vào trong mặt con mụ tú bà là được.

- Thôi được, hôm nay tao đi với mày.

- Tuyệt!

Cậu thanh niên mặt mày sáng rỡ, nó đi một cách duyên dáng đến chiếc xe, ném cho cô cái nón bảo hiểm.

Cô ngồi trên yên xe, suy xét đôi chút có nên ôm eo nó không. Cô còn đang nghĩ là thì nó đã chủ động kéo tay cô lại sát eo mình, nó tươi cười và nói,

- Cứ thoải mái đi chị!

Và rồi nó vịn tay ga, chiếc xe cứ thế lao vùn vụt vào khoảng không gian trước mặt hai người, hướng thẳng đến quận trung tâm.

Bầu trời đang dần ngả sang một màu cam sáng, chốc chốc cảnh trí hai bên đường sáng lên nhờ một vài tia chớp xẹt ngang bầu trời. Gió lạnh vẫn rít từng cơn lớn đến nỗi bụi bay mù mịt. Chiếc mô tô phân khối lớn của Việt đang bon bon chạy trên con đường Nguyễn Chí Thanh, hôm nay con đường có vẻ không được trật tự và ổn định cho lắm, tiếng còi xe cứu thương kêu inh ỏi trong khuôn viên bệnh viện, Việt nghĩ, có lẽ lại là một ca chấn thương nghiêm trọng nào đó mà nguyên nhân khó có thể không phải là tai nạn giao thông, anh đã quá quen với cách người ta đi lại trong cái thành phố hơn triệu dân này, lạng lách, đánh võng, tùm ba tùm bầy, dàn hàng mà chạy, tất cả đều đang dần trở thành xu hướng hiện nay.

Chiếc xe mô tô đi ngang qua bệnh viện, Việt liếc nhìn một cái, anh nhận ra phán đoán của mình có phần nào đó đúng, theo quan sát nhanh thì có thể thấy được bệnh nhân đang được chuyển vào phòng cấp cứu trong tình trạng có thể nói nguy cấp đến trầm trọng, Thằng ngồi sau xe bổ sung thêm một số chi tiết, cậu cho biết là mình đã thấy máu nhỏ tong tong xuống nền xi măng (quan sát kỹ lưỡng và nhanh chóng là điều kiện bắt buộc phải có ở một sinh viên theo học trường Sỹ Quan).

Việt ngạc nhiên và thích thú với tài nghệ mà cậu sinh viên Thằng đang phô diễn.

- Thấy ghê quá hen tiền bối – Thằng bình luận.

- Cậu nói gì ghê? – Việt hỏi vội cậu sinh viên, anh lại rò ga, chiếc xe lao nhanh về phía trước.

- Trong bệnh viện đó tiền bối – Thằng đáp – Người ta chết ngày càng nhiều.

- Người ta thường nói; sống chết có số - Việt nêu quan điểm của riêng anh - Tôi thì lại không tin như vậy.

- Sao tiền bối lại không tin chứ - Thằng ngạc nhiên - Về khía cạnh nào đó thì cũng đúng một phần, có người còn trẻ măng, tự nhiên lăn đùng ra chết, mà nguyên nhân dẫn đến cái chết toàn lạng xẹt mà em không nghĩ lại có – Thằng vừa nói, vừa nhìn ngó chung quanh và chợt nhận ra có gì đó không ổn ở một góc đường bên cánh trái.

Việt không nói gì, anh cứ thế rò ga, khiến bộ xe gầm rú đến đỉnh tai nhức óc, phá vỡ sự im lặng ở một góc phố.

- Tiền bối! Em nghĩ chúng ta có mục tiêu cần dẹp loạn – Thằng vừa nói, vừa chỉ tay về phía góc tối mà cậu để ý lúc trước.

- Cậu tỉnh mắt đấy – Việt khen cậu sinh viên - Đó là mục đích tuần tra của chúng ta đêm nay.

Ly và cậu thanh niên đến bến Bạch Đằng, cô xuống xe, còi phăng chiếc mũ bảo hiểm và nhanh chóng chỉnh lại mái tóc có phần rối rùi vì gió lớn. Cô ngược nhìn bầu trời và nghĩ thầm - Gần mưa rồi, đi với thằng nừa đực nừa cái này chừng lát thôi là về được rồi, ghét nhất cái thể loại nam không ra nam, nữ không ra nữ.

Cậu thanh niên để chiếc xe SH của mình dựa vào một bồn hoa to tướng nằm kề bên một trụ đèn đường mới keng. Cậu ta gỡ mũ bảo hiểm và cũng nhanh chóng chỉnh chang lại mái tóc của mình, cậu ta có phần chăm chút kĩ lưỡng thái quá, ngón thời gian có lẽ gấp đôi Ly.

- Nhanh đi mày, trời sắp mưa rồi – Ly sốt ruột gọi cậu ta, tiếng cô vang vọng khắp không gian tĩnh lặng của buổi đêm.

- Biết rồi chị, chờ em tí xíu thôi - Cậu thanh niên đáp.

Cô để ý thấy cậu ta lúi từ trong cốp xe ra một cái chai màu đen đen mà Ly nhận ra ngay, đó là chai nước hoa hiệu Polo. Cậu ta xịt lên khắp người, xịt nhiều đến nỗi cô có thể ngửi thấy rõ cái mùi đó khi mà cô cách xa tận hơn một trăm mét. Ly cảm thấy mắc mết với cái điệu kĩ lưỡng của cậu thanh niên. Khi đã chán ngấy đến tận cổ, cô tìm cho mình một cái ghế đá mà ngồi.

Có một chiếc ghế đá được đặt với hướng ngồi quay ra bờ sông. Gió ở đây thổi mạnh đến nỗi mái tóc dài của Ly tung bay trong gió và nhanh chóng bù xù khiến cô lại một phen tổn công chỉnh chang lại.

- Chị lấy chai keo giữa nếp tóc của em mà dùng – Cậu thanh niên dự định thấy chai keo của mình cho cô, nhưng cô không nhận, cô nói,

- Thôi cảm ơn - Ly hỏi ngay sau đó - Mà có chuyện gì phải kiểm tới bánh bèo để nói?

Cậu ta thờ dãi, đoạn thả vào lòng bàn tay Ly lon bia ướp lạnh. Cô chụp lấy lon bia rồi giật mạnh chốt, bọt bia sủi xèo xèo, tràn ra đầy nắp.

Cậu thanh niên hóp một ngụm dài, rồi ngồi xuống cạnh cô. Cậu ta cứ uống, uống mãi cho đến khi tu hết cả lon.

- Em vừa cãi nhau với bố mẹ mình - Cậu ta thổ lộ.

- Cãi nhau? - Ly ngạc nhiên - Vậy đó là nguyên nhân dẫn đến mày đi bụi, đúng không? – cô cười khẩy.

- Cái đó chỉ là một phần trong câu chuyện mà em sắp kể cho chị nghe – Cậu ta nói xong, tiện tay vút lon bia xuống sông. Từng đợt sóng cứ thế đẩy vỏ lon trôi dạt dần ra xa khỏi bờ.

- Vậy thì chuyện gì? – Ly đổi sang giọng điệu nhẹ nhàng và có phần trêu mến hơn lúc đầu – Mày nói chị mày nghe coi.

Cậu thanh niên đang ngồi bên cạnh làm cô nhớ đến thằng em trai đang sống dưới quê, cô luôn hết mực yêu thương nó.

(Bố cô mất khi đưa em trai cô vừa được sinh ra, ông mất sau khi đã trải qua một cơn bạo bệnh, bệnh tật đã hủy hoại phần lớn nội tạng trong người ông, một chứng bệnh kì lạ đã giết chết ông, nó không buông tha ông ngày nào, có những lúc, ông còn quỳ lạy, van xin bác sĩ hoặc người nhà giết quách ông đi cho xong, chứ đừng tàn nhẫn để ông sống trong sự dày vò của bệnh tật thể này.

Mẹ cô có lẽ là người can trường nhất trong giờ phút nhạy cảm đó, mẹ ngồi cạnh ông trong suốt những tháng ngày, trong từng giờ, từng phút cuối cùng trong cuộc đời trần thế của ông. Chị của Ly có lẽ là người ghét cái cảm giác mất đi người bố nhất. Khi còn sống, bố Ly yêu thương cô chị nhiều nhất, mặc dù bố cô luôn chối cãi việc ông thiên vị, nhưng khó mà có thể không nhận ra được điều này, số là trong một lần uống quá chén, bố cô đã thẳng thừng tuyên bố

- Tao thương con Mỹ nhất trong nhà.

Tuy đó chỉ là lời nói xuất phát từ một người say xỉn, nhưng mọi người vẫn hay nói, khi say, con người ta luôn thật lòng nhất.

Với tâm hồn nhạy cảm của một đứa con gái, Ly cảm nhận rằng, bố mình nói thật, và rồi khi thằng Tuấn ra đời, cũng là lúc ông mắc chứng bệnh kì lạ trên, căn bệnh được bác sĩ chẩn đoán là do ảnh hưởng đôi chút trong quá trình ông và mẹ Ly tạo ra thằng Tuấn. Kể từ khi biết chuyện đó, chị Mỹ mặc dù bề ngoài không có một chút gì quan tâm, nhưng trong lòng, chị luôn cảm thấy thằng Tuấn có một phần trách nhiệm trong cái chết của bố. Cái ý nghĩ đó của chị xem ra có phần ác độc đến tận tủy.

Chị Mỹ biết chứ, chị biết cái ý nghĩ chết tiệt đó là thứ dễ tiện và khủng khiếp nhất mà chị có thể nghĩ ra và gán nó lên thằng Tuấn em mình. Nhưng thật lòng mà nói, sâu tận trong thâm tâm, chị vẫn không thôi cái ý nghĩ đó, để rồi tình nghĩa chị em rạn nứt.

Mẹ của ba chị em có lẽ là người đau khổ nhất khi chứng kiến cảnh tình nghĩa chị em rạn nứt).

- Trước tiên, em cần biết tên chị trước, mình làm thủ tục trước khi vào chuyện, em nói trước nha, em tên Như – Cậu ta lo ngại như một đứa con nít, khiến Ly cũng phải bật cười theo.

- Tao thật không hiểu nổi mày - Ly cười - Đây là lần đầu tiên tao gặp phải một đứa như mày – Cô nói.

- Vậy chị hên đó, người tốt như em đây khó kiếm lắm – Như cười ha hả - Thôi vào trọng tâm, chị tên gì?

- Tao tên Ly, giống hoa ly đó – Cô nhấp một ngụm bia, Như đã khui ngay một lon khác và đưa lên miệng mà uống.
- Chị nói chị giống như hoa ly á, chị không biết mình đang nói gì đâu?
- Ý mày là sao thằng kia – Ly tròn tròn mắt, cặp lên mắt màu đen mà cô đang mang xém chút rớt ra ngoài.
- Không có gì đâu, em nói vu vơ thôi – Cậu ta lại tu xong một lon khác, rồi cũng lại vứt ra sông.

Ly thấy vậy không ôn tí nào, đằng nào cậu ta cũng là người chờ mình, cô không hề muốn mình vào bệnh viện vì sự bất cẩn trong lúc cậu ta lái xe, chết do tai nạn giao thông là cái chết lãng xẹt nhất, xếp sau cái chết do ung thư.

- Mày uống vừa thôi, còn chờ tao về nữa đấy – Cô giựt phát lon bia mà cậu ta vừa lấy từ trong bọc nhựa ra.
- Trôi oi chị yên tâm, cùng lắm em kêu chị chờ em về - Cậu ta nở một nụ cười toe toét, khiến Ly càng thêm nhớ đến thằng Tuấn em cô. Hàm răng cậu ta trắng sáng không tì vết, dưới ánh đèn đường yếu ớt, cô vẫn có thể nhìn thấy được.
- Thôi vô chuyện của em! Em vừa cãi nhau với bố mẹ, chuyện về vấn đề mà em đang gặp phải.
- Tao có thể phần nào hiểu được vấn đề mày tranh cãi với bố mẹ - Ly nói, đưa lon bia lên và uống một ngụm - Liên quan đến giới tính thật sự của mày, phải không? – Cô nói với Như.

Có vẻ vấn đề giới tính thật sự của một con người đang ngày càng trở nên quan trọng. Có một lần, trong lúc đang lướt mạng, cô bắt gặp một status của cô bạn trong danh sách bạn bè của mình, cô bạn chia sẻ status với dòng chữ ghi: Ngày nay, khi nghe một đứa bạn nói có bồ, ta cần nên hỏi nó trước rằng, bồ mày là nam hay nữ để khỏi mất công bị hớ.

Không biết vì lý do gì mà dòng status tâm trạng trên khiến Ly cảm thấy buồn cười và tự hỏi cái sự thật nghiệt ngã đó nó đã đến từ lúc nào, và làm thế nào mà người ta có thể đem nó ra mà bông đùa như vậy.

Chuyện mà Ly gặp phải những dạng người nam không ra nam, nữ cũng không ra nữ không phải là hiếm, ở cái động ca-ve mà cô và Thủy đang làm không ít người như vậy. Mụ tú bà Liên nhận thấy thị trường tình một đêm có nhu cầu, nên đã ra sức tìm kiếm nguồn cung nhằm đáp ứng nhu cầu của khách hàng, thế là một loạt người đã lọt vào mắt xanh của mụ và trở thành con bài chiến lược.

Ly không phải không gặp tình trạng bị mụ ta gạ gẫm, có một lần, một người đàn bà tai bầm hơn cả chục lỗ, bộ dạng tướng tá như đàn ông đến tìm mụ để mong muốn mụ có thể tìm được cho cô á một cô con gái có thể phục vụ nguyên đêm, cô á hứa nếu mụ tìm được một người có thể đáp ứng tất cả thú vui loạn loạn của á thì á sẽ sẵn lòng trả một khoảng tiền hậu hĩnh ra trò. Ngay lập tức, mụ Liên mắt sáng rỡ khi nghe đến chữ tiền, mụ lục tung cái động của mụ để kiếm được một người có thể đáp ứng được yêu cầu của khách hàng và Ly nhanh chóng được mụ tiên cử, nhưng cô đã từ chối thẳng thừng khiến mụ Liên có thể nói là tức đến nổi muốn bốc hỏa, nhưng cũng may là đã có người thay thế, một con nhỏ vừa mới vào nghề và có nhu cầu cần tiền gấp, nên con nhỏ đã dễ dàng gật đầu, nhưng mụ Liên vẫn luôn cảm thấy lo lắng vì sợ con nhỏ chán nước chân ráo mới vào nghề, sẽ làm hỏng hết mọi chuyện, mụ ra sức dặn dò kỹ lưỡng tất cả mọi thứ trên trời dưới đất cho con nhỏ, nhưng con nhỏ không phải dạng vừa, con nhỏ đã có một buổi thử việc có thể nói vượt ngoài sức tưởng tượng. Ly nghĩ, con nhỏ có lẽ cũng thuộc dạng người giới tính thứ ba nên nó mới làm tốt được vậy.

Con nhỏ được mụ Liên sử dụng trong các mục đích liên quan đến những người đồng tính nữ, bởi đó là phần việc mà con nhỏ kiếm ra được nhiều tiền cho mụ.

Còn về các quý ông có nhu cầu được nam nhân viên phục vụ, mụ Liên cũng luôn tay luôn chân gấp rút tìm kiếm đối tượng phù hợp cho cái động của mình. Mụ dặn dò nhân viên, trong đó có Ly rằng, hễ gặp đối tượng phù hợp thì phải giới thiệu ngay cho mụ.

Bất chợt ý nghĩ muốn báo cho mụ biết về cậu thanh niên Như lóe sáng trong đầu Ly, nếu Ly có thể làm được việc đó, chắc chắn cô sẽ lãnh được phần tiền thưởng hậu hĩnh mà mụ hứa sẽ trao cho ai tìm được đối tượng phù hợp nhất, số tiền đó có thể giúp Ly hiện thực hóa giấc mơ kiếm được một căn nhà trong cái thành phố nhộn nhịp này, bởi lẽ cô đã chán ngấy cái cảnh đi ở trọ ở một cái nơi mà cô nghĩ là mình sắp phát điên lên vì nó.

Nhưng một phần khác, nhờ thôi trong con người cô dấy lên những hồi chuông cảnh báo về những điều tàn nhẫn mà cô nghĩ trong đầu, nó khiến cô chần chừ trước hành động mà cô dự định làm, đó là tốc kí một tin nhắn báo cho mụ Liên, bàn tay cô đang áp lên bề mặt lạnh lẽo của tấm kính đen bóng.

- Chị đang nghĩ gì mà nhìn em chằm chằm vậy, bộ muốn ăn thịt em hả, hay vì thấy em đẹp trai quá - Cậu Như hỏi.

Cô liền rút tay ra khỏi chiếc điện thoại đang được đặt gọn gàng trong túi quần ngăn gùn của mình. Cô rút tay khỏi túi quần nhanh đến nỗi khiến điện thoại xê dịch một đoạn kha khá, chỉ cần một chút xú lực thôi cũng đủ khiến nó rơi bịch xuống đất.

- Không có gì, chỉ là mày làm tao nhớ đến thằng em ruột - Ly đáp.
- Vậy chị có em trai hả? - Cậu Như hỏi lại.
- Ừ, năm nay nó lên lớp mười, một thằng bé dễ mến, luôn được mọi người yêu mến, nhưng trừ một người.
- Trừ một người? – Như ngạc nhiên, cậu hỏi cô.
- Phải, đó là một câu chuyện dài và tao thì không muốn nghĩ đến việc kể nó cho bất kì ai nghe cả - Ly nói ngay sau khi nhận thấy vẻ ngờ ngàng trên mặt

cậu thanh niên - Bối đơn giản tao ghét câu chuyện đó.

Bạn đang đọc truyện *Những Con Bướm Đêm - The Moths* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

- Đó có thể là bọn đi điểm đang hoạt động –

Thắng nói, cậu đưa còi lên miệng, sẵn sàng thổi bất kì lúc nào Việt ra lệnh.

- Có thể gì nữa – Anh nhếch miệng cười – Bọn

đó chứ đâu, xử lý chúng nó, cậu chuẩn bị sẵn sàng dẹp loạn đi, bài thực hành đầu

tiên dành cho cậu.

Bọn đi điểm nhận ra sự có mặt của lực lượng

tuần tra, chúng tháo chạy tán loạn cứ như gặp phải ma, tiếng còi réo lên inh ỏi,

phá vỡ không gian tĩnh mịch của buổi đêm, nhưng ngay sau đó, có một chuyện khác

xảy ra, có khoảng năm tên côn đồ dường như đã được bọn chúng bố trí từ trước nhằm

thực hiện nhiệm vụ bảo vệ địa bàn hoạt động bọn chúng.

Năm tên này đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ

ban đầu, tạo đường thoát thân cho bọn đàn bà con gái trong động.

Việt đã lường trước được sự việc sẽ xảy ra

như vậy, nhưng anh có phần hơi chủ quan vì đã quên không thông báo cho cậu sinh

viên thực tập biết chuyện này, anh nghĩ có thể cậu ta sẽ vô cùng sốc.

- Cậu biết đánh đấm đôi chút chứ? – Anh hỏi

cậu sinh viên đang ngồi phía sau mình.

- Biết chứ tiền bối, em là đai đen Teakwondo

- Thắng tự tin trả lời.

- Tốt, vận động chút nào chú em.

Chiếc xem mô tô phân khối lớn gầm rú mạnh

hơn lúc trước, đầu xe bốc lên cao, cậu sinh viên Thắng không lường trước được

nên có phần hơi bị choáng, không ngờ Việt giữ lại, chắc cậu đã té lăn quay ra

đường.

- Sao tiền bối không nhắc gì đến việc xe sẽ

bốc đầu cao dữ vậy – Thắng cười ha hả.

- Cho cậu một chút bất ngờ thôi – Anh bật

cười theo Thắng.

Tình thế lúc bấy giờ là năm chọi hai, nhưng

Việt và cậu Thắng không cảm thấy sợ sệt, họ được huấn luyện bài bản để đối phó với những tình huống trở hơn thế này nhiều.

Việt xử lý ba tên, một tên đầu trọc lóc,

cánh tay xâm chi chít họa tiết một con chim lớn, chiếm gần hết tay trái. Một tên

khác, tóc dài cột lại thành đuôi ngựa, lỗ tai hấn xỏ đầy khuyên tai trông phát

tôm, còn tên còn lại thì chột mắt, miệng lăm lăm chửi rủa một tràng câu chữ tục

tĩu nhất của hấn.

Còn về phần Thắng, cậu chỉ phải đối phó với

hai tên, mà hai tên này thì gầy tong gầy teo, theo quan sát của Thắng, cậu biết

hai tên này chơi thuốc bởi lẽ mặt mũi bọn chúng bơ phờ, giấu hiệu cho thấy con

thèm thuốc đang lên, hai cánh tay chúng chi chít vết sẹo thấy rõ. Thắng nghĩ, cần

thận với bọn này, sơ suất một chút cũng khiến mình nhiễm phải căn bệnh ghê tởm

mà chúng đang mang trong người.

Hai bên không nói một lời nào, chỉ biết

xông lên và đánh đấm. Việt đang tung ra một vài thế đánh đẹp mắt của môn võ Teakwondo,

anh vùng chân đá mạnh vào phần đầu tên đầu trọc, khiến hấn choáng váng rồi ngã

lăn quay ra đất. Tên tóc dài cột đuôi ngựa thấy thế có phần nao núng đôi chút,

nhưng hấn đã thủ sẵn vũ khí nóng trong người, một con dao găm, dài độ ba phân

rưỡi. Hấn găm giữ như một con chó điên.

- Mày thấy gì không, dao đấy – Hấn quơ quơ

con dao trước mặt, múa vài động tác rồi rầm.

- Thấy chứ anh bạn, nhưng tội gì phải sợ -

Việt đáp.

Hấn lắc mạnh cái đầu khiến nó kêu lên một

tiếng rắc ngọt xót, đoạn hấn lao vào người Việt cùng với tên còn lại. Con dao xẹt

ngang mặt anh trong đường tơ kẽ tóc, anh cúi gập người xuống, thụi cho hai tên

đó cú đâm chí mạng. Khi đã buộc chúng phải ôm bụng, anh bẻ quặt cánh tay của tên

cầm dao, con dao cứ thế rớt khỏi tay hấn.

Chúng mày kinh nghiệm còn non nớt lắm – anh nghĩ thầm.

Chiếc mũ bảo hiểm nặng trĩu trên đầu, anh

cởi phăng nó ra, đoạn ném thật mạnh vào tên đầu trọc khi tên này toan tính chụp

lấy con dao đang nằm dưới nền đất, cái đầu trọc của hấn đã lênh trợn cái nón cối,

khiến hấn ngã chổng cẳng rồi nằm đó, bất tỉnh dân sự. Hai tên kia chạy bán sống

bán chết, nhưng trước khi chạy, chúng vẫn không quên gằm gừ cũng như gửi lời đe dọa. Hai tên gầy tong gầy teo cũng được Thắng giải quyết nốt, mặt chúng sưng phù vì đã lãnh trọn những cú đấm liên hồi từ cậu.

Việt còng tay ba tên, đoạn móc điện thoại, làm một cuộc điện thoại về đơn vị, chỉ năm phút sau, xe cảnh sát đã có mặt và bốn tên đã ngồi yên vị trong chiếc xe với ba bức tường và một tấm song sắt.

- Vậy là xong – Anh thôi phù một cái, quay qua cười với cậu sinh viên.

Ly đang lê từng bước chân nặng nề về phòng, căn phòng trọ mà cô trú ngụ nằm trong một con hẻm nhỏ trên đường Trường Chinh. Chỗ đó được cô mô tả là thiên đường ăn uống và cũng là nơi với đầy rẫy những điều chướng tai gai mắt mà nếu cô không cố gắng làm lơ thì nó sẽ giống như bóng ma quái ác quấy rầy cuộc sống cô.

Buổi đi

chơi bắt đắc dĩ với cậu thanh niên Như đã kết thúc bằng lời hẹn sẽ gặp lại trong một dịp gần nhất. Nhưng trước đó cần kể đến câu chuyện mà Như đã tâm sự cùng Ly, câu chuyện xoay quanh chủ đề con người thật của Như cũng như bản năng giới tính mà cậu đã bị bố mẹ cấm đoán và hành hạ.

(Số là cậu đang nói chuyện điện thoại với một người mà cậu đã quen cách đây được hai hôm do tình cờ cậu bất định vị quét gần, anh chàng này đã chủ động gửi lời mời kết bạn đến Như và ngỏ ý muốn làm quen lâu dài với cậu, và thế là cứ tối đến, vào lúc tám giờ, hai người lại tâm sự đủ thứ chuyện với nhau.

Cậu Như cảm thấy thích thú với cách nói chuyện của anh ta và cậu nhanh chóng có cảm tình với anh chàng lạ mặt ấy. Như nhận thấy, cậu có phần hơi nhanh trong việc làm quen với người thanh niên lạ mặt đó, nhưng linh cảm mách bảo cậu rằng cậu đã có một quyết định đúng. Đó chỉ là linh cảm thôi, còn về khía cạnh nó có đúng hay không, thì cần thêm thời gian để kiểm chứng, nhưng trước mắt cứ như vậy đã, nếu biết trước được tương lai thì câu chuyện đâu có hấp dẫn.

Bố cậu bất thành linh xông vào phòng, ông hỏi cậu đang nói chuyện với ai mà lại vui vẻ như vậy. Bố Như không hề lớn tiếng với cậu, nhưng cậu không thể chấp nhận cái cách mà ông bố xông thẳng vào phòng con

mình mà không chịu gõ cửa gì hết, cứ như nghỉ ngơi con mình làm chuyện bậy bạ gì đó. Cậu cảm thấy tâm hồn mong manh của mình bị tổn thương ghê gớm, cậu trách bố tại sao lại làm vậy với mình.

Ông bố không chối cãi chuyện mình vừa làm ban nãy, ông xin lỗi con ông, nhưng cậu vẫn chứng nào tật nấy, cậu trách bố mình thế này thế kia và thế là ông không còn giữ được bình tĩnh, bèn nói toẹt ra mọi chuyện rằng ông đã cố tình nghe lén trong lúc cậu nghe điện thoại.

Cậu càng phản kháng mạnh hơn và kết quả là cuộc cãi vã này lửa đã nổ ra vào lúc gần nửa đêm, khiến những đứa trẻ ở nhà kể bên tò mò thức dậy nghe ngóng trong khi mắt thì con nhắm con mở và miệng thì ngáp dài đến trọ quai hàm. Một lát sau, bà mẹ lên phòng và cũng lại tiếp tục hùa theo ông bố mà trách khừ đứa con của mình tại sao lại theo đuổi một mối quan hệ có phần không đúng theo lẽ tự nhiên, “Trên đời này làm gì lại xảy ra chuyện tòm lòm như vậy chứ”, bà mẹ thốt lên như thế, còn ông chồng thì “Bố mẹ không dạy được mày thì còn mặt mũi nào mà nhìn họ hàng chứ!”

Không giữ được bình tĩnh, cậu đã nói ra nhưng lời có thể nói là xúc phạm khủng khiếp đến công ơn dưỡng nuôi của bố mẹ và cậu đã lãnh trọn cú tát nảy lửa từ mẹ mình. Và kể từ lúc đó, trong đầu cậu hiện lên sáu chữ “Tôi cực kì ghét ông bà”, rồi cậu bỏ đi, không màng đến hai dòng lệ đang lăn dài trên đôi gò má của mẹ; bà đau lắm, bà đau đớn vô cùng, bà nghĩ rằng chính vì chiều chuộng quá mức đã khiến cậu đâm ra suy nghĩ lệch lạc và có phần không chính chắn, từ đó, bà và ông chồng đã thống nhất với nhau một loạt giải pháp mà hai ông bà nghĩ là mặc dù nó tàn nhẫn nhưng đó cũng chỉ là do hai ông bà muốn tốt cho con mình).

Ly thả mình trên chiếc chiếu tre khô cứng và nằm đó mà ngẫm nghĩ câu chuyện của thằng em trai bất đắc dĩ mà cô có được. Cô nghĩ, kể ra nó cũng tội đấy chứ, đâu ai tự quyết định giới tính của mình khi sinh ra, bản năng giới tính là nét đặc trưng của mỗi người. Nếu biết được khi sinh ra mình là một dạng người nam không ra nam, nữ không ra nữ thì thà chết quách đi cho rồi, sống làm chi để rồi phải khổ sở.

Bất chợt hình ảnh đứa con gái có thể nói đang trở thành con cưng của mẹ Liên, đứa con gái đồng tính nữ (cô tự cho phép mình nghĩ nó như vậy), không biết quá khứ của cô ta như thế nào, bố mẹ cô ta nghĩ gì khi có đứa con như vậy.

Mọi chuyện cứ trôi nổi lênh bênh trong đầu

Ly, cô phát chán khi phải lãnh cái nhiệm vụ làm bà chị giải nguy cho em trai, mà lại là một đứa em trai chả ruột thịt gì tất. Cô ôm lấy cái đầu đang bưng bưng đau nhức của mình. Cô bật điện thoại xem thử, đã gần năm giờ sáng, ngày nào cũng vậy, cứ vào giấc này là cô lại trở về phòng và đánh một giấc tới tận trưa. Lúc trước thì vậy, nhưng kể từ khi mấy thằng con trai lạ mặt không biết từ cái vùng quỷ quái nào bắt đầu thuê mướn căn phòng kế phòng cô, thì không hôm nào là cô không bức mình với mấy thằng loi nhoi đó.

Bọn chúng ồn ào cả đêm lẫn ngày, không lúc nào là không bật nhạc, có thể nói bật nhạc hai mươi bốn trên hai mươi bốn, có hôm, bọn nó còn chơi game ầm ầm khiến cô không tài nào ngủ nổi, và hậu quả là cô đã phải đập rầm rầm vào tường, một phần trút cơn bức tức lên vật vô tri vô giác nào đó, phần còn lại để cảnh báo cho chúng được biết.

(- Mấy thằng chó kia im đi để tao ngủ – Cô hét lên với bọn chúng, khi bọn chúng đang đùa giỡn và bàn tán về một trận bóng đá nào đó mà kết quả là bọn chúng đã thua tè le.

- Dạ dạ!

Chúng dạ dạ như một cái máy, lúc nào cũng vậy, có hôm Thủy còn đập rầm rầm cửa phòng bọn chúng, cô còn mang theo cả ống tiêm và đe dọa chúng rằng “Tụi mày mà không im, là tao cho tụi mày mỗi đứa lãnh đủ”).

Cửa phòng đột ngột mở ra, người đang đứng trước cửa phòng không ai khác là Thủy, cô ả tóc tai có phần cột vội vội vàng vàng, mắt đỏ đần, Thủy hỏi,

- Mày về trước tao luôn sao?

- Ủ! Lão già đó cho mày nhiều?

- Cũng khá khá, nhưng có chuyện này cần thông báo với mày.

- Chuyện gì? – Ly ngồi dậy hỏi cô bạn mình.

- Bọn cảnh sát cơ động đang hoành hành khắp đường Nguyễn Chí Thanh, tao nghĩ sớm muộn gì bọn chúng cũng sẽ càn quét chỗ tụi mình. Cái động của con mụ Hà đó, mẹ kiếp! Bị bọn chúng để ý rồi, mụ Liên đang lo đến phát sốt.

- Phải rồi, con mụ đó không lo mới là chuyện

lạ - Ly nhếch miệng cười.

- Mà này, hôm nay mày đi với thằng nào vậy,

lão Phát có đến mà không thấy.

Thủy cúi xuống bộ ngực vĩ đại của mình, lấy

ra trong đó một nắm tờ tiền xanh lá cây, rồi cô ả toan định lấy điều thuốc ra

hút, chợt khựng lại và nhét nó lại vào khe giữa đôi vú nở nang.

- Một thằng nhóc bê-đê.

Thủy chợt ngược mắt nhìn Ly, miệng há to.

- Vậy hóa ra, mày là người đi chơi với nó?

- Là sao, mày nói gì vậy, nó có trả tiền

đàng hoàng cơ mà, tao đâu có rảnh đi miễn phí, đây này – Ly móc trong túi quần

ra ba bốn tờ tiền màu xanh dương sậm.

- Tiền bạc không phải vấn đề, mà vấn đề ở

đây là mày không đi với lão Phát, mà lại đi với thằng đồng bóng đó, lão Phát có

điện thoại cho con mụ Liên, mày biết lão là khách quen của động mà, mụ Liên thì

không muốn phật lòng khách hàng thân thiết tí nào.

- Kệ mụ ta, tao chỉ biết là đi với nó có đủ

tiền để tổng vào mặt mụ ta - Ly đáp - Thôi tao ngủ đây.

Nói xong, Ly lại nằm dài trên chiếu, cố nhắm

mắt ngủ mà không để ý gì đến mấy cái lắc đầu ngao ngán của Thủy.

Con hẻm lúc này đang bắt đầu nhộn nhịp với

hàng quán mở cửa, người người tấp nập rạo quanh quán xá mua lấy đồ ăn và thức uống.

Buổi tập luyện đầu tiên của cậu sinh viên

năm cuối trường Sĩ Quan diễn ra có thể nói tương đối thành công trên nhiều phương

diện, cậu đã để lại ấn tượng khá lớn với Việt và điều này phần nào giúp cậu tự

tin hơn trong những lần trực tiếp theo.

- Chào tiền bối em về.

- Ủ! Cậu cho tôi xin số điện thoại để có gì

tôi liên lạc với cậu – Anh vừa nói, vừa lôi điện thoại ra khỏi túi quần tây.

- Vâng! – Cậu sinh viên vừa trả lời, vừa tùm

tùm cười.

Việt ngạc nhiên trước thái độ đó của Thắng,

có chuyện gì xảy ra khiến cậu ta cười

mình chứ, không lẽ.

Bất chợt Việt lấy tay che đi phần óp lưng

điện thoại.

- Tiền bối ghiền phim “Người đẹp và Quái vật”

đến vậy cơ à?

Rồi cậu ta không kìm nổi trước ý nghĩ hài

hước đó, cậu ta bật cười lớn tiếng khiến Việt phần nào cảm thấy quê độ. Có thể

nói đó là bộ phim hoạt hình mà anh yêu thích nhất khi anh còn là một đứa trẻ.

- Thôi đưa số điện thoại cho tôi để tôi còn

về, làm việc cả đêm rồi! - Việt lâu bầu.

- Vâng, tiền bối lưu này.

Rồi cậu sinh viên đọc số điện thoại cho Việt,

cậu chàng vẫn không thôi cái điệu cười của cậu ta khiến anh buột lòng phải đe dọa

rằng sẽ hạ điểm tập huấn của cậu nếu cậu ta không thôi cái màn chọc quê anh.

Sau khi đã hoàn tất xong xuôi tất cả thủ tục

cần thiết, cậu sinh viên thực tập rời khỏi đơn vị và bắt một chuyến xe buýt để

trở về nhà; Việt có đề nghị để chờ cậu sinh viên về, nhưng cậu không muốn làm

phiền đến anh, cậu nói cậu muốn đi xe buýt về chỗ trọ, vì đó giống như thói

quen thường ngày của cậu, nó giúp cậu hiểu hơn về cuộc sống của những người xung

quanh, hơn nữa, nó còn giúp khả năng quan sát của cậu được tô luyện, được mài

dũa hơn nữa.

Việt để chiếc xe mô tô vào nhà xe, anh dẫn

bộ chiếc xe gắn máy hiệu Yamaha của mình ra cổng trước của đơn vị. Ngồi yên vị

trên xe, đề máy, tiếng xe nổ phành phạch làm anh đau đầu, quả là một đêm làm việc

vất vả và mệt nhọc, cơ thể anh rã rời, các cơ bắp đang co cứng lại, bọn nó như

muốn chống lại anh.

Việt cố gắng chịu đựng cơn đau, lên ga và

chiếc xe gắn máy rời khỏi đơn vị vào thời điểm những tia sáng đầu tiên của buổi

sớm mai bắt đầu lộ dạng.

Bạn đang đọc truyện *Những Con Bướm Đêm - The Moths* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Trong con hẻm số mười sáu trên đường Võ Văn Tần có một ngôi nhà với hàng rào chung quanh là một loạt các bức tường được sơn màu xanh nước biển, công sắt cao kiên cố và được gia công một cách vững chắc nhất có thể, hơn nữa, nhằm đảm bảo an toàn tuyệt đối cho ngôi nhà, chủ nhà còn đặc

biệt ưu ái cho hẳn một con chó béc-giê canh gác, con chó này có bộ lông màu vàng bơ đậu phộng xen lẫn một vài sọc dài đen than chì trên tấm thân của chủ, nó đang nằm ngủ trên nền nhà lãnh lẽo, chốc chốc lại vểnh tai lên nghe ngóng xung quanh. Con chó nằm co ro ở một góc nhà, đôi mắt nó nhắm hờ và trong đôi mắt ấy phản chiếu cảnh vật buổi sớm mai, trong đó có hình ảnh của một lão trung niên bụng phệ với bộ ria rậm rạp.

Con chó thức giấc, dường như nó nhận ra người chủ của căn nhà, đoạn nó ngheo nguẩy cái đuôi xấu xí của mình, đồng thời lười thè ra khỏi miệng, kêu những tiếng kêu ư hử the thé với ông chủ.

- Ngủ ngon chứ mi-lu, coi tao có cái gì cho mày này!

Lão đang cầm trên tay một bọc nhựa đựng đầy một hỗn hợp nào xương gà, heo hay thậm chí có hẳn một khúc xương bò to và dài gấp đôi cái chân giò gạo cũng nằm trong đó.

Con chó thấy vậy liền lắc đuôi mạnh hơn nữa, chủ ta dường như không còn cảm thấy buồn ngủ gì, mà phi thẳng một mạch đến chỗ lão, mũi thở phì phò và hít hà thử mùi thơm tanh tươi từ cái bọc nhựa.

Lão ta thả cái bọc xuống cho con chó, rồi vươn vai, đồng thời ưỡn bộ ngực quá khổ của lão, khiến cái bụng phệ càng lúc càng to hơn và xệ hẳn xuống thất lung. Lão cảm thấy mệt mỏi rồi vì hẳn là một đêm không mấy vui vẻ gì với lão, khi mà lão không được đáp ứng đầy đủ nhu cầu sinh lý.

Ở cái tuổi đã ngoài năm mươi, lão luôn cảm thấy trong người đột nhiên có một nguồn sinh lực dồi dào, nó khiến lão thấy mình cần làm cái gì đó để không uổng phí cái sinh lực trời ban. Lão muốn hồi xuân, lão muốn mình được trẻ lại như cái thời lão còn là chàng trai tơ với mái tóc bông bênh lượn sóng.

(Cái thời lão còn là học sinh trung học, biết bao cô gái dòm ngó; Hồi đó thân hình lão không phì ra như bây giờ, lão mảnh khảnh, vầng trán cao cùng mái tóc bông bênh trông thật thơ mộng. Khi lão học đại học, vẻ đẹp của lão càng trở nên cuốn hút hơn, lão không để tóc bông bênh nữa, mà thay vào đó là mái tóc cắt ngắn, chẻ hai mái gọn gàng, thêm vào đó là thân hình săn chắc, thành quả của những ngày luyện tập gian khổ trong quân đội, da lão ngăm ngăm trông thật khỏe khoắn.

Lão đâu biết rằng có một cô gái trẻ đã để ý đến lão từ rất lâu, từ cái thời lão còn học trung học cơ sở, cô gái rụt rè, luôn ẩn mình bên thân cây gỗ trong trường. Bạn bè luôn thắc mắc tại sao cô lại rụt rè đến vậy, nếu thích người ta thì cứ việc đến tỏ tình, nhưng cô gái bí hiểm đó không thích, chỉ thích đứng đó mà ngắm nhìn chàng trai hằng ngày tuần sáu buổi vẫn đến lớp A8 đều đều. Rồi khi lên đại học, cô gái cảm thấy tiếc nuối vì cô không được học chung với lão nữa, nhưng thật may, cậu bạn thân của cô thi đỗ và học chung một lớp với lão trong trường Sĩ Quan Nhân Dân. Kể từ đó, hằng ngày, cô vẫn thường xuyên hỏi thăm cậu bạn thân của mình với mục đích tìm hiểu cũng như cập nhật thông tin về hoạt động thường ngày của lão.

Một ngày nọ, cậu bạn thân cảm thấy cô làm phiền mình quá nhiều, hơn thế nữa, cậu ta đã tìm được cho mình một tình vất vai, và cô bạn gái của cậu ta thì không hề thích thú với chuyện bạn trai mình cứ hằng ngày kè kè đi theo một cô gái khác chỉ với mục đích duy nhất: cung cấp thông tin.

Và thế là vào một dịp thuận lợi, cậu ta đã nói hết những tình cảm thâm kín của cô bạn thân cho lão nghe, về niềm khao khát muốn được làm quen lão của cô bạn mình. Lão nghe đến đó, thắc mắc không biết ở mình có điểm gì nổi bật để khiến một người con gái lạ mặt lại thích đến vậy. Suy nghĩ một hồi, lão kết luận rằng mình cần gấp cô ấy để hỏi chuyện.

Còn về phần cô, một đằng cô chả mấy thích thú khi nghe cậu bạn mình nói huých toẹt mọi chuyện cho người ta như vậy, mặt khác lại cảm thấy nhẹ bẫng người khi biết rằng chàng trai mà mình theo đuổi cuối cùng cũng biết được tình cảm thâm kín bấy lâu nay.

Một buổi hẹn hò mà cô nghĩ là mình đã mơ ước từ lâu cuối cùng cũng thành hiện thực, đó là vào ngày hai mươi bốn tháng mười hai năm một ngàn chín trăm chín mươi, khi đó cô và lão tầm hai mươi hai tuổi, cô là sinh viên khoa Sư thuộc trường Khoa Học Xã Hội và Nhân Văn, còn lão là sinh viên trường Sĩ Quan Nhân Dân. Hai người hẹn gặp nhau đi chơi Giáng Sinh trong một buổi tối mát mẻ và dễ chịu. Lão chờ cô trên chiếc xe cánh én cổ lỗ sĩ, và hai người dạo quanh khắp các nhà thờ trong Sài Gòn lúc bấy giờ, chiếc xe cánh én phạch phạch đưa hai người hòa mình vào dòng người hối hả ngược xuôi trên đường, nhiều đôi trai gái xúng xính trong trang phục đẹp mắt, còn lão và cô chỉ quần ống bát và áo sơ mi, không cầu kì kiêu cạo, chỉ đơn giản và đúng chất sinh viên miền quê lên thành thị.

Sau buổi hẹn hò hôm đó, hai người càng trở nên khăng khít hơn và họ cảm thấy dường như cần một cái gì đó mạnh mẽ hơn để chứng minh tình yêu của người này dành cho người kia. Và thế là lão và cô lao mình và chìm đắm trong sắc màu của nhục dục, của hương vị trần đời, để rồi trong cơn thèm khát và nồng cháy tốt tình, cái quý giá nhất trong cuộc đời con gái của cô đã mãi mãi thuộc về lão, kể từ đó, một dòng máu chung của lão và cô từ từ hình thành và chảy trong một sinh linh bé nhỏ đang từng ngày lớn lên trong lòng cô.

Sau cái mà cô và lão tạm gọi là “ Sự cố hậu Giáng Sinh”, hai người đã tiến tới hôn nhân, lão không phản đối gì và cả cô cũng vậy. Hai người ém hân chuyện cô có mang với người lớn hai bên họ hàng. Người thân trong gia đình lão và cô chỉ biết rằng hai người họ yêu nhau thâm thiết và không lý gì lại làm khó và chia cắt hai người. Lễ thành hôn được diễn ra trong sự ngỡ ngàng của bạn bè, hai người chính thức trở thành vợ chồng. Bạn bè vẫn không khỏi bất ngờ và băn khoăn không biết chuyện gì đang thực sự diễn ra, cả bạn đại học lẫn trung học, họ không ngờ rằng đứa bạn thân bấy lâu nay vẫn cùng mình cấp sách đến và an tọa trên giảng đường nay bỗng chốc yên vị trên xe hoa.

Sau khi kết hôn, hai người dọn về sống chung với nhau trong căn nhà nằm trong con hẻm số mười sáu trên đường Võ Văn Tần, ngôi nhà là thành quả tích góp của gia đình và bạn bè hai bên, cô nghỉ học ở trường, chuyên tâm trong việc sinh nở và sau đó là chăm sóc, nuôi dưỡng đứa con gái bé bỏng của hai người, cô con gái có mái tóc của lão và đôi mắt to tròn của cô. Hai người quyết định đặt tên cho cô là Uyên, một năm sau, hai người đón nhận thêm một thành viên mới, một cậu con trai với mái tóc bông bênh giống lão với khuôn mặt dài sọc không biết giống ai, vợ chồng đặt tên cậu là Toàn.

Lão tiếp tục học nốt chương trình còn dang dở của mình. Sau khi tốt nghiệp, lão may mắn xin được một công việc trong hệ thống các trụ sở, đơn vị cảnh sát công lập trong cả nước.

Làm việc được một thời gian, lão thăng quan tiến chức và trở thành người đứng đầu trụ sở công an phường 3, kể từ đó, cuộc đời lão bước trang một chương mới có phần đen tối hơn, lão đã không còn là cậu sinh viên của ngày xưa, lão chè chén say sưa với đủ thứ mối quan hệ, với đồng nghiệp, với cấp trên hay thậm chí với một vài ba người nhờ vả xin xỏ hồng mong cho con mình có được một chỗ ngon trong đơn vị.

Bị đồng tiền làm mờ mắt, lão chấp nhận cho một loạt các sai phạm thuộc dạng tham nhũng có tổ chức; cả chục người được lão tiến cử đã có chân trong hệ thống trụ sở công an cấp phường hay thậm chí cấp quận của thành phố, và từ những cuộc ăn uống nhậu nhẹt đó, cái bụng của lão càng ngày càng phình ra, thân hình lão bành trướng ngày một mất kiểm soát.

Lão không còn cảm thấy hứng thú hay quan tâm đến vợ con nữa mà thay vào đó, các cuộc nhậu nhẹt khiến lão có được cảm giác gần gũi với nhiều “món” mới lạ hơn nữa, kiểu như “chán cơm thèm phở”. Lão chả còn hứng thú với người vợ thâm thương thơm nhớ mình một thời đi học.

Vợ lão biết chứ, bà biết rằng cái tuổi trung niên này khiến cơ thể bà mệt mỏi và chẳng còn hứng thú mấy đến chuyện chăn gối với chồng, bà cảm thấy đau đớn và bất lực khi không thể làm được gì để thỏa mãn con thèm khát nhục dục của chồng, nhưng bà không còn cách nào khác, cái tuổi trung niên đã cướp đi cái bản năng quyến rũ mà tạo hóa đã ban tặng cho bà từ thuở khai thiên lập địa. Bà thử tìm đến một vài phương thuốc giúp bà lấy lại tuổi thanh xuân cũng như ham muốn ngày xưa, nhưng bà ngại không dám thử; bà sợ mình sẽ mắc phải căn bệnh ung thư phụ khoa quái ác, sợ rằng chúng sẽ khiến bà trở thành gánh nặng cho chồng mình, và bà đã từ chối dùng chúng vì muốn rằng, bà phải luôn thực sự là chính mình chứ không phải là một ai khác do tác dụng của thuốc đem lại.)

Lão móc trong túi quần ra chùm chìa khóa mà mình đã bỏ vào túi hôm qua, mắt nhắm mắt mở lựa chọn kĩ lưỡng từng chìa, sao cho chọn được chìa đúng nhất, hai con mắt lão như đang chống lại lão, bằng chứng là chúng đang không tuân theo bất kì mệnh lệnh nào mà bộ óc lão ra lệnh bằng một loạt xung điện chạy tán loạn.

Loay hoay mãi vẫn không mở được cửa, điều này làm lão phát cáu. Khi không có thể chịu đựng được nữa, lão ném mạnh chùm chìa khóa xuống đất, miệng lầm bầm nguyên rủa nó. Trong đầu lão lúc này nghĩ rằng, nếu trong tay lão có được cây búa tạ, ắt hẳn lão sẽ nện một cú cho vỡ tanh bành cái cửa màu xám bạc, nhưng sự thật là hiện giờ lão không có bất kì cây búa tạ nào cả. Lão nhìn quanh coi có vật gì giúp mình thực hiện cái ý đồ điên rồ đó hay không, và rồi món đồ đập vào mắt lão là thanh sắt tròn sáng bóng, lão cầm trên tay thanh sắt, dự sẽ thực hiện một cú đập thật mạnh, lão chẳng nghĩ đến hậu quả của việc mình làm, cứ thế mà đập.

Cánh cửa mở toang sau cú nện như trời giáng vừa rồi của lão, con chó mi-lu phát hoảng, nó chạy một mạch vào trong khe hẹp giữa hai bức tường mà trốn trong đó, miệng vẫn ngâm khúc xương bò, thân hình run lên phát hoảng.

Bà vợ lão đang nằm trong buồng đột nhiên giật bắn người vì tiếng động ban nãy, người phụ nữ trung niên hoảng loạn đến nỗi run như cây sậy, bà nghĩ có lẽ ăn trộm đang đột nhập vào nhà mình, bà tự hỏi không biết con chó có làm gì được tên ăn trộm hay không.

Bà bước xuống giường và bất chợt run lên vì nhận ra sàn phòng lạnh ngắt; căn phòng của bà và ông chồng nằm trên lầu một. Bà vớ lấy cây chổi đang được đặt dựa vào một góc tường, rón rén từng bước một đến mở cửa phòng. Chợt thấy hai đứa con bà, mỗi đứa có mặt trước cửa phòng của tụi nó.

- Ăn trộm hả mẹ - Uyên hỏi bà, gương mặt cô sợ sệt thấy rõ.

Bà đưa tay lên miệng, ra dấu cho hai đứa con biết cần giữ yên lặng. Thăng Toàn có vẻ can trường hơn chị nó, trên tay cậu chẳng cầm bất kì một vật phòng thân nào, nó tự tin vì mình có học qua lớp võ Karatedo nên tự cho mình cái quyền có sợ gì tất.

- Mẹ và chị yên tâm, con sẽ nện cho thằng ăn trộm cú đấm ba điểm của con.

Cô chị xùy xùy yêu cầu nó cần giữ yên lặng và đừng có đại mà thách thức.

Ba mẹ con rón rén bước từng bước nặng nề xuống nhà dưới.

Đột ngột lão Phát xuất hiện dưới chân cầu thang, trong tay lão không còn cầm thanh sắt, lão đã quăng nó đi sau khi đã phá được cửa. Lão ngạc nhiên tròn tròn mắt nhìn ba mẹ con, rồi lão nói với chất giọng đặc sệt và ồm ồm,

- Ba mẹ con bay làm gì vậy?

- Tụi con mới là người cần hỏi bố - Thăng Toàn nói với lão, đoạn chạy sang chỗ mẹ nó đang đứng, nó cố gỡ cây chổi mà mẹ nó đang cầm trên tay ra khỏi, bởi lúc này, tay bà đang run dữ dội hơn nữa.

Lão lấy tay, day day thái dương, lão không muốn cãi vã ngay lúc này.

- Thôi được, bố xin lỗi ba mẹ con, tại bố nhứ đầu quá nên không biết mình đang làm gì - Lão nói với vợ và hai con, gương mặt lão lộ rõ vẻ ăn năn hối lỗi.

Lúc này, vợ lão đã phần nào bình tĩnh trở lại, bà nói nhẹ nhàng nhất có thể nhưng vẫn không giấu được một chút run run ở trong đó.

- Bố nó lên phòng ngủ chút đi, tôi xuống bếp kiểm gì cho bố nó uống.

Lão không đáp lại lời nào, chỉ bước một mạch vào phòng, thả thân hình béo ú của lão lên giường mà ngủ.

Bà vợ đứng bên ngoài nhìn lão, trong đầu suy nghĩ đủ chuyện, chợt con nhứ đầu ập đến khiến bà cảm thấy choáng váng và say sẩm mặt mày, bà dường

như không giữ được thăng bằng nữa.

Thăng Toàn thấy vậy liền ôm chăm lấy bà, nó hỏi,

- Mẹ không sao chứ, có cần con lấy thêm thuốc cho mẹ không?

- Không cần đâu, mẹ nghỉ uống chút nước là khỏe thôi, con với chị Uyên vào phòng ngủ tiếp đi, vẫn còn sớm mà.

- Con đánh răng và chuẩn bị xong xuôi rồi, lát con đi học liền – Uyên quay sang nói với thăng em mình – Mày vô coi bố có sao không, để chị đỡ mẹ xuống nhà dưới.

Uyên dẫn mẹ xuống nhà dưới, trong lúc đi, mẹ cô vẫn khá yếu, bà còn không đứng nổi nữa, chứng thiếu máu vẫn đang hành hạ bà. Còn thăng Toàn, nó mở cửa phòng bố mẹ nó, đi một cách nhẹ nhàng nhất để không phải làm ông bố thức giấc. Nó đã phát ngán khi phải nhìn thấy cái thân hình béo ú của bố nó. Bình thường ở nhà, nó vẫn luôn khuyên bố nó hạn chế nhậu nhẹt và xin bố chuyên tâm hơn trong việc tập thể dục thể thao. Thăng nhỏ đang là sinh viên năm thứ hai của trường đại học Y Dược, chuyên ngành mà nó đang theo đuổi là bác sĩ đa khoa. Với những gì mà nó học được, nó tha thiết muốn bố nó nghe lời nó mà chăm chút cho sức khỏe của mình.

Nó chăm chú quan sát biểu cảm, thần thái của bố nó. Sau một hồi quan sát kỹ lưỡng, nó rút ra kết luận rằng bố nó có thể bị stress nặng, nhìn vào khuôn mặt đỏ bừng của bố, nó có thể biết được điều này. Một chút thư giãn sẽ giúp ông khỏe hơn thôi – Nó nghĩ như thế có lẽ là điều tốt nhất cho bố nó rồi.

Uyên là một giáo viên mới tốt nghiệp ra trường, trong người luôn tràn đầy nhiệt huyết tuổi trẻ cũng như lửa giảng dạy. Trẻ trung như vậy, nhiệt huyết với nghề như vậy, nhưng cô vẫn chưa thể tìm được cho mình một chân trong hệ thống trường công lập trong thành phố, đơn giản vì ở cái xứ đất chật người đông này, cơ hội giành cho một giáo viên trẻ như cô hầu như không có nhiều.

Bố cô tât bật trong các mối quan hệ của lão, ngày ngày, lão vẫn luôn tích cực đi tìm một “đài” nào đó để giúp cô có được công việc trong trường công, có người đã ngả giá tới hơn hai trăm triệu, con số đó có lẽ làm cho bất kì ai cũng phải choáng váng, nhưng thật sự, nó là như vậy.

Theo nghề giáo, cô luôn phải tự ý thức được những gì mình làm bởi lẽ không dễ gì có thể bỏ qua được sai lầm cho một người giáo viên, bởi lẽ thiên hạ ngày nay, cái gì cũng gắn lên đầu lên cổ người giáo viên sáu chữ xem ra đã trở thành huyền thoại: “Thầy (cô) mà như vậy đó sao”.

Bộ giáo viên không phải là người chắc, đã là con người thì có lúc cũng vẫn phạm phải sai lầm.

Thấy được nguy cơ không có việc làm, cô đã chủ động đăng kí lớp luyện thi cao học của trường đại học Khoa Học Tự Nhiên, ngày đêm, cô ra sức ôn tập và học hành kỹ lưỡng nhằm chuẩn bị thật tốt cho kì thi tuyển sinh cao học vào cuối tháng ba năm sau. Bên cạnh việc đi học ôn, cô còn tận dụng khoảng thời gian rảnh để làm thêm công việc gia sư, một phần giúp cô vững nghiệp vụ, phần khác giúp cô kiếm thêm tiền để hiện thực hóa những dự định sắp tới mà cô đã soạn sẵn một bảng danh sách trong đầu mình từ rất lâu rồi, từ lúc cô còn là cô sinh viên năm thứ nhất đại học.

Cô biết bệnh tình của mẹ mình, cô thương mẹ lắm, trong nhà, thăng Toàn và cô là hai đứa thương mẹ nhất, điều này có phần bất công với ông bố. Nhưng biết làm sao được đây, cô không thể không hận ông bố mình, cô chắc chắn một điều rằng, cô và em trai mình sẽ không thể quên cái hôm bố nó ném hũ cái nồi com vào mặt mẹ hai chị em, khiến mặt bà sưng vù tới tận ba tuần mới lành lại. Bố cô đã vô cùng hối hận khi làm như vậy, cô không biết thăng em trai mình nghĩ gì, nhưng đối với cô, cô sẽ không thể tha thứ cho hành động đó của ông, không, không bao giờ có chuyện đó.

- Mẹ uống nước đi – Uyên nói với mẹ mình.

Bà nhấp từng ngụm nước một cách khó nhọc, thậm chí còn sặc nước trong lúc uống.

- Con nghĩ mẹ nên uống thuốc bổ máu thêm vào, mẹ cứ như vậy thì làm sao khỏe được chứ!

Mẹ cô vẫn chứng nào tật nấy, bà không uống thuốc đều đặn, khiến bệnh tình ngày một tiến triển có phần tiêu cực, một phần vì bố cô giờ đây không quan tâm nhiều đến bà nữa, phần khác vì bà phải tât bật lo cho công việc buôn bán tạp hóa ngoài chợ, hôm nay cũng không phải ngoại lệ.

- Con nghĩ hôm nay mẹ nghỉ đi chợ một buổi, lo tập trung uống thuốc vào - Uyên đề nghị.

- Mày cứ mặc kệ mẹ, đi học đi, trễ rồi - Bà nói.

- Nhưng mẹ cứ như vậy thì con với thăng Toàn làm sao yên tâm đi học chứ, cứ mỗi lần mẹ ra chợ là mẹ lại quên mang thuốc là sao, con chán mẹ quá, sao cứ phải để tụi con lo lắng hoài vậy - Uyên giờ giọng trách móc.

Bà hớp một ngụm nước, đoạn đặt cốc xuống bàn, ngược mắt lên nhìn đứa con gái bẽ bồng của mình, con nhỏ có đôi mắt to tròn của bà, bà tự hỏi sao đứa con gái bẽ bồng của bà lại giống mình lúc trẻ đến vậy.

- Ủ! Mẹ hứa sẽ mang thuốc theo, được chưa?

Cô không chắc mẹ mình có nhớ hay không, cô vẫn lo lắng, nhưng vì sắp đến giờ học, cô buộc lòng ép mình nghe lời mẹ.

- Dạ! Vậy được rồi, con đi học đây! – Uyên nói với bà, rồi phi một mạch lên lầu.

Toàn trở về phòng ngủ của mình, phòng nó nằm kế phòng chị Uyên, hôm nay nó có một buổi học thực hành giải phẫu, tập huấn nghiệp vụ ở bệnh viện Thống Nhất. Còn nhớ buổi học lý thuyết lần trước, nó vô cùng thích thú khi được giảng viên thông báo buổi học tiếp theo là thực hành.

Thằng nhỏ từ bé say mê bộ môn sinh học, nó có hứng thú với nào là bộ xương cơ thể con người, về cấu tạo cũng như cơ chế hoạt động phức tạp của quả tim. Thằng nhỏ thích lắm, nó thích cách mà cơ thể tự sản sinh ra kháng thể để tiêu diệt kháng nguyên, hay cách mà hệ thần kinh điều khiển toàn bộ hoạt động của từng cơ quan nhỏ nhất trong cơ thể con người chỉ với những luồng xung điện thần kinh.

Niềm đam mê là một phần giúp nó quyết tâm theo đuổi ngành y, mặt khác là do bản tính hiền lành và nhân hậu của nó, thằng nhỏ luôn khẳng khái trong miệng rằng “Niềm ao ước lớn nhất trong cuộc đời nó là tìm ra được phương pháp điều trị căn bệnh ung thư cũng như căn bệnh thế kỉ AIDS để cứu giúp nhân loại”.

Nhìn lại những gì vừa diễn ra, nó không khỏi thắc mắc về thực trạng bệnh tình của mẹ cũng như tinh thần của bố nó. Mẹ nó mắc chứng thiếu máu lên não, khiến bà hay bị say sẩm mặt mày, còn ông bố nó thì từ lúc bé ị lên, ông luôn nổi nóng và không làm chủ được cảm xúc của mình. Nó đau đầu suy nghĩ những vấn đề đó, thằng nhỏ đã lớn rồi nên nó biết được cái gì đang diễn ra, nó biết được tình hình gia đình nó đang không được khả quan cho lắm, nó cứ nghĩ, dường như đang có một quả bom nổ chậm được cài sẵn trong nhà và sẽ nổ bất kì lúc nào, vấn đề ở đây chỉ còn là thời gian.

Mọi thứ khiến nó cảm thấy không còn hứng thú mấy đến buổi học thực hành, nó tính gọi điện cho thằng bạn thân nhất của nó để nhờ thằng bạn xin phép cho nghỉ buổi học thực hành vì lý do bận việc gia đình.

Nó cầm điện thoại lên, vào danh bạ và đã tra ra được tên cũng như số điện thoại của thằng bạn, nhưng nó chột khựng lại khi nghĩ đến việc phải ở nhà và sống chung với ông bố có một chút không ổn định về mặt tâm thần khiến nó suy nghĩ lại việc có nên nghỉ học hay không.

- Hôm nay có đi học không Toàn – Mẹ nó đang đứng trước cửa phòng.

Toàn lật đặt ngồi bật dậy khỏi chiếc giường có trải tấm da màu trắng phẳng lì, chân nó bồng va vào thành bàn.

- Có mẹ, một buổi học thực hành và tập huấn nghiệp vụ lúc chín giờ - Toàn vừa đáp, vừa lấy tay xoa xoa cẳng chân.

- Vậy sao còn ngồi đó, ngồi dậy và chuẩn bị đi học đi.

- Vâng! Con biết rồi – Cuối cùng nó cũng có quyết định của riêng mình.

- Mẹ đi chuẩn bị cho con đồ ăn sáng.

Nói xong, đoạn mẹ nó trở xuống nhà dưới và bà chuẩn bị cho nó món trứng bắc mà nó yêu thích nhất.

Nó bỏ điện thoại cùng vài ba quyển sách giáo khoa giải phẫu vào trong cặp. Mở tủ quần áo, chọn đại cho mình bộ trang phục dễ chịu nhất, một chiếc quần Jean đã phai màu cùng với đó là chiếc áo sơ mi màu bờ-lu.

Mặc đồ đâu đó xong xuôi, nó đeo cặp lên vai và xuống nhà dưới, nơi mẹ nó đã chuẩn bị đồ ăn sáng đâu vào đấy.

Nó ngồi vào bàn mà ăn ngấu ngiến món trứng bắc, đó vẫn luôn là món khoái khẩu của nó. Nó thích món trứng bắc vô cùng, nhưng phải do chính tay mẹ nó nấu, nó còn khoe với bạn bè nó rằng tài nấu nướng của bà không chê vào đâu được, mỗi lần nói vậy, nó lại cảm thấy yêu mẹ nó nhiều hơn nữa và luôn tự hào về bà.

- Chị Uyên không ăn sáng sao mẹ? - Toàn hỏi mẹ mình, thắc mắc sao không thấy chị Uyên.

- Không, chị con có buổi học sớm - Bà Thư đáp - Thôi lo ăn lệ đi rồi còn đi học, hôm nay trời lạnh, nhớ mặc áo ấm vào.

- Con biết mà, mẹ không nhớ con đang học ngành gì sao – Nó cười với mẹ.

Bà đáp lại nụ cười nó bằng một cái cười mỉm có phần hơi mệt mỏi.

- Mẹ nhớ uống thuốc đấy, lúc này chị Uyên có dặn con như vậy, mà chị ấy không dặn con cũng thừa biết phải làm gì rồi – Nó nói, miệng ngồm ngoàm nhai cơm – Mẹ mà không nghe lời con và chị thì con không thèm nói chuyện với mẹ nữa.

Bà nở nụ cười thật tươi với nó và gật đầu.

- Ăn xong chưa, chuẩn bị đi học đi con!

- Con xong rồi, chào mẹ con đi!

Nói xong, nó đi một mạch ra cổng nhà, băng ngang qua con mĩ-lu, thấy chú ta đang run, Toàn lại gần, xoa đầu con chó, rồi thì thào vào tai con chó.

- Ở nhà coi chừng mẹ và bố tao nhá.

Con chó ve vẩy cái đuôi như muốn nói rằng: Tôi đã hiểu rồi thưa cậu chủ.

Bạn đang đọc truyện *Những Con Bướm Đêm - The Moths* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Cạch, cô gạt chống xe một cách thô bạo khiến chiếc xe chỉ còn chút xiêu vẹo là đổ rầm xuống nền xi măng. Cô không hề muốn làm vậy với chiếc xe của mình, đó là chiếc xe mà cô nhận được nhân dịp sinh nhật lần thứ hai mươi mốt, một món quà vô cùng ý nghĩa đối với cô mà bố mẹ đã dành tặng cho cô con gái cưng của họ.

Cơ thể cô mệt mỏi rã rời, điều mong mỏi nhất lúc này đối với cô đó chính là đánh một giấc thật sâu đến trưa, nhưng cô chợt nhớ ra mình còn cả một đồng chén đĩa cần phải rửa đang chờ mình, nghĩ thôi cũng đã thấy chán ngấy đến tận cổ.

- Chết tiệt - Cô buộc miệng chửi rủa vì vừa bị cánh cửa kẹp trúng tay. Mấy ngón tay cô đang khô đến sức vấy vì khí lạnh, trông chúng thiếu sức sống đến đáng sợ.

Cổ nện con đau, đẩy cánh cửa mà bước vào nhà, cửa kêu cọt két, dấu hiệu cho thấy nó thiếu dầu trầm trọng. Sàn nhà lạnh gắt khiến cô cũng phải rùng mình.

Cô nhẹ nhàng khép cửa lại, nhưng cánh cửa vẫn cứ kêu cọt két đến chói cả tai, cứ như nó muốn tố cáo sự có mặt của cô với bố mẹ, nhưng cô chẳng cần phải rón rén chi vô ích, bởi hình bóng một người phụ nữ đã ngồi chực chờ sẵn trên chiếc ghế sofa đặt tại phòng khách ngôi nhà.

- Con đi đâu cả đêm vậy Gái?

Mẹ cô đã hỏi đúng vào cái câu mà cô lo sợ từ trước, cổ họng cứng lại và cô chợt nhận ra là mình không thể nói ra được bất kì chữ nào cho ra hồn để trả lời cái câu hỏi đó của bà, ngay cả khi mẹ cô còn ngồi trong bóng tối, cô vẫn có thể nhìn ra được đôi mắt đeo len xanh dương của bà đang nhìn xoáy vào cô (bà lại câu thả đeo len trong lúc đi ngủ), một đôi mắt dò xét kĩ lưỡng, bà đã không hề biết là cô đi khuy như vậy.

Biết nói gì đây, không lẽ chuồn nhanh về phòng – Cô suy nghĩ trong đầu đủ mọi giải pháp để có thể trốn tránh câu hỏi của bà, nhưng cho dù có trốn được lúc này, cô vẫn sẽ bị hỏi đi hỏi lại cho mà xem.

- Mẹ! Con còn một chậu chén chưa rửa nữa, mẹ để con xuống bếp rửa – Gái trả lời.

- Đừng né tránh câu hỏi của mẹ, trả lời mẹ, con đã đi đâu đêm qua? – Bà nói từng câu từng chữ rõ ràng bằng chất giọng miền Bắc đặc sệt và nặng nề.

Sau một hồi không thấy con gái mình trả lời, bà không biết phải làm gì tiếp theo để có thể gọi là tìm ra được câu trả lời từ nó (đứa con gái bé bỏng của mình), bà đành nhún nhường.

- Thôi được, nếu không nói thì thôi, mẹ sẽ không hỏi lúc này, con vào phòng ngủ đi – Bà nói một cách nặng nhọc, bà lấy tay, gạt áo cho bớt con đau đầu.

Gái không biết mình có nên mừng hay không, nhưng cô nghĩ, mẹ cô là một người mau quên, có lẽ bà sẽ không hỏi lại cô nữa.

- Vâng, vậy con vào phòng, mẹ cũng ngủ chút đi - Gái đề nghị.

Cô biết rằng suốt một đêm qua, bà đã không ngủ được tí nào, thần thái mệt mỏi cộng với quầng mắt thâm đen đã nói lên tất cả. Cô biết bà và bố mình lại trải qua một đêm vui chơi nhảy nhót ở câu lạc bộ nhảy đầm quận Tân Bình, hoạt động đó vẫn luôn là hoạt động yêu thích nhất của hai ông bà kể từ khi ai ông bà bắt đầu bước qua cái độ tuổi trung niên. Có hôm, ai người còn đi tới tận sáng, khi về nhà thì mệt lả, vậy là cả ngày hôm đó, hai người lăn ra ngủ thảng cẳng một mạch đến tận chiều tối mà không lo cơm nước gì hết, thậm chí hai người họ còn quên mất sự có mặt của cô con gái yêu dấu, sau đó thì sao, cô chỉ nhận được hai ba câu xin lỗi của hai ông bà vì đã quên mất không nấu nướng cũng như lo lắng cho cô, kể ra cũng chẳng lạ gì đến chuyện đó, bởi lẽ cô đã lớn rồi và cũng đã tự lo cho mình được, chẳng qua vì bố mẹ cô thấy mình hơi có lỗi trong việc đi chơi khuy như thế nên đành nói đại qua loa hai ba câu nhằm giảm bớt cảm giác tội lỗi với cô.

Mở cửa phòng, cánh cửa vẫn lại kêu cọt két, tổ cha nhà nó, trong cái nhà này, chắc toàn bộ cửa nẻo đều tới số hết rồi. Cô đóng cửa cái rầm, quăng túi xách da cá sấu lên bàn học, cái túi rơi bịch lên mặt bàn khiến đồ vật trong đó va vào nhau kêu loảng xoảng, cô chẳng cần bận tâm xem có cái gì trong đó bị vỡ không, cứ như đồ vật trong đó không có một tí gì gọi là quan trọng với cô cả.

Cô thả mình trên giường, chiếc giường nhỏ nhắn xinh xắn màu hồng ngọc luôn là chỗ bình yên nhất đối với cô từ nhỏ cho đến lớn. Cô nhớ lại khi mình còn học lớp ba, mẹ cô đã sắm cho cô hẳn một chiếc giường riêng vì bố mẹ cô chợt nhận ra là cô đã quá lớn không thể ngủ chung với hai ông bà được nữa.

Lúc vừa nghe đến đó, cô vô cùng vui sướng khi biết được rằng mình sắp có phòng riêng, cô không tỏ ra một chút buồn rầu hay lo sợ gì, nếu là những đứa trẻ khác, chắc hẳn chúng nó sẽ ỉu xiu rồi năn nỉ cho chúng được ngủ chung vì chúng sợ khi phải đối mặt với bóng tối, với những âm thanh phát ra dưới gầm giường gọi đủ trí tưởng tượng bọn chúng.

Khi còn ngủ với bố mẹ, cô vẫn hay thường xuyên thức giấc giữa đêm, rồi chợt nhận ra chiếc giường nệm êm ái của bố mẹ nhún nhảy một cách kì cục, ngoài ra, cô thấy mình bị cho ra một góc giường, không còn nằm giữa bố mẹ nữa, hơn thế nữa, cô còn nghe thấy những âm thanh rên la kì lạ cùng với đó là những tiếng thở gấp gấp phát ra bên cạnh mình.

Cô sợ lắm, sợ vô cùng sợ, người lớn cứ nghĩ bọn trẻ con không biết gì về mấy chuyện đó, nhưng họ đã lầm to, bọn chúng biết và cô cũng biết những cái đó là gì, cô biết chúng tất (trong lớp học, có một cậu bạn tên Kha, cậu ta rành vô cùng, ngày nào đến lớp, cậu ta cũng luôn tổ chức buổi hội họp mà cậu ta gọi là Chuyện của người lớn đầu đề gì biết được, buổi hội họp diễn ra trong giờ ra chơi và luôn được những cậu to xác canh gác nghiêm ngặt để không phải bị cô giáo tóm cổ. Tính tò mò thôi thúc cô nhập bọn với tụi nó, để rồi từng câu, từng chữ của cậu bạn ngấm dần vào trong bộ óc trong sáng của cô khiến cô đỏ hết cả mặt vì ngượng ngùng).

Cô đâm ra sợ, cố gắng bịt tai nhưng lại sợ rằng nếu mình làm vậy, cô sẽ bị phát hiện là mình còn thức, và nghe những thứ âm thanh đáng ra mình không được nghe hay thấy những thứ đáng ra một đứa con nít tám tuổi không được thấy.

Cửa phòng lại một lần nữa phát ra tiếng kêu kít đến chói tai khiến đầu óc cô đau như búa bổ, cô toan định hét vào mặt cái người vừa làm hành động đó, nhưng khi ngồi dậy, cô lại phải đối mặt với khuôn mặt hốc hác với bọng mắt to tướng của mẹ cô.

- Có chuyện gì vậy mẹ - Cô hỏi mẹ mình.

Gái có thể nhìn rõ được khuôn mặt mẹ lúc này, xanh xao và tiêu tụy.

- Mẹ chỉ xem coi con có ngủ chưa thôi – Bà nói với cô bằng giọng yếu ớt và đặc sệt, âm hưởng của người mắc chứng viêm họng.

Đêm qua là một đêm vui chơi có thể nói hết sảy của bà cùng ông chồng mình. Hai ông bà nhảy nhót, trò chuyện say sưa. Trước lúc đi, bà nhận được một cú điện thoại từ một người bạn nhảy thân thích, đó là một người phụ nữ trung niên với mái tóc đỏ dài, bờ môi căng mọng và cam lè. Chị ta lúc nào cũng thích khoác trên mình chiếc đầm xanh dương, bởi theo lời chị ta thì đó là kiểu đầm mà chị ta yêu thích nhất, nó tôn lên nước da trắng của chị.

Chị ta thông báo hôm nay sẽ có một đoàn ca sĩ cũng như diễn viên nổi tiếng đến quán của chồng chị (Chồng chị là chủ câu lạc bộ nhảy đầm mà bố và mẹ Gái đang tham gia), chị ta nói rằng, đó sẽ là một bữa tiệc thịnh soạn kết hợp giữa âm nhạc, ánh sáng và những vũ điệu nóng bỏng cuốn hút.

- Thì con chuẩn bị ngủ đây, mẹ khỏi phải lo cho con – Gái nói lí nhí trong miệng.

- Ừ, vậy tốt, chẳng qua là mẹ muốn con đọc cái này thôi – Bà nói.

- Đọc cái nào vậy ạ! -Cô nói nhanh, vô hồn như một cái máy.

Mẹ cô đến bên giường, đoạn đưa cô cái máy tính bảng bà đang cầm trên tay. Cô cầm lấy chiếc máy, đập vào mắt cô là mẩu tin tức với dòng tiêu đề “MẠI DÂM, VẤN NẠN LỚN CỦA GIỚI TRẺ NGÀY NAY”.

Cô ngồi bật dậy, chăm chú đọc mẩu tin tức đó mà quên mất sự có mặt của mẹ mình, mẩu tin do một phóng viên với bút danh “P.V” viết, cô biết tên nhà báo này là một trong những tên chuyên đưa tin tức xoay quanh nội dung mà cô và những người trong ngành gọi là “Đời sống về đêm”. Mụ Liên đã lo sốt vó với hoạt động của tên nhà báo này bởi hẳn chuyên chở mồi vào những chuyện liên quan đến miếng cơm manh áo của mụ khiến mụ một phen đứng ngồi không yên.

Bài báo được đặt trong mục “Vừa mới cập nhật”, nội dung như sau:

MẠI DÂM, VẤN NẠN LỚN CỦA GIỚI TRẺ NGÀY NAY

Có thể nói, trong thời đại ngày nay, giới trẻ đang phải đối mặt với thử thách rất lớn trong việc chống lại những con cám dỗ đến từ một xã hội với nhiều sự giao thoa và hỗn loạn trong đó.

Văn hóa đồi trụy cùng lối sống buông thả, tự do đã phần nào tác động đến nhận thức của họ, điều này có thể hiểu là con mắt thứ ba của mỗi người – một con mắt được ví như thiên lý nhãn, con mắt chiếu yêu, con mắt giúp chúng ta phân biệt được đúng sai, phải trái, thiện ác – đang dần bị làm mờ hay thậm chí bị che phủ bởi những nhận thức sai lầm mà trong đó, vấn nạn mại dâm là một ví dụ điển hình.

Có thể nói, càng ngày, hoạt động mại dâm càng trở nên lộ liễu và công khai hơn. Nếu có vô tình, vào một đêm khuya khoắt, bạn đi trên đường và bắt gặp hình ảnh một cô gái hay thậm chí một chàng trai, ăn mặc hở hang và tỏ son trét phấn trông phi tự nhiên hết sức, thì bạn cũng đừng quá ngạc nhiên, bởi nó đã diễn ra công khai và lộ liễu đến mức như vậy, có thể kể đến một vài tụ điểm nóng trong cái thành phố hơn triệu dân này như Nguyễn Chí Thanh, Nguyễn Văn Lương, Tân Sơn hay thậm chí một nơi như khuôn viên trước trường đại học, một nơi mà người ta chỉ nghĩ đến việc học cũng đang dần trở thành tụ điểm của bọn chúng, có thể kể đến con phố trước cổng trường đại học BáchKhoa nằm trên đường Lý Thường Kiệt.

Người ta (Đó là cánh nhà báo, người dân...) đang tự hỏi liệu có thể có hoạt động bùng nổ, bao che từ phía cơ quan chức năng cho hoạt động phi pháp này. Như để đáp lại những cáo buộc mà báo chí đưa ra cũng như để chứng minh sự thanh sạch của mình, các cơ quan chức năng đã vào cuộc quyết liệt bằng một loạt biện pháp an ninh tăng cường. Kết quả thu được ban đầu là rất khả quan, một loạt các tụ điểm ăn chơi cũng như xào huyết của bọn điếm đã bị phát giác, trả lại sự bình yên cho phố phường, có thể kể đến vụ dẹp loạn một tụ điểm nằm trên đường Nguyễn Chí Thanh với sự hỗ trợ đắc

lực của lực lượng cảnh sát cơ động. Trao đổi với ngài Trần Tấn Phát – người đứng đầu đơn vị công an phường 3 – cho biết: “Chúng tôi nhận ra mình cần có trách nhiệm trong việc minh oan cũng như chứng minh sự trong sáng cho từng chiến sĩ đứng trong hàng ngũ đội gìn giữ trật tự trị an, hơn thế nữa, chúng tôi luôn coi việc giữ niềm tin của nhân dân vào mình là ưu tiên hàng đầu, với sự phát triển không ngừng của lực lượng cảnh sát, tôi tin chắc rằng chúng ta sẽ xây dựng được một thế giới, một xã hội mà trong đó, không có chỗ đứng cho mại dâm hay bất kì một tệ nạn xã hội nào khác”.

Theo tin chúng tôi vừa nhận được, trưởng nhóm, anh Phan Quất Việt cùng cộng sự của mình là một chàng trai mặt non nớt đã triệt phá và đánh đuổi được một động mại dâm tương đối kha khá trên đường Nguyễn Chí Thanh, bắt sống được bốn tên thuộc băng nhóm bảo vệ động, nghe đầu động này có người đứng đầu là tú bà Hà, một trong bốn tú bà nổi trội hiện nay, thật không may là mẹ ta cùng các cô em của mình đã trốn thoát, nhưng dù sao, dẹp loạn được một tụ điểm cũng là rất tốt trong lúc này.

Như vậy, có thể thấy được sự quyết liệt của các cơ quan chức năng trong việc trấn an dư luận cũng như giữ vững niềm tin của nhân dân, tôi tin chắc rằng với sự vào cuộc nhanh chóng và xít xạo của họ, chúng ta sẽ không phải bất an hay thấp thỏm lo âu mỗi khi ra đường.

P.V

Cô nghiền ngẫm bài báo được đăng trên website của trang báo điện tử (mẫu tin nằm trong mục “Mới cập nhật”). Mục đích của bài báo quá rõ ràng, nó cho thấy một bức tranh tổng quát về những gì đang diễn ra trong cái thế giới về đêm của cô, một thế giới mà trong đó sắc màu của những tờ tiền, của ánh đèn chớp tắt và cả những chai thuốc kích dục, những gói xanh đỏ chứa trong đó cái bao với lớp màng cao su mỏng đóng vai trò chủ đạo. Cái thế giới mà cô và đồng nghiệp trong cái động ca-ve của mẹ Liên đang diễn ra một cuộc chiến ngầm, cuộc chiến giữa ánh sáng và bóng tối, giữa ác quỷ và thiên thần tối cao, nhưng đến thiên thần đôi lúc cũng phải sa ngã...

- Vậy mẹ cho con coi để làm gì chứ - Cô hỏi mẹ mình, nhưng thật ra trong lòng cô đã biết tổng câu trả lời.

- Ô! Mẹ chỉ mong muốn con đừng có dại mà sa chân vô mấy cái đó dùm mẹ, chỗ chúng ta ở cũng đang rộ lên mấy chuyện đó, con biết con nhỏ Thanh sống gần nhà mình không, người ta phát hiện nó đã chết do chơi thuốc quá liều trong tình trạng không mạnh vải che thân, mẹ sợ... - Mặt mày bà lấm la lấm lét.

- Mẹ! Con biết việc con đang làm, mẹ khỏi lo cho con đi – Gái nói với mẹ mình, miệng nói vậy, nhưng trong lòng cô lúc này đang rối tung lên.

- Vậy được, thôi con ngủ đi – Bà đáp.

Nói xong, bà mở cửa phòng mà bước ra ngoài, không thèm lấy lại cái máy tính bảng.

Cô tự nghĩ, mình có thực sự biết là mình đang làm gì hay không, cô không chắc điều đó, nhưng nghĩ đến những gì mà cô có được sau những cuộc mua vui với đàn ông và đàn bà, cô lại cảm thấy nó chả có gì là to tát cả, sống chết có số rồi Gái ơi, lo chi cho mệt, chuyện gì tới nó sẽ tới.

Chiếc xe buýt lắc lư và xóc lên xóc xuống khiến bụng cậu đau quặn. Cái bụng trống lổc ấy kêu rống lên những tiếng kêu thảm thiết. Cậu cảm thấy như con nôn mửa sắp ập đến, cứ nghĩ là mình sẽ lại làm một đồng bầy nhầy như lần trước, nhưng chợt cậu nghĩ lại. Mình đã ăn cái quỷ ma gì đâu mà ời.

Cậu vẫn chưa thoát khỏi cái cảm giác say xe mà cậu không biết từ lúc nào nó ám ảnh mình, bình thường, cậu đi học bằng xe gắn máy riêng, nhưng hôm nay là một trường hợp hi hữu, thằng bạn ở chung với cậu trong xóm trọ đột ngột có chuyện gấp, nghe đầu bố nó hay mẹ nó gì đó gặp một con bạo bệnh nặng khiến ông hoặc bà phải nhập viện khẩn cấp trên thành phố. Thấy thằng bạn nước mắt lưng tròng, cùng với đó là kêu la thảm thiết, cậu đành cho nó mượn tạm chiếc xe gắn máy của mình, thế là cậu đành bắt một chiếc xe ôm chở mình đến chỗ công an phường 3 để gặp người sẽ hướng dẫn cậu trong vòng ba tháng tập huấn, vì cậu đang cần nguồn tài liệu thực tế để có thể hoàn thành bài luận, chuẩn bị cho buổi báo cáo sẽ được tổ chức vào tháng ba năm sau.

Chiếc xe buýt lắc lư không ngừng nghỉ, cứ như trên người cậu sinh viên năm cuối trường Sĩ Quan Nhân Dân, cậu nghĩ mình nên làm gì đó để quên đi cái cảm giác buồn nôn đang chực chờ xống đến cậu. Mò mẫm trong túi quần, cậu lấy chiếc điện thoại di động ra, bật kết nối mạng và mở trang báo mạng mà mình vẫn hay thường đọc, cậu nhấn vào mục “Phim ảnh”, một loạt tin bài đang bày ra trước mắt, cậu lướt một lượt trang báo kiểm tìm cái thông tin liên quan đến bộ phim mà cậu vô cùng háo hức chờ đợi từ tận năm trước, nhưng tìm mãi tìm mãi vẫn không thấy có gì mới, thật sự vô cùng thất vọng. Cậu bấm trở lại trang chính, lướt một dọc trang, cái tin hấp dẫn cậu nhất có lẽ là dòng chữ được đăng trong mục “Vừa mới cập nhật”, cậu nhấn vào tiêu đề đang được đánh dấu bằng chữ “New” lấp lánh, bài báo có tiêu đề “Mại dâm, vấn nạn lớn của giới trẻ ngày nay”.

Khi đọc xong những gì người phóng viên có bút danh P.V viết, cậu không khỏi ngạc nhiên và tự hỏi không biết làm thế nào mà tên phóng viên giấu mặt này lại có thể biết được cái vụ mà tiền bối và cậu vừa thực hiện mới đây, cách có chừng ba tiếng đồng hồ. Cậu chắc chắn là trong suốt quá trình đó, cậu đã quan sát kỹ và không hề nhận ra bất kì dấu hiệu nào cho thấy sự tồn tại của phóng viên.

Có thể mình đã sơ ý trong lúc quan sát – cậu nghĩ trong đầu và nghĩ đến cảnh sẽ bị trừ điểm về sự bất cẩn của mình.

Cậu bấm nút home, trở về màn hình chính của điện thoại, vào mục tin nhắn, soạn tin nhắn trong khi chiếc xe buýt dừng lại đón khách, một lão già mặt mũi có phần không mấy tinh tảo, khắp người lão sặc mùi rượu nếp.

Tiền bối lên báo đọc đi, có tin tức cập nhật vụ em và tiền bối tham gia đây.

Tin nhắn được gửi đi, cậu cảm thấy bất an trong người, có thể mình sẽ bị trừ điểm, có thể mình sẽ bị trừ điểm. Cậu lập đi lập lại câu đó trong đầu mình. Từ nhỏ đến giờ, cậu luôn là một cậu học sinh ngoan hiền và đạt nhiều thành tích cao trong học tập, cậu chính là niềm tự hào của cả gia đình. Cậu luôn tự

nhắc nhở mình phải cố gắng học hành thật chăm chỉ để nuôi hi vọng sau này có được một công ăn việc làm tử tế, để kiếm ra đồng tiền, nuôi sống chính bản thân mình cũng như giảm bớt gánh nặng tài chính cho gia đình.

Cậu là một người biết lo cho gia đình, lo cho bố mẹ. Khi đi học trên thành phố, cậu được gia đình ưu ái cho mang hẳn chiếc xe duy nhất của cả gia đình lên thành phố, mẹ cậu muốn cậu có được phương tiện đi lại tốt nhất để giúp cậu đi học dễ dàng, tất cả vốn liếng gia đình giành dụm được đều được bỏ mẹ đầu tư cho việc học của cậu, chính vì vậy, cậu vẫn luôn bị áp lực trong việc học tập bởi những kì vọng không bờ bến của gia đình, nhưng cậu lấy đó làm động lực giúp mình không trở nên hờ hững.

Cảnh sắc bên ngoài đang dần dần thay đổi, ngồi trên xe, cậu phóng tầm mắt ra bên ngoài, đèn đường đang tắt, thay vào đó là những tia nắng đầu tiên của buổi sớm mai đang dần dà chiếu rọi khắp nơi, có bà lão đang cầm cùi chuẩn bị tươm tất mọi thứ cho chiếc xe nước mía của cụ, vài cậu nhóc choai choai đang tung tăng trên chiếc xe đạp mới keng đến trường, một toán đồng các cụ già đang hội họp nói chuyện vui đùa quanh một chiếc bàn nhựa mà trên đó dăm ba ly cà phê đen đã cạn đáy.

Cậu không thích lắm cái cảnh nhộn nhịp của thành phố, cậu không thích cái không khí ồn ào náo nhiệt này, nó làm cậu ngột ngạt đến khó thở. Cậu chỉ thích khung cảnh yên tĩnh và bình yên của quê hương mình, chính vì thế, khi nhà trường dán thông báo yêu cầu sinh viên chọn khung giờ thích hợp để tập huấn, cậu đã không ngần ngại đăng kí vào khung giờ từ một giờ sáng đến năm giờ sáng. Các sinh viên khác đều ngần ngại khi chọn khoảng thời gian này, có đứa vì bị các bạn khác xì hắt chỗ nên đành ngậm ngùi đăng kí khung giờ mà tụi nó gọi là quý yêu, đa phần bọn chúng chả mấy vui vẻ gì, ngoại trừ cậu.

- Nhìn con mẹ gì bà kia, bộ không thấy người say hả – Gã đàn ông sắc mùi rượu đang oan oang cái mồm của lão, hẳn cảm thấy có phần không được thoải mái khi một người phụ nữ, mặt mũi bịt kín mít (trông cứ như hung thần xa lộ) nãy giờ cứ chămchăm nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống lão.

- Anh nói cho đàng hoàng, tội chó gì nhìn anh chứ - Người đàn bà hét thật to, bởi bà ta muốn cho mọi lời từ miệng đủ sức xông thẳng vào lỗ tai lão.

Lão già say rượu mặt mày đỏ lựng, lão tức tối, vung tay đập rầm rầm vào thanh sắt trước mặt khiến nó rung lên dữ dội, cùng với đó, không khí trong xe ngày một trở nên căng thẳng.

- Mày nói gì, muốn đánh nhau sao, lại đây – Lão gầm gừ, miệng phun phèo phèo nước bọt.

Bà này cũng không phải dạng bình thường, bà ta giật phất chiếc khẩu trang đang bịt mặt, để lộ khuôn mặt trắng toát, môi thì đỏ như máu, chân mày kẻ đậm một màu đen thui đen thui, bà trợn mắt ra vẻ như mày mà đụng một công lông của bà thôi thì xác định là tới số đi thẳng cha già bản thui.

Người soát vé nhận ra tình hình có vẻ căng như dây đàn, đoạn hấn đến gần lão già say rượu, nói một loạt câu nói kiểu như trấn an người say cũng như nhằm giảm bớt tình hình. Thằng không nghĩ người soát vé này lại có thể bình tĩnh đến vậy, bình thường, họ toàn là những người có máu mặt. Thử đụng tới họ coi biết liền - đó là những gì mà cậu nghe được từ cô bạn thân của mình, cô nói những người soát vé trên xe buýt là những ông bà phù thủy bậm trợn và không dễ gì mà gần gũi họ được.

Kể ra cũng lạ, ở cái đất Sài Gòn này, người ta đối xử với nhau cứ như kẻ thù của nhau, đập lên đầu lên cổ nhau mà sống, chỉ vì một ánh mắt không mấy thiện cảm hay vài ba câu nói đùa mà thiết nghĩ họ không có tình thốt ra cũng là nguyên nhân dẫn đến một cuộc ẩu đả dẫm máu mà trong đó, hai chữ tình người không còn được coi ra gì, chả bù như ở dưới quê, đất rộng người thưa, đi đâu người ta cũng biết nhau, cũng coi nhau như người nhà, như người thân ruột thịt.

Bất chợt, cậu lắc đầu ngao ngán với cái thực tế là mình đang phải đối mặt hằng ngày, cậu cắm tai nghe vào cổng 3.5 mm của điện thoại, bật bản nhạc yêu thích và rồi bỗng chốc mọi thứ xung quanh chỉ còn là giai điệu du dương của bản nhạc acoustic trầm lắng nhưng tràn đầy cảm xúc mà cậu yêu thích nhất.

Bạn đang đọc truyện *Những Con Bướm Đêm - The Moths* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Chiếc xe buýt số 65 khởi hành đầu tiên trong ngày dừng tại trạm cuối sau một chặng đường dài hơn mười ba cây số đi xuyên thành phố từ cửa ngõ phía Tây vào tới tận trung tâm. Khách khứa nườm nượp đổ ra cửa chính, đa phần đều là bọn sinh viên vẫn còn đang ngái ngủ, có đứa thì ngáp to đến mức trợn quai hàm, đứa khác thì ngủ gà ngủ gật, thậm chí có đứa còn quên mất cần phải xuống trạm ngã sáu Phù Đổng, để rồi khi tỉnh dậy thấy mình đã bỏ lỡ chỗ cần đáp tới tận hơn ba cây số.

Trong dòng người đông đúc hối hả xuống xe, có một người phụ nữ đã ngoài bốn mươi, mụ ta có đôi môi đỏ chót cùng với đó là khuôn mặt trắng như bệnh nhân bạch tạng, chân mày kẻ đậm một màu đen tuyền. Mụ bước xuống xe, mặt mày nhăn như khi ăn phải ớt, mụ vừa gắp một chuyện không hay mà nguyên nhân đến từ cha già say xin ban nãy. Hắn ta, sau khi gây sự với mụ, đã được yêu cầu cần giữ bình tĩnh, nhưng gã nào có nghe, vẫn chứng nào tật nấy, thế là gã buộc phải xuống xe khi chưa đến đúng chỗ mà gã cần đến.

Mụ thở mạnh một cái, nghĩ bâng quơ đủ thứ chuyện, mụ nghĩ, thật là một đêm chả mấy tốt lành gì với cái cơ ngơi của mụ.

Mụ ghé xe bánh mì, mua lấy cho mình một ổ to tướng, nguyên cả đêm qua, mụ chưa có cái gì bỏ bụng, điều này khiến cái bụng đầy đặn của mụ phát cáu

và rên la thành những tiếng kêu ọc ọc đến rõ to. Mụ cầm ổ bánh mì, ăn một cách nhanh nhất có thể mà chẳng cần giữ ý tứ gì hết. Một cậu sinh viên cao ráo đẹp trai cứ trở mắt ra mà nhìn, cứ như mụ là một con heo biết đứng bằng hai chân, lâu ngày bị bỏ đói vậy.

- Nhìn gì mà nhìn, bộ lần đầu tiên thấy người ăn bánh mì à – Mụ quát cậu ta, miệng vẫn nhai chóp chép miếng bánh mì to tướng.

Sau khi đã chén xong ổ bánh mì, mụ lấy lại vẻ duyên dáng của mình, lướt một cách mượt mà và thướt tha nhất trên đường. Chỗ mụ cần đến cách trạm cuối khoảng hơn hai cây số, nhưng mụ không thích bắt Taxi hay xe ôm gì, đơn giản vì mụ nghĩ mình cần đi bộ để có thể tiêu hóa số thức ăn ban nãy, đồng thời cũng là một cách hữu hiệu nhất giúp mụ tập luyện thể dục và rèn luyện sức khỏe. Mụ băng qua đường, gió lạnh vẫn rít từng cơn khiến mụ thích thú vô cùng, mụ thấy mình như đang trong một cảnh phim lãng mạn Hàn Quốc nào đó mà mụ đã xem cách đây không lâu.

Lúc còn trên xe, mụ có đeo khẩu trang, bởi mụ muốn giữ cho phần da mặt nhạy cảm của mình được bảo vệ an toàn, nhưng sau vụ cãi lộn với cha già say rượu trên xe, mụ đã quên mất không cầm theo nó, bèn vô tình đánh rơi nó trên chiếc xe buýt. Bất chợt, mụ nghĩ vu vơ, biết đâu sẽ có một chàng trai nào đó nhặt được rồi chạy theo sau mụ mà trả lại. Đột nhiên mụ cảm thấy giận chính bản thân mình hết sức vì lúc này đã không giữ ý tứ trong lúc ăn, lỡ chàng trai trong mộng của mụ nhìn thấy thì sao, vậy thì mất hết giá, rồi mụ tự cười với chính mình, chợt thoáng nhớ đến gã tình nhân năm xưa.

Đi trên vỉa hè, đôi guốc của mụ phát ra một loạt tiếng kêu lộc cạch khiến mụ cảm thấy bức mình hết sức, mụ chỉ muốn quăng đôi guốc cổ lỗ sĩ này đi cho rồi, nhưng mụ không nỡ bỏ nó đi, mụ không thể bỏ nó đi được, đó là món quà được tặng bởi một người mà mụ nghĩ là quan trọng nhất trong cuộc đời của mụ. Đôi guốc làm mụ nhớ đến gã tình nhân nhiều hơn nữa.

Tiếng guốc kêu làm mụ không thể tập trung hết tâm trí vào cái điều mà mụ đang suy nghĩ trong đầu, miệng mụ lẩm bẩm một tràng những câu nguyên rủa cay độc nhất mà mụ có thể nghĩ ra được và gáng nó một cách tùy tiện lên tên phóng viên với bút danh P.V, chính hắn đã làm cho mụ mấy hôm nay không sao ăn uống nổi, không những vậy, mụ còn phải lo đến phát sốt khi mà các chị em khác của mụ cũng gặp tình trạng tương tự, đơn cử là trường hợp của chị Hà, đêm qua, nơi làm ăn của chị đã bị bọn cảnh sát cũng như cánh nhà báo nhúng tay vào, hậu quả để lại tương đối kha khá, cũng may là chị ta trốn thoát được, chứ nếu mà chị ta bị bắt thì không biết những chỗ khác sẽ như thế nào khi bị phát giác thông qua lời khai của chị ta.

Mụ cảm thấy sốt ruột nên đành buộc mình tăng tốc nhanh hơn nữa, đôi guốc làm chân mụ phát đau nhưng mụ đành cắn răng chịu đựng, vì không ai đến đến nỗi mặc váy mà lại đi chân trần trên con đường có thể nói là đẹp nhất thành phố, mất giá hết.

Buổi học đã diễn ra được hơn ba mươi phút, lúc này đây, Uyên đang cầm cùi ghi chép cật lực những gì mà giảng viên đang say sưa ghi trên bảng. Ông thầy đầu hói đang thao thao bất tuyệt bài giảng của thầy, cả lớp chăm chú lắng nghe vì rất có thể, bài học hôm nay sẽ được hội đồng thi ưu ái cho hắn một câu trong đề, đó là những gì mà Uyên nghe lỏm được từ một chị có thể nói là “thánh” đoán đề trong lớp. Bài học hôm nay nói về một loạt khái niệm có phần chuyên sâu và thuần thuy trong chuyên ngành mà cô dự định thi vào cao học, chuyên ngành “Quang Học Nâng Cao”.

Chiếc ghế bên cạnh Uyên đang bỏ trống, đó là chỗ dành cho cô bạn học chung một lớp với Uyên, trong lúc ghi ghi chép chép, cô thắc mắc không biết con bạn mình làm sao lại có thể nghỉ một buổi học có thể nói là quan trọng như vậy, bởi hôm trước, cô và cô bạn mình đã thống nhất với nhau là không được nghỉ vì cả hai đều không muốn mình lại mất điểm một cách oan uổng. Uyên dự định sẽ nhắn ngay một tin nhắn ngắn gọn nhưng đầy đủ ý nhất cho cô bạn mình, nhưng vì giảng viên vẫn không chịu dừng nói nên cô vẫn không có cơ hội ngồi bút để thực hiện ý định của mình.

Sau một hồi độ chừng hơn một tiếng ba mươi phút, giảng viên quyết định cho cả lớp nghỉ giải lao vì ông thầy muốn kiểm chút gì đó uống cho đỡ khát, thế là cả lớp được một phen thở phào nhẹ nhõm và ngay sau đó, mạnh ai người đó xoa cổ tay, uốn dẻo các khớp tay cho đỡ mỏi. Uyên cũng vậy, tay cô mỏi rã rời, cô cứ nghĩ các khớp tay mình như muốn rời ra từng mảnh vụn, trời lạnh khiến tay cô thêm tê cứng, làm chữ nghĩa trong tập không sao đọc được. Uyên thôi không nhìn vào vở, cô lấy điện thoại trong túi quần tây mình ra, soạn một tin nhắn cho cô bạn ngồi chung chỗ với mình.

Không đi học hả Gái, bài học hôm nay quan trọng lắm, dậy đi bà!!!

Cái tên của cô bạn khiến cô không khỏi mỉm cười khi hai người lần đầu tiên gặp nhau trong lớp. Cái tên này vừa bình dân, nhưng đồng thời cũng đáng yêu không kém, cô và Gái vẫn chưa có nhiều thời gian giao lưu để có thể trở thành đôi bạn tri kỉ bởi Gái vẫn thường hay nghỉ học vì một lý do nào đó mà Uyên không rõ, nhưng cô không muốn mình trở thành một kẻ nhiều chuyện nên không hỏi, có đôi lần, vì thấy cô bạn mình nghỉ nhiều quá, và điều này làm cô không thể làm ngơ được, vì cô muốn bạn cùng mình đậu kì thi cao học, cô nghĩ có lẽ đó là cách tốt nhất để giúp bạn. Cô có hỏi tại sao Gái lại nghỉ nhiều như vậy, nhưng Gái không trả lời nhiều mà chỉ nói đơn giản “Mình bận một số việc riêng”.

Ừ thì bận việc riêng.

- Chúng ta bắt đầu học tiếp nhá! - Tiếng nói lạnh lạnh của ông thầy vang lên từ phía bục giảng trước mặt Uyên.

Ông thầy đã bước vào lớp, vài ba học viên than thở vì thời gian nghỉ giải lao sao mà ngắn quá vậy, nhưng ông thầy chỉ phán một câu, đủ khiến cả lớp học thêm phần chán nản hơn lúc trước.

- Tôi thiết nghĩ anh chị sẽ còn phải chép tới tận bốn trang giấy A4 bốn nữa, anh chị sẽ không thể né tránh được đâu – Thầy tiếp lời sau khi một học viên nam lớn tuổi có ý định nói gì đó với ông thầy giảng viên – Bởi vì nó sẽ nằm trong đề thi của anh chị, coi như tôi nhân từ lắm mới tiết lộ một phần đề thi cho anh chị đây, thầy tôi tốt không.

Và rồi ông thầy quay mặt lên bảng và tiếp tục bắt đầu bài giảng dài dòng và có phần lê thê hơn lúc trước của ông.

Bên ngoài sân trường, lá vàng rơi phủ kín cả sân khiến mấy bà lao công nổi bật trong bộ trang phục xanh trắng không thể vui vẻ được, bởi các cô, các chú biết rằng phần việc của mình sẽ càng thêm nặng nhọc hơn, nhưng đồng lương thì vẫn không thay đổi, cũng làm việc mười hai tiếng đồng hồ, nhưng

khối lượng công việc cần giải quyết thì lớn tương đương với một người làm trong vòng hai mươi bốn tiếng. Vất vả là vậy, nhưng vì miếng cơm manh áo, họ cũng đành chịu đựng.

Uyên dùng bút, hướng sự chú ý của mình ra mảnh sân trường bên ngoài, cô thấy thành quả mà mình tích góp được trong suốt bốn năm đại học trông giống như đám lá được người lao công gom lại và chất thành đống, nhưng chỉ vì một cơn gió mạnh thôi đã khiến mọi thứ trở nên tanh bành, gió đòi đang thử thách lòng kiên nhẫn cũng như nghị lực của cô gái trẻ, nhưng không vì một chút khó khăn đó mà cô bỏ cuộc, người ta vẫn thường nói, “Vạn sự khởi đầu nan”, có khó khăn thử thách, con người mới càng trở nên mạnh mẽ và kiên cường hơn. Lúc đầu sẽ có thất bại, nhưng vượt qua thất bại, đôi lúc, ta sẽ chạm tay và mở ra những điều tốt đẹp hơn mà ta không thể hình dung nổi.

- Em gái gì ngồi gần cửa sổ đó – Ông thầy nhắc nhở Uyên – Tập trung vào đi em, ngoài đó không có chữ đâu, chữ trên bảng nè em.

Ông thầy hài hước nhìn Uyên.

Cô lắc đầu lia lịa và xin lỗi thầy, đoạn hướng sự chú ý lên bảng rồi cầm bút viết cật lực, cũng mệt đó, hơn một bảng chữ cô đã bỏ lỡ.

- Mơ mộng chi không biết – Cô chán nản nói thầm.

Buổi hội họp của mẹ Liên và các chị em của mẹ được diễn ra có phần im ắng và trầm lắng hơn bình thường, trong một căn phòng trọ kín đáo nằm trong một con hẻm nhỏ ẩn khuất sau các tòa nhà cao chót vót của khu tài chính sầm uất, các chị em quyết định chọn đó làm nơi hội họp lần này vì nhằm giúp các thành viên có thể di chuyển đến dễ dàng hơn. (Còn nhớ buổi họp tháng trước, các mẹ chọn cho mình một chỗ có thể nói ẩn khuất kỹ lưỡng và phức tạp nằm trong hệ thống mê lộ các con đường lách léo phức tạp thuộc quận Tân Bình, trông cứ như địa đạo, lần đó cả hơn một chục chị em không tìm được chỗ hẹn).

Ở những buổi họp trước, mở đầu luôn là một loạt trao đổi sôi nổi của các chị em về tình hình làm ăn, lỗ bao nhiêu, có kiếm được khoản tiền bù hậu hình nào không, số khác bình luận về một vài ba cậu thanh niên đẹp trai nào đó mà mấy mẹ hiếm khi gặp được, đa phần bọn chúng đều là những đứa thất tình và muốn kiếm gì đó để thỏa lấp khoảng trống vắng trong tâm hồn. Các mẹ đặc biệt ưu ái cho đối tượng này, có lúc, các mẹ dụ dỗ các chàng dính vào con đường của các mẹ như biện pháp trả đũa, khiến cho những con “bánh bèo” nhắm tâm bỏ rơi các chàng phải hối hận vì đã tàn nhẫn làm như vậy với các chàng.

Trở lại với buổi họp lần này, chủ đề bàn luận chính có lẽ là động thái của cánh nhà báo đang tác động không nhỏ đến công việc làm ăn của các mẹ. Không chỉ công việc làm ăn của các mẹ không được yên ổn, mà còn một bộ phận thiểu số những người mà các mẹ gọi là khách quen cũng đang ngăn ngại đến động các mẹ để kiếm thú vui cho khuấy khóa, bộ phận này đóng vai trò quan trọng bậc nhất trong việc giữ công việc làm ăn của các mẹ được diễn ra an toàn.

- Bọn nhà báo làm vậy là chết chúng ta – Một mẹ tú bà với đôi mắt lấp lánh kim tuyến, tóc bím xù thành một đống trên đầu, khuôn mặt mẹ ta đắp chắt cả ký-lô phấn trang điểm.

- Thì bọn chúng được trả tiền để làm việc đó cơ mà – Mẹ khác lên tiếng, đó là một người nhìn không biết có phải phụ nữ thực sự hay không, mẹ có nước da trắng sáng, cùng với đó là hình xăm rồng xanh sậm nổi bật trên nền da trắng sáng ngọc ngà của mẹ, bộ ngực vĩ đại của mẹ chiếm gần hết phần từ cổ xuống rốn, mái tóc suông mượt mang một màu nâu quýt rừ.

Mẹ Liên nổi bật trong đám với mái tóc cắt ngắn cùng với đó là các lọn tóc uốn lượn bồng bềnh, màu tóc mang một màu nâu vàng sáng, trông cứ như tóc búp bê Barbie.

- Chuyện quan trọng bây giờ không phải là trách móc hay chửi bới bọn nhà báo, trước mắt cần tìm giải pháp để đối phó với bọn nó, mấy lão già cảnh sát bây giờ cũng bất lực, bọn họ không muốn dính đến báo chí – Mẹ Liên đưa ra ý kiến, tay mẹ không quên chỉnh chạng vài ba lọn tóc bất chợt không được ổn cho lắm.

- Vậy chúng ta có thể cho vài ba cô ngon lành nhất phục vụ bọn chúng, cái gì có thể bỏ qua chứ gái đẹp thì không thể bỏ qua được, trừ khi bọn chúng phi tự nhiên hết cả lũ - Nói xong, mẹ ta cười hô hô, giọng cười cũng chả nữ tính gì.

- Vậy còn bọn nữ nhà báo thì sao Nữ, mấy cô nàng kính cận đầu thế chơi với gái được – Mẹ Liên lẩm bẩm, cái bụng khiến mẹ có cảm giác không được thoải mái, mẹ nghĩ có lẽ do mình đi quá nhanh trong khi vừa mới ăn no.

- Đơn giản, cho vài cậu chàng thanh niên đô con lực lưỡng ra, chỗ em có cả đống, chị không biết là chỗ em chuyên kinh doanh dĩ dục hả? – Mẹ Nữ cười khẩy, đoạn quay sang vuốt ve lại mái tóc nâu của mình.

Cuộc hội họp diễn ra sôi nổi, nhiều cuộc tranh luận nổ ra, nhưng xem ra mẹ Liên không mấy may quan tâm, mẹ vẫn đắm chìm trong cái suy nghĩ riêng của mẹ, rằng sẽ có một chàng trai nào đó mang trả lại cho mẹ chiếc khẩu trang mà mẹ đã đánh rơi.

Mẹ đứng dậy, đi thẳng một mạch vào nhà vệ sinh, bỏ ngoài tai những tiếng xầm xì bàn tán của chị em mẹ.

Mẹ nhìn ngó khuôn mặt mình đang hiện ra trên tấm gương được đặt trước la-bô rửa tay. Mẹ thấy mặt mình trắng thoát, trông cứ như mấy con búp bê Nhật Bản, mái tóc búp bê màu vàng của mẹ được người ta uốn lượn trông hoàn hảo đến phi tự nhiên, mẹ đã tốn một khoản tiền khá khá để tân trang lại sắc đẹp cũng như ngoại hình của mình. Ở cái tuổi đã ngoài bốn mươi, mẹ vẫn chưa có chồng, mấy gã đàn ông khác chọc quê mẹ, nói sao mẹ không chịu lấy chồng đi. Mẹ chỉ trả lời cụt lùn, “Đây chưa muốn thôi”.

Nhưng có thật là mẹ chưa muốn, hay còn lý do nào khác.

Mẹ lấy tay, áp lên mặt mình, vài ba lớp phấn bong tróc, để lộ bên dưới làn da không mấy hoàn hảo, lấm chấm lỗ trông như rỗ đưng trái cây. Điều này làm mẹ buồn và không được vui vẻ gì, mẹ lật đật, lấy lọ kem nền, lấp đầy khoảng trống ban nãy mà mình vô tình gây ra.

Cậu Như trở về nhà sau khi đã được người chị khuyên răn đủ điều, “Mày về nhà đi, mày thử nghĩ coi, có một ngôi nhà tốt như vậy mà không về, mày sướng quá cha tao rồi, mày chưa thấy cái cảnh phải đi ở trọ như tao đâu, khổ lắm”.

Như đẩy mở cửa nhà, cậu vẫn chưa muốn đối mặt với bố mẹ cậu sau trận cãi lộn tối hôm qua.

Nhà cửa có phần vẫn bừa bộn như lúc cậu bỏ đi, dưới sàn nhà, vết tích bình sứ mà bố cậu ném vẫn còn, bàn ghế thì xộc xệch, chĩa gọng ngấn nắp tí nào. Cậu để ý thấy có nhiều bình gốm sứ thuộc dạng đất tiền cũng bể nứt, có lẽ sau khi cậu bỏ đi không nói tiếng nào, bố mẹ cậu đã có một trận cãi cọ đến này lữa.

- Về rồi sao, mày đi đâu? - Tiếng ông bố phát ra đâu đó trong nhà bếp.

Cậu không nói tiếng nào, chỉ muốn về, thay quần thay áo, lấy cặp sách và đi học.

- Cái thứ như mày tao chỉ muốn đuổi quất đi cho rồi, làm gì có cái kiểu con cái dưng dưng bỏ đi, mày thử đi lần nữa coi, tao cho mày đi luôn, nhà này chứ không phải nhà khác - Ông bố nói oang oang và lớn đến độ con mèo nằm trong góc nhà cũng phải giật mình.

Bỗng chốc, cậu cảm thấy mình chỉ muốn hét vào mặt bố, nhưng cậu kìm lại, không cho ý nghĩ đó được toại nguyện. Cậu không nói gì, chỉ lảng lảng đi một mạch lên lầu, mở cửa phòng, thay đồ cho thật nhanh, đeo cặp, đi thỉnh thỏm xuống cầu thang và chạy một mạch ra trạm xe buýt gần đó mà chẳng mấy may quan tâm đến chiếc xe SH đang đậu giữa sảnh sân trước nhà.

Bạn đang đọc truyện *Những Con Bướm Đêm - The Moths* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Trưa hôm đó, một buổi trưa có thể nói nóng nhất từ lúc trời Sài Gòn bắt đầu bước vào những ngày đầu của đợt gió mùa phương Bắc, trời hanh khô, gió heo may thổi đều nhưng bỗng rất đến khó chịu.

Trong căn phòng mà diện tích chỉ có mười sáu mét vuông, không khí có phần ngột ngạt đến khó thở. Mồ hôi bắt đầu túa ra trên khuôn mặt trắng trẻo và xinh đẹp của Ly. Cô tựa mình tinh dậy sau một giấc ngủ dài, miệng nhóp nhóp một thứ chất lỏng nặng mùi và đắng nghét do chút bia uống tối qua còn sót lại. Bình thường, trước khi đi ngủ, cô luôn đánh răng cũng như rửa mặt thật kỹ càng (ưu tiên số một luôn là gìn giữ nhan sắc), nhưng hôm nay thì khác, cô chẳng buồn làm, chỉ quẳng mình lên chiếu tre mà ngủ.

Thủy nằm phía bên kia, đối diện với Ly. Cô nàng vẫn còn ngủ thẳng cẳng, thậm chí còn không thèm mặc áo mà ngủ, trên mình còn độc mỗi đồ lót.

Lý ngồi dậy, bất chợt, cô cảm thấy hơi choáng váng, có lẽ ảnh hưởng của bia vẫn chưa hết. Cô day day thái dương, dụi mắt cho bớt nhức đầu, nhưng cơn đau đầu nào có buông tha cô, vẫn bám riết lấy cô như đĩa đói.

- Mẹ nó! Có uống nhiều lắm đâu mà sao đau đầu dữ vậy không biết- Ly lẩm bẩm trong miệng.

Cô gắng sức đứng dậy, đi một cách khó nhọc đến chồng đồ của Thủy, cô biết Thủy có lọ thuốc nhức đầu. Ly lấy một viên, nuốt ực viên thuốc một cái mà không cần dùng đến nước. Cô với tay lấy chai kem đánh răng, khấn mặt và đi từng bước một xuống nhà vệ sinh. Dọc đường, đi ngang qua phòng kế, cô ghé mắt nhìn vào, thấy mấy thùng nhồi nhồi phòng kế vẫn ngủ ngon lành và ngáy như sấm, tội nó vẫn chứng nào tật nấy, đêm thì thức cho cố, xong ban ngày thì ngủ tới tận trưa.

Nhà dưới vẫn đang tấp nập nhộn nhịp, bà chủ nhà đang bận bịu, loay hoay với cái nồi inox to tướng đặt trên bếp.

- Ăn trưa hả cô? - Ly hỏi.

- Ừ, chuẩn bị đi làm hay sao cháu? - Bà chủ hỏi Ly, chẳng buồn nhìn cô lấy một cái, bởi bà đang mải mê nhìn vào nồi thịt kho tàu, chọn lựa vài ba cục thịt to gần bằng nắm tay.

- Vâng, chuẩn bị đi làm, cô ngày mới tốt lành.

Một ngày mới của Thủy là vậy, cỡ năm sáu giờ sáng về phòng, rồi ngủ tới tận một giờ chiều, tắm rửa, ăn uống, chuẩn bị sẵn sàng cho ngày làm việc mới,

tất cả sẽ được bắt đầu từ quán nước yêu thích nằm cách chỗ trọ của Ly tầm năm trăm mét.

Ly trở về phòng, tinh thần có phần tươi sáng hơn ban nãy, nước mát lạnh giúp cô tỉnh táo hẳn. Cô thấy Thủy vẫn còn nằm ngủ và ngáy khò khò, cô lấy chân, đá vài ba cái.

Thủy chả ưa gì bị người ta đánh thức, cô dùng dằng không muốn dậy tí nào.

- Không lo dậy chuẩn bị đi - Ly nói, tay vuốt vuốt mấy lọn tóc còn đang ướt sũng.

Thủy nói giọng ồm ồm khó nghe, tiếng cô nàng có vẻ nặng nề và khác so với bình thường.

- Hôm nay chắc... tao nghỉ nhen... mày....mệt quá mày....

- Mày làm gì với lão già tối qua để giờ mệt, chả giống mày bình thường chút nào -Ly quay sang nhìn Thủy, thấy con bạn có phần không được khỏe thật.

Bình thường, Thủy vẫn rất năng động, cô không phải đợi Ly gọi mình dậy, Thủy vô tư và luôn nghĩ mình sinh ra là để làm cái nghề này, cái thái độ bất cần sự đời của cô làm Ly thấy khá thích thú khi làm bạn với nó, trong lúc nói chuyện, Thủy hay pha trò bằng ba câu tục tĩu khiến cả cái động bò lăn ra cười. Cái động đặt biệt hiệu cho Thủy là Con đi hài hước, biệt hiệu nghe chả có gì là thú vị, nhưng cô không phản đối gì, vẫn cứ vô tư hồn nhiên nhận lãnh nó.

- Mày chắc là không sao chứ ? - Ly hỏi lại Thủy, vẻ mặt cô không giấu được lo lắng.

- Ủ! Mày đi đi, có gì nói mụ Liên dùm tao luôn - Thủy nói, mắt vẫn nhắm.

- Được rồi, mày nghỉ đi, tao đi mua cho mày vài liều thuốc, mày cảm thấy trong người như thế nào, nói tao nghe để biết đường mua.

Thủy ban đầu không muốn nói cho Ly nghe. Nhưng Ly nàng chẳng bận tâm, cứ thúc giục con bạn, thế là Thủy nói triệu chứng cho cô biết. Cô chạy một mạch đến tiệm thuốc tây kế bên chỗ trọ, mua cho Thủy ba ngày thuốc với giá hơn năm mươi ngàn.

- Tao mua rồi, đi ăn rồi uống vô nha con kìa!

- Mẹ! Biết rồi, nói mãi, tao đủ mệt rồi nha- Thủy nói hơi lớn tiếng, cô nàng đang nổi gàu, giọng cô nàng lớn đến nỗi khiến mấy thằng phòng kế phải giật mình.

Ly toan nằng vào mặt nó, nhưng cô đã kịp ghim lại con tức giận của mình. Cô mang giày với đế thấp, đôi dây cao gót tối hôm qua làm chân cô phát đau. Xô chân vào đây, cô bước ra ngoài,đập cửa cái rầm khiến cái nồi nấu lẩu phòng kế rơi xuống đất kêu một tiếng xoảng.

Ly nghe thấy những tiếng rửa xả của Thủy, nhưng cô không bận tâm để ý.

Bà chủ nhà vẫn đang mãi mê ngó nghía cái nồi thịt kho tàu của bà, có lẽ hôm nay, bà ấy làm được một món cho ra trò, bà đang ngắm nhìn thành quả mà mình làm được với vẻ mặt đầy tự hào.

Bà chủ nhà tính tình có gì đó hơi khác thường, có một lần, trong lúc đang thu tiền trọ những người thuê phòng, bà có nói là cách đây sáu tháng, bà gặp phải một tai nạn giao thông khiến phần tiểu não của bà chấn thương, bà nhấn mạnh là cái đứa gây ra tai nạn cho bà là một thằng thanh niên chả ra thể thống gì, nghĩ sao lại đi tông người lớn tuổi chứ. Tai nạn đã cướp đi người chồng yêu quý nhất của bà.Khi kể đến đoạn đó, đôi mắt bà long lanh và bà không thể kìm được con xúc động, bèn òa khóc như một đứa con nít,chấn thương ở phần tiểu não đã phần nào ảnh hưởng đến nhận thức của bà, tuy nhiên, về khoảng tính tiền thuê phòng hàng tháng, bà cực kì minh mẫn và không một đứa nào có thể qua mặt được. Tiền là thứ tuyệt đối bà không thể nhầm lẫn hay để cho một đứa nào có thể qua mặt mình được.

Cô vận áo khoác dày, tuy hơi khó chịu, nhưng nó giúp bảo vệ làn da cô. Mặt trời cứ thế trút những tia nắng đỏ lửa xuống mặt đất. Bầu không khí khô hanh khiến da mặt, da tay cô cảm thấy khô rất đến khó chịu, cô thò tay vào giỏ xách, định lấy lọ kem dưỡng ẩm để thoa. Mò mãi mãi, vẫn không thấy cái lọ kem chết tiệt đó ở đâu.

Mẹ kiếp, để quên trong phòng. Cô rửa xả một tràng, không có lọ kem đó, có lẽ cô sẽ lại có một buổi làm ăn ế ẩm nữa cho mà coi, và thế nào mụ Liên cũng lại khó chịu ra mặt. Mấy bữa nay, mối quan hệ giữa mụ Liên và cô đang ở mức đáng báo động, việc hôm qua Ly không đi chung với lão Phát dường như càng làm cho mối thù hằn giữa mụ Liên và Ly thêm trầm trọng và leo lên một nấc thang mới.

Trong lúc đang còn chìm đắm trong suy nghĩ, cô không biết từ lúc nào mình đã đứng trước cổng quán cà phê mà cô vẫn thường hay lui đến, đó là một quán nước với lối kiến trúc thiết kế trông giống thành phố London nước Anh với hình ảnh chiếc xe buýt hai tầng đỏ chói, cùng với đó, cổng vào quán được thiết kế trông giống buồng điện thoại màu đỏ, biểu tượng của xứ sở sương mù.

Cô vẫn luôn ao ước một lần đặt chân đến thủ đô London, được chiêm ngắm cung điện Buckingham với tháp đồng hồ Big Ben huyền thoại, tận mắt thấy vòng xoay thế kỉ, hơn thế nữa, chụp hình với tòa lâu đài trong bộ truyện Harry Potter cũng là một trong những niềm đam mê lớn nhất mà cô muốn thực hiện trong đời, tất cả những điều đó đều là mong muốn lớn nhất đời Ly khi cô còn ngồi trên ghế giảng đường đại học, bởi cô theo học ngành quản trị kinh doanh quốc tế, tiếng Anh một thời là sở trường của cô. Nhưng tất cả giờ đây, những thứ đó vượt quá tầm đối với cô, hơn thế nữa, cô tự thấy con người dơ bẩn như mình không xứng đáng để được như vậy.

Cô ngồi một góc trong quán, chọn cho mình chỗ ngồi thuận tiện nhất để ngắm nhìn mọi thứ xung quanh và chìm đắm trong đó.

Chuông cửa quánreo lên những tiếng bing bong nghe thật êm tai, cô rời mắt khỏi màn hình điện thoại (bỏ lửng mẩu tin mà mình đã đọc được một nửa, một mẩu tin tức lặt vặt trên trang báo mạng), trước mắt cô giờ đây là một gã đàn ông với cánh tay xăm trổ hàng loạt họa tiết hoa văn rồng bay phượng múa chẳng chịt, hẳn gọi cho mình tách cà phê đen nóng hổi. Máy cô tiếp viên kính cận có vẻ khá sợ hãi với bộ dạng của hắn, bằng chứng là máy cô đó tay chân luống ca luống cuống, đổ cà phê mà tay chân run như gặp phải ma, Ly đoán máy cô nàng chỉ là sinh viên, làm ngoài giờ để kiếm thêm khoảng tiền nuôi sống mình, máy cô gái làm Ly nhớ đến khoảng thời gian mà cô vất vả đi làm thêm kiếm tiền trong vài ba tiệm phục vụ thức ăn nhanh.

Gã đàn ông làm máy cô nàng khiếp sợ, máy cô làm văng cả phê tứ tung. Hắn thấy vậy chỉ cười khẩy, đoạn mắt chớp chớp với một cô nàng tiếp viên xinh gái nổi bật với mái tóc thắt bím dài. Cô này thấy vậy lật đật chạy bắn khói vào nhà kho và ngồi đó khóc thút thít một mình, cô nàng bỏ ngoài tai mọi lời an ủi từ chàng thanh niên nổi bật trong bộ đồng phục xanh dương, trên cổ cậu ta đeo sợi dây chuyền lấp lánh bạc phản chiếu ánh sáng từ hàng chục bóng đèn LED trong quán.

Máy cung cần chi phải sợ dữ vậy – Ly vừa nghĩ ngợi, vừaáp đôi môi vào thành tách, cà phê đọng lại trên lưỡi cô, chảy xuống cổ họng và rồi nó khiến cô nảy ra một ý tưởng mà cô không dám chắc là mình có nên làm hay không.

Cô đứng dậy, rời khỏi chỗ ngồi mà đi một cách uyển chuyển và duyên dáng đến gần gã đàn ông xăm trổ đang ngồi ở góc trong cùng của quán, cô lướt một cách uyển chuyển đến gần gã, bỏ ngoài tai mọi tiếng xì xầm hay thậm chí giọng cười riu rít của người xung quanh.

Gã đàn ông nhìn cô không chớp mắt, đôi mắt gã hiện lên hai chữ thêm khát thấy rõ.

Ly đặt mông xuống ghế một cách nhẹ nhàng và uyển chuyển nhất, lấy ngón trỏ vuốt nhẹ theo đường vòng cung của tách cà phê, đôi môi cô mang vẻ quyến rũ đến chết người, cô nói với gã bằng chất giọng dịu nhẹ nhưng không kém phần mời mọc.

- Anh trai cần chi phải làm bọn con gái tuổi teen đó khiếp sợ chứ, không đáng đâu anh ha...

Hắn cười khẩy, để lộ hàm răng không mấy gì trắng sáng, chúng chỉ mang một màu vàng, đôi lúc có vài chấm đen xuất hiện giữa kẽ răng trông thật đáng sợ.

- Làn gió nào đưa cô em đến với anh vậy, hờ cung!

Hắn đưa tay vuốt ve mái tóc cô, đoạn đặt bàn tay sần sùi của hắn lên đôi tay mềm mại của Ly, cô khẽ rung mình trước cái chạm của gã, tuy nhiên, cô chẳng việc gì phải hoảng hốt, cô đã quen với chuyện này. Hằng ngày, vẫn có biết bao gã đàn ông qua lại với cô, gã đàn ông xăm trổ chỉ chút này thì nhắm nhò gì, nhưng một phần trong bộ óc cô đang nhắc nhở cô không nên đánh giá thấp gã ta, ở gã ta toát ra chút gì đó không ổn.

Cô liếc mắt với hắn, hướng sự chú ý ra phía sau quán, cô khẽ mấp máy đôi môi nổi bật với màu son hồng nhạt.

- Ông anh muốn vui về chút chứ, em biết quán này có nhà vệ sinh khá lớn, đủ chỗ cho hai ta -Ly ném cho hắn cái nhìn có thể nói không phải dễ gì mà người khác có được, cái liếc mắt đưa tình mà cô sở hữu giống như liều thuốc tình dược, khiến ai sơ ý dính phải cũng chỉ biết khuấy phục.

Hắn cười nham hiểm, đoạn đưa mắt nhìn xung quanh, trông hắn cứ như sợ bị bắt quả tang làm chuyện xàm bậy hay cưa cẩm con gái nhà lành giữa ban ngày ban mặt. Cô ta mời trước cơ mà, com dâng tận miệng rồi, không lẽ đáp đũa - lão nghĩ vu vơ.

Hắn gật đầu nhẹ với cô, như được báo trước, cô và hắn không cùng đi một lúc nhằm tránh cái nhìn soi mói của người xung quanh, cô đi trước, ba phút sau, hắn đứng dậy và chỉ độ năm giây sau, biến mất hút trong bóng tối mờ ảo phía sau quán.

Cô đứng trước cửa phòng vệ sinh, chờ hắn tới, đôi mắt óng ánh của cô vẫn không thôi điệu bộ quyến rũ.

- Lại gần chị này... - Cô khẽ nói, vẫn giữ nguyên đôi mắt hút hồn đó.

Hắn từ từ bước tới, trông hắn như con hổ đã lâu ngày chưa ăn gì, hắn nhìn cô giống cách một con thú dữ ngắm nghía con mồi ngon, miệng lưỡi hắn thè ra như một kẻ sắp phát điên lên vì độ quyến rũ của cô.

Cô tự nhắc nhở mình không được mất tập trung, cô phải quyết tâm thực hiện cho được những gì đã định hình sẵn trong tâm trí cô, cô dùng ngón trỏ, mời mọc hắn.

Hắn đã bước lại gần, còn chút xíu nữa thôi là chụp được cánh tay trắng nõn nà của cô, nhưng cô đâu dễ gì để hắn tóm mình.

- Bé ngoan của anh, đừng làm vậy với anh chứ - Hắn gầm gừ, giống như cách con đực đang vào mùa phối giống.

- Xấu ghê, bộ tính làm gì người ta à, hí hí!

Cô lùi dần, từng bước một vào nhà vệ sinh, theo sau là hắn, và rồi cô để ý thấy cái vật đang nhô lên dưới túi quần của hắn, đó chính là cái mà cô muốn lấy của hắn.

Một phút bất cẩn, do mãi mê nhìn, bất chợt hắn nhào người vào cô, gặm gừ the thé bên tai cô.

- Bắt được bé cung rồi nha, ngoan anh thương... - Hắn chớp mắt lia lịa như không thể tin được là mình lại bắt được một cô gái ngon lành như vậy.

Và rồi hắn bắt đầu hôn cô, từ cổ xuống tới bộ ngực đang dần phô ra trước mặt hắn. Cô cảm nhận thấy miệng hắn lướt dọc thân thể mình, cảm giác thật

ghê tởm, nhưng cô không được để hấn phát hiện mình khó chịu, cô phải gắng ghì lại thôi thúc muốn tống cho hấn một cú đá vào chỗ hiểm. Cô bắt đầu dùng đôi bàn tay mềm mại của mình, vuốt ve tấm lưng trần của hấn, hành động đó khiến hấn thêm phần kích thích hơn nữa, hấn run lên bần bật, cơ thể hấn nóng bừng sau cái khẽ chạm vừa rồi, hấn đã hoàn toàn khuất phục trước cô.

Cái ví của hấn đang hiện ra lồ lộ trước mắt Ly, chỉ chút thôi là chụp được nó. Một tay, cô vươn ra chụp lấy cái ví, tay còn lại vẫn vuốt ve hấn. Cô không còn thấy khuôn mặt của hấn, bởi hấn đang bận vui đùa với bộ ngực của cô.

Làm ngay~

Cô hành động, đưa tay thọc sâu vào túi quần hấn, cô chợt nhận ra túi quần hấn có phần hẹp không tưởng nổi. Cô cố thọc sâu vào nhưng không được. Bất chợt, cô thấy bộ ngực mình có phần được rãnh rang một cách không hiểu nổi.

Hấn đã phát hiện ra – Tức thì, cô nghĩ ngay đến cái giả thuyết đó.

- Định ăn cắp của anh à bé cưng? – Nói xong, hấn nện cô bạt tai, thần thái chuyển biến nhanh đến chóng mặt.

Trước mắt cô, đom đóm xuất hiện khắp nơi. Cái tát vừa rồi của hấn khiến cô xay xảm mặt mày, cô không còn nhìn rõ phía trước nữa, kế hoạch mà cô vạch ra đã thất bại, cô không biết rồi hấn sẽ làm gì mình, có thể hấn sẽ “thịt” cô.

~Minh ngu quá, ngu quá ngu...

Hấn đè cô một cách thô bạo xuống sàn gạch lạnh toát, kéo khóa quần. Cô cảm nhận được bàn tay hấn đang lướt dọc đùi cô, thật ghê tởm, ghê tởm, không phải vì cô là đĩ mà cứ hễ ai đụng vô đều được, làm đĩ cũng có sĩ diện của đĩ chứ, đừng đụng vô tao thẳng chó.

Cô vận hết sức bình sinh, dùng cánh tay mềm mại của mình, cô đẩy hấn ra, nhưng mỗi lần gắng sức đẩy hấn, là một lần cô phải ăn tát, bàn tay lực lưỡng của hấn cứ thế giáng những cú tát nảy lửa lên khuôn mặt đáng yêu của cô.

Cô hoàn toàn bất lực dưới sức nặng như búa tạ của hấn.

Hấn gần đạt được mục đích của mình rồi, còn mình sẽ chết, chết vì sự tàn độc của hấn, trời ơi...

Cứ như trọng lực Trái Đất bị mất đi, sức nặng đang đè nén lên đôi chân cô bỗng nhiên biến mất, mọi thứ hiện ra mờ mờ ảo ảo trước mắt, cô thấy có hai người, một là gã đã đánh cô, người còn lại là một thanh niên trai tráng, anh ta hét gì đó với hấn, đoạn thui cho hấn cú đấm kêu một cái rồ to. Hai bên giằng xé như trong một thước phim tua chậm, cô không còn đủ sức để có thể nhìn nữa, cô chỉ biết đồ gục xuống nền sàn, đầu va một cái thật mạnh vào chân bồn cầu.

Trong căn phòng rộng rãi và thoáng đãng, trên tường có treo một loạt bằng khen cũng như danh hiệu, vài ba bức ảnh của nhóm bạn chụp trên đỉnh Langbiang trong một lần cả bọn nổi hứng tổ chức hấn một chuyến phượt đường dài lên Đà Lạt chơi, trong bức hình đó có một người con trai với quả đầu nghiêm túc đến không thể hình dung được, đó là Việt.

Căn phòng vẫn luôn là nơi yên tĩnh và bình an nhất trong cuộc đời Việt, anh còn nhớ, từ lúc mình được sở hữu phòng riêng, anh vui biết chừng nào, bố mẹ hỏi tại sao anh lại thích như vậy, mẹ anh còn giả bộ làm vẻ mặt ủ rũ buồn bã khi đứa con trai cưng nhất của bà rời xa vòng tay yêu thương của mình, thậm chí bà còn khóc thút thít như một đứa trẻ, anh chỉ nói với mẹ rằng anh muốn tự lập và không thôi ý tưởng là mình đang làm phiền bố mẹ (vì khi ngủ, anh hay có tạt lẩn lộn, đập người này, đá người kia, còn nói mớ trong lúc ngủ nữa, mấy chuyện này khiến giấc ngủ của bố mẹ anh liên tục gián đoạn).

Mẹ anh khi nghe được những lời đó từ miệng anh (một đứa trẻ chỉ mới mười tuổi), bà chỉ biết khóc lớn hơn nữa, rồi chạy lại ôm chầm đứa con trai, miệng bà lặp đi lặp lại câu nói “Con tôi lớn thật rồi”.

Bố anh có lẽ là người duy nhất không bận tâm đến hành động sến súa của bà vợ, ông từ đó đến giờ vẫn vậy, vẫn tác phong chính trực, đậm chất gia trưởng trong gia đình. Trong gia đình, có lẽ bố anh là người mà anh không hợp tính nhất, có lẽ anh ghét cái thói gia trưởng của ông, cái thói xấu xa đó phần nào ảnh hưởng đến Việt, khiến anh đâm ra có phần kiêu căng, hốc hác như bố mình.

Chiếc điện thoại với ốp lưng có hình poster phim “Người đẹp và quái vật” (Phiên bản năm 1991) run bần bật trên cánh tay Việt, anh đã ngủ thiếp đi sau khi xem nốt phần cuối cùng của một series phim truyền hình Mỹ dài tập.

Điện thoại khiến anh chợt tỉnh giấc sau giấc ngủ dài, anh xoay người, nằm sấp mà bật điện thoại, trên màn hình hiển thị dòng chữ “Tin nhắn mới chưa đọc”. Anh bấm mở tin nhắn bằng thao tác vuốt màn hình, nhưng vừa mở lên thì điện thoại bỗng nhiên tắt nguồn. Chết tiệt.

Cái điện thoại chết toi này luôn làm anh phát bực, nó đã liên tục gặp tình trạng như vậy kể từ lúc rơi tòm vào vũng nước trước nhà trong một lần vội vã. Anh muốn quẳng nó đi cho rồi, nhưng suy đi nghĩ lại vẫn thấy tiếc nuối, bởi ốp lưng của nó là cái anh thích nhất, nhưng khổ nỗi nó chỉ khớp với cái điện thoại mà anh sở hữu, một chiếc điện thoại Iphone 3G thuộc hạng cổ lỗ sĩ, ra mắt cách đây cũng gần được thập kỷ.

Anh cấm sặc điện thoại, chả buồn chờ nó mở nguồn lên để xem tin nhắn là gì bởi lúc này, bụng anh đang kêu réo thảm thiết, cứ như nó đang van xin ông chủ bỏ gi đó vào để thỏa mãn cơn thèm ăn.

Anh bước từng bước một xuống lầu, ngôi nhà mà bố mẹ anh sở hữu thuộc dạng một trong những ngôi nhà cổ xưa nhất ở cái xứ triệu dân này, nhiều lần,

chính quyền địa phương đến, khuyên bố anh nên trùng tu hay dọn đến chỗ khác ở vì họ viện cớ lo cho sức khỏe cũng như sự an nguy cho cả gia đình anh (Bố anh là một người có tiếng nói lớn trong ngành công an, nên việc cấp dưới lo lắng cũng là lẽ thường tình), nhưng bố anh không dời đi, ông cho rằng nhà còn rất chắc chắn, thậm chí ông còn đu mình trên một thanh gỗ được mắc tại gian nhà chính để chứng minh cho tụi cấp dưới được biết.

Ông bố còn cổ lỗ sĩ và ngang bướng hơn cả anh.

- Con dậy rồi à! -Mẹ anh, bà đang dọn dẹp bữa cơm trưa mà hai ông bà vừa mới chén xong.

- Vâng! Mẹ và bố ăn xong rồi sao?

- Hai chúng tôi ăn xong cả rồi, chỉ có mình anh là mất nét hư thân như vậy thôi – Tiếng ông bố vang đâu đó bên ngoài xen lẫn với tiếng kéo cắt tia chất chứa, ông đang chăm bón cho mấy chậu bonsai cây cảnh của mình.

- Bố nó nói gì kì vậy – Bà vợ quay sang trách ông chồng, rồi bà nói tiếp – Bố con nói giỡn thôi, còn bây giờ, lo đánh răng rửa mặt rồi lên ăn, mẹ dọn cho con...

- Bà cứ để nó tự dọn mà ăn, cần chi phải làm vậy – Tiếng ông chồng một lần nữa cắt ngang.

Bà vợ toan đáp lại ông chồng, nhưng Việt nói ngay mà không chờ nghe xem mẹ mình sẽ nói gì sau đó.

- Mẹ không cần dọn, con tự làm được.

Thế rồi anh đi thẳng một mạch xuống nhà dưới, đánh răng rửa mặt, dọn cơm và tự phục vụ mình. Anh để ý thấy mẹ mình đã ra ngoài cửa trước, trách móc gì đó với bố, nhưng bố anh không có vẻ gì tỏ ra mấy may quan tâm đến những lời bà nói, ông chỉ chuyên tâm vào việc mà ông đang làm, tia qua tia lại mấy chậu cây cảnh mà anh nghĩ, nó xấu đến tàn nhẫn.

Chiếc Ti-vi nằm ở một góc nhà ăn đang phát bản tin thời sự lúc mười hai giờ trưa, nữ phóng viên thông báo về tình hình thời tiết miền Bắc, có vẻ như đợt không khí lạnh vừa rồi đang có dấu hiệu suy yếu, dự báo trong những ngày tới, trời sẽ ấm dần lên.

- Hôm qua trực có cực lắm không con - Mẹ anh, không biết từ lúc nào đã xuống nhà bếp, hôm nay bà vận trên mình bộ đồ ton màu xám với họa tiết chim bay trên đó.

- Cũng không mấy nổi bật, con và cậu sinh viên thực tập giải quyết được một tụ điểm ăn chơi của bọn làm gái – Vừa nói, anh vừa nhai ngồm ngoàm một miếng cơm to.

- Chuyện đó được lên báo – Bà mẹ nói với anh, tay vuốt vuốt màn hình máy tính bảng.

- Mẹ nói sao! – Anh thôi không ăn nữa, đoạn chú ý hơn vào những gì mà mẹ anh nói – Được lên báo nghĩa là thế nào?

- Con coi đi – Bà đưa anh xem.

Đôi mắt anh lướt thật nhanh từng dòng chữ đen nổi bật trên nền trắng của trang báo mạng. Anh đọc kĩ và không bỏ sót một chữ nào, đọc được một lần, anh lại quay lại đọc lần hai.

Chẳng trách sao, mấy hôm nay, phía cơ quan lại tăng cường hoạt động tuần tra đến vậy.

Mẹ anh có lẽ là người mất mảy hình sự nhiều nhất, bà đang chăm chú nhìn thẳng con trai của mình, trong đầu suy nghĩ đủ chuyện, bà vẫn luôn có tật chuyện nhỏ xé ra to và hay lo lắng thoái quá.

- Rồi có nghiêm trọng lắm không con?

- Không có gì nghiêm trọng đâu mẹ, chuyện thường ngày đó mà, nhà báo mà mẹ, phải luôn tìm đủ mọi thứ để có thể viết chứ, họ được trả tiền để làm việc đó, không có gì để viết, chắc nghĩ việc sớm – Anh trả lời, đoạn đặt chiếc máy tính bảng xuống bàn mà chén nốt phần cơm ăn còn gang giờ.

Bố anh lù lù tiến vào nhà bếp, ông nghĩ vấn đề này chẳng hay ho tí nào, ông nói,

- Anh là cảnh sát, sao anh lại có thái độ bàng quang đến vậy chứ, một khi báo chí đụng tới mình, thì không phải chuyện mà theo anh nói là “thường ngày đâu”.

- Vậy bố muốn con nghĩ gì?

- Nghĩ gì á! Tôi nghĩ anh phải là người hiểu rõ chứ - Ông nói hơi lớn tiếng.

Bà vợ ông thấy vậy, liền nói ngay như muốn hạ nhiệt cuộc đối thoại giữa hai bố con.

- Có gì đâu mà phải lớn tiếng đến vậy chứ, ông ngồi... - Bà nói về cảm chừng.

- Bà không cần xía vô chuyện của tôi với nó, đàn bà biết gì mà nói...

Đến lúc này, anh không thể chịu đựng được cách cư xử của bố mình, anh cảm thấy ức chế vì thái độ gia trưởng của ông cũng như cách cư xử có phần quá yếu đuối của mẹ mình. Anh đứng dậy, không nói không gì, chỉ đi một mạch lên lầu mà thay quần áo và vài phút sau đó, biến nhanh ra khỏi nhà không chần chừ một phút giây nào.

- Anh đi đi, thật chẳng ra thể thống gì, đường đường là cảnh sát mà cư xử cứ như một đứa con nít ranh. . .

- Bố nó thôi đi! – Bà vợ có vẻ cáu gắt.

Hai người đang “tranh luận” với nhau, hai ông bà không bao giờ nói là hai ông bà cãi nhau, lúc nào cũng vậy, có lẽ vì cái mác mang dòng chữ “Gia đình gia giáo” đã khiến hai người không được để danh tiếng của gia đình bị vấy bẩn.

Anh phóng xe ra đường, trong lúc đi, vẫn nghe văng vẳng bên tai câu nói của bố, sống với một ông bố có thói gia trưởng nặng nề như vậy thật chẳng dễ dàng chút nào.

Trời nắng khô hanh đến rát cả da, cơ thể anh mất sức và trở nên mệt mỏi nhanh chóng, anh bèn ghé tiệm cà phê ven đường, Việt ấn tượng bởi cách trang trí có phần đẹp mắt của quán, một phong cách đặc trưng của thủ đô London.

Bước vào quán, cảnh tượng đầu tiên anh phải chứng kiến là cảnh một thanh niên trai tráng, với cánh tay xăm chi tiết hoạt tiết rồng bay phượng múa, hần đang ngồi cùng một cô gái với mái tóc dài đen bóng, khuôn mặt cô gái xinh đẹp, đôi môi màu hồng nhẹ trông bắt mắt, không hiểu sao tâm hồn anh dường như bị chính cô gái đó cuốn hút, tâm trí anh bị chiếm đầy bởi hình ảnh cô gái xinh đẹp kia.

Tự nhiên, đứng trước cửa quán và ngắm nhìn người khác, xem ra không được bình thường cho lắm. Anh mau chóng tỉnh ngộ trở lại sau giây phút có phần ngớ ngẩn hết sức. Anh đến quầy phục vụ, nhưng không thấy nhân viên nào đứng ở đó cả. Anh quay sang và hướng sự chú ý của mình về phía chiếc bàn cô gái đó đang ngồi, lúc này đây, gã thanh niên đang đặt bàn tay có phần sần sùi của gã lên đôi tay nõn nà của cô gái. Một cảm giác khó chịu xuất hiện thoáng qua trong tâm trí anh.

Mày bị cái gì vậy Việt. . .

- Ủa? Là tiền bối sao.

Giọng nói quen thuộc mà anh đã nghe ở đâu đó. Anh thôi nhìn cô gái đó nữa mà quay sang chú ý đến giọng nói phát ra. Đó là một cậu thanh niên trẻ tuổi trong bộ đồng phục xanh dương sậm màu đặc trưng của quán, trên cổ, cậu đeo một sợi dây chuyền lấp lánh bạc.

- Cậu làm thêm ở đây à Thắng!

- Đúng rồi tiền bối, ngoài giờ học, em làm thêm ở đây.

- Sao cậu không nói với tôi là cậu làm thêm hôm nay, để có gì tôi cho cậu buổi tập khác, cả đêm qua cậu có ngủ được gì đâu – Việt vừa nói, đoạn quay sang nhìn bàn mà cô gái xinh đẹp kia ngồi, cô gái ấy đã biến đâu mất, chỉ còn lại mỗi gã thanh niên, vài giây sau, gã thanh niên đứng dậy, nhìn ngó xung quanh với ánh mắt nham hiểm thấy rõ, rồi hần lảng lảng đi mất hút vào bóng tối mờ ảo sau quán.

- Tiền bối. . . tiền bối – Thắng lay mạnh tay Việt.

Việt thoáng chốc giật bắn người, tay va vào hộp cà phê khiến nó rơi xuống đất, cà phê trong hộp rơi vãi tứ tung.

Mặt mày Thắng trắng bệch, có lẽ hôm nay cậu sẽ lại phải đền bù thiệt hại nữa cho mà xem.

- Tôi xin lỗi, cậu lấy hộp cà phê này rồi pha cho tôi một ly sữa đá nhé! Tôi sẽ thanh toán chi phí hư tổn của mình gây ra.

Anh đến ngồi tại cái bàn mà gã thanh niên bặm trợn cùng cô con gái xinh đẹp vừa ngồi ban nãy, Việt vẫn không ngừng ngẫm nghĩ về vẻ mặt nham hiểm của gã đó, từ cách hần nhìn ngó xung quanh. Tại sao hần lại đi một cách lảng lảng đầy vẻ cảnh giác về phía sau quán chứ.

Anh thử nhìn vào chỗ mà hần vừa biến mất, có một cầu thang dẫn lên tầng trên.

Tính tò mò thúc anh hành động, bằng một động tác nhanh gọn lẹ, anh đứng dậy và bỏ qua ly cà phê mà cô phục vụ khốc thủt ban nãy mang đến. Anh đi từng bước một, đặt một cách nhẹ nhàng từng bước chân lên cầu thang, cứ như anh sợ rằng, nếu mình đặt chân mạnh quá, sẽ kích hoạt bom nổ ngay dưới chân.

Qua một khúc quặt, vẫn không có chuyện gì xảy ra, mọi thứ vẫn chỉ là những tiếng rì rầm nho nhỏ của một người đàn ông với một người phụ nữ.

Chốc lại rên la.

Thì ra là vậy, cảm giác thất vọng tràn trề, anh tự trách bản thân mình tại sao lại cầu thả, để cho một hạng đàn bà dơ bẩn như vậy mê hoặc mình chứ, thật chẳng ra thể thống gì.

Nhưng định mệnh đâu thể để anh đi như thế, định mệnh luôn có cách riêng để kéo hai con người lại với nhau.

Nhiều tiếng đập cửa, chính những tiếng động ấy đã níu kéo đôi chân anh lại, nó làm anh không thể không nghĩ đến cảnh tượng cô gái kia đang bị làm nhục, nhưng chắc gì cô ta bị làm nhục chứ, có lẽ cô ta và gã thanh niên đó lại đang cố gắng vận động cật lực hơn để con khoái cực được thăng hoa hơn thế nữa không chừng.

Và rồi, đôi chân anh hành động ngược lại với những gì anh suy nghĩ, nó đang làm theo bản năng do một nơi nào đó điều khiển và ra lệnh. Anh đập cửa, cánh cửa mở tung sau cú đập vừa rồi, và cảnh tượng trước mắt thật kinh khủng, khuôn mặt xinh đẹp của cô đang đỏ bừng, nước mắt giàn giụa, bộ tóc đen dài đang rối nùi, cô đang bị gã thanh niên ngồi đè lên, chiếc quần jean cô mặc ban nãy đã bị kéo tuột xuống, chỉ còn độc chiếc quần lót.

- Thăng chó đẻ tiện – Việt hét gã thanh niên.

Anh nhào người vào gã, vận tất cả sức lực của mình mà thui cho hắn cú đấm mạnh nhất mà anh có thể tung ra được.

Thăng cha ngã lăn quay, cú đấm vừa rồi của anh mạnh đến nỗi khiến gã bay mất ba cái răng, môi hắn sưng vù cùng với đó là máu me bê bết. Anh còn dự định giết hắn đi cho rồi, nhưng đúng lúc đó, cậu nhân viên đã lôi anh ra, anh hét với cậu ta.

- Cậu buông tôi ra, tôi phải cho thằng chó này chết – Việt rít từng chữ qua kẽ răng.

- Tiền bối bình tĩnh lại, bảo vệ đến rồi, họ sẽ giải quyết hắn, còn bây giờ lo cho cô gái này trước đã – Thăng cố nói trong lúc anh đang ra sức thoát khỏi gọng kìm kẹp của cậu.

Thăng buông anh ra, đoạn cùng cô nhân viên đỡ Ly đứng dậy, nhưng Ly đã ngất nên Thăng bèn công cô gái trên vai, mang cô xuống sảnh dưới, còn tên cầm thú kia, chỉ mười phút sau, Việt đã cho hắn an tọa trên chiếc xe chuyên chở tội phạm, hắn găm gù với Việt, nhưng anh chỉ nhổ toẹt vào chân hắn một cái, rồi bỏ mặc hắn ngồi đó trên xe, vây quanh là năm cảnh sát với quần phục xanh lá cây sậm màu.

Bạn đang đọc truyện *Những Con Bướm Đêm - The Moths* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Lão Phát tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài đằng đẵng, ánh nắng bên ngoài cửa sổ chiếu đốt khuôn mặt đầy nếp nhăn cùng tàn nhan của lão. Nhiều lúc, lão tự hỏi mình có còn đẹp như thời trai trẻ nữa hay không, lão cảm thấy nhớ da diết cái tuổi thanh xuân của mình, cái tuổi mà lão luôn trở thành mục tiêu ngắm nghía của biết bao cô gái. Giờ nghĩ lại, lão thấy chán ghét cái thân xác mà lão đang khoác trên mình, mặc dù ông trời vẫn thương lão, ban tặng cho lão cái bản lĩnh đàn ông không mất đi ở cái tuổi trung niên.

- Bố nó dậy rồi sao? - Tiếng bà vợ vang vọng khắp phòng, bà nói một cách rụt rè, chỉ dám đứng ở cửa phòng.

- Ủ! - Lão trả lời cộc lốc.

Bà vợ thấy lão không được khỏe, nên đã dốc sức chuẩn bị cho lão tô cháo gà nóng hổi mà bà đã cất công ra chợ mua nguyên vật liệu ngon nhất về làm.

Kể ra cũng tội bà vợ, bà lúc nào cũng thương chồng mình, nhưng dạo gần đây, chuyện vợ chồng của hai người không mấy suông sẻ, nguyên nhân chính yếu cũng chỉ xoay quanh vấn đề “chấn gối vợ chồng”.

- Sao bà còn đứng đó, tôi mệt lắm rồi - Lão Phát bỗng nổi cáu khi thấy bà vợ vẫn còn đứng trước cửa phòng.

Lão Phát cảm thấy áp lực nặng nề do vài chuyện xảy ra gần đây, từ chuyện cơ quan, cho đến việc lão không gặp được cô gái mà lão yêu thích nhất, có nhiều lúc, lão nghĩ mình sẵn sàng phạm tội ngoại tình với cô ta.

Trong những ngày qua, đủ thứ chuyện xảy ra tại cơ quan nơi lão làm việc. Tội nhà báo dường như đang nhắm vào phía cơ quan công an, khiến lão buộc lòng tham gia vài ba cuộc họp đột xuất do quận tổ chức cũng như một vài buổi phỏng vấn chán phèo do tòa soạn báo thành phố chủ trì. Lão ghét họp hành, đơn giản vì thân hình của lão đi đến đâu cũng như trò hề cho người khác, hơn thế nữa, việc ngồi lì một chỗ hơn hai tiếng đồng hồ mà chỉ có tranh luận, nói qua nói lại khiến lão buồn ngủ không chịu được. Hai năm trước, lão tham dự cuộc họp đột xuất vào tháng tư, người đứng đầu lúc bấy giờ là một cậu thanh niên trai tráng mới lên nhậm chức được tầm ba tháng, cậu ta mặt non chet, không có mấy kinh nghiệm, lão chả ưa tay này. Cậu thanh niên nói một lèo những gì cậu ta muốn nói, không có điểm nhấn, điều này khiến lão chán ngấy nên đành ngủ gục trong lúc họp (lão là người mở đầu cho một loạt người khác bắt chước theo), khiến cuộc họp hôm đó dường như trở thành một trong những cuộc họp chán nhất từ trước đến nay, điều này khiến anh sỹ quan đứng đầu cơ quan quận một phen xấu hổ, và tự nhân ra mình thật là bất tài và chưa đủ kinh nghiệm.

Lão còn đang suy nghĩ về cuộc họp vào tối hôm qua thì điện thoại rung một cái thật mạnh bên cạnh lão khiến lão giật mình hoảng hốt.

Lấy lại vẻ bình tĩnh, lão vuốt màn hình, lắng nghe lập tức mà chẳng buồn nhìn xem ai đang gọi.

Phía bên kia đầu dây, giọng một người phụ nữ không mấy gì trong suốt nói với lão.

- Anh Phát phải không?

- Vâng! Phát đây, nhưng cho hỏi ai đầu dây bên đó vậy?

- Trời ơi! – Giọng người phụ nữ mang vẻ thất vọng ghê gớm – Anh không nhận ra em sao, Liên đây này, vậy mà em cứ tưởng là anh đã lưu số em vào danh bạ điện thoại rồi chứ! – Mẹ vội nói thêm, vẫn không quên giữ giọng trách móc.

Lão suy nghĩ mất vài giây, cố lục tung bộ óc mình để có thể tìm ra được hình ảnh người phụ nữ tên Liên đang nói chuyện điện thoại với lão, cuối cùng, độ chừng mười giây gì đó, lão cũng tìm ra được hình ảnh mẹ ta, mẹ đàn bà với bộ tóc nhuộm vàng trông như tóc búp bê barbie.

- À! Nhớ rồi, thứ lỗi cho tôi, dạo gần đây nhiều chuyện để lo quá nên không nhớ ra luôn! - Lão phân trần.

Cánh cửa phòng đóng lại, bà vợ đã đi biến ra khỏi phòng.

- Trời ơi! Giận anh hết sức hà! – Mẹ trung ra chất động the thé – Thôi! Em vào chủ đề chính luôn, anh biết vụ mấy đứa bên tòa soạn báo đăng bài trên mạng chưa?

- Đăng rồi sao? – Lão tỏ vẻ ngạc nhiên, cứ như gặp phải chuyện gì đó bất ngờ lắm không bằng.

- Đăng rồi đó anh, thật là mệt mỏi hết sức, tụi em cũng chỉ làm ăn kinh doanh để kiếm com ăn cho đầy bụng thôi, thế mà giờ cũng không yên thân với bọn nó nữa, mệt mỏi hết sức, anh biết không, mấy nay em chả ngủ được gì nhiều, toàn lo ba chuyện này không, riết mất thần quảng, gương mặt hốc hác, thật là mất giá – Mẹ than thân trách phận.

Lão khá bối rối trước một tràng câu từ của mẹ, lão có gặp mẹ hôm qua, lúc đến tìm Ly nhưng không thấy đâu, mẹ tiếp đón lão một cách nồng nhiệt nhất, khách quen mà.

- Thế bên đó có giải pháp gì chưa? – Lão nhăn nhó mặt mày nói với, cái bụng phệ của lão kêu réo ọc ọc, lão nghĩ thật may khi có tô cháo gà của bà vợ mang lên cho mình.

- Đương nhiên tụi em phải lên kế hoạch đối phó chứ, đâu có thể không coi trọng chuyện này được, với lại – Mẹ nói với, cứ như sợ lão đập máy – Tụi em lo cho mấy anh nữa, bọn chúng mà phát giác ra là liên lụy đến công việc của anh cũng như của mấy anh khác nữa.

Nghe đến đây, lão sặc cháo, miếng thịt gà bỗng dưng mắc vào cuống họng lão, khiến lão ho một tràng to thật to.

Bà vợ lật đật chạy lên phòng, bỏ lửng ly nước cam uống dở.

- Bố nó có chuyện gì vậy? – Bà vợ hỏi tới tấp, gương mặt hoảng hốt thấy rõ.

- Không có... gì đâu... - Lão Phát nói một cách khó nhọc, cố gắng kìm nén cơn ho.

Lão xua xua bà vợ - Bà đi ra ngoài đi, tôi mệt, không muốn nói chuyện.

Bà vợ chỉ biết lẳng lặng rời đi, bà không muốn làm ông chồng nổi giận, bà vẫn chưa quên trận lòi đờm vài ngày trước lão trút lên bà, hình ảnh nỗi com bay một cái thật nhanh, đập vào mặt bà, khiến bà ám ảnh đến tận bây giờ.

Lão Phát quay lại cái điện thoại mà lão đang cầm trên tay, áp loa lên một bên tai.

Mẹ Liên đang ra sức gào thét ở đầu dây bên kia.

- A-lô, anh còn nghe không đó, tụi em lo cho bọn anh thật mà – Mẹ nói thật nhanh.

- A-lô, tôi nghe đây – Lão đáp.

- Ôn trời, tưởng anh gặp chuyện gì chứ, mà nè – Mẹ chuyển tông, giọng nói có phần giận giữ - Anh đang nói chuyện với ai đó?

- Bà vợ của tôi, chẳng qua tôi gặp chút chuyện.

- Thì ra là vậy, bà vợ bắt lức của anh đó hả, thật chả ra làm sao, không phục vụ chồng mình được gì, em thiết nghĩ, anh nên bỏ quắt bà đi cho rồi, lại chỗ em, thiếu gì cô em xinh tươi cho anh lựa chọn - Mẹ nói, hàm ý ra vẻ tự hào.

Lỗi tai lão lúng búng đủ thứ âm thanh hỗn tạp, mẹ Liên vẫn bắn liên thanh, lão không mấy để ý đến những gì mà mẹ nói, lão đang tập trung suy nghĩ về hậu quả có thể xảy ra nếu chuyện lão qua đêm hay vui đùa với bọn gái điếm bị báo chí phanh phui, sự nghiệp lão sẽ tan tành, nhưng mặt khác, lão không thể né tránh hay làm lơ trước những gì mẹ Liên nói, chắc chắn nếu lão dừng lại, thế nào mẹ ấy cũng không buông tha mình.

Đã phóng lao thì đành theo lao.

- Tôi nói nghe này - Lão cắt ngang tràng liên thanh của mẹ Liên - Tôi muốn bên đó cô gắng đừng để chuyện tôi cũng như một vài anh em chơi đùa chỗ bên đó lộ tẩy, tôi không hề muốn vậy.

- Anh yên tâm đi, tụi em có cách của tụi em, thông tin của anh cũng như những người khác sẽ tuyệt đối an toàn, em nhấn mạnh một lần nữa với anh là tuyệt đối an toàn -Mụ cố nói thật chậm những chữ cuối, cứ như đang nói cho một đứa con nít đứng trước cổng trường cần nhớ không được đi chung với người lạ khi chưa thấy bố mẹ đến đón.

- Vậy tốt rồi -Lão thấy như mở cò trong bụng.

- Nhưng -Mụ lên tông cao hơn ban nãy - Đồi la, em không biết bọn anh làm sao đó, để hoạt động kinh doanh của tụi em hoạt động bình thường nha.

- Được, tôi muốn bên đó đổi cách thức hoạt động, đừng cho quá nhiều cô em ra như thế. Bọn tôi sẽ tính toán sao cho bên đó hoạt động thoải mái nhất có thể, bình thường, chúng tôi sẽ cho đội tuần tra ra quân một lượt vào khoảng một giờ sáng, bên đó tính toán sao cho mấy cô em không bị bắt nhé!

- Ôi! Được vậy tốt quá! -Mụ vui không tả xiết -Bọn anh có muốn tụi em cho vài cô em xinh tươi đến phục vụ bọn anh không, hoàn toàn miễn phí luôn - Mụ nói thêm, không cho lão cơ hội nói - Mấy anh yên tâm đi, tụi em có hẳn một chỗ để bọn anh vui đùa mà không phải sợ bị dòm ngó, hơn nữa, em sẽ yêu cầu cô Ly phục vụ riêng anh luôn.

Lão suy nghĩ chốc lát, múc một thìa đầy cháo mà cho vào miệng, lần này, lão cẩn thận, lựa hẳn miếng thịt gà nhỏ nhất để đảm bảo an toàn. Lão nuốt ực, đoạn nói với mụ mà không chần chừ đến một giây.

- Cứ như vậy mà làm.

Và hai người dập máy cùng một lúc, hai bên mặc định, coi như thỏa thuận đã được thống nhất.

Ly đang mơ.

Trong giấc mơ, cô thấy mình trở về ngôi nhà thân yêu, nơi có bà mẹ góa, đứa em trai thân thương của cô và cả cô chị gái danh giá trong gia đình.

Đã bao lâu rồi cô chưa về nhà, một tháng, hai tháng hay nửa năm, cô không ý thức được mình đã rời xa quê hương bao lâu, kể từ lúc cô bước chân vào cái nghề này, cô đã tự cắt đứt mọi liên lạc với gia đình. Có những lúc, cô thực sự cần một chút quan tâm của gia đình, nhưng cô không dám, cô sợ, sợ phải đối mặt với mọi câu hỏi của mẹ, sợ mọi câu hỏi chất vấn của cô chị gái và điều sợ nhất, có lẽ là sợ nhìn vào đôi mắt thằng em trai, cô sợ đôi mắt nó sẽ thấy được tất cả những điều ghê tởm mà cô đã làm, cô tự thấy xấu hổ về những điều đó, xấu hổ vô cùng.

- Mày về rồi sao? - Chị Mỹ không biết từ đâu xuất hiện, chị đang vận trên mình bộ đồ bờ-lu mà chị vẫn hay mặc mỗi khi đi làm ở tiệm thuốc tây gần nhà, mặt chị hăm hăm sát khí

- Về đây chi - Chị nói thêm - Tao đã chẳng bảo mày là chừng nào thành công huy hoàng như chị đây mới được về nhà sao, vác cái thân xác nghèo nàn của mày về chi, nhà đã đủ chuyện để lo rồi, thằng Tuấn nó còn đi học, bố mất, không còn mấy người có thể đi làm, tiệm tạp hóa của mẹ sắp dẹp tiệm rồi, mày làm ơn đừng gây thêm gánh nặng cho gia đình nữa được không Ly -Chị cô tàn nhẫn nói.

Nhưng có điều lạ là mẹ cô cứ ngồi đó, không nói gì, thằng Tuấn không thèm nhìn mặt cô, nó đang cầm cúi nhìn vào cuốn tạp chí với đầy hình ảnh khiêu dâm, đôi trụy mắt nết.

- Tuấn, sao em coi tờ báo đó vậy, đưa cho chị mau -Cô cố nói nhẹ nhàng nhất với thằng Tuấn.

Thằng Tuấn không những không đưa trả cô, mà còn lật đặt đầu thật kĩ quyền tạp chí vào trong người, bên trong chiếc áo thun đang mặc, nó đứng dậy, chạy một mạch vào phòng ngủ, đóng cửa cái rầm

- Chị nghĩ sao để nó coi thứ đó chứ? - Ly nhìn thẳng vào chị Mỹ mà hỏi, bởi chị cô chính là người duy nhất đang nhìn cô lúc này.

Chị Mỹ nhếch miệng cười, để lộ hàm răng trắng sáng hoàn hảo mà chị cất công gìn giữ.

- Câu đó tao nên hỏi mày mới phải.

- Chị nói gì, em không hiểu.

- Đừng có giả ngây giả ngô, không phải chính mày là người đưa nó sao, đồ con đĩ xấu xa...

Những chữ cuối vang vọng khắp nơi, tiếng vang ngày một lớn dần.

Con đĩ xấu xa... CON ĐĨ XẤU XA...

Mày có nghe thấy không, mày chính là CON ĐĨ XẤU XA, ĐỪNG CỐ LÀM NHỰC GIA ĐÌNH NÀY, BIẾN ĐI, CON ĐĨ XẤU XA...

- Đây... này...

Ai đó đang tát vào mặt cô, cơn đau khiến cô thoát khỏi cơn ác mộng quái đản.

Ly mở mắt một cách khó khăn, gò má cô đỏ ửng vì vài ba cú tát vừa rồi, hai hàng lệ đang lăn dài trên đôi gò má đỏ hồng của Ly, phía sau đầu đau nhức. Cô mơ màng, không ý thức được mình đang ở đâu.

- Tôi đang ở đâu đây... - Giọng cô đặc sệt, cứ như có cục đàm mắc trong cuống họng.

- Cô đang ở trong quán cà phê sang trọng mang hơi hướng thủ đô London.

Cô nghe ra giọng đàn ông, bất thành linh, cô phản ứng lại bằng cách tung vài ba cú đấm cô học được từ cô bạn cùng phòng.

- Cô bình tĩnh đi, mọi chuyện ổn rồi.

- Anh là ai chứ? - Cô hỏi, vẫn để tay ở tư thế phòng thủ.

Việt cười, không biết vì lý do gì mà anh cười, có lẽ vì biểu cảm của Ly đang trưng ra trước mắt anh, hai bên má Ly đỏ đỏ hây hây khiến anh càng có thiện cảm nhiều hơn với cô.

Anh đưa tay vào túi quần, lấy ra chiếc ví da màu xám, trong đó có chứa thẻ hành nghề của mình. Anh đưa ra cho Ly xem.

Ly nhìn kĩ một lượt tấm thẻ hành nghề, tròn tròn mắt.

Anh ta là cảnh sát cơ động sao... Phan Quất Việt... tên gì ngộ vậy.

- Tôi là cảnh sát, cô yên tâm đi, lúc này cô gặp tình huống có thể nói là ngàn cân treo sợi tóc - Anh vừa nói, vừa cất kĩ tấm thẻ hành nghề vào trong chiếc ví da.

Mọi hình ảnh trong đầu cô rối tung cả lên, từ hình ảnh gã thanh niên xâm tay chi chít đê cô xuống sàn, tay hấn mò mẫm đôi chân trắng sáng nõn nà, cho đến hình ảnh mẹ cô, thằng Tuấn đang cắm mặt vào cuốn tạp chí khiêu dâm, và cả những lời nói độc mồm độc miệng của chị Mỹ.

- Tôi đã mơ... - Cô nói mơ hồ, bỗng nước mắt cứ thế tuôn trào.

- Tôi biết, cô cứ nói mơ lung tung, gì mà “Không, không, tôi không có làm...” - Việt chột khựng lại khi thấy hai dòng lệ đang tuôn trào trên khuôn mặt xinh đẹp của cô gái đang ngồi trước mặt anh.

Anh thấy tâm hồn mình chột có gì đó xao xuyến, bộ óc đang thúc giục anh làm cái gì đó an ủi cô gái. Chẳng phải khoảnh khắc yếu đuối nhất của một cô gái là lúc cô ấy khóc hay sao? Ít ra anh cũng biết được điều đó nhờ vào dăm ba quyển sách nói về vài tuyệt chiêu giúp quý ông chinh phục được nàng mà anh vô tình đọc được trong lúc rảnh rỗi.

- Chị uống thứ này đi, sẽ thấy khỏe lại thôi - Thằng đem đến cho Ly cốc trà chanh nóng hổi, cậu đang xem xét có nên ngồi nán lại hay không. Đang trong lúc suy nghĩ, cậu chợt nhận ra cái lắc đầu của Việt, hiểu ý tiên bói, cậu lẳng lặng đi chỗ khác, trở về quầy order và tiếp tục công việc an ủi, dỗ dành cô nàng nhân viên khóc thút thít.

Ly nhấp từng ngụm trà, tay chân run lẩy bẩy, cô vẫn chưa quên được những hình ảnh đó, nhất là hình ảnh thằng em trai cô, cái cách nó nhìn những tấm hình khiêu dâm đó khiến cô phát sợ.

Tâm hồn nó vậy bản là do mình, tất cả đều do mình... - Ly tự trách bản thân mình.

Việt thấy cô gái lắc đầu lia lịa, tách trà trên tay cô có nguy cơ rơi bể bất cứ lúc nào, anh vội giữ chặt tay cô nàng.

- Này! Cô bị sao vậy, chẳng phải tôi đã nói với cô là mọi chuyện đã ổn rồi sao.

- Anh nghĩ vậy à! Anh không hiểu được tôi đã thấy những gì đâu... - Ly rít từng từ, đoạn trừng mắt nhìn anh.

Ngay cả khi cô trừng mắt như vậy, anh vẫn không cảm thấy ghét cô, cứ như từ cô phát ra một ma lực nào đó khiến anh không tài nào ghét bỏ cô được, có lẽ, anh đã phần nào thấy được một chút gì đó tốt đẹp tiềm ẩn trong con người Ly, nó được cô chôn vùi một cách kĩ lưỡng nhất và không phải ai dễ gì có thể nhìn thấy được.

Chuông điện thoại làm Ly giật bắn người, khiến một chút trà trong cốc văng ra bàn, kể từ lúc bị tên thanh niên khốn kiếp đó hành hạ, cô trở nên nhạy cảm với bất kì hành động nào, dù là nhỏ nhất.

- A-lô... phải, tôi Ly đây, cho hỏi ai đầu dây bên đó vậy... - Ly nói, động cốc trà mạnh xuống bàn khiến thằng nhỏ ngồi sau lưng cô giật mình. Khuôn mặt cũng như cơ thể Ly không giấu được vẻ mệt mỏi.

Việt ngồi đó, nhìn chăm chăm vào Ly, có vẻ không được lịch sự cho lắm khi cứ nhìn chăm chăm vào người khác như vậy.

- À! Cô chủ nhà, có chuyện gì vậy cô... Cái gì - Ly đứng bật dậy, cái ghế bị cô làm ngã chổng cẳng, va vào lưng thằng nhỏ ngồi phía sau. Rồi nó có sao không cô... thôi được rồi, cháu chạy về liền.

Mặt mày Ly lấm la lấm lét, Việt thấy vậy, đoạn hỏi cô.

- Có chuyện gì đối với cô vậy?

- Bạn tôi nó lên con co giật, chết tiệt, chơi chi ba cái thứ đó chứ - Ly lăm bằm chửi rủa.

- Vậy cô đi đi - Việt thúc giục.

Anh định xin số điện thoại của Ly nhưng chợt nghĩ lại, trong tình cảnh thế này mà xin số điện thoại thì sẽ ra sao chứ.

Ly đi một mạch ra tới cánh cổng màu đỏ của quán, va luôn vào cô nàng đang đi hướng ngược lại, cô nàng bị Ly tông trúng quay sang khó chịu ra mặt.

- Đi đứng kiểu gì vậy chứ, chả ra thể thống gì, làm gì có hạng người tông trúng người ta mà không quay lại xin lỗi - Cô nàng rửa xả một tràng, nhưng Ly nào có để ý, điều này khiến cô nàng thêm phần tức tối hơn.

Việt ngồi đó một mình, nhìn ngắm hình bóng Ly bên ngoài, anh không biết anh bị cái gì nữa, mọi thứ từ Ly đến với anh quá mới, anh không thể kìm nén được cảm xúc mà mình dành cho cô, anh thấy tiếc vì mình không xin được số điện thoại của cô, nhưng anh vui vì đã giúp cô trừ khử được tên côn đồ.

Nếu có cơ hội thứ hai, mình nhất định sẽ xin được số của cô ấy... nhưng đến khi nào mới gặp lại chứ, đàn quá Việt ơi!

Có lẽ điều ước đó với anh không mấy xa vời.

Anh đứng dậy, lại quỳ tính tiền, Thắng đã có mặt tại đó, cu cậu đã cực kì khổ sở trong việc dỗ dành cô nhân viên có phần mít ướt của quán, kể từ lúc cô nàng bị tên côn đồ hù dọa, vẫn không thôi cái điệu khóc thút thít đến phát chán của cô nàng.

- Gặp rắc rối với mấy cô tuổi mới lớn sao Thắng? - Việt hỏi Thắng, đoạn lấy ra chiếc ví da trong túi quần Jean mà anh đang mặc.

- Một mớ lăm tiền bói, cô ta chưa thể bình tâm trở lại sau những gì vừa xảy ra với cô ả - Thắng lắc đầu ngao ngán nhìn cô nàng - Của tiền bói hết năm mươi ngàn - Thắng chìa tờ hóa đơn ra.

- Ô! Chẳng phải tôi đã nói với cậu là tính luôn phần cà phê mà tôi làm đổ vào hóa đơn luôn sao?

- Ô! Tiền bói yên tâm đi, mấy loại đó bình thường lắm, ông chủ quán em cũng muốn vớt vát nó đi từ lâu rồi, hàng cà phê tiếp thị đó mà, mấy loại đó dỏm - Thắng nhận tờ tiền từ tay Việt, cậu đang cắt một cách kĩ lưỡng vào trong ngăn kéo.

- Hèn chi! Tôi uống chẳng thấy ngon lành gì - Việt cười khi.

Hai thầy trò chào nhau, Việt mở cánh cửa nặng trĩu, bước ra khoảng không bên ngoài, bầu trời vẫn vậy, nóng đến khó tả.

Bỗng có một cô gái chạy xồng xộc đến chỗ Việt, cô nàng với đôi môi hồng hồng cùng mái tóc đen dài bồng bềnh bay trong gió, đó chính là cô nàng đã khiến anh phải say đắm ngất ngây.

- Anh cảnh sát - Ly nói với anh, cô nàng thờ phỉ phò, cứ như vừa mới tham dự nội dung chạy năm mươi mét vượt chướng ngại vật - Anh lơ giúp tôi rồi thì giúp cho trót nhé, được không?

- Nhưng giúp chuyện gì chứ? - Bè ngoài nói vậy thôi, nhưng trong lòng, anh đang mừng quính cả lên.

- Anh có đi xe phải không?

- Tất nhiên

- Vậy anh chở tôi về chỗ trọ mình được không, con bạn tôi nó đang gặp tình huống nguy cấp.

Việt làm bộ suy nghĩ đôi chút khiến Ly cảm thấy đứng ngồi không yên.

- Anh giúp tôi được không, không để tôi đi xe ôm... - Ly nói một cách cầu kinh.

- Tôi chưa nói là không giúp được cô.

- Vậy thì anh trả lời mau đi, tôi không có nhiều thời gian mà day dưa - Ly phát cáu với thái độ lè mề của Việt, cô nàng chỉ muốn nhảy xổ vào và nện cho Việt vài ba cái tát.

- Lên xe đi - Anh nắm tay dắt cô đến chỗ để xe.

Ly thấy anh nắm tay mình, cô bối rối, liền giật phắt ra khỏi đôi tay chai cứng của anh.

- Xin lỗi, tự nhiên làm vậy - Việt nói với Ly, không giấu được vẻ ngại ngùng.

Việt đeo Ly trên chiếc xe Yamaha của anh, dọc đường đi, Ly cảm thấy như cô đang ngồi trên đồng lửa, cô ngồi không yên khiến chiếc xe chở hai người có phần di chuyển không được tốt, điển hình là chiếc xe đã xém đâm sầm vào một cây to tưởng bên đường.

- Cô ngồi yên được không? - Việt lâu lâu, mặc dù anh không hề muốn tỏ ra khó chịu với cô, nhưng với tình trạng không ổn định của Ly lúc này, anh cũng không còn cách nào khác.

Ly có vẻ nhún nhường hơn ngày thường, cô không cãi lại, chỉ xin lỗi Việt vì hành động vừa rồi khiến hai người móm chút phải nhập viện.

Khi vừa đến chỗ trọ, Ly không đợi Việt dừng xe hẳn, cô nhảy xuống và phóng nhanh nhất có thể lên lầu, đá văng đôi giày của một thằng choai choai phòng kế bên, do cố tình hay vô ý để giữa lối đi sang một bên, va vào cánh cửa kim loại kêu cái rầm.

Cô mở tung cửa phòng, thấy bà chủ trọ đang ngồi bên cạnh Thủy, bà đang ra sức chườm nước, cố gắng hết mức giúp Thủy giảm cơn sốt.

- Sao lâu vậy cháu? - Bà chủ nhà giờ giọng quở trách.

- Tại cháu gặp chút chuyện, cái Thủy nó sao rồi cô?

- Ban nãy nó co giật mạnh lắm, còn sùi cả bọt mép nữa cơ, nhưng mới hết - Bà chủ nhà đặt khăn lạnh lên trán Thủy, miệng xit xoa, bà nói tiếp sau khi đã đặt khăn lên trán Thủy - Cô nghĩ cháu nên chở bạn cháu lên bệnh viện đi, cô sợ nó lại...

Bà chủ nhà chưa nói hết câu thì Thủy lại bắt đầu lên cơn co giật liên hồi, hai con mắt cô trợn ngược như người bị quỷ ám, thậm chí cô còn sùi cả bọt mép, sùi nhiều hơn lúc trước (theo như lời bình phẩm của bà chủ).

Gương mặt bà chủ nhà và Ly trắng bệch, hai người bối rối không biết làm gì, Ly ra sức giữ Thủy nằm im, nhưng cơn co giật khiến Thủy càng hung bạo hơn, cô nẩy nẩy như con cá mắc cạn.

- Còn ngồi đó chi nữa, ai đó gọi cứu thương đi chứ - Việt hét thật to, cố để cho hai người phụ nữ tỉnh ra.

Ly dường như ngay lập tức thoát khỏi trạng thái bất động, cô nàng vội vã đứng dậy, cầm điện thoại trên tay, nhưng cô không tài nào bấm số được, bởi tay cô đang run mạnh như người mắc chứng bệnh cường giáp.

Mình cần bình tĩnh, bình tĩnh lại- Ly lập đi lập lại câu nói trong đầu.

- Mau đi thôi- Việt kéo Ly trở về thực tại.

Ly thấy Thủy đang nằm vật vương trên vai Việt, mọi tế bào thần kinh trong cơ thể cô như đang phản ứng nhanh nhất có thể, cô hiểu ra mình cần làm gì, cô theo chân Việt, di chuyển thật nhanh xuống nhà dưới. Cô có thể thấy được Thủy đang co giật mạnh đến cỡ nào, Việt đang cố gắng ra sức giữ cho cô nàng không rơi khỏi lưng mình. Khi chứng kiến cảnh tượng trên, bỗng dưng, Ly trở nên yếu đuối đến lạ thường, hai dòng lệ cứ thế tuôn dài trên đôi gò má trắng xanh.

Việt chạy tốc lực, mọi cơ bắp trên người anh đang co cứng, hai con mắt anh nhắm vào một mục đích duy nhất, khu bệnh viện nằm cách chỗ trọ tầm năm khối nhà.

Thủy, Ly và Việt, ba người đang trở thành tâm điểm chú ý của những người đi đường, thậm chí vài người còn nhiều chuyện đến mức độ tấp hấn xe bên đường, chĩa cái mỏ nhọn hoắt của họ vào ba người.

- Có chuyện gì vậy chị? - Một người đàn ông đại diện cho nhóm hiếu kì vội đặt câu hỏi ngay khi thấy Ly đi ngang qua.

- CẬM ĐI, NHIỀU CHUYỆN - Ly hét vào mặt gã đó.

Cổng bệnh viện nằm trước mặt, Việt cảm cúi chạy nhanh nhất có thể nhưng khổ nỗi, đôi chân anh đang chống lại mọi nỗ lực của anh.

Ly có thể thấy được vẻ mặt lâm lét của Việt, cô cảm thấy có cái gì đó ái náy trong lòng.

- Anh công nổi không, để tôi phụ anh một tay - Ly chạy theo Việt, cô cố nói lớn hết cỡ, át đi tiếng xe cộ gầm rú bên đường.

Việt không nói gì, cố cầm đầu cầm cổ chạy dưới trời nắng như đổ lửa. Anh tự hỏi mình đang làm việc này là vì cái gì, vì anh thích làm anh hùng cứu mỹ nhân, hay vì một lý do nào khác...

Cổng bệnh viện chật ních bệnh nhân, người nhà ra vào tấp nập khiến bệnh viện trông như cái chợ. Dưới nền xi măng, một vết máu trải dài từ cổng vào đến tận cửa phòng cấp cứu, có lẽ đêm qua lại xảy ra vụ tai nạn giao thông nghiêm trọng nào đó. Bệnh nhân có lẽ đã chết trong tình trạng mất máu nghiêm trọng (dựa vào những gì thấy được trên nền xi măng).

Việt đặt Thủy lên cáng, y tá túa ra như bầy ong vỡ tổ. Những người xung quanh rù rì to nhỏ.

Trông cô ta kia, hạng đàn bà gì tóc tai nhuộm đỏ hồng, chân tay thì xâm chi chút.

Đâu có, cô ta còn đeo bông tai nữa kia!

Thứ hạng đàn bà ăn chơi lêu lổng đây!

Người khác còn cho vài lời khuyên đến vị bác sĩ đang chuẩn bị đeo khẩu trang y tế, găng tay trắng.

- Bác sĩ cẩn thận, tôi nghĩ cô ta không chừng bị si-đa đó, không khéo bác sĩ cũng bị lây, nhìn bộ dạng cô ta là đủ biết cô ta làm nghề mại dâm rồi! -Một phụ nữ già khẳng khủ để nói lớn với ông bác sĩ.

Ông bác sĩ già có phần nao núng, ông đang suy sết có nên đụng vào cô ta không. Sau lưng ông là cả một toán gồm chục thanh niên trẻ tuổi, có lẽ là sinh viên thực tập trường y. Ông cùng sinh viên của mình có vẻ chần chừ trước cơ thể đang co giật liên hồi của cô gái tóc hồng.

- Các người đứng đó chi vậy, làm gì đi chứ - Ly hét vào mặt bọn lương y vô tâm kia.

Việt thờ không ra hơi, anh đang ở trong tình trạng thiếu đường khí trầm trọng, anh chỉ biết ngồi tựa vào gốc cây mà thờ lấy thờ để.

Ly chỉ biết đứng đó mà gào thét, cô vô vọng nhìn bạn chung phòng, chung động với mình co giật.

Người chỉ trở, người lăm bằm, toán bác sĩ, thực tập sinh chỉ biết đứng đó, có người dự định bước lên, nhưng rồi lại thôi. Nhưng rồi, từ trong đám sinh viên thực tập, một cậu thanh niên dũng cảm bước đến bên cạnh Thủy, mặt mũi cậu ta non nớt, cậu xắn tay áo, đeo khẩu trang, mang găng tay y tế, thần thái tập trung cao độ.

Tuy chỉ là thực tập sinh, nhưng đối với Ly và Việt, họ tin chắc rằng, cậu chính là vị thầy thuốc, vị lương y thực sự.

Bạn đang đọc truyện *Những Con Bướm Đêm - The Moths* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

PHẦN 2

Tôi yêu em âm thầm không hi vọng

Lúc rụt rè, khi hậm hực lòng ghen

Tôi yêu em, yêu chân thành, đắm đắm

Cầu cho em được người tình như tôi đã yêu em

(Tôi yêu em – Puskin)

Gã thanh niên mặt mày hớn hở như vừa trúng đề, đang bon bon trên chiếc xe tay ga nhãn hiệu Honda của mình, miệng hắn cười rạo rờ, để lộ hàm răng vàng vàng. Hắn vận trên mình bộ trang phục tây âu, áo sơ mi dài tay màu xanh lá cây sậm, quần tây đen nhãn hiệu Nguyễn Long cùng với dây nịt da màu vàng tối, cái dây nịt đã ngốn hết cả tiếng đồng hồ quý báu của hắn.

Tướng tá gã thanh niên ồm nồm ồm nhất, hậu quả lúc còn đi học ăn uống ngủ nghỉ không điều độ, đầu tóc rối nùi, hắn thích mô-đen tóc rối, bởi khi để tóc như vậy, trông hắn quyền rũ hơn nhiều, và đó cũng chính là điểm nổi trội khiến vợ hắn chết mê chết mệt. Hai con mắt hắn cận nặng, hắn mắc tật khúc xạ bẩm sinh từ lúc mới sinh ra, cặp mắt kính dày cui chiếm diện tích khá lớn trên mặt hắn. Nhiều lúc, hắn muốn đi phẫu thuật mắt để khỏi phải đeo kính, nhưng nghe đồn phẫu thuật xong, cần kiêng cử đủ thứ khiến hắn phát ngán, tướng tá đã gầy tong gầy teo rồi còn kiêng cử nữa chắc hắn không sống nổi. Nhưng bù lại, chiều cao mà hắn sở hữu khiến hắn được an ủi phần nào, trời ban tặng cho hắn chiều cao nổi trội so với người ta. Lúc hắn còn học trung học, hắn đã cao đến mét bảy mươi lăm, khiến thầy cô, bạn bè khi nói chuyện với hắn phải rất vất vả, bây giờ, khi đã trưởng thành, hắn cao thêm được năm cen-ti-mét nữa.

Sáng hắn lên cơ quan sớm để nghe chỉ thị cấp trên, đồng thời giải trình về một số điều có liên quan đến nghề nghiệp của hắn.

Mấy hôm nay, hôm nào hắn cũng thức tới tận hai ba giờ sáng, bụng mất to đùng, hắn bị căng thẳng mấy hôm nay, một phần vì áp lực công việc, phần khác do gã thân chủ của hắn liên tục đòi hỏi hắn cần gấp rút và nhanh chóng thi hành nhiệm vụ cho gã, nhiệm vụ không quá khó, chỉ giám sát thằng con trai cưng của gã.

Thật không uống công sức mình đã theo dõi mấy hôm nay-Hắn nghĩ thầm trong đầu, có vẻ hôm nay, hắn sẽ không phải lo gì rồi, chỉ việc chuyên tâm vào viết thôi.

Hắn tấp vào quán com tấm ven đường, kêu cho mình một đĩa com tấm thật to, từ sáng đến giờ, trong bụng hắn chưa có hột com nào. Hắn dự định mua hộp mang về, nhưng nghĩ lại: Cần gì phải gấp rút chứ, cứ ăn cho thật no để có sức viết cho thật hay.

Thế là hắn kêu thêm một đĩa com to như ban nãy, chẳng cần bận tâm xem cái bụng mi nhon của mình có chứa nổi không.

Vừa ăn, hắn vừa nhẩm đi nhẩm lại câu tiêu đề mình dự định sẽ viết.

Phải viết cho hay, thật hay mới được, để người đọc lát mắt ra.

Khi đã ăn no căng bụng, hắn không quên mua thêm hai phần về nhà, một cho bà vợ yêu quý, và phần còn lại cho cô con gái xinh đẹp của hắn, con bé cực kì thích món com đùi gà chiên nước mắm, ăn kèm với vài ba lát dưa leo. Hôm nay, bà vợ hắn không nấu com nên cả nhà ăn com ở ngoài.

Gã thanh niên mắng hai bọc com vào móc xe, đoạn phóng xe cái vù, suýt đâm vào cây cột điện bên đường, hắn thật là cẩn thận.

Căn nhà hắn tọa lạc tại trung tâm quận Gò Vấp, diện tích không lớn lắm nhưng đủ cho ba người sống thoải mái. Nhà hắn có gác lửng, trên đó chất đủ mọi thành phần sách, sách học có, các thể loại tiểu thuyết, sách pháp luật, hôn nhân đời sống gia đình, vân vân.

Cửa nhà còn khóa, có lẽ giờ này, vợ hắn đang đi rước con, sẽ về sớm thôi. Trong lòng hắn nôn nao, chỉ muốn nói ngay cho vợ mình cái điều khiến hắn vui đến vậy.

Mở ổ khóa, khá chật vật vì tay hắn cứ run lên.

Bình tĩnh lại, bình tĩnh lại, có gì đâu mà nôn nóng dữ vậy cả!

Cuối cùng, hắn cũng mở được ổ khóa, hắn xoay nắm cửa, cánh cửa ổ điện nhà hắn mở ra, không quên kèm theo những tiếng kêu cọt két. Vừa bước vào nhà, mùi gỗ ẩm mốc xông thẳng vào mũi, đã lâu lắm rồi, hắn chưa sửa chữa căn nhà của mình, hắn nghĩ để xong vụ này, hắn sẽ có bọn tiền, hắn sẽ sử dụng chúng để sửa sang nhà cửa.

Hắn đóng cửa lại, đoạn khóa trái cửa, quăng ổ khóa lẫn chìa khóa cùng hai hộp com lên bàn học của nhỏ con gái. Hắn phi một mạch lên gác lửng, nơi có thể nói là thiên đường sách vở cũng như là nơi tạo cảm hứng cho hắn.

Bật máy tính xách tay, cái máy chạy rề rề, hắn muốn quăng nó đi từ lâu lắm rồi, dự định sẽ mua hắn một chiếc Macbook air đời mới mà xài. Hắn sẽ cho thêm chiếc Macbook vào danh sách những thứ mà hắn cần mua khi có tiền, sau cái dự định sửa nhà.

Trong lúc chờ máy tính xách tay khởi động, hắn lấy điện thoại trong túi quần ra, chiếc Nokia cổ lỗ sĩ thuộc dạng điện thoại đập đá của hắn sức mẽ te tua. Hắn vào danh bạ, tìm tên cái người mà hắn muốn gọi, bấm vào tên người hiện ra đầu tiên trong nhóm những người mà hắn lưu có kí tự đầu là chữ “N”.

Loa thoại kêu những tiếng tút ngán dài, lần thứ nhất, không có ai bắt máy. Hắn thờ dài, đoạn nhìn vào màn hình vi tính, logo hệ điều hành Windows 7 vẫn cứ sáng bừng rồi lại yếu đi, cái máy tính vẫn nỗ lực không ngừng nghỉ trong việc khởi động. Hắn bấm gọi lại lần thứ hai, vẫn không thấy ai trả lời. Gọi lại lần thứ ba, vẫn là những tiếng tút ngán dài, hắn dự định đập máy thì bỗng đầu dây bên kia có tiếng người, một giọng đàn ông ồm ồm, âm sắc nặng như chì.

- Không phải tôi đã nói là đừng gọi cho tôi vào giấc này nếu như không có chuyện gấp... - Người đàn ông bên kia đầu dây ngáp dài, kêu một tiếng to.

- Vâng! Tôi biết chứ - Hắn đáp.

- Vậy thì, cầu mong anh sẽ thông báo cho tôi chuyện “đúng gấp”, nếu không, cậu xác định với tôi đi - Người đàn ông răn đe.

- Được! Tôi muốn nói với ông là tôi chuẩn bị viết bài tiếp theo, chắc chắn sẽ là một cú hích ra trò, tôi dám cá với ông như vậy - Hắn nói với người đàn ông trong lúc rề chuột, mở ứng dụng soạn thảo văn bản.

Cửa nhà mở, vợ hắn và cô con gái đã về, hắn tạm gác điện thoại, một tay che loa thoại, đoạn cười, đồng thời không quên nháy mắt với cô vợ và đứa con gái. Tay hắn chỉ vào hai hộp com trên bàn học, ra dấu cho cô vợ được biết.

Hắn trở lại cuộc hội thoại giữa mình với người đàn ông bí ẩn ở đầu dây bên kia, gã đàn ông này đang cười ha hả, đồng thời gã không tiếc lời khen ngợi hắn.

- Cậu giỏi lắm, vậy hãy làm những gì cậu cần làm đi - Gã đàn ông vừa nói, vừa cười sáng sủa cứ như một đứa trẻ được bố mẹ hứa cho đi khu vui chơi giải trí.

- Vâng! Tôi biết rồi, tôi chỉ điện để báo ông vậy thôi, chào ông.

Hắn quăng điện thoại sang một bên, hai tay hắn đã an tọa trên bàn phím, suy nghĩ đôi chút, và rồi hắn gõ, gõ một cách cật lực.

Mùi thuốc sát trùng nồng nặc, những tiếng bíp bíp đều đặn từ máy đo nhịp tim tràn ngập khắp không gian.

Thùy đang nằm trên chiếc giường bệnh được trải tấm da trắng toát. Khuôn mặt cô lúc này được che giấu bởi một loạt dây rợ lòng thông, chụp thở Ô-xy, điện cực đo điện não, ống chuyển nước, trông Thùy lúc này không khác gì phi hành gia. Đôi mắt cô nhắm tịt, nhịp thở không còn gấp gáp như ban nãy.

Bên cạnh cô là hai người, một cô con gái với gương mặt xinh đẹp nhưng có phần hốc hác, bên cạnh cô gái xinh đẹp là chàng trai cao lớn, với quả đầu nghiêm túc.

Ly ở cạnh Thùy trong suốt quá trình cô được cấp cứu, cậu sinh viên thực tập có thể nói đã vận dụng hết tất cả những gì cậu biết để cứu Thùy, cậu tiêm cho cô liều thuốc an thần mạnh, giúp Thùy không còn co giật nữa, đồng thời, cậu lấy một chút máu từ cơ thể Thùy, đưa cho cô y tá đem đi xét nghiệm lâm sàng. Cậu cứ thế đứng vào người Thùy trước sự chứng kiến của ông bác sĩ già, đám thực tập sinh, bệnh nhân và cả những người nhà bệnh nhân hiếu kì.

Lúc này đây, ở phòng kế, sát phòng Thùy, Ly và Việt, cậu sinh viên y khoa Toàn đang chịu sự chỉ trích từ phía ông bác sĩ và người đứng đầu đoàn thực tập.

- Cậu có biết cậu làm vậy làm bề mặt tôi trước mọi người hay không? - Ông bác sĩ chất vấn Toàn, cậu chỉ biết cúi gầm mặt.

- Chưa hết đâu, với kinh nghiệm non nớt của cậu, cậu không nghĩ là mình có thể khiến bệnh nhân tử vong hay sao, tôi chưa từng thấy một thực tập sinh nào như cậu, quá liều lĩnh, y đức cậu để đâu? - Ông bác sĩ nói thêm.

Câu đó tôi nên hỏi thầy mới đúng, y đức của thầy để đâu khi thầy chứng kiến bệnh nhân trong tình cảnh lâm nguy như thế chứ.

- Em xin lỗi, em sẽ rút kinh nghiệm - Toàn nói lí nhí.

- Chuyện cậu có rút được kinh nghiệm qua chuyện này hay không không quan trọng, điều tôi lo nhất là nếu như cậu còn ở bệnh viện chúng tôi thực tập, không biết cậu sẽ gây hậu quả gì vì sự bông bột của mình, ngoài ra, giả sử nếu cô gái đó mắc HIV, cậu sẽ ra sao chứ, chúng tôi không thể tưởng tượng được những gì có thể xảy ra cho cậu - Ông bác sĩ nói với tâm trạng hết sức quan ngại.

- Tôi xin lỗi, nhưng tôi không thể nhận cậu vào bệnh viện chúng tôi với tư cách là thực tập sinh được - Ông bác sĩ nói với Toàn mà không chần chừ lấy một phút.

Khi nghe những lời chỉ trích đó xong, Toàn lặng lẽ đi khỏi phòng làm việc của ông bác sĩ mà không chờ ông đuổi cổ.

Khi ra khỏi phòng, cậu cảm thấy ức chế đến phát bệnh, thẳng bạn thân lại gần, nói vài ba lời an ủi động viên.

- Không sao đâu, hay là tao xin chuyển chỗ khác thực tập chung với mày - Cậu bạn thân đề nghị.

- Không cần đâu, mày cứ làm ở đây, tao về trường đăng kí bệnh viện khác - Toàn nói với bạn mình, cậu không giấu được vẻ buồn chán.

Mặc dù bị đuổi, nhưng trong lòng Toàn cảm thấy mình đã làm đúng những gì lương tâm mách bảo.

- Cảm ơn cậu nhiều lắm - Ly xuất hiện trước mặt cậu sinh viên, khuôn mặt cô tỏ vẻ biết ơn.

- Không có gì đâu chị.

- Không cần kêu tôi bằng chị, tôi với cậu bằng tuổi nhau.

- Sao chị biết? - Toàn hỏi.

Ly chỉ tấm thẻ sinh viên mà Toàn đang đeo.

- Lúc nãy có nghe lôm, cậu bị đuổi rồi sao? - Ly hỏi ngay lập tức.

- Chuyện bình thường mà! - Toàn nói với vẻ ngao ngán.

- Sao lại có thể bình thường được chứ, cha nội bác sĩ vô tâm, mẹ... - Ly chột khựng lại, kẹp chặt chữ tiếp theo mình định nói ra.

Cậu sinh viên y khoa chỉ phì cười, đoạn cúi chào Ly, rồi cậu đi thẳng đến nhà xe.

Ly đứng chết trân trước phòng bệnh, cô suy nghĩ đủ chuyện, cô cảm thấy cậu thanh niên này có nét gì đó rất giống lão Phát, ông già bạn tình của cô.

Tạm gác mọi suy nghĩ đó qua một bên, cô quay gót, bước từng bước nặng nhọc về phía phòng bệnh, nơi nhỏ bạn cô đang nằm.

- Cậu ta sao vậy, trông thấy không ổn - Việt hỏi vội, ngay khi anh thấy cô bước vào phòng, Thùy vẫn nằm trên giường bệnh, đôi mắt nhắm chặt.

- À! Cậu ta bị đuổi khỏi bệnh viện - Ly đáp.

- Bị đuổi là sao, cậu ta làm việc ở đây à? - Anh hỏi.

- Không – Cô lắc đầu, đôi mắt vẫn dán chặt vào màn hình máy đo điện tim -Cậu ta là thực tập sinh, cậu ta làm bẽ mặt ông bác sĩ khốn khiếp ban này, nên bị đuổi, nguyên nhân khốn nạn cơ đấy – Ly nhún vai, cò nhếch miệng cười.

Ly ngồi xuống cạnh Thủy, đối diện Việt, gương mặt cô tuy có phần hốc hác, nhưng đối với Việt, khuôn mặt đó vẫn luôn là khuôn mặt xinh đẹp nhất mà anh từng gặp.

- Cô ăn uống gì chưa? – Anh hỏi, mắt vẫn tập trung vào từng đường nét trên khuôn mặt Ly.

- Chưa! Anh thì sao? - Ly hỏi.

- Tôi ăn rồi, hay là cô xuống căn-tin mua cái gì bỏ bụng ăn đi – Việt đề nghị.

- Tôi không còn tâm trạng ăn uống lúc này, để tôi ăn luôn – Ly đáp lại.

Như đang ngồi ăn trong một tiệm cơm gần trường học, chiều nay, cậu không có tiết nên có phần được thanh thoi.

Cậu vận áo sơ mi trắng cổ tròn, quần tây xanh đen, đi đôi giày mà tối hôm qua cậu mang. Cậu vừa ăn, vừa suy nghĩ về mọi chuyện vừa xảy ra, từ lúc cậu bỏ đi, đàn đúm, chơi đùa với một cô gái điểm (cậu dám chắc rằng nếu bố mẹ cậu biết chuyện này, chắc chắn hai ông bà sẽ nổi trận lôi đình, cậu không dám tưởng tượng những gì sẽ xảy ra tiếp theo), cho đến lúc về nhà, đụng mặt bố mẹ, lại cãi lộn, thay đồ, bắt xe buýt đi học, sau đó, bố mẹ cậu cãi nhau chập chạc sau lưng cậu, cậu có cảm tưởng nó giống như một vòng lặp không điểm dừng.

Điện thoại rung trong túi quần, cậu lấy ra, có một tin nhắn, một tay lướt mở tin nhắn, tay còn lại cầm muỗng, xúc một thìa cơm to tướng rồi cho vào miệng, nhai chớp chớp.

Em ăn uống gì chưa?

Tin nhắn là của cậu con trai mà Như đang quen trên mạng, bất chợt cậu cảm thấy chảnh hứng thú mấy đến việc hỏi âm tin nhắn cho cậu bạn trai.

Như thoát ứng dụng, vào trình duyệt, nhấn vào trang web được lưu sẵn dưới dạng bookmarks.

Đập ngay trước mắt Như là dòng chữ “Vấn đề mại dâm của thành phố có thực sự đang được giải quyết theo đúng nghĩa đen” được đặt trong mục “Vừa mới cập nhật”, tí bài được đánh dấu bằng nhiều màu sắc lấp lánh, hôm nay trang báo mạng thay đổi hình thức, không còn chữ “New” như lúc trước.

Không chán chừ một giây, cậu nhấp vào đường link, rồi cầm cúi đọc từng chữ mà quên mất rằng mình vẫn còn đang cầm thìa cơm to.

VẤN ĐỀ MẠI DÂM CỦA THÀNH PHỐ CÓ THỰC SỰ ĐANG ĐƯỢC GIẢI QUYẾT THEO ĐÚNG NGHĨA ĐEN?

Tôi cảm thấy rất vui mừng vì được trở lại cùng với bạn đọc (Mặc dù lúc nào tôi cũng làm việc tại tòa soạn, nhưng ít có khi nào tôi viết bài, vì không thể tìm được đề tài khiến tôi thích thú, nhưng giờ đã khác, với chủ đề mà tôi đang theo đuổi, hai chữ “gái điểm”, chắc chắn độc giả sẽ còn được gặp tôi dài dài).

Như cảm thấy mắc cười với dòng chú thích của tên phong viên được đặt trong dấu ngoặc đơn.

Cậu đưa thìa cơm vào miệng mình, rồi vừa nhai, vừa đọc tiếp.

Trở lại vấn đề chính, vài hôm trước, tôi có đưa tin về việc các cơ quan chức năng đang vào cuộc quyết liệt để triệt phá cũng như dẹp bỏ vấn nạn mại dâm, nếu quên, xin độc giả xem lại bài báo có tiêu đề “Mại dâm, vấn nạn lớn của giới trẻ ngày nay”, được đăng vào hồi năm giờ mười lăm phút sáng ngày... một ngày nào đó tôi không nhớ rõ, xin thứ lỗi cho tôi vì tôi làm việc căng thẳng quá nên cũng có lúc quên, độc giả chỉ việc lục tung trang báo mạng và kiểm tra tiêu đề mà tôi vừa đề cập là sẽ đọc được.

Trong bài báo lần trước, có một điểm tôi muốn độc giả lưu tâm, đó là đoạn phát biểu của người đứng đầu cơ quan công an phường 3, ở đây, tôi xin trích dẫn lại đoạn phỏng vấn với ngài Trần Tấn Phát – trưởng công an phường 3. Nội dung nguyên văn từ lời người đứng đầu như sau: “Chúng tôi nhận ra mình cần có trách nhiệm trong việc minh oan cũng như chứng minh sự trong sáng cho từng chiến sĩ đứng trong hàng ngũ đội gìn giữ trật tự trị an, hơn thế nữa, chúng tôi luôn coi việc giữ niềm tin nhân dân vào mình là ưu tiên hàng đầu, với sự phát triển không ngừng của lực lượng cảnh sát, tôi tin chắc rằng chúng ta sẽ xây dựng được một thế giới, một xã hội mà trong đó, không có chỗ đứng cho mại dâm hay bất kì một tệ nạn xã hội nào khác”.

Vâng, với những gì ngài ấy nói, chúng ta có thể hoàn toàn tin tưởng, nhưng bản tính tò mò nó đã ngấm vào trong máu tôi, khiến tôi không thể cứ ngồi đó chờ đợi kết quả được thông báo từ chính miệng họ, thế là tôi đã lao vào công cuộc điều tra cũng như bốn ba khắp nơi, thu thập thông tin để thông báo cho độc giả được biết về sự thật đang được diễn ra, và tôi vui mừng thông báo rằng đã thu được kết quả.

Theo những gì tôi chứng kiến cũng như thu thập từ một số nguồn tin đáng tin cậy, câu chuyện của chúng ta diễn ra phức tạp hơn nhiều.

Phan Quất Việt, cậu thanh niên được cho là tài giỏi và có giá trị nhất trong hàng ngũ công an thành phố đang dính vào một vụ lùm xùm có thể nói là rất tai tiếng. Cậu ta đang có mối quan hệ qua lại với không những một mà tới tận hai cô gái điểm. Tôi có thể dám chắc với độc giả như vậy bởi tôi vừa chứng kiến cảnh cậu ta bỏ bê công việc tại trụ sở, đi giao du với hai hạng đàn bà nói trên.

Tôi không thể tin được vào mắt mình, sự thật quá là phù phàng.

Như vậy, câu hỏi đặt ra là liệu chúng ta có nên tin tưởng vào những gì người đại diện – ngài Phát – nói hay không khi chính cấp dưới của ông ta lại làm cái chuyện đi ngược lại với những gì ông ta tuyên bố.

Tôi không khỏi thắc mắc về chuyện này. Chúng ta đã tin tưởng, vâng chúng đã tin tưởng họ trong suốt hơn hai mươi bốn giờ qua, để rồi biết được sự thật khó mà chấp nhận được. Thôi thì, hãy để chính họ tự kiểm điểm lại những gì họ đã làm, chúng ta, người dân, chỉ biết tin tưởng và tin tưởng mà thôi.

Các bạn đừng quên tên phóng viên hèn mọn này nhé và hãy đón chờ thông tin tiếp theo mà tôi sẽ cho các bạn biết, tôi vẫn sẽ bôn ba để tìm ra chân tướng sự thật.

Thân chào độc giả

P.V

Như không mấy quan tâm đến những gì mà bài báo đang đề cập, cậu nghĩ chuyện không có gì là to tát cả, cậu và gia đình cậu đã sống ở Sài Gòn này từ thời nào thời nào rồi, nghe bố cậu kể là từ thời ông cố nội của bố.

Cậu biết rành cái thế giới về đêm ở Sài Gòn này trông ra sao và cách chúng hoạt động như thế nào, hôm qua không phải lần đầu tiên, cậu bước vào cái thế giới đó, lúc học lớp 10, trong một lần đi dự sinh nhật thằng bạn cùng bàn, cậu được nó mời tham dự và chung vui vào bữa tiệc thâu đêm, đó là lần đầu tiên cậu đi khuy cũng như vui đùa trác táng đến vậy, và sau buổi đó, cậu bị bố mẹ cấm túc đến hơn một tuần lễ, mặc dù cậu đã cố gắng viện cớ là phải đi học, nhưng gia đình, bố mẹ cậu chấp nhận cho cậu nghỉ ở nhà bởi theo họ, cậu cần được đẩy dõ kĩ lưỡng hơn nữa, kể từ lúc đó, cậu bị cấm tuyệt, không được chơi với cái thằng mà theo hai ông bà là chẳng ra thể thống gì.

Như nhét điện thoại vào túi quần, mặc kệ tin nhắn thứ hai mà cậu bạn trai đã nhắn. Cậu nhận ra có cái gì đó khác biệt đang trôi dạt trong con người mình.

Như tự hỏi, không biết nó có phải là kiểu chán com thèm phờ chẳng.

Lần này, cậu bạn không còn nhắn tin nữa, anh ta gọi điện thẳng.

Điện thoại rung bần bật, Như lôi nó ra một cách khó khăn, vì tay cậu dính khá nhiều dầu mỡ còn sót lại của miếng thịt sườn nướng. Như vuốt màn hình, áp tai lên loa.

- A-lô, ai vậy?

- Trời ơi! Là anh đây, nghe buồn hết sức! – Cậu bạn trai làm bộ hờn giận.

- À! Thì ra là anh – Như đáp, cậu lại tọng thêm một thìa com đầy miệng.

- Sao em không trả lời tin nhắn của anh? – Cậu bạn trai hỏi.

Miệng Như nhai ngồm ngoàm, cậu vừa ăn, vừa trả lời điện thoại.

- Ủa anh có nhắn tin hả? – Như đáp, cố gắng nói giọng tự nhiên nhất có thể - Em không để ý thấy, tại điện thoại để ở chế độ im lặng, không làm phiền, anh biết đấy, em đi học cơ mà.

- Ủ! – Cậu bạn trai đáp – Biết là em đi học rồi, nhưng cũng phải hồi âm cho anh biết chứ, anh cứ sợ em gặp chuyện gì.

- Chuyện gì là chuyện gì? – Như hỏi.

- Giả sử bị hiếp dâm chẳng hạn – Cậu bạn trai trả lời, nghe chất giọng cậu ta không có một chút gì gọi là đùa cợt cả.

Như biết rằng, cậu bạn trai lo cho mình là hoàn toàn có căn cứ, bởi cách đây mấy hôm, đã xảy ra một chuyện có thể nói là gây rùm beng khắp cái thành phố này. Chuyện là một cậu học sinh nam thuộc trường trung học phổ thông nào đó, đã không may vướng phải căn bệnh thể kỉ, nguyên nhân là do trong một lần đi bơi tại hồ bơi quận Tân Bình, cậu bị một đối tượng nam lớn tuổi xông thẳng vào phòng thay đồ, hiếp dâm cậu ta và thế là sau nhiều lần bị như thế, cậu ta dính phải căn bệnh thể kỉ, tất cả đã hủy hoại tương lai cậu học sinh.

- Em biết mà, anh không nhất thiết phải lo quá như vậy đâu, ha! – Như trả lời cậu bạn trai thật nhẹ nhàng.

- Lần sau, nếu anh có nhắn tin, nhớ hồi âm cho anh, được chứ? - Cậu bạn trai dặn dò một cách thật kĩ lưỡng, giống cách phụ huynh dặn dò trẻ nhỏ.

- Ủ! Biết rồi, thôi em đang ăn com, có gì nói chuyện sau – Như trả lời, đoạn cậu nhìn xuống đĩa com, lúc này nó đã sạch bóng, không còn hột com nào.

- Rồi! Chào em, có gì tới nhắn tin – Cậu bạn trai nói có phần chán chừ, cứ như anh ta không hề muốn cuộc hội thoại giữa Như và anh kết thúc ngắn ngủi như vậy.

Như không chán chừ, cậu nhấn vào biểu tượng cúp máy trên màn hình cảm ứng.

Com nước đã xong xuôi, cậu không biết mình sẽ làm gì nữa, Như không muốn về nhà để rồi đối mặt với một loạt câu hỏi mà bố mẹ cậu có thể sẽ đưa ra cho cậu. Điều cậu cần nhất lúc này là một người thật sự hiểu cậu, một người có thể thực sự là chỗ dựa vững chắc cho cậu.

Nói ra, chắc hẳn mọi người sẽ biết cậu cần gì phải suy nghĩ sâu xa, bạn trai cậu đó, có bạn trai để làm gì, để chung chạ. Nhưng đó có thực sự là điều cậu đang cần, có thực sự như vậy không, cậu không dám chắc.

Cậu cầm điện thoại, kiểm số mới lưu gần đây và nhấn gọi. Một chút sau, đầu dây bên kia vang vọng tiếng một cô gái.

- A-lô!

- Chị Ly hả? – Như hỏi cái người con gái đang đầu dây bên kia.

- Phải! Ly đây, nhưng cậu là ai – Cô gái đáp – tôi cần biết tên cậu.

- Trời ơi! – Như thờ dài – Chị không nhận ra em à?

Đầu dây bên kia im lặng, có lẽ người nghe đang vô cùng bối rối với màn tự biên tự diễn.

- Em là cái thằng nhóc muốn chị làm chị của em á, nhớ chưa? – Như thờ dài một cái, cậu vói tay, lấy ly trà đá mà uống, cổ họng cậu đang khát khô.

- Mà đó hả? - Ly đáp, hơi lớn tiếng – Tự nhiên mà điện cho tao mà không giới thiệu gì hết, làm sao tao nhận ra mày – Ly trả lời với âm lượng khá nhỏ, có lẽ cô nhận thức được cái chỗ mà mình đang đứng không cho phép lớn tiếng.

Như chỉ biết cười hì hì, cứ như cậu nghĩ chuyện cậu điện thoại mà không giới thiệu gì hết là chuyện buồn cười lắm không bằng.

Ly hỏi cậu ta:

- Có chuyện gì mà gọi vậy?

- Chỉ là em muốn nói chuyện với chị thôi – Như đáp.

- Nói chuyện hả? – Ly hỏi, một lần nữa cô lại phải hạ giọng thật thấp.

- Ủa? Chị đang ở đâu mà lại phải nói nhỏ vậy, hay là đang làm chuyện bậy bạ gì đó? – Như tò mò, hỏi bà chị bất đắc dĩ của mình.

- Bậy bạ cái đầu mày, tao đang ở bệnh viện.

- Chị ở bệnh viện? – Cậu nói hơi lớn tiếng, những người ngồi kế liếc nhìn cậu, cứ như cậu là sinh vật kì dị nào đó vừa xuất hiện không bằng.

Cậu nói tiếp sau đó – Chị bị gì mà phải vào đó, có nặng lắm không? Chị ở đâu để em đến thăm? – Như hỏi tới tấp.

- Tao không có bị gì hết, bạn chị mày cần vào bệnh viện gấp thôi.

- Vậy chị ở chỗ nào, em ghé!

- Ghé chỉ? – Ly hỏi, không giấu được vẻ ngạc nhiên trong đó.

- Trời ơi! Chị cứ nói đi, coi như hôm nay em đi chơi một bữa, em chẳng muốn về nhà vào giờ này đâu, coi như chị thương em đi, nha! – Như nói giọng nài nỉ, rên la ghé ghé.

- Thôi! Mày đến thì máy đến đi, tao sợ cái giọng rên la của mày lắm – Ly nói giọng van xin, cô nói thêm – Tao đang ở bệnh viện Thống Nhất, mày biết chỗ đó không?

- Biết, năm phút tới liền.

Nói xong, cậu cúp máy, không chờ nghe nốt những gì Ly vừa nói qua điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Những Con Bướm Đêm - The Moths* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Cảnh sắc bên ngoài phòng bệnh đang dần chuyển về một tông màu dịu nhẹ, hoàng hôn chỉ chực chờ xuất hiện vào đúng lúc, đúng thời điểm. Xe cộ trên đường mỗi lúc một đông thêm, càng về chiều, xe cộ càng đông, và tất nhiên, kẹt xe là một thứ không thể thiếu của Sài Gòn, cái chất riêng mà nó có được vẫn tồn tại và trường tồn qua bao năm tháng.

Trong phòng bệnh, Thủy vẫn đang nằm trên giường, cô đã ngủ một quãng thời gian khá dài, độ gần năm tiếng đồng hồ. Việt vẫn còn nán lại bệnh viện, anh chỉ biết rằng có một cái gì đó níu kéo anh ở lại, nó ghim thật chặt đôi chân anh, không muốn cho anh về. Vừa lúc này, có một cậu trai trẻ, mặt non chet, mặc đồng phục cấp ba đến tìm Ly, cậu ta cùng Ly đi dạo vài vòng bên ngoài phòng bệnh, bỏ anh lại một mình bơ vơ lạc lối.

Việt ngồi đó, đắm chìm trong những suy tư, trăn trở của riêng anh. Anh không biết giờ này bố mẹ có đang sốt ruột đi tìm anh không, bởi lúc bước ra khỏi nhà, anh đã quên không cầm theo điện thoại, chắc giờ này trong đó đã có cả đồng cuộc gọi nhờ cũng như tin nhắn.

Anh ngồi một góc phòng bệnh, nhìn ngắm mọi thứ xung quanh mình, toàn dây rợ lòng thòng, mùi thuốc sát trùng nồng nặc khiến đầu anh đau nhức, mắt cay xè. Bà lao công đang hí hục lau dọn mọi thứ, chốc chốc, bà ta lại ngược nhìn anh, rồi quay sang nhìn Thủy, rồi bà ta lắc đầu, cứ như không tin được những gì đang diễn ra trước mắt.

Anh tự hỏi không biết cô gái đang nằm trên giường bệnh kia có phải đúng theo những gì người ta nghĩ hay không, rằng cô ta là một con điểm. Nhìn bề ngoài, anh cũng có thể nhận ra được cái điều ghê tởm đó nơi cô ta, nhưng vì cô ấy là bạn của cô gái mà anh yêu mến, nên anh không mấy bận tâm.

Bỗng một ý nghĩ điên rồ nảy ra trong bộ óc thông minh sáng sủa của anh. Việt chỉ biết lắc đầu, cố xua đi cái ý nghĩ chết tiệt đó.

Nhưng mày cũng nên nghĩ đến đó đi là vừa – Đó là tiếng thì thầm từ tận cùng đáy lòng anh, nó đang không ngừng kêu réo cũng như cảnh báo Việt.

Anh đứng dậy, đến chỗ Thủy và nhìn vào khuôn mặt cô, bác sĩ đã gỡ chụp thở ra (trong lúc gỡ, ông bác sĩ cảm thấy không mấy thích thú với cái việc ông làm, ông cứ cố gắng giữ khoảng cách sao cho tay mình không chạm vào người Thủy), chính vì thế, anh có thể thấy được trước mắt mình là một khuôn mặt không phải là không xinh đẹp, cũng đẹp đó chứ, nhưng so với cô bạn mình, cô ta không thể sánh được. Thủy có gương mặt dài nhưng không quá thô, mái tóc hồng ngọc nổi bật, hai bên tai đeo đôi bông màu bạch kim, chân mày cô kẻ đậm, gương mặt đang tróc từng lớp phấn trang điểm, để lộ làn da không mấy trắng sáng, chỉ một màu trắng ngà ngà.

Thân hình cô gái cựa quậy, nhịp tim tăng dần, tay Thủy bắt đầu nhúc nhích từng chút một, đôi mắt cô bắt đầu hé mở, nhưng vì đã ngủ quá lâu, nên hai mắt cô vẫn chưa quen với ánh sáng, Thủy nhắm mắt, đôi mắt cô cảm thấy đau rất.

- Cô tỉnh rồi à? – Việt hỏi Thủy, anh đang đứng trước mặt cô gái.

- Anh... là ai? – Thủy nói một cách yếu ớt, cô vẫn chỉ có thể hé hé con mắt bên trái của mình mà nhìn.

- Tôi... - Việt nói cảm chừng – Một người đã đưa cô vào đây.

- Anh đưa tôi vào đây cơ á? – Thủy hỏi lại, gương mặt cô cố gắng tạo biểu cảm ngạc nhiên, nhưng không được, cơ mặt cô cứng đờ.

- Ồ! Cũng có thể nói vậy, bạn cô nhờ tôi làm – Việt trả lời, hai mắt anh đang nhìn chằm chằm vào cái đồng hồ đo nhịp tim đặt ngay bên cạnh cô gái, anh cảm thấy thích thú với cách mà cái máy có thể hiện thị được chỉ số cũng như thông báo tình trạng quả tim người ra sao.

Thủy nhìn anh với vẻ ngạc nhiên, cô không thể không nghĩ đến cái lý do cũng như hoàn cảnh mà Việt và Ly gặp nhau. Cô cố gắng quan sát kỹ hình dáng Việt, một chàng trai cao ráo, cũng bảnh trai, nhưng tổng thể mọi thứ bị phá vỡ bởi mái tóc quá ư là nghiêm túc của anh ta. Tướng tá anh ta lực lưỡng, nước da rám nắng, trông cứ như người làm trong quân đội hay công an gì đó.

- Có phải anh làm trong ngành công an không? – Thủy buột miệng hỏi, cô đang cố gượng dậy, lấy cái gối làm điểm tựa.

- Phải! Tôi là cảnh sát cơ động.

Hóa ra anh ta là người đã phá bình hoạt động làm ăn của mẹ Liên - Thủy ngộ ra.

- Thì ra vậy – Thủy đáp, đoạn cô nói, giọng có phần mỉa mai – Chắc hẳn anh phải biết là anh đang tiếp xúc với loại phụ nữ như nào chứ, phải không?

- Cô nói gì? – Anh ngạc nhiên đáp – Tôi không hiểu.

- Thôi nào – Thủy bật lại – Anh là cảnh sát, anh phải biết tôi làm nghề gì chứ, hãy nhìn bộ dạng bên ngoài này đi.

Thủy vừa nói, vừa cố giang hai tay ra.

Anh nhìn chằm chằm vào Thủy, suy nghĩ đôi chút, rồi anh nói.

- Không lẽ cô là gái điểm? – Từ này nghe có phần dễ chịu và bớt ghê gớm hơn so với cái từ mà dân gian vẫn hay gọi.

- Ồ! Hay còn gọi là đi đó anh trai – Thủy bổ sung thêm.

Việt bắt đầu cảm thấy sợ, anh sợ cái ý nghĩ ban đầu sẽ thành hiện thực, nhưng anh không phải chờ lâu, chính Thủy là người cho anh biết câu trả lời.

- Con bạn tôi, nhỏ Ly đó, nó cũng làm cái nghề giống tôi – Thủy nói một lèo, không cảm thấy ngượng ngùng.

Việt chỉ biết đứng chết trân tại chỗ, mọi thứ xung quanh như muốn sụp đổ theo cõi lòng anh. Anh đang lạc lối và đang dần mất phương hướng trong suy nghĩ cũng như hành động của mình.

- Anh đang làm một việc ngu ngốc đó anh biết không, tự chui đầu vào tròng, đừng để người ta biết anh là cảnh sát, người ta mà biết, có nước anh mất việc sớm – Thủy vẫn cứ nói, cố gắng xát muối vào cõi lòng Việt.

Chắc gì cô ta đã nói thật, phải không nào, chắc gì, đừng có suy nghĩ nhiều, tội người ta – Việt nghĩ trong đầu những điều đó, cố tự an ủi mình rằng cô gái kia đang vu khống cho bạn mình, chắc có thể thấy mình đẹp trai, cô ta sợ cô bạn mình quen được một chàng trai quá tốt, cô ta đang ghen tức, phải rồi, chỉ là ghen tị thôi.

- Này! Tôi đang nói với anh đấy, anh bạn trẻ - Thủy cố nói lớn nhất có thể.

- Thôi! Chào cô, tôi về đây, có gì nói với bạn cô là tôi về nhà luôn – Anh vội nói thêm – Mà thôi, để tôi đi nói với bạn cô là cô tỉnh rồi, để cô ấy biết.

Anh quay gót, bước một mạch ra ngoài, bỏ lại Thủy ngồi đó một mình.

Ly đang ngồi cạnh Như tại một khoảng rộng rãi của sân bệnh viện, cô và cậu em trai bắt đầu đi đang ngồi trên bục xi măng có dạng vòng tròn, bao xung quanh cây cỏ thụ lớn, với tán cây phủ rộng hết cả một khoảng hơn ba phần năm diện tích sân. Cô và cậu Như đang trao đổi ríu rít với nhau, chốc chốc, cô và cậu chỉ chỗ này, chỗ kia rồi cười ha hả.

Việt đứng đằng xa, trông thấy cô, anh cảm thấy cô không thể nào làm cái nghề giống cô bạn mình được, không thể, gương mặt cô xinh đẹp, non nớt và ngây thơ như thế làm sao có thể làm được cái nghề đó chứ, tóc cô có nhuộm một chút nào đâu, môi cô không tô son đỏ chết, khuôn mặt cô chỉ một lớp trang điểm mỏng, cô ta chỉ ghen tị thôi.

Anh tiến lại gần chỗ Ly. Khi đã đến đủ gần, anh nói lớn với cô, bỏ qua cái nhìn dò xét của cậu con trai mặc đồng phục trường học.

- Bạn cô tỉnh rồi, cô vào thăm đi, tôi lại chỗ trọ của cô lấy xe rồi chạy về nhà.

- Anh về à? – Ly hỏi.

- Ừ, gần tới rồi, tối nay tôi có việc cần làm – Việt đáp, liếc mắt nhìn cậu học sinh, cậu này vẫn còn đang ngó chăm chăm vào Việt, anh có thể cảm nhận được cậu ta sẵn sàng bắn laser từ mắt mình để thiêu đốt anh, giống như cách siêu nhân mặc áo choàng đỏ, quần sịp vàng vẫn hay làm mỗi khi anh ta muốn đốt cái gì đó.

- Ừ! Chào anh, cảm ơn anh rất nhiều, tôi không biết làm gì để đền... - Ly chưa nói hết câu, thì Việt đã bỏ đi.

Cô đứng đó nhìn ngấm hình bóng người con trai tốt bụng đã giúp cô, có một chút cảm giác gì đó tiếc nuối.

- Anh đó là bạn trai chị mới làm quen sao? – Như hỏi cô chị mình, cậu nói cái điều mà cậu nghĩ khó có thể tin được.

- Bạn trai cái đầu mày, không có đâu – Ly kí một cái thật mạnh vào đầu Như.

Cậu chàng chỉ biết ngồi đó mà xoa đầu, chực chờ khóc oa oa, trông thật tội nghiệp.

Ông Nam là một lão già gia trưởng thấy rõ, cái bản tính đó ngấm sâu trong máu thịt ông. Vừa ban nãy, ông nhận được cuộc gọi từ gã thanh niên mà ông thuê mướn, để làm cái nhiệm vụ mà ông đã cất công vắt óc suy nghĩ trong mấy ngày trời. Không những phải suy nghĩ xem kế hoạch ra sao, ông còn phải bỏ sức chạy ngược chạy xuôi, để tìm cho bằng được cái người mà ông cảm thấy thích hợp nhất. Thời tiết biến đổi thất thường khiến chân cẳng ông đau nhức muốn chảy cả nước mắt, chứng gai cột sống vẫn hành hạ ông, gặp trời trở gió, nó càng đau nhức hơn, khiến ông suốt một ngày cứ phải nổi gào, rồi sau đó, ông chỉ biết trút nó lên thẳng con trai và bà vợ mình.

Ông đang tỏ vẻ đắc thắng, ông biết rằng, cậu thanh niên mà mình thuê mướn đang làm rất tốt nhiệm vụ mà ông giao phó, và hôm nay cũng không phải là một ngoại lệ, sau cuộc gọi điện vừa rồi, có thể dễ dàng nhận ra là cái tin mà người đó vừa thông báo quả thật đúng là một cú hích lớn, ông cảm thấy vô cùng háo hức chờ đến khi thấy được cái tin đó đăng trên trang báo điện tử.

Bố cũng chỉ muốn tốt cho con thôi, con trai – Ông Nam ngẫm nghĩ vài lời tự bào chữa cho hành động của mình.

- Bố nó đang làm gì đó – Bà Ái từ trên lầu đi xuống, trên tay bà cầm chiếc máy tính bảng thương hiệu Samsung to tướng, bà ôm sát cái máy tính vào lòng, cứ như bà sợ nếu mình để nó tí hí ra một chút thôi, cũng đủ khiến cái máy rơi xuống sàn nhà bên dưới cầu thang.

- Không cần bà quan tâm – Ông Nam đáp lại, chẳng buồn nhìn bà vợ mình.

- Ôi! Nói gì kì vậy, tôi chào hỏi thăm thôi – Bà vợ thở dài, rồi bà nói tiếp – Ông biết vụ tin bài gì đó đăng trên trang mạng chưa?

Nghe đến đây, ông Nam không khỏi ngạc nhiên, ông hỏi vợ,

- Bài gì, bài gì?

- Thì bài người ta nói con mình lập được chiến tích đó, nghe nói là rạng sáng nay, ông chẳng cập nhật tin tức gì cả - Bà Ái trách ông chồng không theo dõi tin tức về những gì con trai ông làm được.

Ông Nam có cập nhật tin tức chứ, chẳng qua ông chỉ đang chờ đợi cái tin mà gã phóng viên hứa là sẽ như một cú giáng trời đánh mà thôi.

Ông Nam giật phắt cái máy tính bảng trong tay người vợ, bà này xùy xùy gì đó, nghe như trách móc ông chồng quá thô bạo. Bà bỏ đi ngay sau đó, không thèm đếm xỉa đến chồng mình. Trong đầu bà chỉ nghĩ đi nghĩ lại cái chiến công mà con bà vừa lập được.

Màn hình máy tính bảng hiện ra một loạt các tab lớn nhỏ, ông Nam đã vô ý mở cả chục trang web mà ông tìm được trên thanh công cụ tìm kiếm Google. Ông là một người có thể nói là mù tịt công nghệ, ông chả biết một tí gì gọi là công nghệ, ông thích đọc báo, nhưng là dạng báo giấy, chứ không phải ba báo điện tử thế này. Máy móc, công nghệ giống như ác mộng quái ác của ông.

Gã trung niên mày mò tìm cho bằng được cái tin bài đăng mà bà vợ vừa đề cập ban nãy, nhưng khổ nỗi với trình độ dốt đặc như ông thì có tới sáng mai cũng không tìm ra được. Ông ghét phải làm việc này, nhưng cuối cùng cũng phải làm, vì mục đích mà mình muốn có được.

- Bà nó mở đùm tôi cái trang có đăng tin thằng con trai mình đi – Ông Nam nói lớn tiếng, đủ để bà vợ có thể nghe được.

Bà Ái đang tất bật công việc trong nhà bếp, để chuẩn bị cho bữa cơm chiều.

Bà đang làm giờ giang công đoạn ướp tẩm năm sáu miếng sườn heo, bà lẩm bẩm vài câu trách ông chồng.

- Lão già thấy ghét, sao ban nãy không nhờ mình luôn đi cho rồi, chờ đó, tí xong lên liền.

Bà vội vàng cho nốt phần bột ngọt cần thiết vào tô sườn heo, xúc một cách vội vã, khiến một cục sườn văng ra khỏi tô, rơi bịch xuống sàn nhà, gia vị bắn tung tóe.

- Mẹ nó, sao ăn được nữa.

Bà vợ bức tức, quăng luôn miếng sườn heo vào trong sọt rác đặt dưới chân bà.

Ngoài phòng khách, ông chồng vẫn cứ la hét inh ỏi.

- Biết rồi! Tôi ra ngay – Bà vợ hét lớn, vừa hét, vừa xốc mạnh tô sườn heo.

Vừa lên đến phòng khách, bà vợ đổi ngay tính nết, bà nói nhỏ nhẹ nhất có thể, bởi nhìn sắc mặt đỏ rực của ông chồng, bà đủ biết mình cần làm gì.

- Bố nó gọi tôi có chuyện gì không vậy? – Bà Ái cười toe toét.

- Bà nó chỉ tôi cái trang web mà bà nói có đăng tin về thằng con trai mình coi, tôi mò mãi vẫn không sao thấy được – Ông Nam vừa nói, vừa dùng tay, bấm mở thêm ba cái tab nữa, khiến trình duyệt chỉ còn chút nữa là treo cứng.

- Ôi, đây này! – Bà vợ đón lấy cái máy tính bảng, cũng lại cố mở một tab mới, nhập địa chỉ website, trong đầu bà chỉ nhớ mỗi trang web đó thôi.

Bà bấm bấm lia lịa, lướt lên lướt xuống như một người chuyên nghiệp, trong cả gia đình, Việt là người rành vi tính nhất, kể đến là mẹ anh, bà không đến nổi dốt như ông chồng gia trưởng của mình.

- Nó nằm ngay đây nè! – Bà vợ chỉ cho ông chồng thấy.

Sau khi đã xong xuôi công việc với ông chồng, bà lê thân mình xuống nhà bếp, bắt tay vào công đoạn tiếp theo, bà cầu mong ông chồng không quấy rầy mình nữa, để bà có thể chuyên tâm hơn trong việc chuẩn bị bữa ăn sao cho thơm tất nhất có thể, bà chỉ mong muốn thằng con trai mình được ăn ngon nhất, bà thương con mình lắm.

Ông Nam đọc một cách cẩn thận và kĩ lưỡng nhất cái mẩu tin được đăng trên trang báo mạng. Chốc chốc, đến chỗ mà ông cho rằng chương tai gai nhất, ông lại chất lưỡi và lắc đầu. Ông ngồi trên vông, đưa qua đưa lại khiến cột chống nhà kêu cọt két.

Đọc xong, ông để máy tính bảng qua một bên, nằm xuống, nhìn trần trần lên trần nhà, đắm chìm vào suy nghĩ của riêng ông. Mình làm vậy là muốn tốt cho thằng con trai mình thôi.

Bỗng điện thoại bàn kêu inh ỏi, bà vợ gọi vọng ra phòng khách.

- Bố nó bắt máy đùm tôi, đang vướng tay vướng chân quá.

Ông cầu nhàu, hậm hực bước đi. Ông nhấc ống nghe một cách thô bạo, và nói cũng một cách thô bạo.

- A-lô, ai đó? – Nghe đôi chút, khoảng năm giây – Vay hả, sao ban nãy tôi không thấy ta – Nghe chút xịu, độ bốn giây – Rồi rồi, để tôi coi – Ông Nam

gác máy.

Phóng thật nhanh đến chỗ ông đặt máy tính bảng, cũng lại khó khăn để mở màn hình ra, ông vuốt dọc, vuốt ngang, vuốt xuôi, vuốt ngược, cuối cùng mở được màn hình. Trang báo điện tử hiện ra trước mắt, ông chú ý vào mục “Vừa mới cập nhật” mà cậu thanh niên lúc nãy nói cho ông nghe. Ông nhận ra được hàng chữ đang nhấp nháy sáng. Ông nhấn vào và đọc.

Khi đọc xong (ông đọc đi đọc lại cũng phải bảy lần), ông Nam cảm thấy hài lòng hết sức, ông dành lời khen cho tên phóng viên đó, vì đã làm rất tốt những gì ông yêu cầu.

Ông Nam trả máy tính bảng về vị trí cũ, đoạn đặt tấm lưng gầy gò lên văng, rồi ông suy nghĩ tiếp những gì mình cần làm tiếp theo.

Cửa nhà mở ra, một chàng thanh niên cao ráo, đẹp trai bước vào, đầu tóc anh rối rùi như ỏ chim ỏ quạ, gương mặt xanh mét, dấu hiệu cho thấy anh đang đói và mệt biết chừng nào, anh chỉ mong sao, khi mình bước vào nhà, không phải nghe thấy mấy lời cảm ràm của bất kì ai.

- Ô, về rồi sao con trai – Ông Nam nói giọng đầy mỉa mai, như muốn châm ngòi cho cuộc chiến mới.

- Chào bố, con mới về - Việt chào bố mình, anh cố gắng hướng sự chú ý về phía cái văng, nơi bố anh đang nằm vắt vẻo trên đó.

Anh chỉ muốn biến khỏi mắt bố ngay tức khắc, anh sợ mình sẽ không kiểm soát được bản thân nếu như bố anh cứ tiếp tục công kích như vậy, nhưng bố anh nào có tha, ông vẫn tiếp tục ung dung tự đắc.

- Anh đọc báo chưa? Có tin bài nói về anh đấy.

- Tin về việc con triệt phá băng đảng trên đường Nguyễn Chí Thanh phải không, con đọc tin đó rồi – Anh trả lời bố mình.

- Không, cái đó cũ rồi, cái này mới – Ông bước đến gần cậu con trai, trên tay cầm cái máy tính bảng, ông nói thêm – Anh đọc cái này đi, rồi tôi sẽ hỏi chuyện anh.

Gương mặt ông Nam lúc này có thể nói không mấy vui vẻ chút nào, mặt ông đỏ lừ.

Anh nghiền ngẫm bài báo, hai mắt anh tròn tròn, chuyện gì đang xảy ra vậy kìa. Anh ước gì vào lúc này, có một cái hố để anh có thể chui vào và trốn ở trong đó. Cảm giác bây giờ thật khó diễn tả, cứ như bố anh tạt thẳng vào mặt anh xô nước lạnh ngắt. Vui, buồn, phẫn nộ lẫn lộn, vui vì anh làm được việc tốt, buồn vì người mà anh thương mến bỗng chốc biến thành một cái gì đó xấu xa và ghê tởm trong tâm trí anh, phẫn nộ vì tên phóng viên đã không nói cụ thể nguyên nhân khiến anh làm vậy, hẳn đã ém dìm, tên phóng viên khốn nạn. Bỗng chốc anh giận bố mình, bởi ông không bênh vực con mình, mà lại đi hùa theo người ngoài đã kích dứa con ruột thịt của ông.

- Bố nghĩ con chỉ làm việc đó một cách bộc phát và không suy nghĩ gì sao? – Anh đặt câu hỏi với ông Nam.

- Tôi biết anh thích đóng vai “Anh hùng cứu mỹ nhân”, cái tính bốc đồng, thích thể hiện của anh là vậy, để rồi anh phải lãnh hậu quả.

- Vậy bố tin tất cả những gì mà tên phóng viên đó viết sao?

- Đó là một câu hỏi khó, tôi đã suy nghĩ rất nhiều về những gì anh đã làm... - Ông Nam thao thao bất tuyệt.

- Bố đừng đánh lạc hướng, bố tin người ngoài hơn người trong nhà, phải không? – Anh nói lớn tiếng.

Trong bếp, bà Ái nghe thấy có tiếng nói chuyện ồn ào, bà bỏ ngang công việc mình đang làm, nghe ngóng.

Ông Nam không biết rõ được mình nữa, một bên thì khuyên ông hãy tin những lời con mình, một bên nhắc nhở ông hãy nghe theo tên phóng viên kia. Bản tính kiêu hãnh, ngang bướng của ông đã thắng thế, cuộc giằng xé giữa hai quan điểm đối lập rốt cuộc đã có kết quả.

- Tôi tin những gì báo đã viết – Ông Nam trả lời, nhưng nếu con ông lắng nghe kĩ, sẽ nhận ra có một chút do dự trong đó.

Nhưng con ông đã không thấy được chút do dự đó trong những lời nói của ông. Câu trả lời vừa rồi như giọt nước tràn ly, nó đã châm ngòi cho cuộc nội chiến giữa ông Nam và thằng con mình, và cuộc chiến này sẽ rất khó đi đến hồi kết, nếu hai bên không chịu nhún nhường nhau.

Anh bỏ đi, không thèm nhìn vào khuôn mặt đang đỏ bừng của bố mình. Ông Nam đang cố ghìm chặt những giọt nước mắt mà ông không muốn nó xuất hiện một tẹo nào. Ông nhìn theo hình dáng thẳng con trai mình, ông muốn nói với nó rằng ông xin lỗi vì đã nói như vậy với nó, nhưng đôi chân ông cứng đờ, không nhúc nhích được.

Mình chỉ muốn tốt cho thằng con trai mình thôi, đúng rồi, tốt cho nó thôi

Ông bám víu vào những lời đó, biện minh cho hành động tàn nhẫn vừa rồi của mình.

Lão Phát từ tốn thay đổi y phục chuẩn bị cho ngày làm việc mới của lão ở trụ sở cơ quan công an phường 3. À không, hôm nay lão không có nhiều việc trên cơ quan, chẳng qua là đi dự một bữa tiệc nho nhỏ. Lão vận trên mình trang phục mới toanh, áo sơ mi tay dài màu quả mận chín, quần tây với lưng

quần rộng thùng thình, lão phải sắm cho mình quần rộng như vậy thì mới đủ sức chứa cái bụng bự chảng của lão. Lão còn trang bị cho mình thêm một chiếc cà-ra-vát sọc với chấm bi màu trắng, nổi bật trên nền xanh dương sậm. Lão thích thắt cà-ra-vát lắm, bởi lẽ nó tôn thêm vẻ lịch lãm cũng như làm nổi bật bản chất đàn ông đích thực trong con người lão.

Bà vợ vẫn đứng ở ngoài cửa phòng, nhìn ngắm lão, bà vẫn một lòng yêu lão, nhưng lão nhận ra được mấy phần, không nhiều lắm, bà buồn rười rượi, thấy lão vẫn còn loay hoay không biết làm thế nào có thể thắt được cà-ra-vát, bà rất muốn đến giúp lão, nhưng lại sợ lão nổi trận lôi đình. Cái thời lão còn trẻ, bà vẫn luôn thắt cho lão, biết lão có sở thích thắt cà-ra-vát, bà đã ý tứ học cách thắt cũng như sắm cho lão cả ngăn kéo cà-ra-vát đủ thể loại cũng như màu sắc. Thấy lão loay hoay mãi vẫn không xong, bà liền liếc một phen.

- Ông để đó, tôi thắt dùm cho, tôi... - Bà chưa kịp nói hết câu.

- Thôi! Tôi tự làm được, bà đi chỗ khác dùm tôi, cứ nhìn thấy mặt bà là tự dưng tôi nổi cáu – Lão quát, nạt nộ bà vợ.

Thằng Toàn, nó đã về nhà, nó đang nằm trong phòng kế phòng chị Uyên, nghe thấy tiếng bố nó quát nạt mẹ mình, nó tức lắm, nó tức vì thái độ thờ ơ lạnh nhạt của bố mình, nó tức vì mẹ nó quá hèn nhát, không dám nói lên suy nghĩ của mình. Chuyện xảy ra lúc nãy trong bệnh viện khiến nó đau cả đầu, nghĩ là về nhà sẽ được yên, nhưng không, lại phải chứng kiến cảnh bố nó lạnh nhạt và nạt nộ bà mẹ yếu đuối đã sinh ra nó. Thằng Toàn muốn đá văng cánh cửa để bố nó có thể thấy được cái cách ông đối xử với mẹ khiến nó phần nộ biết chừng nào.

Ước gì có chị Uyên ở đây – nó nghĩ, có chị nó ở cạnh sẽ giúp nó cảm thấy bớt áp lực và căng thẳng hơn. Cái hôm mẹ nó lãnh nguyên cái nồi com vào mặt, nó sợ đến xanh mặt, không nói được từ nào, đó là lần đầu tiên nó thấy ông bố nổi giận đến vậy. Chị Uyên là người đã giúp nó bình tâm lại sau vụ việc đó, mẹ nó thì không nói gì, chỉ khóc ròng rã đến hơn một tuần, mắt mẹ sưng súp, cộng với đó là vết bầm tím to đùng trên mặt mẹ. Nó nghĩ, nó sẽ báo công an về sự việc này, nhưng rồi nghĩ lại, không được làm lớn chuyện, bố nó mà bị phát hiện, thì sẽ ra sao chứ, bố nó là công an mà, nếu chuyện bố nó hành hung mẹ nó bị bại lộ, công ăn việc làm của bố nó sẽ mất, cả nhà sẽ không có gì để ăn, mẹ nó kinh doanh tạp hóa không mấy khá khẩm là bao, hơn thế nữa, ba hôm nay, bà không mở cửa bán hàng vì căn bệnh thiếu máu của bà.

Nằm trong phòng, nó có thể nghe rõ tiếng mẹ nó nức nở, nó phát chán với cái kiểu yếu đuối của bà.

Toàn lấy gối, áp thật mạnh vào hai tai, nó không muốn nghe bất kì tiếng gì nữa, nó chỉ muốn được yên thân.

Lão Phát bệ phệ lê lét thân mình nặng trĩu của mình xuống nhà dưới, không thèm ngó xem bà vợ làm gì. Bà vợ đang lục đục trong nhà bếp, chuẩn bị bữa com chiều.

- Bà không cần chữa com, tôi đi sáng mai mới về - Lão Phát nói lớn tiếng.

- Ông đi... đâu... mà không về ăn tối – Bà vợ nói cầm chừng.

- Chuyện đó không liên quan đến bà – Lão nói thật nhanh, rồi lão đẩy xe ra ngoài, xoa xoa đầu con chó Mì-lu đôi chút.

Tối nay, lão có cuộc hẹn với mụ Liên, nghe nói mụ đang phát sốt lên với tin bài mới được đăng trên báo, cũng lại do tên phóng viên với bút danh P.V gây ra. Ban nãy, mụ có gọi cho lão, kể lể rồi than thân trách phận thâm thiết, mụ cầu mong lão Phát có thể làm gì đó để hạ nhiệt tình hình. Lão để nghĩ có một cuộc gặp gỡ mặt đối mặt với nhau để dễ dàng bàn tính công chuyện. Mụ Liên đồng ý ngay, và cuộc hẹn được sắp xếp một cách nhanh chóng, địa điểm là tại nơi mụ Liên và người làm của mụ đang hoạt động, địa điểm được mụ thông báo qua tin nhắn cho lão sau. Mụ Liên hứa sẽ cố gắng kêu cô Ly phục vụ lão, mụ thề thốt ghê lắm nên phần nào lão cũng yên tâm, mấy hôm nay tâm trạng lão không tốt cũng một phần do lão ức chế trong suốt quá trình động dục của lão.

Điện thoại trong túi quần lão rung, tin nhắn mụ Liên đã đến đúng địa chỉ cần đến. Lão thở mạnh một cái, rồi lên ga, phóng nhanh hơn nữa, cứ như chó đi tận đất lão không bằng.

- Mày nói cái gì, mày kể hết cho anh ta nghe về tao sao – Ly hỏi Thủy, gương mặt cô hốt hoảng.

Thủy cảm thấy quá mệt nên không muốn tranh luận với con nhỏ bạn mình. Cô nằm bịch xuống giường, nhắm mắt lại, không quan tâm mấy đến biểu cảm nhăn nhó của nhỏ bạn.

Ly không biết sao mình lại cảm thấy hốt hoảng cũng như sợ hãi trước viễn cảnh Việt có thể biết được thân phận mình. Cô thật không hiểu nổi lý trí mình lúc này, nó cứ trôi nổi lênh bênh như một mớ bong bóng không hề xác định được phương hướng.

Cậu Như đứng cạnh Ly, cậu ta vẫn còn đang loay hoay giải quyết vụ rắc rối với cậu bạn trai mình, anh chàng người yêu vẫn liên tục nhắn tin khiến cậu cảm thấy muốn phát bệnh với anh ta, thực sự cậu cảm thấy phát ngán với cách anh ta lo nghĩ thái quá về cậu, anh ta cứ làm như cậu là đứa con nít mới lên ba không bằng.

- Ôi phát bệnh với anh ta, thôi em chào hai chị, em đi giải quyết vụ việc của riêng em đây – Như lắc đầu ngao ngán.

- Ủ! Mày đi đi, có gì nói chuyện sau – Ly nói lơ đãng như người mất hồn.

Điện thoại Ly kêu réo bản nhạc chuông nghe có phần chói tai, bản nhạc đã đánh thức cả tá người cùng nằm chung phòng với Thủy, bà già nằm ở giường kế liếc nhìn Ly bằng nửa con mắt, bà ta thờ phỉ phò như muốn nói gì đó với Ly, chắc cũng lại là vài ba lời cảm rảm, chửi bới của người già.

Ly bấm nút nhận cuộc gọi, không buồn nhìn người đang gọi mình là ai.

- A-lô, ai đầu dây bên đó, xin cho biết tên – Ly làm một lèo.

- Chị đây cung – Giọng ai đó éo éo nghe thấy ghê.

Là mẹ Liên, Ly nhận ra ngay chất giọng eo éo đó của mẹ, lập tức cô chuyển tông.

- Chị hả? Điện em có chi không chị, chưa tới giờ làm mà.

- Chị biết mà cung – Mẹ trả lời – Chẳng qua chị điện thoại báo cung tôi nay ăn vận đẹp vô xui nha, chúng ta có tiệc, buổi tiệc bàn luận giải pháp đối phó với vài chuyện không được hay ho cho lắm.

- Chuyện gì vậy chị?

- Ôi! Em không biết gì à – Mẹ Liên nói giọng lên tông đôi chút – Em không đọc báo hôm nay sao, hết sức hà – Mẹ giờ giọng quở trách.

- Có gì em đọc sau.

- Ủa! Đọc đi cung, mà này, có chuyện gì với nhỏ Thủy vậy, nghe nói nó bị sao đó – Mẹ hỏi.

- Nó chơi thuốc quá liều... nên nằm viện rồi chị - Ly đáp.

- Mèn ơi! Nhỏ đó ẩu tả dễ sợ, không kĩ lưỡng gì hết trơn, chị chỉ muốn đuổi nó đi cho rồi, chả làm được tích sự gì – Mẹ nói một lèo, không hề có ý sợ sệt gì khi nói xấu một người mà bạn cô ta đang cầm máy nghe.

Ly chỉ muốn thui bà ta một cú ra trò để bà ỏi hết ra mọi lời cay độc của bà. Đúng là mấy con mẹ chỉ biết kiếm tiền trên thân xác người khác, ban đầu thì nói ngon nói ngọt, khi thấy người ta hết giá trị sử dụng thì quăng đi như một món đồ rẻ tiền không đáng để mình đụng tay.

- Em có nghe chị nói đó không Ly? – Mẹ thắc mắc khi không thấy đầu dây bên kia trả lời.

Ly hoảng hồn tỉnh lại, nhìn ngó xung quanh, cứ như cô bị một thế lực vô hình nào đó bắt mất linh hồn, rồi chợt được trả về.

- Vâng! Có nghe chị - Ly nói như một cái máy.

- Vậy nha! Tôi nay nhớ mặc đẹp, tập trung chỗ chị nha, rồi có gì phục vụ khách cho thật tốt, bai cung nha!

- Vâng!

Cô dập máy, lại gần cô bạn mình, chỉnh trang lại tấm chăn đã bị lệch, rồi cô đi một lèo ra ngoài, mặc kệ mọi ánh nhìn tò mò của người xung quanh. Cô biết mình sẽ cần làm gì tối nay, nó giống như một trò chơi, một trò mà cô đã chơi đi chơi lại trong suốt hơn một năm trời đến mức thuần thục như một nghệ sĩ chuyên nghiệp.

Bạn đang đọc truyện *Những Con Bướm Đêm - The Moths* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Tối hôm đó, một buổi tối mát mẻ, không còn rét buốt như tối qua, trời càng lúc càng âm dần, trời trong không một gợn mây, mặt trăng lười liềm xuất hiện, treo lơ lửng trên cao, hàng ngàn vì sao lấp lánh, tất cả như đang khoe sắc xem ai là người đẹp nhất. Thế nhưng, hàng ngàn vì tinh tú kia vẫn phải chào thua trước nhan sắc của Ly, cô gái xinh đẹp xúng xính trong chiếc đầm màu hồng phấn, cô đặc biệt thích màu hồng, nó tôn lên vẻ nữ tính cũng như kiêu xa trong cô.

Ly đứng trước gương, đắp một tí phấn nền, kẻ chân mày, bấm mi, tô son. Hôm nay, cô chọn cho mình màu son có phần đậm màu, một màu đỏ trông thật quyến rũ. Cô dám cá rằng, bọn đàn ông chắc hẳn phải đổ sập dưới chân cô cho mà coi.

Phòng trọ có phần hơi bừa bộn, một phần nguyên nhân đến từ con co giắt của Thủy, phần còn lại là do trong lúc trang điểm, sửa soạn, cô có phần không được gọn gàng cho lắm, quần áo giũ tung cả lên.

Cô bước ra khỏi phòng, đóng cửa lại, đi ngang phòng kế, cô không quên đá đôi giày của cái thằng mà cô ghét nó nhất, cái thằng chuyên gây rối hoặc thách thức cô. Đôi giày văng trúng cánh cửa, kêu một tiếng chát chúa, khiến thằng nhóc trong phòng giật bắn người, cứ như nó đang thủ dâm, đột nhiên bị phát giác.

Ly xuống nhà dưới, đi ngang qua dãy trọ đối diện, bọn con gái bên đó chỉ biết đứng đó mà nhìn, trông bộ dạng tụi nó tức tối lắm, con gái hay ganh đua nhau trong việc làm đẹp cơ mà. Anh con trai (con của bà chủ nhà) đang nạt nộ con bé con của anh, anh ta lúc nào cũng vậy, hễ có chuyện gì bức tức là lại lòi con mình ra rồi nạt nộ, viện cớ là nó không học bài, chỉ tối ngày chơi đùa. Ly thấy tội nghiệp cho con bé, lúc nào cô cũng thấy nó cặm cụi học bài, cả nguyên buổi sáng lẫn buổi chiều, thậm chí con bé tối đến vẫn phải học tới tận hơn mười giờ khuya. Học chi lắm dữ vậy không biết.

Bước xuống con phố nhỏ trong hẻm, cô nhắm mắt, cảm nhận làn gió mát mẻ trong lành đang thổi nhẹ từng cơn, trong làn gió ấy, còn phảng phất chút se lạnh, cô chột rùng mình, mở mắt ra, cô tiếp tục bước đi trên con phố đến trạm xe buýt gần đó, cô tranh thủ đi sớm để không lỡ chuyến xe buýt cuối cùng trong ngày, đôi guốc cô kêu lộc cộc khiến ai nấy cũng phải quay lại mà nhìn ngắm. Bộ đầm bay phất phơ trong gió, mùi hương thoang thoảng bay khắp không gian.

Để tránh bị mọi người dòm ngó trên xe, cô đành lấy áo khoác che đi phần chân lộ ra dưới đầm, cô bịt khẩu trang, mục đích hạn chế tác nhân có thể ảnh hưởng đến da mặt cô. Ngồi trên xe buýt, cô ngắm nhìn cảnh thành phố, đèn đường dần được mờ, bỗng chốc mọi thứ xung quanh sáng bừng lên, đèn quảng cáo, đèn xe, đèn từ hang đá Giáng Sinh.

Ồ, đã sắp tới Giáng Sinh rồi cơ đấy. Tự nhiên, cô nhớ quê hương mình, vào mùa Giáng Sinh, không khí lạnh buốt, con trai, con gái vận trên mình áo ấm đủ các thể loại, ra đường, hòa mình vào dòng người đổ xô đến nhà thờ, vui chơi, tham dự thánh lễ. Cô nhớ nhà da diết.

Sau trận cãi nhau vừa rồi, Việt không muốn nhìn mặt bố mình chút nào, anh ăn vội bữa cơm tối, rồi biến mất hút vào phòng, đóng cửa lại, bỏ ngoài tai mọi lời xi và của ông Nam. Ông tức lắm, tức đến nổi tím tái mặt mày, cứ như ông sắp sửa lên cơn đau tim cấp tính. Vợ ông, chỉ biết nói năng sao cho nhẹ nhàng nhất, bà muốn giải hòa cho hai bố con, bà làm cái việc này nhiều lần rồi, nhưng coi bộ lần này, mọi chuyện có vẻ không được tốt cho lắm.

- Bố nó và con cãi nhau vụ gì mà đến nỗi không thể nhìn mặt nhau? – Bà vợ hỏi ông chồng, miệng bà vẫn còn nhai cơm.

- Không có chuyện gì đâu, tôi nghĩ chỉ là chuyện nhỏ thôi, thằng con trai bà, - Ông vừa nói, vừa chỉ đũa thẳng vào mặt bà vợ - thằng con yêu quý của bà làm quá lên.

- Nó cũng là con của ông đấy - Bà Ái đáp trả câu nói đầy vẻ khiêu khích vừa rồi của ông Nam – Hai bố con gì mà như hai kẻ thù của nhau, thật không hiểu nổi – Bà bỏ lưng chén cơm đang ăn, đặt đôi đũa một cách thô bạo xuống bàn.

Bà đưa ngoài, bỏ mặc ông chồng ngồi đó. Một mình bà mở cổng, rồi theo chân bà hàng xóm tình cờ đi ngang qua, rồi bà vợ cùng bà hàng xóm già khẳng khu để đi mất tiêu.

Ông Nam không mấy may quan tâm, ông dùng đũa, gấp cục sườn heo ram có phần cháy đen, cho vào chén cơm mình. Ông bật ti-vi, xem bản tin thời sự lúc mười chín giờ. Mồm nhai chóp chép.

Việt đang ngồi trước một loạt bức ảnh chụp anh với bố mình, anh tự hỏi, tại sao lúc nào ông cũng như vậy, luôn nổi nóng, nói những lời không giống ai, thật khác với những gì anh từng biết về bố mình khi anh còn là một đứa trẻ. Việt còn nhớ lúc anh năm tuổi, trong một lần nhà trường tổ chức cuộc thi cần có sự góp mặt cũng như tham gia của ông bố, anh và bố đã trở thành cặp đôi ăn ý nhất trong bốn đội, hai bố con giết luôn giải thưởng cao nhất. Một kỉ niệm mà anh nghĩ có lẽ là đẹp đẽ nhất trong cuộc đời anh.

Đến bây giờ, khi ngồi nhìn lại những bức hình đó, tự dưng, anh ước sao bố mình có thể trở lại như hồi xưa, như hồi anh và bố vẫn luôn là cặp đôi ăn ý nhất.

Cái ý nghĩ về bố tạm thời làm Việt quên đi phần nào những chuyện vừa xảy ra, kể cả chuyện anh biết được người con gái mà anh thương mến được chính cô bạn thân mình và báo chí tô cáo là một con điếm. Anh vẫn chưa thể chấp nhận cái thực tế đó, anh vẫn cứng đầu cứng cổ chối bỏ chúng. Chỉ là những tin đồn nhảm nhí mà thôi – Việt nghĩ thầm trong đầu, tự dặn lòng mình hãy nghe theo lời mách bảo từ con tim.

Mọi thứ cứ rối tung cả lên, bỗng chốc, Việt thấy căn phòng mà anh đang ở trở nên ngột ngạt đến khó thở, anh mở tung cửa sổ, đá bay cửa phòng, để chúng mở ra hết. Tiếng ti-vi dưới nhà vang vọng lên tận chỗ anh. Cửa mở tung, nhưng anh vẫn thấy ngột ngạt đến khó tả.

Việt mở tủ đồ, anh tự hoạt động theo bản năng mách bảo. Anh chọn cho mình bộ đồng phục cảnh sát cơ động, lao vào phòng tắm, đi ngang qua bố mình mà không chào hỏi lấy một tiếng, cuộc nội chiến giữa anh và bố vẫn được diễn ra và thiết nghĩ khó có thể dự đoán được đến khi nào nó sẽ kết thúc.

Đứng dưới vòi hoa sen, anh cảm nhận được cái lạnh cắt da cắt thịt của làn nước đang rưới lên thân thể, nhưng anh để những tia nước lạnh gắt đó chạm vào làn da rám nắng của mình, anh muốn nước như một công cụ giúp rửa trôi đi mọi muộn phiền trong con người anh, cái lạnh thấu xương mà nó mang lại sẽ khiến anh tỉnh ngộ ra, suy nghĩ một cách thấu đáo nhất, nhằm tìm ra giải pháp tối ưu để giải quyết vấn đề.

- Hôm nay cũng trực đêm hay sao? – Ông Nam hỏi, không nhìn mặt con mình, vẫn gián mắt lên màn hình ti-vi, cứ như hình ảnh con mình đang nằm trên đó không bằng.

- Vâng, tối con trực – Việt đáp lại, cũng vẫn không nhìn mặt bố.

- Mấy giờ anh trực mà đi sớm vậy?

Việt lặng thinh, không trả lời, anh chỉ vội ghì chặt những từ mình dự định nói ra : Vì tôi thích nên tôi đi sớm.

Anh chải vội lại mái tóc nghiêm túc đúng chuẩn người làm trong ngành an ninh và quốc phòng, phóng mình trên chiếc xe gắn máy, rồi biến một cách nhanh chóng khỏi nhà, anh mừng thầm vì công đã mở sẵn, đỡ tốn công tốn sức.

Viết cứ thế rời khỏi nhà, anh không nghĩ rằng đôi mắt bố anh đang ngấn nước, ông đã thôi không nhìn màn hình ti-vi nữa, ngắm nhìn thằng con trai mình với hai dòng lệ chỉ chực chờ rơi xuống vỡ tan tành trên sàn gạch lạnh lẽo.

Ly bước xuống xe buýt, cô đi một cách duyên dáng đến chỗ mẹ Liên hẹn, đó là một ngôi nhà tương đối khang trang, nằm trong con hẻm nhỏ trên đường Tô Hiến Thành. Đứng bên ngoài, cô có thể dễ dàng nhận ra ngôi nhà bởi nó nổi bật với hai cây lộc vừng to tướng, tán cây rậm rạp, thêm vào đó, cánh cổng được tô điểm bởi hàng rêu đen thui đen thui, từng mảng rêu được mẹ chăm sóc kĩ lưỡng, hai chậu mai chánh thủy được đặt hai bên cột trụ. Mẹ khoe mỗi chậu mai chánh thủy đó tốn hết một khoản tiền kha khá để có thể mua được, nghe đâu là giống mai lai hóa, cho hoa đẹp và rực rỡ sắc màu.

Ly bước qua cánh cổng, cổng không khóa, mẹ đã mở sẵn. Trong nhà mẹ lúc này, tất bật người qua kẻ lại, đó là các chị em của mẹ, bốn tú bà nổi trội ở đất Sài thành, tú bà Hà, Nữ, Linh và Liên. Mẹ Nữ nổi bật trong bộ đồ đồ chét, ôm sát bộ ngực quá khổ của mẹ, nhìn tương tá, mặt mũi mẹ chẳng giống phụ nữ tí nào, cứ như mẹ ta là nam cải trang nữ. Bộ ngực si-li-côn của mẹ to đến phát ón, chiếm gần hết phần thân. Tú bà Hà nhìn có phần hốc hác và tiêu tụy, trông mẹ bơ phờ thấy rõ, mẹ đang lâm vào tình cảnh thiếu thốn đủ thứ sau vụ lật tẩy vừa rồi của bọn cảnh sát cơ động.

Ba từ cảnh sát cơ động vô tình làm Ly liên tưởng đến hình ảnh cậu thanh niên Việt. Bông có cái gì đó dường như nhói đau trong tim cô, nó khiến cô dừng chân lại ngay trước cửa vào.

Mình bị cái gì vậy nè – Ly không ngăn nổi những suy nghĩ đó của mình.

- Ôi! Đến rồi hả cưng – Một người phụ nữ cao lớn, mái tóc cắt ngắn như mẹ Liên, nhưng tóc người này không xoăn và vàng như tóc mẹ Liên, tóc cô ta mang một màu đen tuyền.

- Chào chị Linh – Cô liền lấy lại phong độ.

- Ủa, cô gái cưng của chị Liên đây rồi, sao trông cưng hốc hác dữ vậy, phải hết sức lưu ý và chú ý đến vẻ bề ngoài nghe chưa -Mẹ Linh lên mặt dạy đời.

Mẹ Linh dắt tay Ly vào nhà, căn nhà được trang hoàng cũng như sửa soạn có phần kĩ lưỡng hơn mức bình thường, trông cứ như một bữa tiệc tân gia; giải ruy băng được mẹ Liên treo cẩn thận trên cánh cửa gỗ sồi nhờ sự giúp sức của một vài anh chàng cao to, lực lưỡng, đẹp trai, cơ bắp cuộn cuộn. Mấy anh này chắc hẳn được mẹ Nữ tuyển chọn, mẹ ta là chủ động đi đực trên đường Triệu Quang Phục cơ mà. Các chàng trai được mẹ yêu cầu ăn mặc chỉnh tề hơn ngày bình thường đôi chút, tuy nhiên, vẫn đảm bảo là có thể tháo ra một cách dễ dàng nhất. Ly nghĩ, có lẽ đó là phần bắt ngờ vào phút chót của bữa tiệc thì sao.

- Ôi! Cưng đến rồi, chị mừng hết sức – Mẹ Liên không biết từ đâu xông tới, mẹ đã sửa soạn có thể nói là hoàn chỉnh nhất, mấy lọn tóc của mẹ xoăn tít, mái tóc vàng búp bê được mẹ nhuộm lại một cách cẩn thận, Ly có thể dễ dàng biết được thông qua mùi thuốc nhuộm vẫn còn nồng nặc trên tóc mẹ.

- Thì em có nói là em không đến đâu – Ly trả lời, đoạn liếc nhìn đôi bông tai hột xoàn mới keng của mẹ.

- Ủ! Chị lo em không đến, tại nhờ bạn em nó nhập viện đó – Mẹ đổi tông nhanh đến chóng mặt – Nhỏ gì mà đi khách không biết kĩ lưỡng gì hết trơn, để chơi thuốc chi không biết, coi chừng nó dính si-đa luôn đó em.

Nói xong, mặt mày mẹ căng thẳng cực độ, cứ như mẹ đang nghĩ đến cảnh tượng Thủy sẽ lấy si-đa cho mình.

- Ôi, phải loại bỏ gấp mấy con như vậy, không là mất hết khách – Mẹ Linh nói thêm vào.

Ly cố kìm nén cơn giận đang bùng phát dữ dội trong người cô, lúc này có cây gậy, ắt hẳn cô sẽ nện cho hai con mẹ này mỗi người một gậy cho nhớ đời.

- Cưng! Đang suy nghĩ gì vậy cưng? – Mẹ Liên kéo cô về thực tại.

Thấy cô còn có vẻ hoang mang, mẹ Linh nói chen ngang.

- Cưng muốn mấy chàng kia phục vụ phải không? – Mẹ Linh cười hí hí, nghe như ngựa sắp phi nước đại, mẹ nói thêm, còn chề môi nữa chứ - Nhưng thật không may, mấy chàng đó có người đặt hàng hết rồi.

- Ấy! Ly nó biết nguyên tắc làm việc chứ, nó đâu phải dạng dân mới vào nghề đâu em – Mẹ Liên trách móc đàn em mình.

Phải, Ly biết nguyên tắc làm việc trong cái nghề này chứ, hàng họ ngon và đẹp mắt nhất cần được dâng cho thực khách trước tiên. Mà cũng cần quái gì mấy thằng đó phục vụ, cả đêm quần quai với đám ba lão cũng đủ mệt lắm rồi, sức đâu chịu nổi mà chơi với tụi nó.

- Thôi! Cưng vào trong kia chuẩn bị đi, chị có trách nhiệm cần giữ em đẹp đẽ và ngon lành nhất, để không phải làm phật lòng khách quen của chúng ta – Mẹ vội nói thêm vào ngay khi thấy Linh có ý định hỏi – Ông anh Phát đó cưng.

Chà! Có vẻ vui đây, lão Phát luôn hết mực chiều chuộng Ly, cô cảm thấy hôm nay có thể móc túi lão vài triệu ngon lành rồi.

Phía sau phòng khách là một khung cảnh nhộn nhịp, các cô gái trong động mụ Liên đang tô son trét phấn, đánh má hồng, thay đổi quần áo lia lịa. Thấy Ly bước vào, vài ba cô gái làm bộ che môi, rù rì to nhỏ, đại loại như ghen ăn tức ở, mấy cô ả truyền miệng nhau vài ba câu, nào là “Nhỏ đó nay chơi đầm nữa chứ”, “Hôm nay đôi gu ăn mặc gây thơ đồ”, la la. Có một cô gái ngồi đó im lặng, cô ta đang nói chuyện điện thoại với một ai đó, nghe đâu nội dung liên quan đến việc học.

Gái ngồi một góc trong phòng, không mấy may quan tâm đến mấy lời đàm tiếu mà tụi kia đang bàn tán về cách ăn mặc của Ly, cô đang bận nói chuyện với Uyên, cô bạn học cùng lớp luyện thi cao học với mình.

- Ê! Hôm đó học cái gì mà bà nói nghe quan trọng dữ vậy? – Gái hỏi Uyên.

- Trời ơi! Tui thiết nghĩ là bà không nên bỏ lỡ buổi học đó, quan trọng lắm luôn, tui nghĩ là tui với bà đã thống nhất với nhau là không được nghỉ rồi cơ mà, buồn bà hết sức – Uyên nói giọng quờ trách.

- Ủ! Biết là như vậy, nhưng tui đâu có muốn như vậy đâu, chẳng qua chuyện xảy ra gấp quá, nên tui không kịp nói bà luôn – Gái cười hi hi, đoạn cô nói tiếp – Bà cho tui mượn tập nhen, có gì tui trả bà bữa sau.

- Giờ tui mang cho bà luôn được không, cho bà ngồi chép rồi tui mang về, tui cần tranh thủ ôn nó liền, không là quên mất – Uyên trả lời.

- Không được đâu, giờ tui không có ở nhà – Gái nhìn xung quanh, mặt mày lăm lăm la lăm lét – Thôi bà học đi, rồi có gì hôm sau cho tui mượn, tui chép lại.

- Không đề tui đi photocopy, rồi có gì buổi học sau, tui đưa bà, được không?

- Ô-kê con dê luôn – Gái nhìn mụ Liên đang bước vào, cô liền nói vội – Thôi tui cúp máy đây, có gì nói chuyện với bà sau, bai!

Gái đập máy một cách nhanh chóng, đoạn cô nàng đứng lên, chỉnh trang y phục đôi chút, hôm nay, cô vận trên mình bộ đồ nổi bật, quần da đen bóng loáng, ôm sát vòng eo thon gọn, chiếc áo dây hở hang mát mẻ màu trắng, rất thích hợp giúp cô nâng bộ ngực có phần không được đồ sộ của mình được đầy đặn hơn. Gương mặt cô trắng hồng, vẫn lại đôi môi đỏ chót như máu.

Mụ Liên hướng sự chú ý của mụ về phía các cô gái và chàng trai, mụ nói.

- Tôi chỉ nói đơn giản thôi – Mụ tăng hăng mấy cái kêu e é, Ly phải cố gắng ghìm lại để khỏi bật cười – Thực khách đến rồi, các cô, các cậu chú ý phục vụ cho thật tốt đây – Mụ chỉ tay về phía đàn em của mình, rồi mụ hướng sự chú ý của mình về phía Ly.

- Còn cô Ly, ở tại đây, cô được đặt riêng dành cho vị khách đặc biệt, và Gái nữa, cô cũng được dành cho một vị khách quan trọng.

Nói tới đây, mụ xoay tròn con mắt, thờ dài bất mãn, cứ như vị khách này không mời mà đến.

Khi đã đầu vào đó xong xuôi, mụ đập tay bộp bộp, ra lệnh cho đàn em thực hiện những gì mụ đã phở biến.

Vài tiếng hò reo, hú hí của thực khách khi các cô nàng cũng như vài ba chàng trai bước ra. Thực khách có phần kích động hơn trước màn múa may quay cuồng của các cô gái quanh cây cột tròn lẩn, được đặt giữa bàn ăn, còn về phần tiết mục múa thoát y của các chàng trai chỉ gây thích thú cho mụ Nữ cũng như một vài cha già biến thái trụy lạc.

Trong thư phòng lúc này, chỉ còn mỗi Ly và Gái, hai cô gái ngồi đó, cố tự kiềm gì đó làm để giúp chân tay bớt rảnh rang. Hai cô gái không nói chuyện với nhau, Ly cố với một lọn tóc, rồi cô ngồi đó mà ngắm nhìn nó, còn Gái thì đứng lên rồi lại ngồi xuống, chiếc quần ôm có phần khiến cô không được thoải mái.

Bên ngoài, tiếng lão Phát cười nói ha hả, lão đang cùng chiến hữu, anh em bạn rệu của mình chè chén say sưa, lão nói cười tự nhiên, trông giống cách những đứa trẻ chơi đùa với nhau trong một bữa tiệc sinh nhật. Mụ Liên chăm chú quan sát mấy người đàn ông đang ngồi cùng bàn, mụ chỉ chờ đến tiết mục bàn luận mà thôi, cả ba chị em mụ cũng vậy.

Mãi một lúc sau, không thấy ai nói gì đến kế hoạch làm sao đối phó với tin bài được đăng trên báo, mụ Liên đành sốt ruột tăng hăng khiến một lão già đã ngà ngà say quá tháo.

- Cô em làm gì mà gấp gáp thế.

Mụ Liên chả ưa gì cha này, hẳn chính là cái lão say xỉn rồi chửi rủa mụ trên chuyến xe buýt số 65, nhưng vì hẳn là tên khách quen của động mụ Hà, nên hẳn phải có một vé trong bữa tiệc này. Mụ Hà không muốn mất đi khách quen nên đã giới thiệu lão tới động mụ Liên, động mụ Hà bị đẹp rồi nên chẳng còn mấy em xinh tươi nặn mà phục vụ. Biết được điều đó, cộng với việc không muốn làm mụ Hà buồn lòng, mụ đành chọn Gái làm cô tiếp viên sẽ giúp lão vui vẻ trở lại. Nghe đâu lão cũng xoàng xĩnh và chỉ mạnh tay lắm, nên mụ bớt lo đôi chút, nhưng chỉ nhìn thấy cái bản mặt của lão thôi cũng đủ khiến mụ sôi gan nóng máu.

- Cô ả nói đúng đấy, tôi nghĩ chúng ta nên bắt tay vào việc quan trọng cần làm thôi – Lão Phát nói.

Có thật là lão muốn chuyên tâm vào việc bàn bạc hay không, hay vì lão thêm muốn gặp Ly lắm rồi nên đành thúc giục mọi người nhanh chóng hoàn thành và kết thúc bữa tiệc, để lão có thể vui vẻ bên tình nhân của mình, kì động dục lần này khiến lão khó chịu khủng khiếp nếu như không có phụ nữ giúp lão thỏa mãn.

- Ôi anh thật là có con mắt tinh tường – Mụ Liên nói, mặt mày sáng rỡ như vừa lượm được cọc tiền đánh rơi.
- Em nghe nói, bài báo lần này có liên quan đến một người làm việc chỗ anh? – Mụ Nữ hỏi.
- Đúng là như vậy, nên với tôi mà nói, không lo cũng không được – Lão Phát đáp, thảy vào miệng mình quả nho chín mọng.
- Tên đó là tên nào vậy? – Nữ tiếp tục đặt câu hỏi.
- Phan Quất Việt – Lão Phát trả lời không chút do dự.

Ly cảm thấy choáng váng, lão Phát nói to đến nỗi mặc dù ngồi trong phòng, cô vẫn có thể nghe rõ được những gì lão nói.

Tại sao lại có thể xảy ra chuyện như vậy chứ, tại sao anh ta lại bị đưa lên báo.

Cô lật đật mở điện thoại, vào trang báo mạng và kiểm cái mẩu tin đó mà đọc. Không khó để tìm ra nó bởi tin bài lần này đã được đưa vào mục tin nổi trội với dòng tít sáng lấp lánh. Cô đọc thật kỹ mẩu tin.

Chuyện anh ta giúp mình đưa Thủy vào bệnh viện đã bị phát giác, anh ta còn là cảnh sát cơ động nữa chứ!

Cô ghét cái cảm giác phải mắc nợ ai đó, nợ một lần là đã đủ mệt rồi, lần này, cô mắc nợ tới hai lần, mà món nợ lần này đâu thể dễ dàng gì giải quyết bằng tiền. Nếu cậu ta mất việc, không chừng cậu ta nghĩ quẩn, rồi đi báo công an tố cáo mình thì sao, cậu ta biết mình ở đâu cơ mà, cậu ta thấy được chỗ trọ của mình, biết được chỗ mà Thủy đang nằm, với tình trạng bây giờ của Thủy, không khó để công an có thể tóm được nó. Mình phải làm sao đây. Mọi thứ cứ rối rắm trong đầu Ly lúc này, cô cần tìm ra cách để đối phó với khả năng Việt sẽ trả thù mình. Lòng tin cô giành cho đàn ông dường như đã mất đi sau cái lần gặp tai nạn, nó khiến cô dính vào con đường tội lỗi này.

Bên ngoài, tiếng lão Phát vẫn inh ỏi, cái miệng của lão bô bô đủ thứ chuyện trên đời, xem ra, lão đã uống hơi quá trớn khiến lão nói năng chẳng ra thể thống gì, và lại một lần nữa, lão lại lạc đề, không đi vào trọng tâm của buổi họp hành mà mụ Liên đứng ra tổ chức. Ly chú ý lắng nghe buổi họp đó, không hề để ý thấy ánh mắt dò xét của Gái đang dõi theo mình.

- Mấy cô biết không, tôi đã ra tay dẹp biết bao vụ tai tiếng lớn nhỏ khi tôi còn trẻ, chuyện gì tôi cũng có thể che giấu được, còn vụ này hay lắm nè – Lão kể thêm, với tay lấy cho mình lon bia, uống ực một hơi hết cả lon - Tôi được nhờ lo chạy chọt cho thằng nhóc kia có được chiếc ghế phó chủ tịch công an quận Tân Bình, chà, vụ đó thành công vĩ mãn, sau đó tôi được bọn tiền luôn, ha ha ha – Lão Phát vênh váo, khoe khoang cái chiến tích sặc mùi tham nhũng của lão.

- Anh gì ơi – Mụ Linh nhận thấy có vẻ mọi người đang không đi vào trọng tâm câu chuyện, nên đành nói chen vào – Em nghĩ chủ đề chính hôm nay không phải như vậy – Mụ vừa nói, vừa lấy tay, quần quần tóc, điệu bộ có vẻ điệu đàng thái quá.

Lão Phát có vẻ bị xúc phạm ghê gớm, lão đỏ cả mặt, ngụp lặn trong cái mớ chiến tích của lão.

- Tôi quên, nãy tôi nói đến đâu rồi nhỉ - Lão làm bộ tỏ vẻ quên-gì-đó-rất-quan-trọng.
- Trời ơi! Anh đang nói tới cái tên cấp dưới của anh, tên gì Việt đó – Mụ Liên trả lời cho lão, không quên chỉnh chỉnh lại bộ tóc vàng óng của mụ.
- À! – Lão đập tay lên trán – Thằng đó giỏi lắm, nhưng bị cái tật hốc hách, ngang bướng, tôi thấy nó bị đưa lên báo như vậy cũng đáng lắm.

Lão già khốn khiếp – Ly ngẫm nghĩ.

- Nhưng chuyện đó không quan trọng, cái quan trọng là làm sao để cho tụi nhà báo không dí mũi vào, cũng như không để chúng biết được hoạt động của chúng ta – Mụ Liên đặt vấn đề.

- Cái đó khá khó, bởi tụi nhà báo có cách thức hoạt động riêng của bọn nó – Một người đàn ông tóc tai bờm xờm, không được gọn gàng đang nói – Bọn nó có mấy đứ nhà nhiệt huyết lắm, khó khăn cỡ nào cũng làm cho bằng được, bọn chúng chỉ quan tâm tới cái thông tin mà bọn chúng tìm kiếm thôi.

- Vậy chúng ta có thể tăng cường canh gác, cho mấy đứ cò mồi ra thám thính – Lão Phát đề nghị.

- Nhưng sẽ lại tốn một khoảng tiền cho mấy người đó, chưa hết đâu, có khi tụi nó còn giở chứng, thấy chúng ta phụ thuộc tụi nó quá nhiều, tụi nó sẽ kiểm soát nâng khoảng tiền chúng muốn nhận lên – Mụ Liên thờ phỉ phò, có vẻ bức tức với viễn cảnh mụ sẽ mất bọn tiền cho bọn cò mồi.

- Anh Phát cho đàn em mình canh gác lúc một giờ sáng phải không anh? – Mụ Liên hỏi lão.

- Đúng vậy, dự tính ban đầu như vậy, nhưng sau vụ việc này, không biết cấp trên có chỉ thị nào khác không.

Điện thoại lão Phát rung lên bần bật, lão lấy ra, nhìn vào màn hình, thần thái chuyển biến nhanh đến chóng mặt.

- Nhắc tào tháo là tào tháo đến – Lão thở dài, đoạn bấm nút nghe, áp loa thoại lên tai – Dạ nghe đây! ... Vâng... tôi hiểu rồi, tôi sẽ cho người tiến hành... Vâng, chào anh.

- Ai vậy anh? – Mụ Liên hỏi gấp.

- Cấp trên, thằng giám đốc công an cấp quận, hắn yêu cầu thay đổi lịch tuần tra, hắn muốn chúng tôi đi kiểm tra vào giờ này.

- Mèn ơi! Sao đúng lúc quá vậy trời – Mụ Nữ than vãn.

Lão Phát suy nghĩ đôi chút, lão lại thấy quả nhỏ khác vào miệng, nhai chớp chớp, về mặt lão lúc này suy nghĩ ghê gớm lắm.

Sau chừng hơn hai phút, lão chén sạch hết đĩa nho Mỹ, lão nói,

- Tôi vẫn sẽ cho người của mình tuần tra khu vực này sau một giờ sáng, tôi chả ưa gì cái tên nít ranh đó, bé tuổi hơn mà cứ làm như mình ngon lắm không bằng.

- Ôi, anh thật dũng cảm – Đôi mắt mụ Liên long lanh lấp lánh – Nhưng lỡ có mệnh hệ gì với anh thì sao? – Mụ Liên đặt câu hỏi.

- Tôi không nghĩ là nó dám đuổi việc tôi, dù gì, tôi cũng tận tụy làm việc trong suốt hơn hai mươi năm qua, tôi không nghĩ là nó dám đuổi một người dày dạn kinh nghiệm như tôi, điều kiện tiên quyết khi đi xin việc là phải có kinh nghiệm trong nghề, thằng đó chỉ mới tốt nghiệp ra trường, kinh nghiệm non nớt, nó ngồi được cái vị trí đó cũng chỉ nhờ vài ba chiến công mà nó làm được trên sách vở, còn thực tế, thực lực nó vẫn chưa được ai kiểm chứng – Lão tuyên bố thẳng thừng.

- Ôi, bọn em cảm ơn anh nhiều lắm luôn – Mụ Liên vui không tả nổi, mụ liền nói thêm – Để trả ơn anh, em sẽ cho anh một món quà có thể nói là bất ngờ từ động của em.

Nghe đến đó, Ly đủ hiểu mụ muốn tặng lão món quà gì, cô kéo lại chiếc váy có phần nhắm đúm của mình, chỉnh chỉnh lại mái tóc. Tất cả sẵn sàng, cô chỉ còn chờ hiệu lệnh của mụ.

Mụ Liên, vỗ tay ba cái, rồi từ trong phòng, xuất hiện hình hài một cô gái xinh đẹp, nổi bật trong chiếc đầm màu hồng xinh tươi, cô mang guốc cao, di chuyển một cách duyên dáng, món hàng quý hiếm một thời trong động mụ Liên.

Gương mặt cô tươi cười, làm biểu cảm quyền rũ chết người, cô lại bên cạnh lão Phát, cô có thể thấy được lão si mê mình đến cỡ nào, gương mặt lão chỉ biết đơ ra. Mãi một lúc sau, lão mới nhận ra cô đang đứng cạnh mình, lão nói vội,

- Ôi cục cưng của anh, sao hôm nay trông em có vẻ gầy đi nhiều quá, như vậy là không được – Lão làm điệu bộ như một đứa trẻ.

- Thiết tình – Ly nói bằng chất giọng hây hây – Anh bỏ bê em mấy hôm nay, thiết tình, bực mình anh quá chừng.

- Thương quá thương, được rồi, hôm nay anh sẽ bồi bổ em đủ loại món, cho em thành con heo luôn – Lão nói.

- Ôi! Em không muốn thành heo đâu – Cô hờn giận.

- Kệ, thành heo thì anh vẫn thích em, heo mũm mĩm, ôm mới đã chứ, đúng không nè, cục cưng – Lão Phát nựng má cô.

Lão già ngồi kế bên bàn một mình.

- Sến bỏ mẹ.

Mụ Liên như biết được nguyên nhân cơn bực tức của cha già đó, mụ vỗ tiếp ba lần, và Gái bước ra, cô nàng không đẹp bằng Ly, nhưng độ quyền rũ thì không thiếu, cô nổi bật trong chiếc quần da bóng loáng ôm sát phần dưới, còn phần trên, chiếc áo dây màu trắng giúp cô trông mảnh mai và quyền rũ không kém gì Ly. Có thể thấy được hai phong cách hoàn toàn trái ngược nhau, Ly với chiếc đầm tôn lên vẻ ngây thơ đáng yêu, còn đối với Gái, đó lại là sexy và bức phá mọi giới hạn.

- Phần này là giành cho anh trai – Mụ cảm thấy ghê tởm khi gán hai chữ “anh trai” cho lão già đó, mụ không ưa gì lão ta, mụ cảm thấy tiếc khi để Gái phục vụ cha đó, nhưng vì không muốn làm bề mặt chị em, mụ đành nhắm mắt dăng hiến.

Buổi tiệc cuối cùng cũng kết thúc, bọn gái điếm cũng như đi đực bắt tay vào phần việc của mỗi người, luôn tay luôn chân thu dọn chiến trường. Mấy cô nàng kia có vẻ bực tức ra mặt trước việc Ly và Gái không phải làm phần việc dọn dẹp. Nhưng đâu thể trách được, đơn giản vì hai cô nàng có giá trị hơn bọn chúng nhiều lần.

Ly đi theo lão Phát, cô ngồi trên chiếc xe tay ga của lão, đặt hai tay mình ôm lấy vòng eo quá khổ của lão, cô đã chuẩn bị sẵn sàng cho cuộc vui cũng như giây phút làm tình với lão, cô sẽ làm tốt phần việc của mình, chắc chắn rồi, nhưng cho dù không thể làm tốt thì lão vẫn không trách móc gì cô, nhưng khả năng đó khó xảy ra lắm.

Gương mặt Ly tươi vui là vậy, nhưng cô đâu biết rằng, cách đó độ chừng một trăm mét, có một chàng trai đang chăm chú nhìn cô qua đôi mắt lúc này đang long lanh, phản chiếu trong đó ánh đèn đường cũng như hình bóng cô gái mà anh thầm yêu thương.

Bạn đang đọc truyện *Những Con Bướm Đêm - The Moths* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

ĐÓN ĐỌC VÀ ỦNG HỘ MÌNH NHÉ!!!

Gió thổi lồng lộng, một mình anh đứng giữa khoảng không mênh mông, đôi mắt anh vẫn còn nhìn chỗ ban nãy cô gái cùng lão già đứng, tiếng xe cộ kêu inh ỏi, nhưng anh không hề nghe thấy chúng, cứ như mọi thứ xung quanh anh bỗng chốc trở thành một thứ vô dụng đến kì lạ. Tâm trí anh lúc này ngập tràn hình bóng người con gái anh thương mến, chiếc đầm hồng hồng xinh xinh mà cô vận trên mình khiến cô thêm đáng yêu hơn, làn da trắng sáng, khuôn mặt xinh đẹp với đôi môi đỏ thắm. Anh ước ao được chạm vào cô, được nắm tay cô, rồi hai người, tay trong tay, cùng nhau đi bộ dọc con phố với hàng đèn hai bên sáng rực. Đó sẽ mãi chỉ là những mộng tưởng mà bộ óc anh nghĩ ra mà thôi, bởi vì cô gái ấy đang tay trong tay với lão già mà anh không nghĩ cô lại có thể quen được, bản tính kiêu hãnh trong con người anh không thể chấp nhận được chuyện này, anh nghĩ, một con người hoàn hảo như anh lại có thể thua một cha già xấu xí lớn tuổi đó sao. Đâu thể có chuyện như thế được, thật là nghịch lý.

Nhưng rồi hai chữ “Gái điểm” ở đâu đó trong cõi lòng anh xông ra, nó giống như chuyện anh đang đi trên đường, bỗng dưng một người nào đó xuất hiện, chặn đầu xe rồi dọa dẫm, bắt anh phải làm theo ý nó.

Cô ả là một con điểm đẩy anh trai.

Cô ta là một con điểm, anh không thể thương hay yêu loại đàn bà con gái như vậy đâu, cô ta là một con điểm, một con điểm sống nhờ vô số mối quan hệ với nhiều thằng đàn ông, cô ta là vậy.

Sự thật quá nghiệt ngã, nó vất kiệt sức người con trai khỏe mạnh như Việt, anh tự hỏi, từ bao giờ, mình lại trở nên yếu đuối như vậy chứ, thật chẳng giống anh chút nào, yếu đuối và tự đánh mất đi bản lĩnh của một thằng đàn ông vì một cô gái là chuyện tầm phào và khó có thể chấp nhận được.

- Đi đứng kiểu gì vậy, thằng khùng – Mộng già đàn ông cao lớn kéo anh một cách thô bạo.

Anh thoát chết trong gang tấc, người đàn ông lạ mặt đã kịp kéo anh khỏi va vào một chiếc xe ô tô đang lưu thông trên đường. Hắn ta có bộ râu rậm rạp, khuôn mặt đen thui với nhiều vết sẹo trên đó. Hắn ta đeo mắt kính dày cùi, khuôn mặt trông ngợ hết sức.

- Cậu có bị mất trí không, đi đứng như người mất hồn – Già đàn ông đang cố nói hết sức.

- Cảm ơn chú, tôi không để ý thấy – Việt lơ đãng nói, không để ý đến người đàn ông đang ở trước mặt mình.

- Liệu hồn đi đứng cho cẩn thận, tôi không xuất hiện lần nữa để cứu anh đâu, đồ tâm thần – Già đàn ông nói hậm hực vài câu, đoạn hắn bỏ đi, để anh ngồi đó với chiếc xe gắn máy đặt kề bên, chiếc xe có phần trầy xước đôi chỗ, có lẽ nó đã ngã trong lúc anh mất tập trung và không làm chủ được chính mình.

Anh vẫn còn cảm thấy khá choáng váng, không thể đứng dậy nổi ngay sau đó, cứ như cái gã đàn ông ban nãy đã nện anh một cú ngay đầu.

Việt lắc đầu vài cái, cố giữ mình được tỉnh táo, anh gắng sức, ngồi lên yên xe, đề máy và đi đến nơi mình cần đến, bỏ lại phía sau gã đàn ông ban nãy giúp mình. Gã đàn ông đang đứng núp sau một cây bàng, quan sát anh, hắn lột bỏ bộ râu rậm rạp mà mình đã mua. Hắn ghét bộ râu đó, nó khiến hắn không được thoải mái, tay hắn cạo tróc từng mảng thẹo trên mặt. Đó chỉ là chút mánh cái trang mà hắn học được từ quyển sách nói về Thủ thuật thay đổi hình dạng khuôn mặt trong tích tặc.

Hắn nhét bộ râu thật kĩ vào túi quần bên phải, rồi hắn lôi điện thoại từ trong túi quần bên trái ra, nhắn tin cho cái người đã thuê hắn.

Cậu ta xem chút gặp tai nạn, tôi đã giúp cậu ấy.

Tin nhắn được gửi đi, hắn đặt điện thoại trở lại túi quần tây, rồi bỏ đi, hai tay lại một lần nữa rút túi quần, mặt hắn vênh vảo, đám tóc rối lòa xòa, hắn tự hào về mình vì đã hoàn thành được việc mà hắn nghĩ mình cần làm.

Căn phòng sặc mùi khói thuốc, những vòng khói bốc lên cao rồi nhanh chóng hòa tan thành một lớp sương mù đặc quánh. Vị chủ nhân của chúng đang trong cơn say giấc men nồng, lão mơ mơ màng màng, không nhìn rõ mọi vật xung quanh, người lão mệt rã rồi, lão cứ ngỡ như mình vừa tham gia cuộc thi chạy marathon đường dài, điều thuốc trên tay đang dần tàn lụi giống như con khoai củ của lão lúc này, dần dần hạ xuống trong làn sương ngà ngà. Lão đập điều thuốc, đoạn nhắm mắt nhìn cô thiếu nữ quần quanh mình tấm chăn bông trắng, cô ta đang đứng bên khung cửa sổ, ngắm nhìn cảnh sắc bên ngoài. Mái tóc cô bay phất phới trong làn gió se lạnh của buổi đêm.

Lão mê mẩn cô, có thể nói cô đã giúp lão thỏa mãn cơn thèm muốn xác thịt, độ nóng cô tạo ra đã thiêu đốt tất cả những ức chế bấy lâu nay trong tâm trí lão khiến lão chỉ biết nằm đó và hưởng thụ tất cả những gì được gọi là hương vị trần đời mang lại.

Tất cả đều hoàn hảo, ngoại trừ một điều nhỏ nhỏ, cái điều mà lão không thể chiếm đoạt được từ cô, một điều cốt yếu của đời người con gái.

Ly cảm thấy bơ vơ và lạc lõng, mặc dù có tấm chăn quấn quanh người, nhưng không hiểu sao, cô vẫn cảm thấy thân thể trần trụi của mình đang bị phơi bày trước mắt bàn dân thiên hạ, làn gió bất chợt thổi mạnh khiến cô chợt rùng mình tỉnh ngộ.

Mình đang nghĩ cái gì vậy chứ—.

Biết bao lần làm tình, nhưng không lần nào như lần này, cảm giác lạ lẫm, cô cảm thấy sợ, cảm thấy xấu hổ, có lẽ con quái vật trong con người cô đang dần bị chính lương tâm cô đánh bại, một trận chiến ngầm đang được diễn ra trong một chiều không gian lạ lẫm nào đó.

- Cùng nghĩ gì mà lâu vậy cưng? – Lão Phát hỏi, chiếc giường mà lão đang nằm gồng mình chống lại sức nặng của lão.

- Không có gì đâu anh, chẳng qua em không ngủ được, đứng đây suy nghĩ đôi chút – Ly đáp.

Chiếc giường kêu cọt kẹt, cái người nằm trên đó đang vận động, lão cố gượng dậy, lê thân hình béo ú của lão đến gần cô. Da thịt lão chạm vào da thịt cô. Ly rùng mình, cơ thể cô đang tự phản kháng lại cái khê chạm đó của lão. Thân thể Ly, nó đang thay đổi, vì một nguyên nhân nào đó, bỗng hình ảnh thằng em trai cô hiện ra trong tâm trí, hình ảnh thằng Tuấn chăm chú nhìn vào cuốn tạp chí khiêu dâm, rồi tiếp đó là ánh mắt giận giữ của mẹ, chị Mỹ và, như không báo trước, hình ảnh Việt với ánh mắt ghê tởm, khinh miệt cô hiện ra bất thành lình.

Bỗng cô giật mình, đẩy lão Phát ra xa.

- Em xin lỗi, nhưng em phải đi đây, hôm nay em không được khỏe – Cô vội mặc lại chiếc đầm hồng – Em không nhận tiền của anh hôm nay.

Cô đi nhanh đến cửa, mở cửa phòng, chợt đứng lại, quay mặt đối diện với lão Phát, cô nói,

- Cảm ơn anh về bữa ăn thịnh soạn vừa rồi, chào anh.

Cửa đóng cái rầm, cô bỏ lại lão Phát một mình trong căn phòng lạnh lẽo nồng nặc mùi khói thuốc.

Cô chạy như chưa từng được chạy, chạy tốc lực, đôi guốc cô mang đang là vật duy nhất tốc cáo sự có mặt của cô, miệng lầm bầm vài ba lời cầu khẩn lên đấng tối cao mà cô tin có thể hiện hữu trong lúc này nhằm cứu cô. Ly đang sợ chết khiếp, cô không dám nghĩ đến khả năng lão Phát có thể bắt được cô. Làm ơn đừng xảy ra điều đó ngay lúc này.

Cô có thể nghe thấy sau lưng mình những tiếng la hét, đập vỡ đồ đạc. Lão Phát đang nổi điên, lão có thể giết mình – Cái ý nghĩ ngu ngốc ấy cứ bám lấy cô, không có cách nào có thể dẹp bỏ nó qua một bên được.

Ra đến đường chính, cô dừng lại, tự thưởng cho mình vài ba phút nghỉ ngơi. Ly thở phì phò như một người sắp sửa cạn kiệt sinh lực, cũng lâu lắm rồi cô không chạy nhiều đến vậy, môn thể dục vẫn luôn là sở đoản của cô khi còn học trung học, cứ hễ đến giờ học thể dục, là cô sợ đến xanh mặt, chỉ muốn kiếm chỗ nào đó và trốn biệt tăm, chờ con bão đi qua. Việc chạy quá sức trong điều kiện thiếu đường khí khiến cô xay xảm mặt mày, mặt cô cắt không còn giọt máu, cô cứ ngỡ mình sẽ ngất đi, nhưng cô tự dặn bản thân mình không được khuất phục, không vì một chuyện còn con như vậy mà khiến mình gặp nguy hiểm.

Lão Phát đã bị cô phản bội, có lẽ giờ này, lão đang bày mưu tính kế hãm hại Ly, chắc hẳn mẹ Liên đã biết được những gì cô đối xử với lão, cô không biết trong những ngày tiếp theo mình sẽ làm gì để không đụng mặt lão. Mặc kệ những chuyện đó, chuyện gì tới cũng sẽ tới – Cô tự dặn lòng mình như vậy, cố ép hai chân mình tiếp tục chạy.

Làn gió đêm luôn lách qua mái tóc cô, chiếc đầm màu hồng bay phất phới trong gió, trời đã về khuya từ lúc nào, cô không biết nữa, cô vừa chạy, vừa ngược nhìn bầu trời đêm, mặt trăng lưỡi liềm biến mất, cả những vì tinh tú cũng vậy, cứ như chúng chạy trốn khỏi một người nào đó như bản. Vậy đó là người nào, cô tự hỏi, chẳng lẽ là mình chăng, một con điểm như cô thì không nhớ bản chữ là gì, có vậy cũng nghĩ ngơi, thật ngu ngốc, và rồi, Ly tự cảm thấy mình lạc lõng và đau khổ, cái cảm giác ấy giống như một năm về trước, khi ấy, đó là những tháng ngày khủng khiếp trong cuộc đời cô khi cô sa chân vào hố sâu tội lỗi không có điểm dừng.

Ly cứ chạy mãi, chạy mãi cho đến khi cô đến được con phố đi bộ đẹp nhất nơi đất Sài Gòn, cô nhận ra mình đã bỏ cách xa lão đến hàng trăm thậm chí hàng nghìn mét cũng không chừng.

Xung quanh không có mấy người, chỉ có vài ba cặp đôi vẫn còn nán lại nơi đó, họ nhìn cô với ánh mắt hiếu kì, giống cách mấy người ở bệnh viện nhìn cô và Thủy, cái nhìn mang tính dò xét và chứa đựng hàng tá hàm ý trong đó. Vài ba gã đàn ông nhìn cô với ánh nhìn thèm muốn.

- Đi với anh không em – Một tên tóc tai dựng đứng, khuyên tai xỏ đủ nơi nói với chất giọng lè nhè của một người say xỉn.

- Nhìn cô em tội nghiệp quá, hay để anh dắt em về nhà – Tên khác mặt mày đen thui, lưỡi hấn chốc chốc lại thè ra, cứ như cô là cây kem để hắn liếm láp.

Suy nghĩ tìm kiếm giải pháp chỉ trong tích tắc, cô phóng đi cái vèo, miệng cũng lại lầm bầm cầu mong chúng không tìm đến mình. Cô ngoái đầu lại nhìn bọn chúng mà không để ý những gì ở phía trước, bỗng cô đâm sầm vào một người nào đó, cô cứ nghĩ mình đã trúng kế của bọn lưu manh đó, nhưng không phải thế, bọn lưu manh ban nãy có vẻ chân chính, chúng không xúm đến bắt cô, mà thay vào đó là cao chạy xa bay như bọn hèn nhát.

Cô quay lại nhìn cái người mà mình đã tông trúng, trước mắt cô là một chàng trai với khuôn mặt vuông vức, trên đầu anh ta là một chiếc nón bảo hiểm bự

chàng, bên hông nón nổi bật vài ba kí tự viết tắt “CSCĐ”, anh ta nổi bật trong bộ đồng phục màu xanh đen với bốn kí tự viết tắt ban này hiện ra trên ngực áo.

Anh ta nhìn có vẻ quen quen, cô đã gặp đâu đó rồi.

Bỗng cô chợt nhớ ra tên anh ta, mỗi cô vừa mấp máy gọi tên anh thì anh đã giành lấy quyền ưu tiên làm việc đó trước cô.

- Chào cô Ly, chúng ta thật là có duyên – Việt nói với chất giọng có phần quá ư là nghiêm túc.

- Anh Việt đây à? – Câu nói có vẻ hơi thừa thãi lúc này.

Anh đỡ cô một cách nhẹ nhàng nhất có thể, đôi chân cô lúc này đang có một vết xước rõ to, máu đang dần tứa ra nơi vết thương.

- Cô bị thương rồi – Việt nói khi xem xét kĩ lưỡng vết thương – Cô đi được chứ, gần đây có tiệm thuốc tây.

- Tôi đi được, anh không cần lo lắng quá đâu – Ly nói, vẫn cố không nhăn nhó mặt mày.

- Ai bảo cô là tôi lo – Anh nói ngay.

Ly cảm thấy một phần bị xúc cảm ghê gớm, nhưng phần còn lại, cô thấy mình có vẻ hơi tự tin thái quá, vì thế, mặt cô đỏ bừng, cô cầu mong Việt sẽ không thấy. Nhưng có vẻ cô không được may mắn, anh thấy hết, anh thấy được cô mắc cỡ đến mức nào vì chính anh là người cổ tình nói như vậy, và rồi anh cười sáng sủa.

- Anh thấy vui khi chọc người khác như vậy cơ à? – Ly hỏi, gương mặt cô không giấu được vẻ bức tức.

- Sao cô tỉnh mắt dữ vậy, thấy được tôi cổ tình chọc luôn – Việt lại cười.

- Thôi! Không phải lúc để đùa giỡn, anh làm ơn chỉ tôi chỗ đến tiệm thuốc tây dùm cái, chân tôi khó chịu lắm.

- Ồ! Tôi quên, chúng ta đi thôi.

Tiệm thuốc tây nằm cách chỗ Ly và Việt đứng độ ba trăm mét theo hướng từ trụ sở ủy ban nhân dân thành phố ra đến bến Bạch Đằng. Tiệm thuốc vắng tanh không một bóng người, chỉ có duy nhất người bán là một bà lão góa chồng đã ngoài sáu mươi, răng cụt rụng gần hết, chỉ chừa lại mỗi hai chiếc răng cửa, bà lão đang ngủ ngáy, gió mát buổi đêm khiến hai mắt cụ chỉ chực chờ sụp xuống bất cứ lúc nào, cụ tính đóng cửa tiệm và dự định đánh một giấc ngon lành đến sáng, chứng phong thấp mấy hôm nay tái phát khiến tay chân cụ ê ẩm, cụ dự định đóng cửa tiệm cũng một phần vì nghĩ trời gần đổ mưa. Tuy nhiên, cụ không ngờ đóng vì mấy hôm nay, buôn bán ế ẩm, tiệm thuốc tây hoạt động gần được hơn năm năm. Sau khi thành phố có chủ trương biến chỗ này thành phố đi bộ, cụ mừng lắm, vì nghĩ khách khứa sẽ đông hơn, nào ngờ, nhiều người đến thuê mặt bằng, rồi cũng mở tiệm thuốc, thế là tiệm thuốc gia truyền nhà cụ gặp phải sự cạnh tranh quyết liệt đến từ mấy tiệm kia.

Thế là cụ đành bán mất thức khuya, chuyển sang bán thêm buổi khuya, để cầu mong sao có thể buôn bán được, cụ không dám mơ đến việc sẽ buôn bán khá khẩm hơn. Tiệm thuốc nhà cụ chính là cửa tiệm duy nhất hoạt động có thể nói hai mươi tư trên hai mươi tư.

Nhiều lúc, cụ thắc mắc không biết thằng cháu cụ ban ngày nó buôn bán làm sao mà tối đến cụ hỏi tiền đâu, nó chỉ nói đại loại vài ba câu như “Hôm nay ế lắm bà nội, buồn hết sức luôn”, hay có hôm nó nói “Hôm nay bán đủ để cháu ăn một tô phở”. Cụ không nghĩ ngờ thằng cháu mình, ai lại nghĩ ngờ cháu nội ruột thịt của mình chứ.

Cụ ngủ gà ngủ gật, đôi mắt cụ mơ mơ màng màng, đôi mắt tí hí nhỏ xíu của cụ bỗng thấy hình bóng hai người, một nam một nữ đang tiến lại gần tiệm thuốc. Cụ tỉnh ngủ hẳn, cầu mong hai người đó sẽ đến mua hàng, và cụ đã được toại nguyện.

Đứng trước cửa tiệm thuốc tây lúc này là hai người, một nam và một nữ, cô gái xinh đẹp với chiếc đầm hồng xinh xắn, mặt mũi cô gái nhăn nhó thấy tội. Cậu con trai cao lớn, nổi bật trong bộ đồng phục cảnh sát cơ động.

Gương mặt cụ đột ngột chuyển sắc nhanh đến chóng mặt, cụ có vẻ chả ưa gì mấy tay làm trong quân đội, cụ tỏ thái độ không đếm xỉa gì đến anh chàng, khiến anh chàng ngạc nhiên, cụ quay sang hỏi thăm cô gái.

- Ôi cưng! Cháu cần gì nào?

- Bán cháu bịch bông gòn, chai thuốc sát trùng bà băng cá nhân – Ly nói, không nhìn mặt cụ, cô chỉ chú ý đến vết trầy xước trên chân mình, vết xước đang chảy máu ngày càng nhiều.

- Ôi cô gái tội nghiệp, ai lại khiến cháu ra nông nỗi vậy? – Bà cụ hỏi cô, nhưng ánh mắt cụ chỉ chăm chăm nhìn Việt.

- Cháu bị té vì va trúng anh thanh niên này – Ly chỉ ngón tay về phía Việt.

Anh tròn tròn con mắt, nhìn về phía ngón tay Ly đang chỉ mình.

Bà cụ chất lười, rồi cụ lật đật, lấy tất cả những gì mà cô gái cần.

- Hai mươi ngàn cháu gái.

- Cụ cầm lấy, khỏi cần đưa tiền thừa – Việt nhanh tay đưa tiền cho bà cụ.

Mặc dù cần tiền gấp gáp, nhưng cụ chỉ bấu môi khi nhận tiền từ tay Việt. Bà cụ cất tiền vào ngăn kéo, đoạn nói vội với Ly, cụ sợ cô đi mất khi cụ chưa nói cho cô nghe cái điều cụ suy nghĩ trong đầu.

- Cháu gái cẩn thận với hạng người như anh ta nhen – Cụ kéo cô lại gần bằng bàn tay run rẩy của mình - Mấy gã cảnh sát đó chỉ hút máu người dân thôi, chả tốt đẹp gì với cháu đâu, ta biết rõ anh ta đã làm gì cháu khiến cháu trầy trụa như vậy rồi.

- Bà biết á? – Ly hỏi bà cụ, miệng chữ o chữ a.

Nhưng bà cụ đưa một ngón tay lên miệng, ra dấu yêu cầu cô cần giữ kín cái điều mà bà đã nói với cô.

Ly thấy bà cụ có gì đó dễ thương, vừa có gì đó lo nghĩ thái quá, tự nhiên cô nhớ đến bà ngoại mình, bà cũng lần thẩn, tay chân run run giống bà cụ bán thuốc này.

Cô nở nụ cười thật tươi, khiến cụ cảm thấy yên tâm bội phần. Việt đứng giữa hai người phụ nữ, khuôn mặt anh lộ rõ vẻ không hiểu mô tê đầu đuôi gì hết. Thật đáng thương.

- Anh biết khi này bà cụ nói gì không? – Ly hỏi Việt, cô và anh đang tiến đến một chiếc ghế đá đặt giữa con phố.

- Tôi mà biết được hai người nói gì chết liền – Việt nói ngay.

Ly cười, không hiểu sao bộ dạng tức tối của Việt khiến cô cảm thấy tức cười đến không thể kìm nổi, đột nhiên, cô cảm thấy có một sự an toàn nho nhỏ nào đó nhen nhóm trong con người cô, ở bên Việt, cô cảm thấy an toàn và ấm áp hơn hẳn.

Việt có vẻ đang nôn nóng thấy rõ, anh không gờng kéo áo Ly khiến cô cảm thấy có phần bức bối, Ly không vội gì nói Việt biết những gì bà cụ ban nãy nói. Cô và anh ngồi xuống ghế đá, Ly tự lấy chai thuốc sát trùng, rưới lên vết thương. Dung dịch vừa chạm vào làn da tổn thương, liền xối bọt xèo xèo.

- Sao cô không nhờ tôi giúp cho? – Việt hỏi cô, anh dự định lấy chai thuốc trên tay cô và giúp cô sơ cứu vết thương.

- Tôi không cần giúp, tôi thích tự mình làm mấy việc này – Cô nói, không nhìn mặt anh mà chỉ chuyên tâm tập trung vào vết thương trên chân mình.

Ly băng bó vết thương một cách uyển chuyển và khéo léo, vì thế, chẳng mấy chốc, vết thương đã hoàn toàn được băng bó bao quanh và gín giữ cẩn thận.

- Hồi này, anh biết bà cụ nói gì không – Ly vừa nói vừa chỉnh chỉnh lại chiếc đầm đôi chút.

- Câu này ban nãy cô hỏi rồi, việc duy nhất lúc này là cô cần cho tôi biết câu trả lời.

- Ồ quên! – Ly nói vội như sợ nhớ ra điều gì đó mình đã bỏ lỡ - Nãy bà cụ nói tôi không nên đi chung với anh.

- Vì sao nào? – Việt hỏi lại, mặt vênh váo.

- Bởi vì cụ nghĩ anh chính là người gây ra vết thương cho tôi.

- Tôi á! – Mặt anh tròn tròn – Tôi mà là người gây ra vết thương cho cô á, thật nhầm nhí – Gương mặt anh làm biểu cảm chế nhạo.

- Thì tôi chỉ nói tất cả những gì bà ấy nói thôi.

- Bà ấy độc miệng vậy, hèn gì quán vắng như chùa bà đanh – Anh ngoái đầu lại nhìn tiệm thuốc tây, anh chợt bắt gặp ánh mắt bà cụ, bà vẫn theo dõi sát sao.

Ly không nói gì, cô chỉ biết lắc đầu rồi cười. Khi cười như vậy, cô thấy lòng mình thanh thản và có thể tạm quên đi những gì xảy ra ban nãy.

Hai người ngồi đó mà nhìn ngắm cảnh vật xung quanh, trông hai người lúc này buồn cười chết đi được, một cô gái ăn mặc xinh tươi ngồi cùng với một chàng trai nổi bật với chiếc nón bảo hiểm to tồ bỏ cùng với đó là bộ đồng phục quân đội khô cứng, Ly và Việt trông giống như hai thái cực hoàn toàn trái ngược nhau, năng công chúa thể giới về đêm ngồi cùng chàng hoàng tử thể giới ban ngày.

Anh tháo mũ bảo hiểm, đặt qua một bên, định nói gì đó nhằm phá vỡ sự im lặng đáng sợ giữa hai người, nhưng Ly đã làm thay công việc đó, cô hỏi,

- Bộ anh không trực hay sao mà lại rảnh rang đi bộ?

- Tôi không thích trực, tôi tự cho mình cái quyền đi lại tự do – Anh nói không một chút do dự nào.

- Anh gan dữ vậy – Ly hỏi, đột nhiên nhớ đến những lời lão Phát nói về Việt cũng như về bài báo có liên quan đến anh ta. Bỗng chốc, cô thấy mình có lỗi nặng nề với anh.

- Sau buổi hôm nay, tôi thấy mình có quyền làm như vậy.

Làm sao anh có thể nói cho cô biết là anh đã chứng kiến cảnh cô tay trong tay với lão sếp của mình chứ, anh không biết làm cách nào để có thể thông báo cho cô cái tin đó mà không làm cô tổn thương cơ chứ.

Sao anh biết được cô ả sẽ tổn thương.

- Thủy đã nói cho anh biết về thân phận thật của tôi rồi phải không? – Ly nói lí nhí, Việt phải cố gắng lắm mới có thể nghe ra được.

- Phải, cô ấy đã nói – Anh đáp.

- Vậy anh ghét tôi chứ? - Cô nghĩ câu hỏi như vậy có vẻ thừa.

- Tôi không biết – Anh trả lời, sau biết bao chuyện xảy ra, anh còn có thể thương yêu cô gái này nữa hay không – Tôi đã thấy cô đi với ông sếp của tôi.

Cô khẽ giật mình. Phải rồi, anh ta đã thấy, cần chi mình phải hỏi nhiều, anh ta ghét mình, chính vì vậy anh ta mới nói ra cái điều đó để mà anh ta có cớ để ghét mình hơn. Trời ơi! Sao tự nhiên mà lại có thể tự biến tự diễn như vậy chứ.

Một lần nữa, trái tim anh lại làm thay cái việc mà bộ não anh phải làm, nó điều khiển cơ thể anh một cách bộc phát (giống như cách đã khiến đôi chân anh không bỏ đi vào cái hôm Ly gặp nạn với lão già biến thái) anh hôn Ly một cách khá cầu thả, sao lại không cầu thả được chứ, đó chính là nụ hôn đầu đời của anh cơ mà.

Anh hôn cô, bất chấp vẻ ngạc nhiên trên khuôn mặt cô lúc này, anh chấp nhận lãnh hậu quả có thể xảy đến cho mình vì hành động có phần liều lĩnh ấy. Cùng lắm là ăn cái tát thôi.

Định mệnh, duyên phận, sét ái tình, vân vân, người ta có thể có nhiều cách để lý giải được tại sao anh lại đưa ra quyết định như vậy, thế nhưng, như để trả lời cho câu hỏi đó, Ly không nhúc nhích, cô chỉ biết là mình cần im lặng, bất động và chìm đắm trong nụ hôn ngọt ngào mà cô đã khao khát bấy lâu nay, bất chấp về mặt có thể nói choáng váng của bà cụ ban nãy trong tiệm thuốc tây.

Bạn đang đọc truyện *Những Con Bướm Đêm - The Moths* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Sắc trời chuyển biến nhanh đến chóng mặt, chưa gì mà nền trời đã ngập tràn sắc cam sậm màu. Gió rít từng cơn như muốn khoe mẽ sức mạnh mà nó đang chứa đựng trong mình. Từng khối mây đùn đùn kéo đến như trong một cuộc đua chạy nước rút, cửa sổ phòng nơi người đàn ông to lớn đang ngồi trong đó va đập liên hồi với cường độ mạnh như muốn long ra khỏi bản lề, nhưng có vẻ như gã đàn ông bệ vệ kia không mấy để ý đến, hắn đang chìm ngập trong những suy nghĩ rồi bởi mà hắn nghĩ rằng khó lòng có thể giải quyết được trong một sớm một chiều. Đột nhiên sấm chớp nổi lên, một đường sáng chói rạch giữa bầu trời, ánh sáng chiếu tỏa khắp không gian tối mịch trong căn phòng mà hắn đang ngồi. Gã đàn ông to lớn giật mình hoảng hốt như bị điện giật. Hắn vuốt vội mái tóc rối bời trên đầu mình.

Hắn nhìn tất cả những thứ mà hắn vừa đập phá trong căn phòng chỉ có vôn vện hai mươi mét vuông, hắn chớp mắt lia lịa như cố nhìn cho rõ mọi thứ. Hắn nhận ra một chiếc bình gốm sứ vỡ tan nát không cách nào có thể hàn gắn được. Chụp đèn ngủ treo tòng teng trên giá đỡ, bỗng bị cơn gió mạnh từ ngoài cửa sổ thổi bay mất, đứt rời khỏi giá và rơi xuống nền gạch men kêu lên những tiếng chát chúa. Còn nhiều thứ khác nữa, nhưng gã đàn ông không thể nhìn ra được hình thù của chúng, cứ như chúng đã biến mất hoàn toàn dấu vết dưới sức mạnh của hắn.

Gã đàn ông đang bực tức chuyện gì đó, hắn không buồn mặc lại quần áo, cứ trần truồng mà ngồi đó (trên giường) và suy nghĩ về những gì vừa xảy ra cách đây hơn một tiếng đồng hồ. Hắn tự hỏi mình đã vào đây từ lúc nào, tính từ lúc làm tình cho đến khi cô tình nhân của hắn bỏ chạy mất bao nhiêu phút, hai chục phút chẳng, gã không biết nữa, trong đầu gã bây giờ chỉ ngập tràn hình ảnh cô gái, hắn thêm muốn cô tình nhân quyến rũ đó vô cùng, cho dù cơn khoái cảm của hắn đã đi qua, nhưng hắn vẫn muốn gần gũi cô gái thêm chút nữa để có thể hi vọng được thêm vài phút vui vẻ với cô, hắn thật tham lam và không biết là mình đang đòi hỏi một điều không thể cứ muốn là có được liền.

Nếu ngon ngọt không được thì đành dùng biện pháp cưỡng chế - Ý nghĩ đó xuất hiện chớp nhoáng trong bộ óc của hắn. Và rồi, không chần chừ đến một giây, hắn chồm lên đầu giường, với tay lấy điện thoại đang đặt dưới giá đỡ của cây đèn ngủ đã bay mất cái chụp. Hắn nhấn vào tên một người đàn bà mà hắn nghĩ sẽ giúp hắn thực hiện được ý định đó.

Sau vài lần gọi không được, đến lần thứ tư, hắn đã thành công, bên đầu dây bên kia vang lên tiếng một người đàn bà, mụ ta có lẽ chẳng khoái gì đến việc nghe điện thoại vào giờ này.

- Chuyện gì nữa đây – Mụ nói the thé bằng chất giọng Bắc không ra Bắc mà Nam cũng không ra Nam.

- Là tôi, Phát đây – Gã đàn ông to lớn nói, gãi gãi đầu.

- Ôi! Là anh đó sao? – Mụ đàn bà chuyển tông, lần này có phần cao hơn ban nãy – Tự nhiên gọi em vào giờ này, có chuyện gì vậy anh?

- Tôi điện để nói cô về chuyện của cô Ly.

- Ly hả? – Mụ lại lên tông – Nó bị sao, không phục vụ tốt anh sao?

- Không – Lão phân phua – Cô ấy làm tốt lắm, nhưng có điều...

Đầu dây bên kia im lặng, lão Phát lại nghe thấy tiếng chân ga gối mềm sệt soạt. Lão đành nói tiếp.

- Cô ta bỏ đi rồi.

- Bỏ đi – Mụ lên tông cao nhất khiến lão Phát buộc lòng phải để ống nghe ra xa – Con này thật quá quái.

Lão Phát có thể nghe rõ tiếng đôi guốc mụ lóc cóc, mụ vẫn chưa chịu tháo đôi guốc mụ hay đi ra.

- Ôi anh yên tâm đi – Mụ đáp – Em sẽ gọi điện nó liền, thật là quá đáng, dám làm khách quen của em phật ý.

- Thôi khỏi đi – Lão Phát nói vội – Cứ để cô ta vui đùa.

- Anh nói để nó vui đùa, nghĩa là sao?

- Không có gì đâu, chỉ nói cho vui thôi mà! – Lão Phát đáp.

Có thật là lão chỉ nói cho vui thôi, hay lão đang suy nghĩ về một điều gì khác, một cái gì đó liên quan đến Ly, cô tình nhân của lão.

- Vậy giờ anh muốn sao? – Giọng mụ nghe như người vừa mới ngáp dài đến trái quai hàm.

- Tôi nghĩ cô ta đang quen một người nào đó và cô ấy có ý định cao chạy xa bay với tên đó.

- Chuyện đó không có đâu, mấy đứa làm trong nghề này em biết rõ tui nó lắm, tui nó biết thân biết phận mình chứ.

- Trời! Cô ngây ngô thế cơ à – Lão không nhịn nổi cười.

Mụ Liên cảm thấy bị xúc phạm ghê gớm.

- Tôi xin lỗi, tôi không có ý định xúc phạm – Lão phân phua – Nhưng tôi muốn cô để mắt đến cô Ly nhiều hơn nữa, phòng ngừa từ xa.

Đầu dây bên kia im lặng đôi chút, tiếng guốc mụ lạnh lạnh.

- Tui em sẽ để ý sát sao Ly – Mụ Liên đáp.

- Vậy được rồi.

Lão dập máy, quãng điện thoại qua một bên giường, lão quăng mạnh đến suýt làm nó trượt quá đà, lão ngoái đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, gió thổi mỗi lúc một mạnh hơn, cây cối vật lộn trước cơn gió dữ, lão tự hỏi không biết Ly sẽ đi đâu được trong tiết trời thế này, cô ta chỉ mặc trên mình mỗi chiếc đầm, lão nghĩ, cô ấy sẽ quay lại sớm thôi, cô ta làm gì có xe để đi, chính mình là người chờ cô ấy cơ mà.

Lão đặt lưng xuống giường, chiếc giường kêu dừ dội nhưng lão mặc xác nó, nhắm mắt và chìm ngay vào giấc ngủ ngay sau đó với tâm trạng thư thái nhất có thể.

Việt và Ly trú tạm chỗ tiệm thuốc tây của bà cụ già mà Việt nghĩ là khó tính và giờ hơi cáu gắt, tuy bề ngoài anh luôn cố mỉm cười, nhưng trong lòng lại chẳng như vậy. Bà cụ cũng không phải dạng vừa, cụ không thêm đoái hoài đến Việt, cụ chỉ nói chuyện với Ly, bà đang xem xét vết thương nơi chân Ly, bà một mực khẳng định là cô nên dùng thêm thuốc bôi tránh để lại sẹo. Ly cảm ơn bà nhưng cô không nhận tuýp thuốc cụ tặng, cô nói chân mình sẽ không sao, nhưng cụ một mực khẳng định chắc chắn vết thương sẽ để lại sẹo, cụ nói con gái không nên coi nhẹ vấn đề này. Thế là sau một hồi lâu ời là lâu, cô đành nhận lấy tấm lòng bà cụ.

Mưa mỗi lúc một nặng hạt, kêu lộp độp trên nóc cửa hàng dược phẩm. Bà cụ lấy cây gậy dài, định sẽ tự mình chỉnh lại máng xối, Việt dự định giúp cụ nhưng nhanh chóng bị cụ từ chối.

- Tôi bề ngoài tuy già, nhưng vẫn còn khỏe lắm – Cụ vừa nói, vừa dùng cây sậy kêu kêu vài ba lá cây vô tình vương lên máng xối, tức thì nước chảy ào ào, tuôn như thác đổ, cụ nói tiếp, mặt hân diện – Bọn đàn ông mấy người cứ nghĩ chúng tôi yếu đuối, thật chẳng ra làm sao.

Sau cái màn khoe mẽ sức mạnh tuổi già vừa rồi, bà trở lại chỗ ngồi quen thuộc của mình, một chiếc ghế đầu làm bằng gỗ đầu sáng bóng, trông như mới mua.

Cụ ngã người dựa lưng, thở dài một cái.

Ôi bà cụ thật tội nghiệp, cần chi khoe mẽ không biết, cứ nhờ đại chàng thanh niên đứng đó giúp mình được rồi – Ly nghĩ thầm.

Hàng đèn nhấp nháy chớp tắt đều đặn, mặc cho mưa to gió lớn, không khí Giáng Sinh đang ngập tràn khắp phố phường, với nào câu thông Noel, đèn màu nhấp nháy đủ loại màu sắc, chúng đang cố gắng khoe mẽ mặc cho cơn mưa xối xả của những ngày cuối tháng mười hai. Có vài đôi trai gái không tìm được chỗ trú đành ôm nhau đi trong cơn mưa, trông thật kì quái nhưng lại có chút gì đó lãng mạn.

- Mọi năm vào khoảng thời gian này, trời thường không mưa, sao nay mưa lớn dữ vậy không biết – Bà cụ than.

- Nghe đâu đang có áp thấp nhiệt đới gần bờ - Việt đáp.

- Tầm phào! – Cụ đốp lại. Bà trở mình trên chiếc ghế khiến nó kêu cọt kẹt.

- Ôi cụ ơi! Sao từ nãy giờ cụ cứ khó chịu với cháu hoài vậy? – Việt hỏi bà cụ.

Không đáp lại, bà cụ chỉ đứng dậy, rồi lẳng lặng đi vào căn phòng phía sau quầy thuốc, trước khi đi, cụ dặn, nếu có khách đến mua hàng hoặc hai người muốn đi đâu thì gọi cụ dậy trông quán.

Bà cụ già đi rồi, chỉ còn đó Việt và Ly, hai người có vẻ ngại ngùng khi nhìn nhau. Việt vẫn chưa hết bàng hoàng vì hành động vừa rồi của mình, anh không thể hình dung được mình vừa làm gì, thật khó mà tin được. Đối với Ly, cô cảm thấy có một cái gì đó lạ đời trong con người cô, cứ như nó chỉ chực chờ nhảy ra mà vô lấy cô. Cảm giác này có phải là yêu hay không, cô không dám chắc.

- Tôi đang hướng dẫn một cậu sinh viên thực tập, tôi bỏ đi đột ngột như này, không biết cậu ta làm ăn ra sao? – Việt nói, anh phá vỡ bức tường đá đông cứng ngăn cách giữa hai người.

- Anh bỏ cậu ta ở đâu? – Ly hỏi.

- Tại chỗ tôi làm – Việt đáp, sau đó, anh vội nói thêm – Nhưng không sao, cậu ta lanh lợi lắm và tôi nghĩ, cậu ta có thể tự ứng biến được.

- Nhưng cậu ta là thực tập sinh, anh không ở đó hướng dẫn cậu ta, mà bỏ bê như vậy thật không đúng chút nào – Ly nói giọng lâu bầu.

- Tôi không tự mình đến đây thì làm sao có thể gặp được cô – Việt đáp, mắt anh vẫn hướng về phía hàng đèn chớp tắt ở tòa nhà đối diện.

Ly có thể cảm thấy mặt mình đang nóng bừng lên, dư âm của nụ hôn ban nãy vẫn còn đọng lại đâu đó trên đôi môi đầy đặn đang dần bị gió lạnh làm nứt nẻ. Cô cầu mong sao Việt không thấy được mặt mình vì có thể nói, cô đang đỏ mặt tía tai khi nghĩ đến cảnh tượng đó.

Kể ra cũng lạ, làm cái nghề đi như cô, môi miệng đã không ít lần chạm vào đàn ông, cô còn làm nhiều cái khủng khiếp hơn, nhưng sao chỉ mỗi việc hôn Việt thôi đã làm cô thấy mắc cỡ và ngại ngùng đến vậy chứ. Không lẽ đó nụ hôn đó mới đúng là hàng chính hiệu, còn những cái khác trước đây là hàng giả, hàng chưa qua kiểm duyệt, hay còn một nguyên nhân nào khác, vì cô tự thấy mình nhũn nhợt và không xứng với nụ hôn đó.

Cô nghĩ, có thể lắm. Cô không biết mình nên vui hay nên buồn, thật rối rắm và không ổn chút nào. Ly thầm ước cơn mưa sẽ giống như một phép màu, giúp cô xóa đi tất cả những thứ dơ bẩn trong suốt hơn một năm qua cô đã làm. Và đôi chân dần dần đưa cô hòa mình vào dòng nước lạnh ngắt đó.

Thế nhưng, một vòng tay đã ôm lấy cô và kéo cô lại, không cho cô làm cái việc ngu ngốc đó.

- Cô điên hã, bộ muốn bị cảm lạnh sao? – Việt nói, hai tay anh đang ôm chặt lấy vòng eo thon gợn của cô – Tôi không muốn một lần nữa phải gặp bà già khó tính ở tiệm thuốc này đâu.

Rồi anh và cô cùng phá lên cười như chưa từng được cười.

Cách chỗ Việt đứng độ năm cây số, Thắng đang co ro trong tiết trời mưa lạnh, cậu đứng một mình trên thềm trụ sở công an phường 3. Cậu đang chờ tiền bối đến, nhưng chờ mãi (đến tận hơn một tiếng đồng hồ) vẫn không thấy anh ta đâu, cậu chỉ muốn đi về ngay nhưng vì mưa quá to, nên cậu đành ngồi bệt xuống thềm gạch, chờ tạnh mưa rồi về, dù gì trên xe cũng không có áo mưa.

Bụng cậu kêu réo thảm thiết bởi từ tối hôm qua đến giờ, cậu chỉ bỏ bụng mỗi ổ bánh mì, đi làm từ sáng cho đến tận chiều tối khiến cơ thể cậu mệt lả, cậu nghĩ mình cần ngồi lại nói chuyện với ông chủ tiệm cà phê để có thể thỏa thuận giờ làm việc khác cho thuận tiện hơn.

Ngồi đó một mình, bỗng cậu nghĩ bâng quơ về hành động của tiền bối lúc trưa nay, quả thật dùng cảm và đậm khí phách nam nhi, nhưng có nhất thiết để mình học tập noi theo hay không, cậu không chắc. Nghe giống “Anh hùng cứu mỹ nhân” quá, hơn nữa, nhìn cô gái đó trông cũng xinh đẹp lắm chứ, nhưng có gì đó không được đàng hoàng cho lắm.

Phía trước, xuất hiện hình bóng một người đàn ông to lớn với cái bụng phệ trễ nải đang tiến nhanh về trụ sở, cậu có thể nhận ra ngay cái người đó mặc dù lão ta vẫn còn ở cách xa mình đến năm thước. Lão phóng chiếc xe tay ga hàng hiệu vào nhà xe rồi lẻ vọt thân hình béo ú của lão đến chỗ khô ráo.

- Chào thầy Phát – Cậu nói vội khi thấy lão đến được bậc thềm.
- Chào cậu, cậu không đi trực sao? – Lão hỏi, đoạn giữ nước mưa dính trên áo quần lão.
- Dạ, em chờ nãy giờ vẫn không thấy tiền bối đâu.
- Tiền bối nào – Lão hỏi, vẫn dán mắt vào chiếc quần tây có phần ướt nhẹp không cách nào giữ khô được.
- Thầy Việt – Cậu trả lời, ngạc nhiên trước việc lão không nhận ra người hướng dẫn của mình là ai.
- À! Tôi quên, đầu óc có phần lú lẫn – Lão cười trừ - Vậy anh ta không đến sao.
- Vâng! – Thắng đáp.
- Thôi, cậu coi sao đó rồi về đi, mưa gió này cũng không cần trực chi cho mệt xác, cậu về ngủ một giấc đi cho khỏe – Lão đề nghị.

Không chờ Thắng trả lời, lão vội lao vào phòng làm việc của mình và đóng cửa lại.

Điện thoại đột ngột rung dữ dội trong túi quần Thắng, cậu nghĩ, ai lại gọi và lúc này chứ, cậu lôi điện thoại ra khỏi túi quần, sém chút làm rớt xuống vũng nước dưới chân. Cậu nhìn vào màn hình và nhận ra là bố cậu đang gọi.

Có chuyện gì mà bố gọi vào lúc này.

Cậu nhấn nút nghe và nhận ra đầu dây bên kia có vẻ hơi ồn ào, nghe đầu tiếng còi hú.

- Con nghe đây bố.
- Thắng hả con?
- Vâng, có chuyện gì mà nghe ồn ào bên đó quá vậy.
- Mẹ con phải đi cấp cứu trên bệnh viện – Bố Thắng nói gấp, giọng ông có vẻ đặc nghẹt.
- Bố nói sao? – Thắng nói lớn, tìm cậu bắt đầu đáp thành thịch.
- Mẹ con được chuyển lên bệnh viện Chợ Rẫy, bây giờ bố đang ở cạnh mẹ trên xe, tầm hơn tiếng nữa đến nơi, có gì con chạy vô bệnh viện nhá – Ông bố dập máy, không đợi Thắng trả lời.

Tìm cậu vẫn cứ đọng thành thịch va vào xương sườn, cậu có cảm tưởng nó chỉ chực chờ nhảy khỏi lồng ngực. Thắng thờ ơ, cậu ghét bệnh viện từ đó đến giờ, cậu ghét phải nhìn thấy khuôn mặt của mấy người bác sĩ, họ cứ bịt kín mặt mũi, trưng ra trước mặt người nhà bệnh nhân biểu cảm nghiêm túc đến khó gần, trang phục thì trắng toát như đồ tang. Cậu biết mình nghĩ vậy là không đúng, nhưng cậu không sao ngăn được cái ý nghĩ chết tiệt đó ám lấy mình.

Ghét là thế, nhưng nghĩ đến cảnh mẹ nằm trong đó một mình, cậu không muốn chút nào, thế là cậu đứng dậy không chần chừ một giây, lao mình trong cơn mưa, đến nhà xe, lấy xe và phóng cái vèo ra đường, mặc trời mưa to gió lớn.

Bạn đang đọc truyện *Những Con Bướm Đêm - The Moths* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Lão Phát tóc tai rối nùi như tổ chim tổ quạ, lão đang lục đục tìm kiếm cái gì đó trong chồng hồ sơ chất cao quá đầu được sắp ngay ngắn trong tủ sắt, mặc dù trời mưa to, gió lạnh vù vù nhưng mồ hôi vẫn túa ra đầm đìa trên gương mặt phúng phính của lão. Chồng hồ sơ chứa trong đó một loạt bản in báo cáo tình hình trật tự trị an trên địa bàn phường 3 mà lão phải soạn thảo định kì hàng tháng để báo lên cấp trên. Việc phía bên cơ quan cấp cơ sở phải giữ lại một bản khiến lão tức điên lên, điều đó đồng nghĩa với việc lão sẽ lại phải tốn một khoảng diện tích để đặt hai ba cái tủ đựng, chỉ làm mỗi việc còn con là chứa đựng trong đó ba cái giấy tờ chữ đen giấy trắng. Hơn thế nữa, nếu trong trường hợp khẩn cấp muốn sửa chữa, lão buộc lòng phải liên hệ phía bên cơ quan cấp quận rồi làm tường trình, kiến nghị, rồi đủ thứ mớ mớ, kí này kí nọ, thật rắc rối và phiền hà.

Hôm nay đã là ngày hai mươi ba tháng mười hai, nhưng lão vẫn chưa gửi báo cáo tình hình trật tự trị an trong tháng mười một cho phía cơ quan cấp quận, lão đang cố lục lại chồng hồ sơ để có thể tìm ra được cái bản in mà theo trí nhớ của lão, cách đây hai hôm, cô thư kí chậm chạp như rùa bò của lão mới hoàn tất, lão nghĩ sau vụ này sẽ tìm cách đuổi cô ta và thuê ngay một cô thư kí khác. Bỗng chốc, lão nghĩ ngay đến cô tình nhân của mình, lão sẽ cho cô giữ chức vụ thư kí kiêm tình nhân thay thế cho con nhỏ ngu ngốc đó, và thế là lão có thể thoải mái ngắm nhìn cô mà không phải cứ lén lút đi đêm như bây giờ.

- Cái tờ bản in chết tiệt đó đâu rồi chứ - Lão lầm bầm.

Đột nhiên, sấm chớp nổ đùng đùng làm lão giật bắn người, tay va luôn vào chồng hồ sơ, khiến chúng đổ ập xuống, đè lên thân hình béo ị như con heo của lão.

- Má nó! – Lão buộc miệng chửi thề.

Bà lao công đi ngang qua, thấy lão đang ở trong tình trạng không hay như thế bèn lao đến, vội vàng xô chồng hồ sơ sang một bên, chừa chỗ để lão có thể tự mình đứng dậy, bà già cố lắm mới không bật ra tràng cười, bà cũng có ưa gì lão, thấy lão bị vậy, bà hả hê vô cùng.

Sau một hồi chật vật cũng như té lên té xuống đến ba lần, lão cũng đứng dậy được, lão vội chỉnh trang y phục và bỗng quát tháo bà già, lão yêu cầu bà lau chùi lại nhà vệ sinh vì lão phát hiện ra nó đang ở trong tình trạng không được sạch sẽ là bao. Bà lao công tức tối lắm, vừa ban nãy bà đã lau chùi đến hai lần, nhưng vì cái tính hắc dịch của lão đã khiến bà phải công lưng dọn dẹp nhà xí thêm một lần nữa. Miệng bà lầm bầm, cầu cho lão té thêm lần nữa cho chừa.

Lão Phát quay trở lại với chồng hồ sơ đồ tư lư của mình, lão không còn cách nào khác bèn banh mắt và quan sát thật kĩ, quyết tìm cho bằng được cái bản in khôn khổ khôn nạn đó. Cuối cùng lão cũng tìm được sau tầm năm phút gì đó.

- Thật chẳng ra làm sao, kì này nhất định cho con đó nghỉ việc – Lão quyết tâm làm cho bằng được cái dự định đó.

Sau một hồi lâu, lão cũng lần tìm được tờ báo cáo.

Lão quay lại bàn làm việc, mặc cho đồng hồ sơ ngồn ngang bừa bừa. Lão đặt mông ngồi vào ghế dựa lưng, cái ghế xi hơi rồi hạ thấp xuống. Lão lia một dọc bản báo cáo, tạm ổn, nhưng có đôi chỗ còn đánh máy sai chính tả. Lão mặc kệ cho qua cái lỗi ngớ ngẩn đó của con nhỏ thư kí hậu đậu, định cho vào bìa nhựa, chợt lão dừng lại quan sát kĩ dòng chữ “Ngày 20/11, đội trưởng Phan Quát Việt đã dẹp loạn được một băng đảng du côn chuyên ăn cắp lặt vặt, băng đảng là một tập hợp rất nhiều học sinh có xuất thân từ một vài tỉnh thành thuộc vùng duyên hải Nam Trung Bộ”.

Lão tập trung cao độ, cố gắng đọc hết tất cả những chiến công mà tên cấp dưới lão làm được trong tháng mười một vừa qua, bình thường, lão không có thói quen tìm hiểu xem cấp dưới mình làm được những gì, nhưng trường hợp của Việt là trường hợp cá biệt, lão chẳng ưa gì tên này, Việt bị liệt vào danh sách mà lão tự vạch ra trong đầu – Những tên choai choai chơi nổi, nằm cùng danh sách với tên đứng đầu cơ quan cấp quận.

- Tên này có vẻ chơi nổi nhiều – Lão lầm bầm.

Một ý định nếu kể ra thì có phần quá trẻ con bỗng lóe sáng trong cái đầu gần hói của lão, nhưng lão quyết làm cho bằng được, sự thù hận cũng như lòng ganh ghét đó kị làm mờ mắt lão.

Lão lật lật lê lét thân mình ướt nhẹp đến bàn thư kí, bật máy tính bàn lên, trong lúc chờ đợi máy tính khởi động, lão cố hình dung ra vài ba câu từ xúc tích nhất để có thể biến bản báo cáo mới thành một tuyệt tác giúp lão thực hiện ý định chơi xỏ đầy xấu xa.

Mưa đang ngớt dần, tiếng ễnh ương kêu ồm ộp nghe chường cả tai, nhà xí lừng đục đủ thứ âm thanh va đập.

- Bà già giờ hơi, cho nghỉ việc là vừa – Lão lại lầm bầm, đột ngột sấm chớp lại nổi lên, rạch nát màn đêm.

Máy tính khởi động hoàn tất, lão rê chuột vào ổ đĩa D, vào thư mục “Báo cáo định kì”, nhấn đúp chuột tập tin định dạng Word nằm ở cuối cùng.

Lão rê con trỏ đến dòng văn bản cần sửa, tô đen đoạn đó rồi gõ lọc cọc, chữ mới xuất hiện thay thế cho khoảng trống ban nãy, gương mặt lão hả hê với những gì mình đang làm.

Khi đã xong xuôi mọi thứ, lão đặt lệnh in và bản báo cáo có sửa chữa cách đây năm giây dần dần ra khỏi máy in. Lão quăng bản cũ vào sọt rác, nhưng lão không may quan tâm đến một tờ giấy A4 bỗng rớt khỏi sọt rác và rơi xuống gầm bàn, biến mất hút trong đó, tờ giấy đựng phải con chuột cống đang gặm nhấm góc bàn, con chuột giật mình chạy vèo ra khỏi gầm bàn, va luôn vào chân lão khiến lão hét toáng lên.

- Chuyện gì vậy? – Bà lao công hỏi hả chạy ra khỏi nhà vệ sinh xem xét tình hình, trên tay bà đang cầm chai Vim rửa bồn cầu màu xanh đậm hiện rõ câu khẩu hiệu “Diệt chết 99% vi khuẩn nguy hiểm”.

- Không phải chuyện của bà – Lão đáp, không thèm nhìn bà già.

Lão lau mồ hôi giờ đây đang túa ra như mưa trên mặt lão bằng khăn mùi xoa dơ hầy. Lão cầm tờ báo cáo trên tay, vừa mừng vừa lo, nhưng lão không nao núng, liền cho vào một phòng bì nhựa. Lão ôm khư khư trong người, lao mình về phía nhà xe, quăng bìa nhựa vào cốp xe. Lão vội vã mặc áo mưa, rồi phóng vù ra ngoài đường, không thèm đếm xỉa đến tràng chửi rủa của bà già lao công, vì bà phát hiện mình sẽ làm cái công việc dọn dẹp đồng giấy tờ tư lư mà lão đã bày ra.

Mưa cứ thế tạt thẳng vào bản mặt lão, nhưng lão mặc kệ, lấy tay quạt đi và lên ga nhanh hơn nữa. Thế nhưng, ông trời dường như chơi lại lão một vỏ, quả báo cho hành động điên rồ ban nãy, chiếc xe mô-tô phân khối lớn gầm rú trên đường vắng, trên xe là một cô gái với mái tóc dài dính bết vào gáy do mưa ướt, chiếc đầm hồng phấn và một mùi hương mà lão không thể nhầm lẫn đâu được.

Cô tình nhân của lão đang vui vẻ và ôm chặt chàng thanh niên mà lão quen đến nhón mặt, hai người họ vui cười và lao mình trong màn mưa xối xả không

một chút bận lòng.

Tức thì, máu nóng dồn dập tấn công, lão thấy như muốn phun trào lửa sống, lão giận điên người và tự vỗ về mình vì đã làm một việc đúng đắn để có thể trả đũa gã thanh niên khốn nạn đó.

Chiếc xe Honda chạy phía sau lão đột ngột tăng tốc băng qua vũng nước bên hông đường, nước bắn tung tóe lên người lão Phát, trông cứ như muốn dập tắt ngọn lửa đang bùng lên trong người lão. Lão hét rủa xả cái thằng mất dạy đó nhưng hẳn nào có nghe thấy.

Thả lỏng chút đi ông bạn già – Thượng Đế như đang thì thầm với lão câu đó chẳng.

Chiếc xe mô-tô phản khối lớn gầm rú, phá vỡ sự yên tĩnh thường có của khu xóm trọ mà Ly đang ẩn náu nơi đất Sài thành, cô đập bốp bốp vào lưng Việt, cảnh báo anh đừng có mà làm cái hành động đó thêm lần nào nữa, nhưng anh nào có bận tâm, anh vẫn cứ lên ga đều đều, chốc chốc lại nện bốp kêu một tiếng rùm thật dài khiến con mèo đang lẩn mò trên nóc tôn căn nhà kiên cố ba lầu bỗng giật bắn mình và suýt té lộn nhào xuống mặt đất cách nóc nhà chừng hai chục thước.

- Anh có thôi đi không, bộ muốn cả cái xóm này nó xúm lại quánh anh à? - Ly than phiền.

Anh không nói gì, vẫn cứ nện bốp rùm rùm, đoạn cười ha hả.

Cả hai người mình mẩy ướt nhem như chuột lột, mái tóc dài của Ly đang bám đầy mặt khiến cô trông không khác gì một cô gái điên, Việt vẫn đội trên đầu cái nón to tổ bố trông cứ như mũ phi hành gia, áo quần anh nặng nước, bám chặt vào từng thớ thịt trên cơ thể anh.

Ly đề ý thấy xóm trọ mình ở đang dần trở nên sống động hơn nhờ dần dần được treo một cách ngay ngắn nhất hai bên đường, hàng đá rục rờ đủ loại màu sắc nhờ chùm đèn lấp lánh, một ông già Noel bị mưa kéo lệch chiếc mũ trên đầu, làm lộ ra mảng đầu trọc lóc của con ma-no-canh được chủ nhà ưu ái chọn dùng làm người mẫu để hóa trang thành ông già Noel. Một vài hàng quán đã tắt bật dọn bàn, chuẩn bị cho ngày làm việc mới. Người phụ nữ bán bún riêu đưa mắt nhìn Ly và Việt vì hai người đang đi ngang qua chỗ quán bún riêu của bà, người phụ nữ chề môi khi thấy tình trạng hiện giờ của Ly, mà ta vẫn luôn là cái người nhiều chuyện nhất trong con hẻm đó, mà biết đủ thứ chuyện, từ chuyện trên trời cho đến chuyện dưới đất, mà biết tất, đơn cử là vụ cậu học sinh trung học vô tình nhiễm HIV trong một lần cậu đi bơi ở hồ bơi gần đó, trong vòng chưa đầy một phút, cái tin đó đã lan truyền từ đầu chợ cho đến tận cuối chợ với tốc độ nhanh đến chóng mặt, Ly nghĩ, không chừng, chuyện cô đi đêm với một anh chàng cùng với đó là bộ dạng ướt át của mình sẽ nhanh chóng biến thành chủ đề bàn tán cho cả con hẻm này cho mà coi, thật chẳng ra làm sao.

Đã đến nơi, Ly van xin anh tắt máy xe và đẩy bộ vì cô không muốn tiếng bộ xe của anh đánh thức bà chủ nhà, hơn thế nữa, tụi con trai phòng ké cũng là một trong những bọn bép xép, không chừng bây giờ bọn chúng vẫn chưa đi ngủ và đang còn thức để bàn tán và truyen trò ba chuyện ba lớp ba xàm nào đó.

- Thôi được rồi, tôi sẽ làm theo đúng yêu cầu của cô - Việt vừa nói, vừa xoay chìa khóa tắt động cơ xe - Được chưa cô gái lăm chuyện của tôi.

Đoạn anh cười tươi híp cả hai con mắt.

Ly không biết nói gì, cô chỉ biết cười và bước xuống xe một cách nhẹ nhàng và duyên dáng nhất. Bầu không khí đã bớt ồn ào hơn, chỉ còn nghe lất phất đôi ba tiếng mưa rơi trên nóc nhà.

Cô chào anh, rồi dặn dò anh đôi chút trước khi đi.

- Anh về cẩn thận nhá, lỡ có chuyện gì tôi không chịu trách nhiệm - Ly nói tỉnh bơ câu đó, cô rất tỉnh.

- O! Cô hay nhì, tôi mà có mệnh hệ gì, có nước cô hồi hận suốt đời - Anh nói băng quơ, đoạn nhìn vào tóc kẻ.

- Ồ! Tùy anh thôi!

Nói xong, cô quay gót, bước nhẹ nhàng và rón rén đến cửa sắt.

- Cô chắc mình vào được không, chứ tôi là tôi thấy không vào được rồi - Anh nói, giọng lạnh lạnh.

Chúa ơi! Anh ta không nhỏ nhỏ tiếng được hay sao chứ ~- Ly hậm hực.

Cô quay lại, trợn mắt nhìn Việt, biểu cảm cho thấy “Anh mà còn nói lớn tiếng nữa thì đừng trách tôi vô tình”.

- Cô chắc là không cần sử dụng cái này? - Anh hỏi, đoạn gio điện thoại lơ lửng trên không trung, miệng nở nụ cười đầy ngụ ý.

Ly lục đục, móc điện thoại trong chiếc túi cô hay đeo ra, rồi nhếch miệng cười đều. Bộ anh tưởng chỉ có anh mới có điện thoại chắc.

- Thôi được rồi, tôi chịu thua, cô ngốc dễ sợ luôn.

- Anh nói vậy là có ý gì, hả? - Cô hỏi, đôi chân không giữ được vẻ duyên dáng ban nãy, cô bước rầm rầm đến bên Việt.

- Chẳng qua tôi... muốn xin số điện thoại của cô thôi - Việt đáp, đoạn cầm ngay ngắn chiếc điện thoại Iphone 3G thuộc hàng cổ lỗ sĩ của mình.

- Ôi trời đất quỷ thần thánh thiên linh địa đất hỡi - Ly làm một lèo những câu chẳng hiểu mô tê đầu đuôi - Sao anh không nói huych toẹt ra, còn bày đặt ra dấu này nọ, thật không hiểu nổi - Một mặt vì Ly có phần không được lanh lẹ trong việc hiểu ra cái ngụ ý của Việt.

Cô buộc mình cần lấy lại vẻ bình tĩnh và không được để ngó ngó trước một thằng con trai

Ly chộp cái điện thoại của Việt, đoạn cô bấm số, nhưng tay cô có cảm giác cần cần gì đó, thế là cô lật úp điện thoại và nhìn thẳng vào cái hình đang hiện ra mờ dưới ánh sáng có được từ hàng trăm bóng đèn chớp tắt từ hàng đá nhà hàng xóm bên cạnh.

- Mèn ơi! Anh mà cũng mê thể loại phim hoạt hình này nữa cơ á? - Ly nói, mắt vẫn không rời cái hình poster phim “Người đẹp và quái vật” phiên bản năm 1991.

- Không có gì đâu - Việt giựt lại điện thoại khỏi tay Ly, sém chút làm rớt, mặt anh gờ dô như vỏ quả lựu chín, anh ngại khi nghĩ đến cảnh Ly có thể thấy được.

Ly cười khúc khích không thể nói được câu nào cho ra hồn, cô chỉ phát ra được vài ba tiếng e e cho biết cô gửi lời chào thân thương nhất đến Việt. Cô kéo cửa, ngạc nhiên khi thấy cửa vẫn chưa khóa, có thể bà chủ đã vô ý quên không khóa, bà ấy thật ầu ta, trong nhà có đến gần chục chiếc xe gắn máy.

Ly khép cửa lại, nhìn Việt với nụ cười trên môi mang đầy hàm ý.

Cánh cửa sắt kêu những tiếng kêu như muốn rạch nát đôi tai nhỏ nhắn xinh xắn của cô, cánh cửa cần được thay gấp, Ly không hiểu sao bà chủ vẫn ưu ái để nó lại. Bên trong tối thui như trời ba mươi, chỉ có một chút ánh sáng yếu ớt từ bên ngoài len lỏi vào, cô còn đang mò mẫm bước từng bước nhẹ nhàng nhất như một tên ăn trộm chuyên nghiệp thì bỗng một hình thù đen thui đen thui xuất hiện trước mặt khiến cô hét toáng lên.

- Ôi má ơi! - Cô còn đang loay hoay kiểm vật gì đó để có thể nện cái hình bóng người đang đứng trước mặt mình thì đột nhiên có tiếng nói phát ra.

- Ôi cháu yêu quý! - Giọng một người phụ nữ đặc nghệt - Làm gì hét lên dữ vậy, cô chủ nhà đây.

- Trời ơi! Cô làm cháu hết hồn - Cô có cảm giác như mình vừa trút được lớp áo giáp dày mà cô vừa khoác lên, cô nói nhỏ nhẹ - Chuẩn bị đi tập thể dục sáng sớm hay sao cô?

- Ủa! - Bà chủ nhà đáp - Chuẩn bị đi tập thể dục.

Bà chủ nhà bước từng bước đến gần Ly, bà đi không được vững cho lắm, tai nạn giao thông đã làm bà mất đi khả năng điều chỉnh hành vi cũng như hành động, bà chủ nhà đi thấy mà tội, đi được chừng nửa mét là va vào cái xe gắn máy.

- Cô muốn cháu đỡ cô không? - Ly nói vội khi thấy bà chủ nhà lại va thêm vào một chiếc xe gắn máy khác.

- Không cần đâu, cô ra sắp tới rồi, cháu đứng xích qua một chút cho cô đi - Bà chủ nhà gọi ý.

Ly không biết là mình đang đứng cản lối đi, cô vội vội vàng vàng tránh qua một bên, Bà chủ nhà lết từng bước nặng nhọc. Bà đi ngang qua Ly, chột khựng lại, nói mà không thèm quay qua đối diện với Ly, cứ như bà chột nhớ ra điều gì đó mình đã quên mất không thông báo.

- À! Nhỏ Thủy bạn cháu đó, bác sĩ hình như có điện về đây, nói là kêu người thân vào bệnh viện gấp, cũng lạ, không biết sao ông ta lại có số điện thoại của cô, chắc do Thủy nó nói.

- Nhưng mà sao người ta không điện cho cháu luôn, mà lại điện cho cô chứ nhỉ.

- Cô không rành! - Cô chủ nhà thờ dài - Thôi lên phòng thay đồ rồi vào trong đó xem nó có sao không.

Bà chủ nhà nhấc nhò, đoạn bà đi thẳng ra bên ngoài, khép cửa lại một cách khó nhọc. Cánh cửa kêu két két đến chói cả tai, làm nhỏ cháu bà trở mình, rồi nói mớ mấy câu không có một tẹo ý nghĩa gì.

Ly không chần chừ đến một giây, cô bước vội về phía trước, nhưng khổ nỗi tối om, không thấy đường mà đi.

- Tổ cha nó, đang gấp mà còn gấp cái này nữa - Ly lầu bầu.

Sau một hồi lâu lắc, cuối cùng cô cũng mò lên được phòng, mặc dù vẫn gặp không ít khó khăn, những nhờ vào tiếng nói chuyện rì rì của tụi con trai phòng kế nên cô có thể xác định được phương hướng trong bóng tối mờ mịt. Cái tụi khôn khổ khôn nạn đó đang bàn tán cái gì đó liên quan đến buôn bán, nghe đâu nếu vụ này thành công, chúng nó sẽ kiếm được bội tiền, và sẽ dọn ra chỗ khác.

- Dọn đi lẹ dùm cái cho bớt nhức đầu nhức óc - Ly rì rì to nhỏ. Cô đắm chìm trong cái ý nghĩ sẽ không phải bị cái bọn đó quấy rầy, cô mơ mơ màng màng, vô ý vấp phải cái vật gì đó to to ngáng đường, suýt ngã rầm. Bọn con trai chột im bất vài giây rồi rì rì hỏi xem ai đang ở ngoài đó.

- Đi đứng cẩn thận chứ - Giọng nói của thằng oắt con mà Ly nghĩ là cô ghét nhất trong cái phòng quái quỷ đó. Cô không nói gì, chỉ im lặng rồi lẳng lẳng vào phòng.

Hôm nay tâm trạng chị vui nên chị không chấp với mấy thằng miệng còn hôi mùi sữa như mấy cung - Cô tự dặn mình cần giữ bình tĩnh và chớ mạnh động.

Cô bước vào phòng, bật đèn phòng bằng một cú gạt công tắc ngon lành, cô lục tung đồng hồ trong tủ sắt, mò tìm bộ thoải mái nhất mà mặc, Ly cời phăng chiếc đầm ướt nhem ra khỏi cơ thể, chải vội mái tóc rối nùi trên đầu. Mấy thằng choai choai phòng kẻ cười ha hả trước vài ba mẫu chuyện tếu lâm của thằng oát con ban nãy, nó đang bô bô cái miệng ba cái chuyện ba láp ba xàm chẳng có một chút gì gọi là hay, nếu nghe kĩ mấy mẫu chuyện mà nó kể, Ly có thể hiểu được ít nhiều hàm ý của nó muốn nhắm đến cô. Một lần nữa cô lại phải tự dặn lòng mình bình tĩnh và không được mạnh động.

Điện thoại bỗng kêu tiếng bing ngân dài, thông báo có tin nhắn mới. Cô cầm điện thoại lên, mở tin nhắn.

Tôi về tới nhà rồi, nghĩ cần phải nhắn không thôi có người lại lo.

P/S: Anh chàng cảnh sát cơ động đẹp trai lừng từ đảo hoa phong nhã.

Ly bật cười trước dòng tin nhắn của Việt, cô không nhắn lại mà chỉ bấm nút khóa màn hình, đoạn đút vào trong túi quần, cô nhìn khắp một lượt phòng, xem có để quên gì nữa không, phòng bừa bộn, quần áo xốc xỏ lung tung, thật chẳng gọn gàng tí nào.

Cô khóa cửa, đi xuống nhà dưới, đi ngang qua phòng kẻ, cô định đá cái vật ban nãy làm cô suýt ngã dập mặt, nhưng thay vì đá, cô quăng thẳng vào phòng tui nó, roi trúng mặt thằng oát con ban nãy, rồi cô chạy thật nhanh xuống nhà dưới, bỏ qua mấy lời chửi rủa của nó.

- Con mụ đàn bà khổng nạn, mẹ nó, chờ đi - Tiếng thằng oát con nóng máu rủa xả, nhưng bị át đi bởi giọng nói trầm mạnh của anh trọ phòng ngoài cùng, anh ta nói giọng đặc ngệt người Hà Nội, cái giọng âm âm, Ly cũng cảm thấy có cảm tình với anh ta vì anh khá dễ thương, lại luôn tươi cười và hòa đồng.

Trời đã dứt mưa, hàng quán bắt đầu nhộn nhịp mở hàng, có hai người đàn bà đi chợ sớm, cố tranh thủ mua lấy vài con cá tươi roi rói, được chị bán hàng thè thốt là hàng tươi sống và mới đánh bắt về.

- Mua đi chị, hàng mới toanh luôn, em vừa lấy ở ngoài chợ đầu mối, cá mới đánh đó, không ngon không lấy tiền - Chị bán cá giải thích cặn kẽ nguồn gốc xuất xứ con cá bạc má mà người phụ nữ mặc đồ thể dục đang cầm trên tay. Con cá nằm đơ như cây cơ trên tay người đàn bà kia.

Ly lao vội qua hai người đàn bà đang cò kè giá cả cũng như chất lượng con cá, đường trơn trượt, hổ voi ổ gà chứa đầy nước, cô ép mình đi thật nhẹ nhàng để nước không bắn lên quần áo, khiến chúng dơ bẩn. Ra đến đường chính, cô băng qua đường, xoa xoa bàn tay lạnh cóng của mình. Cô khoác trên mình áo khoác màu xám nhạt có mũ cùng với đó là chiếc quần Jean dài ống túm. Cô vói tay ra sau gáy, lật mũ lên để che đi mái tóc vẫn còn ướt của mình.

Bệnh viện hiện ra trước mặt cô, cửa chính mở toang, tiếng còi xe cấp cứu hú vang và phóng vội ra đường cái, bánh xe cang qua vũng nước khiến chúng bắn tung tóe, ướt nhẹp hai cột trụ.

Cô bước vào căn phòng chỗ bạn mình đang nằm, vẫn chưa quên cái cảm giác bị chính ông bác sĩ từ chối cấp cứu cô bạn cùng phòng. Nhiều lần cô dự định sẽ lên trình báo người đứng đầu bệnh viện để có thể than phiền và kiến nghị đuổi cổ thằng ông bác sĩ đó vì thái độ thờ ơ lạnh nhạt với bệnh nhân, nhưng chắc gì ông ta chịu nghe lời mình, chỉ cần ông bác sĩ kia dúi cho hấn cái phong bì, thì có lẽ mọi chuyện sẽ êm xuôi mà thôi.

Căn phòng vẫn tràn ngập mùi thuốc sát trùng quen thuộc, chứa trong đó hàng tá dư âm của những tiếng la hét rên rĩ. Cô nhìn chiếc giường mà Thủy đang nằm, đang có đến hai bác sĩ đứng xung quanh Thủy, trông sắc mặt họ nghiêm trọng thấy rõ. Cô vội chạy lại, chộp tay một gã và hỏi.

- Bạn tôi bị sao vậy? - Cô hỏi, đoạn quay sang nhìn Thủy, cô bạn lúc này đang phải thở bằng máy Ô-xy, nguyên cái chụp thở đang nằm im lìm trên khuôn mặt tái tã của Thủy.

- Cô ta bị nghiện thuốc, vừa mới lên cơn co giật - Ông bác sĩ trả lời, người cứng đơ.

Ly nhận thấy tay mình đang bấu chặt vào cánh tay to con của gã bác sĩ trẻ tuổi, đột ngột cô thả ra, vị bác sĩ nhăn nhó mặt mày, trông hấn chẳng vui vẻ tí nào.

- Tôi khuyên cô nên cho cô ta vào trại cai nghiện, với tình hình hiện nay của cô ta, chúng tôi chỉ còn cách để cô ta cai thuốc - Ông bác sĩ già, người trước đây từ chối điều trị cho Thủy lên tiếng khuyên răn.

- Nó lên cơn được bao lâu rồi? - Ly hỏi.

- Tầm hơn tiếng trước, bà lão giường kẻ báo cho chúng tôi hay - Ông bác sĩ đáp.

- Tại sao ông lại đứng đây? - Ly quay sang hỏi ông bác sĩ.

- Vì tôi đang làm nhiệm vụ của một người thầy thuốc - Ông bác sĩ trả lời tỉnh bơ.

Ly bật cười trước câu trả lời của lão ta, cô nói, giọng đầy mỉa mai,

- Làm cái nhiệm vụ thầy thuốc của ông á? - Ly lên tông - Thật nực cười, nếu vậy thì ông phải chứng minh điều đó - Ly nói thêm, chợt cô nhớ ra điều gì đó - Ô tôi quên, hình như chính ông là người đã từng từ chối không nhúng tay vào việc cứu con bạn tôi khi nó được chuyển vào đây lần đầu tiên, ông chỉ

đứng đó và nhìn nó, mà không làm bất kì chuyện gì, chưa hết - Ly đưa tay ngăn ông ta nói thêm bất kì một lời nào - Cậu sinh viên thực tập kia còn bị đuổi cổ vì làm bẽ mặt ông chỉ vì cậu ta xưng phong cứu chữa con bạn tôi, thật nực cười!

- Lúc đó tôi chưa biết kết quả xét nghiệm máu của cô ta - Ông bác sĩ biện minh.

- Thì sao, ông học y chắc cũng biết chứ, HIV làm sao lây qua đường tiếp xúc thông thường, khiến thức ông học, ông để đâu? Vứt cho chó ăn rồi à? - Ly nói với chất giọng đầy phẫn nộ - Một người không có bằng cấp cao quý như ông còn biết được cái điều căn bản đó.

- Nhưng tôi vẫn phải đề phòng xa... - Giọng ông bác sĩ có phần yếu đuối đến lạ thường, nghe cứ như ông ta đang cố giải thích rõ cái nguyên nhân dẫn đến ông ta phải làm vậy.

- “Đề phòng xa”, lại khùng điên nữa - Ly trả lời, hài lòng với trạng thái bối rối hiện giờ của ông bác sĩ có phần đuối lý.

- Giờ không phải lúc tranh cãi - Tay bác sĩ trẻ lên tiếng - Chính tôi là người yêu cầu ông ấy đến đây để xem xét tình hình bạn cô, thay mặt ông ta - Vị bác sĩ trẻ tuổi quay lại nhìn ông bác sĩ, đoạn nói với Ly - Với tư cách là người đại diện bệnh viện, chúng tôi xin lỗi cô về hành động có phần không đúng của vị bác sĩ này.

Ly không biết mình nên làm gì lúc này, có nên tha thứ cho ông ta không, thật không dễ để quyết định.

- Vậy các người dự định chuyển bạn tôi đến trung tâm cai nghiện nào?

- Chúng tôi sẽ quyết định ngay sau khi có được chữ ký xác nhận của người thân cô ta, cô có biết bố mẹ hay anh chị em của cô ta không? - Tay bác sĩ trẻ tuổi tên Phong (Tên anh ta hiện lù lù trên tấm thẻ đeo trước ngực) hỏi Ly.

Ly thực sự không biết nhiều về lai lịch của Thủy, chỉ biết là cô ấy là bạn đồng nghiệp của mình tại động ca-ve của mẹ Liên, có lẽ mẹ ta là người nắm rõ lai lịch của từng con người ở của mẹ nhất, nhưng Ly không muốn gọi điện hỏi mẹ vào lúc này, vì cô sợ mẹ sẽ hỏi cô về tình hình gần đây với lão Phát như nào.

- Tôi không biết - Ly đáp - Nhưng tôi có thể kí tên thay cho người thân cô ta được không, cô ta bỏ đi lâu rồi và không có liên lạc gì với người thân ruột thịt - Ly tự bịa ra.

Tay bác sĩ Phong suy nghĩ chốc lát, vầng trán anh ta xuất hiện nhiều nếp nhăn. Anh ta tưởng tá cao ráo, gương mặt biểu cảm lạnh lùng, mái tóc anh ta cắt cao gọn gàng, cặp kính cận gã bác sĩ đang đeo thuộc hàng đắt tiền, cặp kính khiến anh ta trông tri thức hẳn.

- Cô ký cũng được, với tư cách là người giám hộ - Gã bác sĩ trẻ tuổi đáp sau một hồi suy nghĩ đắn đo.

Thế là cô cùng tay bác sĩ trẻ tuổi đi đến quầy làm thủ tục, trước khi đi, cô ngoái nhìn lại Thủy, cô nhìn vào khuôn mặt hốc hác của bạn mình, tự hỏi tại sao nó lại có thể dễ dàng bị nghiền như vậy, thật chẳng giống nó chút nào, bình thường Thủy rất kĩ lưỡng trong vấn đề này, không hiểu sao nó lại sợ ý như vậy được chứ.

Ly rời khỏi phòng bệnh, để Thủy nằm lại một mình với hàng chục cặp mắt hiếu kì của những người xung quanh. Trông cô bạn Ly thật nhỏ bé và đáng thương trước một loạt cặp mắt dò xét.

Lão Phát đang say bí tỉ, cảnh vật trước mắt lão chỉ còn là những khung cảnh mờ mờ ảo ảo như một tấm gương lâu ngày không được lau chùi bụi bẩn. Cái quán mà lão đang ngồi là một quán hoạt động chỉ đến tầm bốn giờ sáng là đóng cửa, nhưng hôm nay có lẽ chủ quán và người phục vụ sẽ phải phá lệ mở cửa đến tận mặt trời mọc bởi lão Phát dường như không có ý định đánh nhanh rút nhanh, lão gọi hai chai rượu để cỡ lớn cùng với mồi nhậu. Tạm trạng lão đang vô cùng bất ổn và buồn bực.

Lão liên tục nốc rượu, hết ly này đến ly khác, làm không ngừng nghỉ trước con mắt chán chường mệt mỏi của bà chủ quán cùng người phục vụ.

- Lão ngồi đến khi nào mới chịu đi cơ chứ - Bà chủ quán than phiền với mấy cô cậu phục vụ.

- Hay chị ra nói ông đi - Một thằng mặt non chẹt, mặt mộc đầy mụn trứng cá nói, trông bộ dạng cậu ta có vẻ mệt mỏi vì tất bật chạy tới chạy lui cả đêm - Không em xin về sớm, tại em có mấy tiết học vào đầu giờ chiều, nha chị - Cậu ta nói thêm, giọng có vẻ nài nỉ.

- Nếu cậu không muốn bị cắt mất vài ngàn vào tiền lương thì đừng có đại mà về khi chưa có sự cho phép của chị - Bà chủ quán răn đe.

Cậu nhóc có vẻ bức tức ra mặt, nhưng cậu ta đâu thể làm gì được, đối với một người đi làm thuê thì lời chủ là pháp lệnh.

Lão Phát vẫn tiếp tục nốc rượu, lão cảm thấy cõi lòng mình như tan nát thành từng mảnh vụn vỡ, cô tình nhân của gã đã cửa một nhát dao đau đớn nhất vào trái tim mong-mạnh-dễ-vỡ của lão.

- Sao cô có thể làm thế với tôi chứ - Lão lè nhè, miệng lão phát ra những tiếng kêu không rõ ràng và có phần bị át đi bởi tiếng xe cộ của mấy ông bà buôn bán ngoài chợ, tranh thủ chạy cho thật nhanh để có thể vận chuyển gần chục bị nhựa chứa toàn rau, cà chua, dưa leo hay bất kì hàng nông sản tươi ngon đến chợ bán kiếm chút tiền, trang trải cuộc sống.

Lão quay sang nhìn túi nhựa, trong đó có chứa tác phẩm in ấn đầu tay của mình, lão cười hề hề rồi đưa tay lấy túi nhựa, ôm chặt trong người, tự nói một mình với cái ghế đối diện.

- Cậu nghĩ cậu có thể chơi được tôi ư, còn lâu, tôi nói cho cậu biết - Lão chỉ tay về phía cái ghế nhựa màu vàng đang được đặt đối diện lão, mấy người xung quanh trở mắt nhìn lão, bà chủ quán lắc đầu, không thể hiểu nổi chuyện gì đang diễn ra trước mắt mình, còn mấy đứa con gái thì bụm miệng cười ngặt - Cậu không đủ trình mà đối đầu với tôi đâu, tôi nói thật đấy, cậu có nghe không, hờ - Lão giờ chân đá bay chiếc ghế.

Mọi chuyện có vẻ đang dần mất kiểm soát, cậu nhóc ban nãy dường như không chịu nổi nữa, đoạn cậu ta đành đánh liều lại gần lão, cậu nói nhỏ nhẹ nhất có thể.

- Chú gì đó ơi! - Cậu lấy tay, kêu kêu nhẹ - Quán sắp đóng cửa rồi ạ!

Lão vẫn im lìm, không động đậy hay nhúc nhích gì, cứ cúi gằm mặt xuống đất, làm bầm gì đó với cái người vô hình nào đó mà lão nghĩ đang hiện ra dưới chân mình. Cậu nhóc có vẻ mất kiên nhẫn, cậu chỉ bậm môi, tím tái mặt mày. Cậu cố ghìm con tức giận mình lại, đoạn nói nhỏ nhẹ lần nữa với cái lão mập ú đang ngồi trước mặt cậu.

- Chú làm ơn thanh toán gấp...

- Mày là thằng nào mà đứng lải nhải này giờ, hờ thằng chó - Lão hét toáng, đoạn lấy tay hất mạnh tay cậu nhóc ra khỏi người lão, chai rượu để rơi xuống đất vỡ tan nát.

- Này! Chú ăn nói cho cẩn thận, ai là thằng chó chứ, chú coi lại mình đi - Cậu nhóc dường như không còn giữ được sự bình tĩnh.

- Tao nói mày đó, mày đó thằng oắt con mặt như cái rở - Lão chỉ thẳng mặt cậu thanh thiếu niên, chưa dừng lại, lão còn lâu bầu thêm mấy câu nữa - Chú quán đâu, hờ, tổng cổ thằng này đi cho tôi, phục vụ gì mất dạy vậy, làm gì có chuyện mắng chửi khách hàng chứ.

Bà chủ quán thấy tình hình có vẻ căng như dây đàn, bà ta chạy lạch bạch như con vịt ra giải quyết tình hình.

- Ôi anh thông cảm, thằng này nó mới đến phục vụ, anh bỏ qua cho nó - Bà chủ nói giọng nhẹ nhàng, mặc dù tận trong thâm tâm, bà chỉ muốn đuổi quất cái lão già khốn nạn này đi cho rồi, nhưng vì quán mới khai trương, nên cần giữ hình ảnh nhân viên thân thiện, bà chủ tốt bụng, sẵn sàng giải quyết mọi vấn đề sao cho thỏa đáng và có lợi cho khách hàng nhất, để tạo thiện cảm tốt cho khách hàng.

- Nào! Mời anh ngồi xuống dùng tiếp, coi như hôm nay tại em phá lệ, đóng cửa trễ tí cũng không sao - Bà chủ quán mặt dày lắm mới dám làm vậy.

Nhưng lão Phát nổi nóng, không muốn ăn uống gì nữa, lão đứng phắt dậy, móc trong ví ra tờ năm trăm ngàn rồi quăng mạnh xuống bàn, tờ tiền rơi tùm vào đồng hồ nhậu, lão gằm gừ.

- Coi như hôm nay tôi bỏ qua, vì cô em xinh đẹp dễ thương này - Lão nói với bà chủ quán.

Lão quăng bìa nhựa vào cốp xe gần máy, chặt vật kéo chiếc xe tay ga nặng hơn chục tạ ra khỏi bãi đỗ xe, suýt chút nữa ngã rầm xuống đất.

- Cậu còn đứng đó chỉ, ra dắt xe cho khách rồi tí vào gặp tôi nói chuyện - Bà chủ quán nói với cậu thanh thiếu niên.

Thế là cậu đành âm ức chạy lại dắt xe cho cái lão già bụng phệ tướng như con heo, mặc cho lão khăng khăng không muốn cho cậu ta đụng vào chiếc xe quý báu của lão.

Cuối cùng, sau một hồi chật vật, lão cũng ngồi yên vị trên xe, nhưng nào có thắng thơm, cậu nhóc chỉ nói lớn với lão.

- Chúc quý khách thượng lộ bình an - Mặt mày cậu ta không có một chút gì gọi là thành tâm cả.

Mọi thứ xung quanh lão nghiêng nghiêng, siêu vẹo, giống bài hát mà lão đã thuộc nằm lòng và có thể gọi là bài tử của lão mỗi lần được dịp bạn bè rủ đi Karaoke,

Khi vũ trụ lên đèn

Thành phố ngã nghiêng

Men rượu say mềm

Lão phóng xe cái vù, bỏ ngoài tai mấy lời trách móc của bà chủ quán đang phàn nàn cũng như dọa nhăm cậu nhóc choai choai mà lão nghĩ lão cũng sẽ liệt vào danh sách những thành phần chơi nổi đánh liều.

Bạn đang đọc truyện *Những Con Bướm Đêm - The Moths* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

"Đề cử" ủng hộ mình có thêm động lực nhé! Xin chân thành cảm ơn!

Ngôi nhà với cánh cổng màu xanh dương nằm trong con hẻm số mười sáu dần hiện ra trước mắt lão Phát, ngôi nhà trong suốt hơn năm mươi năm qua đã là nơi nuôi dưỡng cũng như là chỗ trú ngụ của bà vợ cùng hai đứa con lão. Nhiều lúc, lão bận công tác mãi ngoài Hà Nội, đêm nào lão cũng điện thoại về nhà hỏi thăm tình hình cũng như giải bày tâm sự cùng bà vợ cùng hai đứa con cùng của mình (Cái thời lão còn mặn nồng với bà vợ), lão nói mình nhớ nhà lắm, hơn nữa, lão còn nói cho cả nhà biết thời tiết ngoài Hà Nội vào ngày hè như thế nào, kì đó lão ra Hà Nội đúng lúc thủ đô bước vào những ngày nắng gắt nhất, lão mô tả trời nắng như lò bát quái, gió nóng cứ thế tấp thẳng vào mặt khiến da lão phỏng rộp như người phỏng cấp độ một. Sau hơn một tháng công tác, da lão đen như người vừa bị bôi tro trét trấu. Lão nghĩ đó sẽ mãi là kỉ niệm kinh khủng nhất trong cuộc đời đi làm của lão mà lão thề là mình sẽ không thể quên được.

Con chó mi-lu hiện ra lù lù trước mặt lão, cái đuôi vàng óng của chú đang tích cực ngoe nguẩy, mũi thờ phỉ phò, cứ như con chó đánh hơi ra được mùi đồ ăn, chú đang hi vọng sẽ được lão Phát cho cái gì đó mà lão vẫn thường làm mỗi khi đi làm về, nhưng xem ra hôm nay chú không được toại nguyện, lão chả mang một cái gì gọi là đồ ăn cho chú, thay vào đó, ông chủ của chú đang trưng ra một bộ mặt lè nhè rồi cũng thờ phỉ phò giống chú.

Con chó chạy lại, quẩn mình quanh chân lão, nhưng tâm trạng lão đang không được vui, thế là lão đá chú một phát khiến chú chỉ biết kêu vài tiếng ăng ăng rồi chạy biến mất hút trong cái chuồng hình ngôi nhà của mình, con chó nằm trong đó mà nhìn ra ngoài, mình mẩy run như cây sậy.

Lão Phát thấy mình đã làm một việc thật tội tội với con chó mà lão yêu quý không khác gì con mình. Ngày xưa, con chó đã cứu lão cũng như gia đình trong nhiều tình huống hiểm nghèo và nguy cấp. Lão dường như thấy được tội lỗi mà mình vừa gây ra cho con chó, thế là lão đi nghiêng nghiêng vẹo vẹo về phía ngôi nhà ấm cúng của chú, trưng ra bộ mặt của một người biết-được-tội-của-mình, nhưng con chó không đếm xỉa gì, chú gừ gừ vài tiếng khiến lão ngạc nhiên đến độ đánh bật ra vài tiếng e e,

- Sao nay kì vậy con, không cho bố đụng vào hay sao – Lão lè nhè nói với con chó.

Đáp lại, con chó gằm gừ dữ dội hơn, thậm chí nó còn định tấp lão một cú, nhưng dường như có một chút gì đó do dự trong cái cầu tâm của chú, con chó bèn chịu khuất phục trước lão, nó chỉ biết nằm xuống và để cho lão vuốt ve thân thể mình.

- Vậy mới ngoan chứ, con ta – Lão nói với con chó – Tao xin lỗi, hôm nay chẳng có gì cho mày, thôi thì mai vậy – Lão hứa với con chó.

Con chó ve vẩy cái đuôi, ra dấu cho biết là chú ta đã hiểu những gì lão hứa.

Lão cố gắng đứng dậy, việc đứng lên lúc này đối với lão là một cực hình với cái thân hình quá khổ cộng thêm nòng nặc mùi cùn, suýt chút nữa ngã nhào vào bệ cá, mấy con cá trong bể đột ngột chuyển động nhanh, cứ như chúng nó muốn tránh xa lão vậy.

Bỗng dưng, lão cảm thấy chán ghét mọi thứ xung quanh, cứ như tất cả đều tàn nhẫn bỏ rơi cũng như đối xử tệ bạc với lão, giống cách cô tình nhân của lão đã làm. Lão vẫn nhớ như in hình ảnh cô tình nhân mình nói cười vui đùa bên cậu thanh niên trên chiếc xe mô-tô đó. Trông cô ả có vẻ vui hơn bình thường đấy chứ. Cái tính tự ái trong con người lão khiến lão không thể chấp nhận chuyện mình bị một thằng thanh niên trẻ tuổi mặt mũi non chẹt mà lão dám cá kinh nghiệm tình trường của cậu ta không thể sánh nổi với lão qua mặt lão một cách dễ dàng như vậy được.

- Làm gì có chuyện lạ đời như vậy chứ, mày đâu thể sánh với tao – Lão đi vào nhà, miệng lẩm bầm bầm – Đồng ý là mày trẻ hơn tao, đẹp trai hơn.

Bỗng lão khựng người, cứ như vừa phát hiện ra mình nói có gì đó sai sai, lão vội sửa lại ngay tức thì,

- Đâu có thể nói vậy được, chắc gì mày đẹp trai hơn tao chứ - Lão vênh váo mặt mày, đoạn nói tiếp – Hồi còn trẻ, tao đẹp trai phong độ hơn mày nhiều, gái theo đầy nhưng tao nào có thêm tiếp, chỉ đến khi tao thấy tội tui nó quá nên mới chấp nhận một đứa, ha ha.

Lão Phát vô tư hồn nhiên nói oang oang cái mồm của mình, bất chấp những lời tàn nhẫn đó đang dần rót vào lỗ tai bà vợ lão.

Bà đang đứng trên phòng của Uyên mà nhìn xuống khoảng sân bên dưới qua khung cửa sổ vuông vức vẫn còn đọng lại vài giọt nước ngoan cố bám lại bên khung cửa, dấu vết còn sót lại của trận mưa tầm tã ban nãy. Đứng kế bà là Uyên, nét mặt cô hiện rõ vẻ tức giận xen lẫn ngạc nhiên. Uyên quay qua nhìn mẹ mình, cô chỉ thấy tay chân mẹ run cầm cập; bà lúc này không nói gì, chỉ biết đứng đó mà nhìn ngắm ông chồng mình bằng hai con mắt đong đầy những giọt nước mắt.

Uyên bất chợt ôm chầm lấy cơ thể lúc này đang đông cứng của mẹ mình, cô không biết làm gì lúc này cả, chỉ biết đứng cạnh mẹ, ôm lấy thân hình gầy guộc của bà và để bà khóc cho đã, cô nghĩ, khóc đôi lúc thể hiện sự yếu đuối, sự tuyệt vọng của một con người, nhưng cứ để họ khóc cho đã, để họ cảm thấy mình cần phải mạnh mẽ lên và yêu lấy thân mình nhiều hơn nữa, để họ không phải khiến cái thân thể chìm đắm trong những dòng lệ rơi đó một lần nào nữa.

- Không sao đâu mẹ, có con đứng đây cùng mẹ và chị rồi – Thăng Toàn không biết từ đâu đứng cạnh mẹ và chị.

Hai chị em đứng sát bên bà mẹ đáng thương của họ, đắm chìm trong những suy nghĩ rối bời của mẹ. Hai chị em lớn lên trong sự yêu thương và che chở của mẹ là chủ yếu. Hai người vẫn chưa quên trận cãi vã nãy hôm trước, trận cãi vã đã khiến khuôn mặt rậm rãng của mẹ sưng vù mà nguyên nhân chỉ vì một hành động vô ý đáng bị lên án của ông bố hai người.

Sâu tận trong thâm tâm hai chị em, Uyên và Toàn nghĩ rằng, có lẽ họ nên chuẩn bị tinh thần trước, vì rất có thể, với tình trạng tinh thần bất ổn của lão Phát hiện nay, trận cãi vã tiếp theo có thể sẽ ập đến gia đình mình bất cứ lúc nào.

Cánh cửa bằng gỗ mở ra, mở lối để luồng ánh sáng mờ mờ ảo ảo hắt vào gian chính ngôi nhà, cái bóng bụi chẳng của lão Phát cũng vì thế hiện diện mờ mờ trên nền gạch lạnh toát. Lão vút bừa chìa khóa lên bàn, chiếc chìa khóa chạm vào mặt bàn làm bằng kính kêu lên một tiếng keng keng chói tai, khiến không khí trong nhà càng thêm ma mị và ớn lạnh hơn bao giờ hết. Lão không bật đèn nhà dưới, cứ thế mò mẫm đi đến cầu thang, dọc đường, chân lão va phải chống xe máy của Uyên, khiến lão đau đến thấu xương.

- Mẹ nó, con cái gì đề xe ngu như bò – Lão buộc miệng chửi, mặt mũi lúc này chỉ toàn một màu xám xịt.

- Bố về rồi à? – Tiếng Uyên lạnh lạnh trên lầu, cô chẳng gì phải sợ lão Phát cả, cô tự hứa với bản thân mình phải mạnh mẽ để có thể phần nào đó trị ông bố tính nết kì cục của mình.

- Không phải chuyện của mày – Lão Phát nỗ lực quát tháo, đoạn lão ho hụ hụ.

- Bố nói chuyện gì kì vậy? – Uyên cố nói lớn tiếng, nhưng dường như giọng nói cô có phần nào đó cho thấy cô đang sợ sệt, cô đành ôm chặt lấy quyển tập mà mình đang cầm trên tay, kì thi cao học đã gần đến, nên cả tối hôm qua cô thức khuya để có thể nuốt hết mớ kiến thức mà ông thầy nói là cực kì quan trọng và sẽ chắc chắn cho ra thi.

- Tao nói vậy đó, thì sao, mày lo đẩy cái xe đang hỏng lại, học cho lắm vô rồi có một việc còn con như vậy làm cũng không xong – Lão dùng bàn tay to lớn của mình, đập mạnh lên yên xe, kêu một tiếng thật to khiến Uyên giật mình.

Lão xoa xoa lòng bàn tay, có lẽ đã dùng quá sức, khiến tay lão rát như có hàng nghìn cây kim chích điện chạm vào. Lão đi ngang qua Uyên, cô có thể ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, thật chẳng ra thể thống gì.

- Mày lo đi kiếm việc đi, lựa cái nghề gì mà vừa nghèo vừa chán ngắt – Lão nói thêm – Tao đã chẳng bảo mày đi ngành khác sao, mày đâu có xấu, sao không cố thi vào kinh tế hay gì đó, chọn cái nghề thật chẳng ra thể thống gì, tao không nghĩ có thể tìm được một chỗ trong biển chế cho mày, tự lo lấy thân đi.

- Nếu biết trước được tương lai thế nào thì còn gì là hay nữa – Uyên đáp lại câu vừa rồi của lão Phát.

- Khôn quá hen – Lão vỗ tay bộp bộp – Phải rồi, giáo viên mà, đầu thế cái được với giáo viên, tao thua – Lão giơ hai tay lên, làm giống mấy đứa tội phạm bị công án bắt.

- Kia, bố nó nói gì kì vậy – Bà vợ lúc này xuất hiện, bà vẫn đang dựa vào người thẳng Toàn, trông bà mệt mỏi hết sức.

- Còn bà nữa, sao không chết luôn đi, người gì mà nhìn ưa không nổi, yếu như cò ma – Lão nói mà không nghĩ đến mấy cái ý nghĩa tàn độc trong những lời nói ấy.

- Đu rồi! Làn này là bố quá đáng thật rồi đó – Uyên quay lại nhìn ông bố mình, dòng nước mắt đang lăn dài trên đôi gò má tái mét của cô.

Lão Phát đứng khựng lại, suy nghĩ đôi chút, lão lấy tay day day thái dương, hi vọng có thể tìm được một chút gì đó quá đáng trong những lời vừa rồi, nhưng xem ra không được, có nhiều thứ khiến lão ức chế tột độ, nó bóp nghẹt cái bản ngã, giác quan nhận thức đúng sai của lão. Tiện tay, lão quăng bình bông làm bằng thủy tinh xuống sàn, kêu một tiếng xoảng thật lớn.

- Câm hết đi, đủ thứ chuyện để lo rồi – Lão rống nồm.

- Có cái con mẹ gì mà lo chứ - Lúc này bà vợ không còn giữ được vẻ bình tĩnh, bà hét lên – Ông khôn nạn như thế chưa đủ hay sao, hà lão già mất dạy?

Toàn và Uyên không thể hình dung ra được những gì xảy ra sau câu nói ấy của mẹ mình, một trận ẩu đả đã nổ ra, lão Phát xông xộc đến gần bà vợ và giáng cho bà mấy cái bạt tai thật mạnh khiến mặt bà đỏ lựng, sau giây phút choáng váng ấy, hai chị em vẫn chưa thể thoát được cảnh phải chứng kiến bố mẹ mình đánh lộn như hai con người hoàn toàn xa lạ, nếu không có thằng Toàn kéo Uyên ra thì lúc này, cô đã lãnh trọn cây chổi vào mặt, thằng Toàn đã kéo chị nó trở về với thực tại hiện giờ của gia đình nó, bố mẹ nó đang cầu xé lẫn nhau, tóc mẹ nó rối bù, còn bố nó thì quần áo rách tả tơi, mặt mũi đầy vết cào từ bộ móng sắc nhọn của mẹ nó.

Nó chỉ biết bịt tai lại, cố nhắm mắt và xua đi những hình ảnh ghê tởm rợn người đó ra khỏi bộ óc thông minh sáng láng của mình. Chị nó đang ra sức ngăn cản, đám thủy tinh vỡ nát ban nãy giờ đã ngập tràn máu me, thật khủng khiếp và quá kinh tởm, cái cảnh mà nó chứng kiến bây giờ không khác nào một vụ đột nhập giết người cướp của, quá kinh tởm, nó chỉ muốn tìm chỗ nào đó để trốn đi và biến mất hút vào trong đó, nó thậm chí còn ước rằng thà được chết vào lúc này thì hay biết mấy, nhưng có cái gì vô hình đang cô nứ nó và ghim nén dự định tự tử của nó lại, nó thật không hiểu nổi mình lúc này.

Toàn chạy thật nhanh ra bên ngoài, bỏ ngoài tai những tiếng quát tháo, những âm thanh khặc khoải van xin của đồ vật, và trong những tiếng loạn lạc bát nháo đó, nó nghe thấy được giọng chị nó, nhưng dường như giọng nói của chị có vẻ bị nhòe đi gấp trăm lần bởi hàng trăm tiếng leng keng xoảng xoảng có lẽ do chính bố mẹ nó gây ra, khiến nó không mấy may bận tâm, nó chỉ cắm đầu cắm cổ chạy thật nhanh để có thể thực hiện được cái ý định này sinh trong đầu nó lúc này.

Biến khỏi cái địa ngục trần gian quái ác.

Nhiều tiếng lè nhè không biết từ đâu bất thành linh hiện ra và xông thẳng vào lỗ tai Việt, anh có cảm tưởng như nhà mình đã tiệc tùng thâu đêm cho đến tận sáng, thật chẳng giống bình thường chút nào, bố anh làm gì nhậu nhẹt khuy đến vậy chứ, ông vẫn luôn là một người chính trực và gia phong lễ giáo thuộc hạng cao cấp và khó lòng mà xô đổ được cái quan niệm cổ hủ đó của ông. Trừ phi có biến xảy ra.

Anh đẩy bộ chiếc xe gắn máy của mình vào nhà, chiếc xe gắn máy kêu lóc cóc, bộ phận sên xe có lẽ đã gặp vấn đề, cũng phải, cả tháng nay anh có lần nào chăm dầu cho nó đâu, thế là nó cứ thế tổ cáo sự có mặt của anh.

Ông Nam đang bận tiếp khách, tầm năm chai rượu đế đã được chén sạch, chỉ còn lại vồn vồn một chai mà trong đó, cái thứ chất lỏng trắng đục cũng gần chạm đáy. Nghe thấy những tiếng lóc cóc, ông hướng sự chú ý của mình ra bên ngoài và rồi, bắt gặp hình bóng thẳng con trai.

- Ô! Thăng con tôi nó về kìa mấy chú – Ông Nam nói với bạn bè mình.

Trong đám bạn bè mà ông đang tiếp, có một người thanh niên với bộ tóc rối nùi trên đầu, thêm vào đó cặp kính dày cui của anh ta khiến hai con mắt anh ta trông to như hai hòn bi ve. Gã thanh niên đang tiếp nhận ly rượu từ tay một lão trung niên khác ngồi bên trái anh ta, lão này mặt mày đỏ lựng không khác gì khuôn mặt ông Nam, gân máu gân cổ nổi lên cuộn cuộn trông cứ như rễ cây trồi lên khỏi vĩa hè làm bằng xi măng.

Việt bước vào nhà, quần áo anh vẫn ướt nhưng có phần đỡ hơn ban nãy, nó đã khô phần nào đó nhờ dòng không khí lạnh giá của buổi sớm tinh sương. Anh tháo mũ bảo hiểm, rồi cúi đầu chào từng người, đó vẫn luôn là phép lịch sự tối thiểu mà từ nhỏ, ông Nam đã dạy anh phải làm như vậy, mặc dù cuộc nội chiến giữa anh và ông bố mình vẫn còn, nhưng trông sắc mặt ông Nam lúc này cùng với đó là đám khách khứa của ông, thật không khôn ngoan chút nào khi thể hiện sự mất lịch sự trong chính ngôi nhà gia giáo của ông.

- Việt đó hả? - Lão trung niên mặt mày đỏ lựng nói với Việt – Mèn ơi! Lâu lắm rồi chú không gặp con, tướng tá mày cao lớn giống y chang bố mày hồi xưa.

Việt nhận ra người đó, phải rồi, làm sao anh có thể quên được tay bọm rượu này chứ, hẳn chính là người em út của bố anh, cái lão già tối ngày chỉ biết nghĩ đến rượu và rượu, ngoài từ đó ra, trong bộ óc của hắn không còn chữ nào khác, lão lè nhè và say bí tỉ, nhà nào tiếp hắn cũng không tránh khỏi phiền phức. Cõ lẽ, việc bố anh nhậu thâu đêm cũng một phần nguyên nhân đến từ ông chú mình.

- Chào chú Cao, chú khỏe không? – Anh hỏi.

- Tao lúc nào mà chả khỏe, chú khỏe như trâu, hê hê – Chú Cao vừa cười vừa trả lời. Chú lại nốc thêm ly rượu khác.

- Mày ngồi xuống uống với chú mấy ly – Chú Cao đề nghị ngay khi chú uống xong ly rượu đầy do gã tóc rối đưa cho.

- Cháu xin một ly thôi, hôm nay cháu cảm thấy hơi mệt – Anh đáp.

- Tao biết chứ, nhìn bộ dạng của mày là chú hiểu rồi, làm ly xã giao hén, thanh niên trai tráng là phải biết đến rượu, không là tầm thường lắm – Chú vừa nói, vừa rót rượu vào một cái ly nhỏ xíu mà có lẽ miệng ly đã được cả khối lần chạm môi – Nè, uống đi.

Chú Cao đưa ly cho Việt.

Anh đưa ly lên môi, chọt nhấn mặt bởi cái mùi tanh tươi của cá hấp trộn lẫn với mùi rượu nồng nặc tạo thành một thứ mùi tởm lợm ngại ngái, anh bèn nín thở và tậu hết số còn đó vào trong người, tức thì, ruột gan anh nóng bừng và một cảm giác cực kì khó chịu xông thẳng vào mặt khiến anh chỉ biết nhăn nhó mặt mày, cùng với đó là nước mắt chảy ra giàn giụa.

- Trời ơi, anh coi con anh kìa, trai tráng gì yếu đuối hết chỗ nói, uống có nhiều đó cũng nhăn mặt – Chú Cao chất lưỡi, cảm râm với ông Nam vì sự yếu đuối của Việt.

- Chú nói lúc nào cũng đúng, nhìn nó to con vậy thôi chứ ốm yếu thấy mỗ, không giống tôi hồi xưa đâu – Ông Nam cứ thế bô bô cái miệng về mấy câu chê trách cậu con trai mình.

- Em nhớ cái hôm đám giỗ mẹ đó, hai anh em mình uống quá trời rồi quậy tung bùng khiến mấy bà chị chỉ biết đứng đó nhìn, hôm đó thật là vui – Chú Cao nói một cách hào hứng.

Thế đấy, đám giỗ đám quai mà nhậu nhẹt chơi đùa tung bùng cứ như đám cưới hay lễ hội không bằng – Anh nghĩ bụng.

Đáp lại vẻ hào hứng có phần làm quá của chú Cao, ông Nam cười ha hả rồi tậu thêm một ly nữa, uống ực một hơi hết sạch trước sự chứng kiến của người em ruột và mấy thanh niên trai tráng, có lẽ là đàn em của ông, trong đó có cả gã thanh niên mang kính cận dày cui kia.

Việt ngán ngẫm với cái màn độc thoại tự biên tự diễn của bố mình và chú Cao, đoạn anh lúi điện thoại và tốc kí một tin nhắn và gửi cho người con gái mà anh thương mến, người con gái ấy được anh lưu trong danh bạ với cái tên cực kì bá đạo, “Quái Vật”.

- Ôi, anh thật kì hết sức, sao không giới thiệu mấy người bạn của anh cho thằng Việt nó biết, để nó ngồi đó im ru chẳng nói một lời nào, thấy chưa – Chú Cao chỉ vào cái điện thoại mà Việt đang cầm – Anh để thằng nhỏ nó chán đến nỗi phải lúi điện thoại ra chơi vậy đó.

- Ô, tôi quên mất – Ông Nam làm biểu cảm của một người quên-mất-không-thông-báo-một-việc-hệ-trọng-nào-đó, ông đập tay lên trán, đoạn nói một

cách lường ca lường cuống – Đây là bạn bố, phóng viên Phụng – ông chỉ tay về cái gã thanh niên đeo kính cận – Còn đây là hai anh em Phi và Vũ, hai người họ là đàn em của bố.

- Sao lại có phóng viên ở đây, con nhớ bố làm gì qua lại với phóng viên – Anh hỏi, nhìn cái gã tên Phụng vừa được giới thiệu ban nãy.

- Chuyện dài lắm, bố đang nhờ cậu ta làm giúp một số chuyện.

- Làm giúp bố một số chuyện? – Anh không khỏi thắc mắc – Vậy con có được vinh dự lớn lao để biết “một số chuyện” đó là chuyện nào được không ạ?

Anh có thể thấy được gương mặt bố mình đỏ hơn ban nãy gấp nhiều lần, một dấu hiệu chẳng lành một chút nào, nhưng anh vẫn cố giữ mặt lạnh lùng, một bên mắt trái giật giật.

Ông Nam giận đỏ mặt, ông thừa biết thằng con mình và mình đang trong thời kì chiến tranh lạnh, ông đã cố không châm ngòi cho cuộc chiến, nhưng trước thái độ khiêu khích của thằng con, ông chỉ muốn đập cho nó một trận.

- Gì mà căng dữ vậy? – Chú Cao làm bộ không biết chuyện gì, chú nói giải vây – Hai bố con nói cứ như khiêu khích lẫn nhau.

- Vô trong kia tắm rửa rồi thay quần áo đi – Ông Nam nói với Việt.

- Ấy, đâu có được đâu anh, nên để cho nó... - Chú Cao nói chưa hết câu thì đã bị ông Nam cắt ngang.

- Tôi biết nó đang ở trong tình trạng như thế nào, chú Cao! – Ông Nam bỗng nhiên làm mặt lạnh, biểu cảm nghiêm túc khó hiểu nổi – Đi tắm đi.

Chú Cao chỉ biết nín bặt, không nói được từ nào, đoạn chú cúi gằm mặt và ngán ngẩm nhìn chằm chằm vào ly rượu vừa được gã thanh niên tên Vũ rót cho. Cầm lên nhưng không thể uống nổi, cứ như hứng thú đã đi đâu mất tiêu khỏi cái thân thể mảnh khảnh của chú.

Việt lê thân mình về phòng, khi anh mở cửa phòng, anh bắt gặp cái người đang ngồi trong phòng mình, một người phụ nữ lớn tuổi với hai quầng mắt thâm đen cùng với đó là gương mặt bơ phờ, mẹ anh đang trong tình cảnh có thể thảm hại thấy rõ.

- Sao mẹ ngồi đây, trông mẹ không được khỏe, bộ mẹ không ngủ nghỉ gì được hay sao?

- Ủ! Cũng có thể nói như vậy, bố mày nhậu nhẹt thâu đêm như thế thì làm sao ngủ nghỉ được gì – Bà trả lời một cách mệt mỏi.

- Thế sao mẹ không nói bố? - Việt trách bà.

- Nói thì cũng được gì đâu, mẹ thấy lâu nay ông không có nhậu nhẹt đàn đúm gì, chắc vì thế mà ông nổi gàu với con, vậy là mẹ đành để ông ấy chơi đùa nhậu nhẹt với bạn bè của ông, rồi thêm chủ con nữa – Bà ngập dài, đoạn nói thêm vào – Mẹ mời chủ con đến đó, thật lòng mẹ chả muốn chủ ấy đến tí nào, nhưng có chủ ấy nhậu thì có lẽ vui hơn nhiều, bố con và chủ ấy là cặp chiến hữu ăn ý nhất cơ mà.

- Vậy à! Mẹ tốt dễ sợ - Anh nói với mẹ mình một cách lơ đãng, đoạn quảng điện thoại lên giường.

- Con ăn uống gì chưa? – Mẹ anh hỏi.

- Con chả có tâm trạng đâu mà ăn - Rượu khiến bụng anh cồn cào.

- Tự nhiên đóp ba hóp dấm vào người trong khi chưa ăn uống gì, khó chịu là phải rồi – Bà trách.

- Thôi được rồi mà mẹ, con đi cả đêm qua rồi còn gì, mẹ cho con nghỉ ngơi tí được không? – Anh nói giọng năn nỉ, thậm chí còn ôm chầm lấy mẹ mình, làm biểu cảm giống mấy đứa con nít hay nịnh nọt mẹ hồng có thể nhận được vài viên kẹo hay được chơi máy điện tử thêm hai ba phút gì đó.

- Muốn ngủ thì ngủ đi, nhưng mà phải ăn cái gì đó vô, trông con giống con cò ma lắm luôn rồi – Bà một lần nữa thúc giục Việt ngồi dậy ăn sáng, bà nói thêm – Chờ mẹ tí, mẹ làm cho cái trứng ốp la rồi ăn.

Bà đứng dậy đi đến cửa phòng, lách đầu ngán ngẫm, cánh cửa mở ra, để lọt những tiếng cười đùa hóm hờ của đám nhậu nhẹt bên dưới nhà. Sau đó vài giây, cánh cửa đóng lại, trả lại không khí tương đối im lặng.

Việt nằm trên giường, anh đang nghĩ lại những gì vừa xảy ra cách đây sáu tiếng đồng hồ, thật là ngọt ngào và cũng không kém phần vụng về. Tay anh giờ đặt lên môi mình, anh cố hình dung lại cái cảm giác ngọt ngào và bất động ấy khi hai đôi môi khẽ chạm vào nhau, thật là kì cục nhưng không kém phần thích thú, nụ hôn đầu đời của anh có phần vụng về, nhưng chính cái vụng về ấy khiến anh nhớ nó mãi. Bất chợt anh khẽ bật cười khi nhớ lại hồi ức ngọt ngào nhưng không kém phần đáng yêu của mình.

Đôi mắt anh chợt nhìn thấy tờ lịch bóc bay phát phới trong gió, tờ lịch mỏng manh được đặt ngay ngắn trên tấm bìa đỏ chói với hình ảnh ông thọ đầu hói phía trên, chúng được treo đối diện giường ngủ, con số hai mươi ba tháng mười hai tròn trịa đang hiện ra lù lù như một thứ ma lực gì đó mời gọi anh phải hành động ngay, và thế là một ý định nảy ra trong đầu, anh lật đặt tìm kiếm cái điện thoại cổ lỗ sĩ của mình, nhưng khổ nỗi hai mắt anh chỉ chực chờ sụp xuống bất cứ lúc nào, anh đành thôi cái ý định tìm kiếm cái điện thoại chết bầm đó, chiều theo ý định của cơ thể và tự nhủ với bản thân mình rằng sẽ làm việc đó ngay đầu giờ chiều hôm nay.

Viết lẩn ra ngủ một mạch thẳng cẳng mà không biết rằng mẹ mình đang đứng trước cửa phòng, trên tay bà là đĩa trứng ốp la nóng hổi nghi ngút khói. Quần áo anh hôi như cũ.

Chiếc điện thoại nhỏ bé xinh xinh rung bần bật trên chiếc bàn gỗ bóng loáng phát ra những tiếng kêu rùm rùm nghe nhưc đầu nhưc óc, cô gái với chiếc áo hai dây màu trắng tinh dầy bên cạnh một lão già khẳng khu để lúc nào cũng nồng nặc mùi rượu. Tóc tai cô gái rối nùi, cô lê thân mình ra khỏi chiếc chăn trắng xóa đang phủ kín cơ thể trần trụi lông lá của lão già cũng như thân hình mảnh mai của cô. Đôi mắt cô đau nhức, cảm nhận cứ như có hàng trăm hạt cát trong đó, hậu quả của việc cô thức quá khuya để có thể làm thỏa mãn cơn thèm khát nhục giục của lão già nằm cạnh mình lúc này.

Gái đứng dậy, trên người cô chỉ độc chiếc áo dây trắng cùng với đó là chiếc quần lót ống dài bó sát theo từng đường nét uốn lượn trên thân thể. Cô cầm điện thoại và nhấn ngay vào nút nghe, đầu dây bên kia là một giọng e ẽ mà cô không thể nhầm lẫn được.

- Chuyện gì vậy chị Liên? – Gái hỏi, đoạn ngập dài đến trái quai hàm.

- Gái hờ hững – Mẹ Liên lúc nào cũng nói những câu nghe thật thừa thãi – Làm ăn với lão già đó sao rồi?

- Cũng bình thường thôi chị, được kha khá, lão chỉ khá mạnh tay – Gái vừa nói, vừa rút xấp tiền xanh la cây ra khỏi bộ ngực.

- Được vậy tốt quá – Mẹ vui như mở cờ trong bụng – Thiết tình chị chả muốn em đi với lão đó đâu, chị muốn em phục vụ mấy chàng trung niên xinh tươi đẹp mắt cơ, nhưng nghĩ lại không được, em biết đó, lão già ấy là khách quen của chị Hà, mà chị thì không hề muốn làm bề mặt chị em mình nên đành đưa em ra chịu trận, chị thành thật xin lỗi em nhiều lắm luôn – Mẹ nói với giọng đầy vẻ nuối tiếc và có một chút gì đó giả tạo ẩn chứa trong câu từ mỉa miếu đó.

- Ôi chị thật tốt với em – Gái chề môi.

Mẹ ta lại chuẩn bị nhờ vả gì đây – Gái nghĩ thầm.

- Chị tính nhờ em chuyện gì hay sao? – Gái hỏi.

Bên cạnh cô lúc này, tiếng chăn bông sột soạt, nhịp thở có vẻ mạnh hơn.

- Ôi, cưng thật là tình ý – Mẹ đáp – Chuyện là như này, chị muốn em dò la tin tức nhỏ Ly dùm chị, thiết tình con nhỏ kì cục hết sức, nó làm ăn sao để cho khách khứa phần nản, lại còn là khách quen nữa chứ, hồi đó con nhỏ giỏi lắm, nhưng không hiểu sao bây giờ nó có vẻ chán đời hay sao đó.

- Chuyện của nhỏ đó có liên quan gì đến em chứ? - Gái hỏi.

Tiếng chăn mền sột soạt nhiều hơn nữa.

- Thì mấy đứa ở chung đồng nghiệp với nhau nên chắc cũng biết đôi chút về nhau chứ - Mẹ trả lời.

Thật tình là Gái chẳng biết một tẹo gì về Ly cả, hôm qua có lẽ là lần gặp mặt đầu tiên giữa cô và Ly. Cái chuyện nắm bắt tình hình người làm phải là mẹ chứ không phải bất kì ai khác, Gái bỗng bật cười trước mấy câu nói xem ra có phần ngớ ngẩn của mẹ. Thật là ngây ngô hết sức, vậy mà mẹ vẫn leo lên giữ chức tú bà cho bằng được.

Bỗng thỉnh thoảng, một cánh tay lông lá rậm rạp ôm chầm lấy thân hình nuột nà của Gái khiến cô giật mình, xem chút làm rớt điện thoại.

- Cưng làm gì mà nói chuyện lâu thế? – Gã đàn ông khề nói vào tai Gái, khiến cô có cảm giác nhột nhột.

Gái lập tức lấy lại vẻ điềm tĩnh, cô đặt điện thoại xuống bàn, quay mặt đối diện với cái gã đàn ông đó, mặt cô không biểu hiện một chút gì gọi là sợ sệt, trông cô đích thực là một con đĩ chuyên nghiệp và được đào tạo bài bản, mặc dù cô mới vào làm cái nghề này độ chừng hai tuần lễ.

- Anh thức rồi đó sao, tự nhiên nghe lên người ta, không có lịch sự phép tắc gì hết tron hà!- Gái nói giọng quờ trách.

- Em chắc hẳn đang làm gì mờ ám nên mới giật mình khi anh thức giấc – Lão nói, hơi thở là một hỗn hợp của hái thứ mùi, một là từ rượu và hai là thuốc lá.

Ở đầu dây bên kia, mẹ Liên đang oang oang cái mồm, mẹ đang hét toáng và tức điên lên vì con nhỏ người làm của mẹ lại đột ngột không trả lời mẹ.

- Ai điện thế cưng? – Lão già say rượu hỏi cô.

Cô không trả lời ngay, mà chỉ áp đôi môi mình vào tai lão, đoạn cô khề nói – Con mẹ tú bà chỗ làm của em.

Lão cười hi hi, nghe hàm răng vàng khè ra, trông lão thật tòm lợm, nhưng Gái chẳng bận tâm mấy đến vẻ bề ngoài của lão già.

- Sao không nói anh biết, làm anh tưởng gì đâu không? – Lão véo nhẹ má Gái, đoạn hẳn cầm điện thoại lên và nói,

- Cưng làm gì mà hốt hoảng thế?

Đầu dây bên kia im lặng đôi chút, lộ vẻ bối rối. Lát sau, độ chừng hai giây gì đó, giọng mẹ Liên nói một cách thận trọng.

- Ai đầu dây vậy, xin cho biết tên?

- Anh nghĩ là cũng phải biết anh chứ nhỉ - Lão đáp một cách nhỏ nhẹ - Trên xe buýt số 65.

Mẹ Liên biết cái gã đó, chắc chắn không thể quên được, lão già theo như mẹ nghĩ là thuộc hàng dơ bẩn khó tẩy rửa nổi, nhưng mẹ vẫn khéo léo trong việc trả lời hẳn,

- À, thì ra anh khách hàng của Gái.

- Cứ gọi anh là Vương, cũng à!

Tên nghe thì đẹp, nhưng thật chẳng xứng với vẻ bề ngoài của hắn tí nào – Mẹ Liên nghĩ thầm.

- Ô-kê anh Vương, phiền anh có thể cho em gặp nói chuyện với Gái chút được không ạ? – Mẹ hỏi, giọng nói có phần nhỏ nhẹ một cách lạ thường, mẹ không lên tông như thường lệ.

- Có chuyện gì mà phải nói riêng với Gái vậy cưng?

Bà mẹ nó, thằng cha già khôn khiếp – Mẹ tự chửi hằn trong đầu mình.

- Chuyện chị em thôi mà anh.

- Vậy thì anh phải được nghe, mấy cưng hay nói xấu cũng như mưu mô sau lưng cánh đàn ông tụi anh lắm.

- Không có đâu, chuyện này không có liên quan gì đến anh hết á – Mẹ cố đuối cổ hẳn.

- Vậy là không liên quan đến anh á, chà, anh lại càng không muốn đứng ngoài chuyện của hai đứa cưng.

Đàn ông gì mà như đàn bà, nhiều chuyện hết chỗ nói.

Lão Vương bật loa ngoài điện thoại, khi đã nhấn nút loa xong, lão nói với mẹ.

- Rồi cưng nói gì thì nói đi, chứ anh là anh thấy có vẻ cưng tốn khá nhiều tiền điện thoại rồi đó.

Mẹ Liên thấy được tình hình có vẻ không ổn như dự tính của mẹ, nhưng chuyện này có phần gấp rút, lại còn liên quan đến chuyện làm ăn của mẹ, thế là mẹ đành nói huych toẹt cái ý đồ mẹ muốn Gái làm cho lão Vương nghe thấy.

- Ôi chuyện nhỏ, cưng muốn như vậy chứ gì, được thôi, cứ để đó anh lo.

Cuộc hội thoại ngắn ngủi giữa hai bên kết thúc, mẹ Liên vui mừng vì có người lo liệu cho mình, còn Gái và lão Vương lại bắt đầu cuộc vui đùa mới, mặc cho ánh mặt trời đang dần dần ló dạng.

Thắng ngồi trên một chiếc ghế tròn, cậu gác đầu bên cơ thể im lìm của mẹ mình, tay cậu đan vào tay mẹ và nâng lên hạ xuống theo nhịp thở đều đặn. Bố cậu ngồi đối diện, ông đang theo dõi màn hình máy đo nhịp tim, khuôn mặt ông bơ phờ nhưng vẫn cố gắng giữ vẻ điềm tĩnh vốn có của một người đàn ông.

Ông khẽ lay người Thắng, ông nói nhỏ nhẹ.

- Thắng, Thắng, dậy nghe bố nói.

Cơ thể Thắng chợt quậy, hai mắt cậu sưng vù vì khóc suốt đêm qua, vì một chuyện khủng khiếp mà cậu không nghĩ có thể xảy đến với mẹ mình.

- Sao bố, mẹ tỉnh rồi hay sao? – Cậu hỏi bố mình, đoạn cậu quay sang nhìn mẹ, gương mặt cậu lộ vẻ hớn hờ khi nghĩ rằng mẹ cậu đã tỉnh, nhưng gương mặt hớn hờ đó bỗng chốc biến đi đâu mất.

- Chưa, mẹ con chưa tỉnh – Ông nhìn gương mặt tái nhợt của vợ mình – Bố nói con về phòng trọ, ngủ chút đi, thức nguyên đêm rồi còn gì!

- Con tỉnh chút lên trường, rồi xin bảo lưu kết quả trong thời gian nửa năm.

- Không thể được, mẹ con không hề muốn con làm chuyện đó – Ông nói với giọng dứt khoát.

- Chứ bố thử nghĩ đi, mẹ còn... - Cậu không thể nói ra được những chữ cuối, mọi thứ xung quanh cậu bỗng chốc đổ sập xuống sau những lời nói tàn nhẫn của vị bác sĩ chuyên khoa thần kinh, thực sự cậu ghét, cậu rất ghét những người đó, sau chuyện hôm nay, cậu ghét họ vô cùng.

- Tại sao bố lại giấu con chuyện đó chứ, sao bố không nói cho con biết mẹ có khối u ác tính trong đầu chứ - Thắng trách bố mình.

Những người xung quanh dường như bị đánh thức bởi những lời nói có phần lớn tiếng vừa rồi của Thắng, bố cậu đành nói nhỏ nhẹ,

- Con với bố ra bên ngoài nói chuyện chút, nói ở đây không tiện.

Hai bố con Thắng bước từng bước nhẹ nhàng ra bên ngoài phòng bệnh, quang cảnh bên ngoài đang dần hiện rõ dưới ánh mặt trời, cảnh vật tràn ngập sức sống, thế nhưng, sự sống đáng quý ấy đang dần rời bỏ người mẹ đáng thương của Thắng, cậu sinh viên nghèo miền quê lên thành phố mang theo giấc mơ lớn nhất của cả gia đình.

Bố cậu chọn ngồi trên chiếc ghế đá cũ kỹ, được dựa một cách cầu thả vào bề mặt tường sần sùi với hàng tá rong rêu đen xì trên đó, Thắng ngồi cạnh bố mình, mắt cậu hướng về phía cụ già đang ngồi xe lăn, ăn ngấu nghiến gói xôi.

- Mẹ con được chẩn đoán có khối u cách đây một tháng, lúc đó cả nhà bị sốc lắm, bố muốn đưa mẹ con lên thành phố điều trị, nhưng mẹ con nhất quyết không chịu, bà nói bà chịu đựng được, bà còn dặn bố không được nói cho con biết.

- Tại sao lại không nói cho con biết chứ? – Mắt cậu vẫn nhìn chăm chăm vào bà cụ ban nãy, lúc này, bà cụ đã được một cô y tá đẩy về phía nhà vệ sinh.

- Vì mẹ con không muốn con lo lắng rồi đâm ra học hành không được – Bố cậu nói một cách mệt mỏi, ông nói thêm – Hơn nữa, mẹ con không muốn tốn thêm tiền vào máy việc điều trị bệnh, mẹ muốn giành số tiền đó cho con ăn học.

- Trời ơi! Sao bố mẹ lại nghĩ như vậy chứ, bố mẹ đều biết con có đi làm để kiếm thêm thu nhập, lo cho việc học cơ mà.

- Biết là như thế, nhưng con không ở địa vị của bố mẹ, con không hiểu được đâu – Ông lắc đầu.

- Hiểu được chuyện gì chứ, chuyện bố cố tình che giấu bệnh tình hay chuyện mẹ đang cản trở con chịu đựng căn bệnh mà có thể điều trị được khi nó được phát hiện sớm – Thắng nói, cậu không còn nhìn chiếc xe lăn kia nữa, nhưng cậu đang nhìn thẳng vào khuôn mặt bố, cậu không thể hiểu nổi lý do tại sao hai ông bà lại thông đồng với nhau và che giấu cái bí mật giữa hai người.

- Chuyện đó không liên quan gì đến việc này.

- Sao không liên quan chứ, bố và mẹ không nghĩ đến tình huống hàng xóm họ biết được chuyện này, rồi họ nghĩ sao về con, họ nghĩ con là một thằng mất dạy, không nghĩ đến cuộc sống của bố mẹ nó.

- Chuyện này sẽ không ai biết được – Ông cố nói.

- Sao bố có thể chắc chắn như vậy? – Cậu đặt câu hỏi ngược lại với bố mình.

- Không bàn về vấn đề này nữa – Ông đột ngột nói cắt ngang.

- Vậy thì bố cũng đừng hòng nghĩ đến chuyện bắt con đi học, con quyết định rồi, hai người tự quyết định được thì con cũng vậy – Thắng tuyên bố thẳng thừng.

- Con... - Bố Thắng áp á áp ứng.

Thắng đứng phắt dậy, đoạn cậu đi một mạch về phía trước, tay cậu lần mò trong túi quần, tìm cho bằng được điện thoại, cậu nhấn tin cho vị tiền bối của mình, nội dung tin nhắn như sau:

Tiền bối thứ lỗi cho em, do có công chuyện nhà đột xuất, nên em sẽ xin nghỉ học nửa năm, chuyện dài lắm, có gì em sẽ kể sau cho tiền bối.

Bằng một tao tách nhanh gọn lẹ, tin nhắn được gửi thẳng đến cái địa chỉ mà nó cần đến.

Chiếc xe buýt dập dình lên lên xuống xuống, trên xe chỉ có vồn vẹn năm người, bác tài, cô nhân viên thu vé, một cụ già, một cô nàng sinh viên và một cậu thanh niên trẻ tuổi đẹp trai trong bộ đồng phục học sinh cấp ba dơ hầy. Bác tài xé nắp dài đến mém treo quai hàm, cô nhân viên thì ngồi ngủ gục trên băng ghế, bà cụ già nhai trầu chóp chép và cô nàng sinh viên thì đang căng mắt ra mà đọc lấy đọc để mấy dòng chữ lí tí trên quyển tập của cô nàng. Chẳng ai bận tâm để ý đến cậu học sinh cấp ba kia, mình mẩy dơ hầy, từ hôm qua đến giờ, cậu không về nhà mà chỉ đi long dong ngoài đường như một thằng vô gia cư. Như lấy ra chai nước hoa hiệu Polo mình vẫn hay mang theo bên mình và xịt lên quần áo đang mặc, nhắm khừ đi mùi hôi nồng nặc đang bốc ra từng chút một, cậu vừa xịt, vừa nghĩ về buổi chiều hôm qua, một buổi chiều đã đặt dấu chấm hết cho mối quan hệ yêu đương giữa Như và cậu bạn trai.

(- Em sao vậy, anh gọi điện hay nhắn tin gì em cũng không trả lời – Cậu bạn trai đặt vấn đề, cậu ta lay mạnh cánh tay Như.

- Em đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, rằng anh đừng có lo lắng thái quá như vậy được không, em mệt mỏi lắm, anh biết không hả? – Như cố nói.

- Thế em không đặt tình cảnh em là anh sao, nếu em là anh, em có thể chịu đựng nổi cảnh người yêu mình không thèm đếm xỉa gì đến tin nhắn hay phớt lờ cuộc gọi được hay không?

Cậu không nói gì, có thể đúng, mà cũng có thể sai, cậu còn quá trẻ để có thể hiểu được thế nào là yêu, mà lại là một tình yêu không giống ai nữa chứ.

- Em không biết – Như trả lời.

- Em làm anh quá thất vọng.

- Tôi có làm gì để anh phải thất vọng chứ? – Như nói gần như hét lên, chỗ hai người đang đứng là một chỗ đồng trống hoang vắng, từ chỗ này có thể nhìn được toàn cảnh khu phố sầm uất và uy nghi tráng lệ phía bên kia sông Sài Gòn.

- Em không biết em làm gì anh sao? Em có bình thường không vậy? – Cậu bạn trai vừa nói, vừa đặt bàn tay mình lên vầng trán Như.

- Anh làm gì vậy, tôi không có bệnh, anh mới là thằng bệnh hoạn đó – Như đã vô tình cứa một nhát dao quá đau đớn lên trái tim cậu bạn trai.

- Như, nói với anh là những lời em vừa nói ban nãy là nói đùa đi, được không? – Cậu bạn trai nài nỉ Như, nhưng cậu không mấy may quan tâm, cậu cứ thế vô tình sát muối vào lòng anh bạn trai mình.

- Tôi không đùa đâu, tôi bắt đầu cảm thấy chán ngấy với cái kiểu yêu đương bệnh hoạn này rồi, anh hiểu không?

Và cậu cứ thế mà bỏ đi, không ngoảnh mặt nhìn lại cậu bạn trai mình, bỏ mặc anh ta một mình đứng đó bơ vơ giữa đồng không mênh mông, bên trên đỉnh đầu chàng trai là vòm trời mang một màu đỏ hồng, tình yêu mà cậu bạn trai dành cho Như bỗng chốc tan biến theo mây khói, quỳn vào bầu không khí ngọt ngào và lạnh giá của cảnh sắc trời về chiều.)

Chiếc xe buýt dừng lại đón khách, hành khách lên nườm nượp khiến cô bán vé mặt mày hớn hờ và cũng bớt buồn ngủ hơn, đa số đều là bọn học sinh và sinh viên vội vàng vàng đi học sớm, Như quên bồng là hôm nay cậu có bài kiểm tra học kì môn Vật Lý, nhưng cậu chưa ôn một môn nào cho ra hồn, nên cậu không mấy mặn mà với cái ý nghĩ lết xác đến trường trong bộ dạng lờ lững thối lếch thếch như bây giờ.

Trong dòng người hối hả lên xe đó có một cậu con trai tóc tai cắt ngắn gọn gàng, hai con mắt cậu ta sưng húp, trông như cậu vừa khóc rất nhiều, cậu mặc trên mình chiếc quần ka-ki ngắn đến đầu gối, chiếc áo thun màu xanh đen, cậu ngồi xuống một chỗ bên cạnh Như, lôi chiếc ví da ra và lấy tờ năm ngàn đồng, đưa cho cô soát bán vé.

Sau khi lấy tiền xong, cô soát vé bỏ đi và lắc đầu.

Toàn mấy lũ nít ranh.

- Trông anh quen lắm – Như quay sang hỏi người ngồi bên cạnh mình.

Toàn có phần bối rối, cậu chẳng hiểu mô tê đầu đuôi câu chuyện là gì.

- Tôi có biết cậu? – Toàn hỏi.

- Có phải anh là cái người thực tập sinh tại bệnh viện Thống Nhất không, người mà làm “màu” ở bệnh viện rồi bị ông bác sĩ đuổi, không cho thực tập tiếp tại chỗ đó

- Cũng có thể nói như vậy, nhưng làm sao cậu biết, tôi nhớ là đâu có một người nào trông giống cậu có mặt tại đó khi mọi chuyện diễn ra?

- Em được nghe kể lại từ bà chị

- Chị cậu á?

- Đúng vậy, cái cô mà tóc dài dài, khuôn mặt dễ thương, bạn của chị gái được anh cứu đó.

- Thì ra vậy, thế tôi gặp cậu lúc nào?

- Lúc anh ra khỏi bệnh viện, anh có đi ngang qua em mà không biết.

- Ô, tôi không để ý lắm, cậu biết đó, lúc đó tôi bị đuổi mà, nên tâm trạng không được vui cho lắm, nên chẳng để ý nhìn ngó xung quanh.

- Chia buồn cùng anh – Như xì mặt, làm biểu cảm chia buồn - Nhưng anh đừng có lo, ở hiền thì sẽ gặp lành, anh đã làm một việc đáng được người khác khen ngợi – Như động viên.

Toàn cười hi hi, cậu dường như có thiện cảm tốt với cậu nhóc học sinh cấp ba này. Cậu lướt nhìn một lượt khắp người Như khiến cậu học sinh cảm thấy không được thoải mái cho lắm.

- Anh làm gì mà nhìn chăm chăm ghê vậy, không hay chút nào!

- Trông cậu giống học sinh cấp ba vậy?

- Thì em là học sinh cấp ba mà, anh biết sao không – Như nói thêm - Em đang trốn học, thậm chí hôm nay còn cúp luôn mấy tiết kiểm tra học kì.
- Cậu có làm quá không đó? – Toàn hỏi.
- Nói thật, chứ nói chơi gì ông anh – Như đáp, cậu cảm thấy hơi tự ái - Em làm đều có lý do của riêng mình.
- Thế cậu nói cho tôi nghe cái lý do của cậu đi, được không?

Như không nghĩ mình có thể tìm ra được một cái lý do nghe thật chính đáng để bào chữa cho cái hành động điên rồ này của mình.

- Đơn giản vì em thích – Như trả lời, mặt cậu cúi gằm
- Tào lao.

Mấy đứa con gái loi nhoi đang ngồi hàng ghế phía sau Như và Toàn đang thì thầm to nhỏ, chốc chốc, bọn chúng lại cười hi hi thầm kín với nhau, có đứa kia, trên đầu đeo nguyên một cái nơ to tướng, mặt mày tỏ son trét phấn, con nhỏ đang làm biểu cảm hết sức buồn cười, giống như mấy đứa phát cuồng thần tượng Hàn Quốc,

- Chối ôi! Trông hai người đó thiệt là dễ thương, thích chết đi được – Hai con mắt nhỏ sáng rực – Ước gì hai ảnh đến với nhau luôn đi.

Thật không hiểu nổi, con nhỏ đích thực là một hủ nữ chính hiệu không sai vào đâu được.

Như và Toàn dường như không mấy quan tâm đến tụi nó, và chắc chắn một điều là những lời thầm ước của con nhỏ có cái nơ to tởm trên đầu sẽ không bao giờ có thể thành hiện thực được, bởi hai cậu con trai ấy chưa hề có ý định gì xa hơn ngoài tình bạn đang chớm nở giữa hai người.

- Vậy là bố mẹ anh cãi nhau, rồi anh bỏ nhà đi bụi luôn? – Như hỏi.
- Không hẳn là tôi đi bụi, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thấy nó cũng giống đi bụi thật.
- Không phải suy nghĩ nhiều, bụi chứ còn gì nữa – Như nói ngay, cậu quay sang nhìn cảnh vật bên ngoài lúc này - Vậy bây giờ anh tính đi đâu?
- Tôi không biết – Toàn đáp, cậu nói thêm ngay sau đó - Nhưng cũng may gặp được một người giống mình, hay cậu đi đâu, tôi theo đó.
- Ô-kê con dê, vậy bây giờ đi đến bệnh viện thôi! – Như đưa ra ý tưởng.
- Sao lại đến bệnh viện? – Toàn hỏi.
- Em đang định đi thăm bà chị bạn của chị em – Thấy Toàn có vẻ bối rối, cậu nói thêm - Cô gái được anh cứu tên Thủy, bạn của chị Ly – Như giải thích.
- Ủ! Vậy chừng nào đến thì cậu nói tôi biết, để biết đường xuống theo cậu.
- Khỏi cần, xe chuẩn bị đỗ ngay trạm gần bệnh viện rồi, anh đi theo em.

Chiếc xe buýt dừng tại trạm, nằm cách cổng bệnh viện Thống Nhất độ chừng chưa đến một trăm thước.

Như và Toàn bước xuống xe, hai người không biết rằng sau lưng hai người lúc này, nhỏ con gái có cái nơ đeo trên đầu cùng đám bạn của nó đang tiếc nuối cũng như nước mắt lưng tròng vì hai chàng soái ca của họ đi cùng với nhau mà bỏ lại bọn họ trên xe.

Bạn đang đọc truyện *Những Con Bướm Đêm - The Moths* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

ỦNG HỘ TRUYỆN CỦA MÌNH NHA BÀ CON!

NẾU THÍCH, XIN "ĐỀ CỬ". CHÂN THÀNH CẢM ƠN! :D

Mặt trời cứ thế tỏa sáng từ năm này qua năm khác, giống như nhịp thở đều đặn của cái thành phố hơn triệu dân, hết năm này qua năm khác, thành phố thay đổi dần diện mạo của nó, từ một thành phố cổ kính, bị chiến tranh tàn phá vào những năm cuối thế kỉ hai mươi cho đến những năm đầu của thế kỉ hai mươi mốt đã vươn mình trở thành trung tâm chính trị văn hóa kinh tế lớn của cả nước, thật là một bước chuyển biến mạnh mẽ và đáng ngưỡng mộ.

Việt đang ngồi trên chiếc giường thân yêu của mình, gia đình anh đã sống ở đây hơn năm mươi năm, bố mẹ anh đã từng chứng kiến biết bao thăng trầm cũng như những bước chuyển mình vượt bậc của Sài Gòn, anh đang tự hỏi tại sao mình lại không bắt chước giống Sài Gòn chứ, tại sao mình không biến đổi bản thân mình chứ.

Mây đang theo đuổi một cô gái xinh đẹp đấy, cũng phải làm gì cho xứng với người ta chứ.

- Con tỉnh rồi à? – Mẹ anh (Bà Ái) đang đứng trước cửa phòng, trên tay bà là đĩa trứng ốp la bà đã chuẩn bị từ hồi sáng, nhưng mãi đến trưa Việt mới thấy đĩa trứng chiên đó.

- Mẹ! Con cần làm gì để thay đổi bản thân hả mẹ? – Anh hỏi mẹ mình.

Câu hỏi này tự dưng bộc phát và được hỏi một cách quá đột ngột khiến mẹ anh cũng chỉ biết há hốc mồm mà ứ ớ.

- Thay đổi cái gì, còn nói rõ cho mẹ nghe được không? – Bà nói nhẹ nhàng, đóng cửa phòng và tiến lại bên thằng con trai yêu quý của bà.

Ánh sáng mặt trời theo đường cửa sổ được đặt tít trên trần len lỏi vào căn phòng nhỏ nhắn nhưng đầy đủ tiện nghi của Việt, những tia nắng gắt của trời trưa như muốn đun nóng bầu không khí trong phòng, không khí ngột ngạt khiến mẹ Việt cảm thấy hơi khó thở, nhưng bà chưa vội lời anh ra ngoài, bởi bà vẫn còn bận phải trả lời câu hỏi có phần hóc búa do chính miệng Việt nói ra.

- Mẹ nghĩ bề ngoài con như này có ổn chưa mẹ? – Việt hỏi bà, anh cũng không hiểu sao mình lại hỏi như vậy, trông anh ngỡ ngàng như một thằng con nít vừa bắt đầu bước vào tuổi dậy thì.

- Trời ơi! Con trai mẹ hôm nay nói chuyện khiến mẹ hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác – Mắt bà Ái long lanh, trong con mắt ấy dường như phản chiếu hình ảnh lấp la lấp lánh của cậu con trai thân thương của bà, bà nói thêm khi thấy vẻ mặt khó hiểu của Việt – Chẳng qua là mẹ bất ngờ thôi, con muốn nói về bề ngoài của con đúng không, mẹ chỉ biết nói là tuyệt vời ông mặt trời – Bà Ái hớn ha hớn hở trả lời.

- Vậy là mẹ không hiểu con rồi – Anh buồn bã nói với bà Ái, đoạn đứng dậy khỏi giường, không quan tâm mấy đến đĩa trứng ốp la bà Ái đặt một cách ngay ngắn nhất trên bàn học.

Bà Ái có vẻ bối rối hơn lúc trước, trông sắc mặt bà có cái gì đó ăn năn xen lẫn một chút thất vọng, biểu cảm có sự đối lập hoàn toàn với vẻ hớn hở ban nãy, bà chỉ biết ngồi đó rồi nhìn thằng con trai từ từ bước ra khỏi phòng, thân hình bà bất động, bà cứ nghĩ mọi dây thần kinh điều khiển cơ thể mình bỗng ngưng ngừng lại và không hoạt động nữa.

Việt đi xuống nhà dưới, anh vẫn chưa nhắn tin cho Ly và nói về cái ý định anh muốn cô và anh thực hiện. Nếu dự định đó thành công, anh và cô sẽ trở nên khăng khít và yêu thương nhau nồng nàn hơn. Bất chợt Việt cười khi nghĩ đến điều có thể thành công đang ở phía trước.

Nhà dưới bây giờ là một hỗn hợp của nhiều thứ hỗn tạp, vô chai văng khắp nơi, mùi thuốc lá nồng nặc trộn lẫn với mùi cá để lâu tanh tươi khiến anh chỉ biết bịt mũi lại, nín thở và chạy thật nhanh xuống nhà bếp để mong sao thoát khỏi cái mùi khét khét và ngai ngái của nó.

Có hai người đã ra về, Việt còn nhớ một người tên Vũ và một người tên Phi, hai gã đó là anh em ruột thịt, bãi chiến trường bây giờ chỉ còn lại bố anh, chú Cao và cái gã thanh niên tóc rối cận nặng đang nằm đó thở phì phò; gã đang ở trong tình trạng cời trần, thân hình ốm nhom ốm nhắt của gã thật chẳng ra làm sao, trông gã ốm nhom như người suy dinh dưỡng, cộng thêm cặp kính dày cui đang đặt bên hông gã. Ông Nam thì ngủ say bí tỉ, không biết trời ơi đất hỡi là gì, tay trái ông vẫn cầm chai rượu, anh ngạc nhiên khi thấy bố mình hôm nay lại có thể lầy lội và chơi nôm như vậy, thật không giống phong cách thường ngày của cái lão lúc nào mặt mày cũng bặm trợn và nghiêm túc khó ưa.

Cơ thể chú Cao cựa quậy, Việt ngay lập tức nhận ra điều đó, anh đang toán tính đi chỗ khác tránh thì giọng chú Cao cất lên, giọng nói có phần bớt lè nhè hơn ban sáng.

- Ủa Việt, dậy rồi hả con? – Chú Cao, mắt con mở con nhắm, cố gắng ngồi dậy và hỏi Việt, ngay khi chú thấy anh đi ngang qua.

- Vâng, vừa dậy tức thời thôi chú – Việt đáp, trong đầu anh lúc này chỉ cầu mong ông chú bọm rượu này không lôi mình vào bàn tiệc khác.

- Mày dẫn chú đến nhà vệ sinh được không, chú chả thấy đường gì, đầu nhừ gần chết nhưng lại mắc tè không chịu nổi – Chú Cao ôm lấy cái bụng mình, gương mặt chú trông giống điệu bộ của mấy đứa trẻ mầm non mắc tè đến xin cô giáo cho chúng đi giải quyết chuyện riêng của bọn chúng.

- Được chú – Anh lại gần chú Cao, đoạn hi hục lôi thân hình nặng nề của chú.

Việt dắt chú Cao đến nhà vệ sinh, thậm chí anh còn cẩn thận bật sáng bóng đèn trong nhà vệ sinh, mặc dù nhà xí đã sáng trưng nhờ ánh sáng mặt trời.

Chú Cao chột vạt té lên té xuống, vạt và lấm mới có thể lết được vào nhà vệ sinh.

Việt đứng bên ngoài, nhìn một cách thêm thường những thứ có mặt trên bàn ăn lúc này, cá bạc má chiên ăn kèm với nước mắm chua cay tỏi ớt, rau muống luộc. Bụng sôi ừng ực, kêu réo thảm thiết, Việt cố ghim con thêm ăn mình lại, anh với tay lấy tuýp kem đánh răng rồi vặn kem trực tiếp vào miệng, đưa bàn chải đánh răng ngay không cần dùng đến nước. Kem đánh răng cay xè làm anh tỉnh ngủ hẳn ra, đồng thời phần nào giúp anh quên đi con đói.

Chú Cao sau khi đã giải quyết xong cái đồng khách không mời mà đến liền quay trở lại phòng khách và quăng mình lên chiếc võng (Dọc đường đi, chú nhắc lồng bàn rồi tự lấy cho mình miếng cá chiên, bỏ vào miệng nhai chóp chép), chú đặt người lên võng mạnh đến nỗi khung cửa sổ rung bần bật, trông nó như muốn văng ra khỏi chốt cố định sẵn.

Việt lau mặt, khăn thơm mùi nước xả vải dễ chịu, bề mặt mát lạnh của nó khiến tâm trạng anh phần chấn lên hẳn, cùng với đó là suy nghĩ được thấu đáo và thông suốt hơn.

Ăn trưa rồi đi gặp cô nàng xinh tươi của mình thôi.

Anh phóng nhanh lên phòng ngủ, dọc đường đi, vấp phải chân gã thanh niên cận lồi mắt kia, khiến gã rên lên mấy tiếng nghe chả hiểu gã đang nói về cái gì.

- Tao... mua... mác-bút – Gã phóng viên nói mớ mấy câu.

Khi vừa mở cửa phòng, anh thấy mẹ mình ngồi trên giường mà khóc, trông bộ dạng bà đang vô cùng chán nản.

- Sao mẹ khóc vậy?

Bà Ái nức nở, nói không ra hơi, câu chữ rối rắm khiến anh chẳng hiểu đầu đuôi tai nheo gì cả, anh vội trấn an mẹ mình, bà từ đó đến giờ hay nhạy cảm, đôi lúc điệu bộ cũng hơi làm quá.

- Thôi được rồi mẹ - Anh nói nhỏ nhẹ, trông cứ như bố đang dỗ dành con gái chuẩn bị về nhà chồng – Mẹ nói con nghe có chuyện gì được không?

- Mẹ thấy... mình không giúp... được cho con... Mẹ không trả lời được câu hỏi của... con... - Bà Ái nói một cách khó nhọc.

Ôi trời ơi, biết ngay mà.

- Thôi mẹ đừng có làm như vậy nữa được không, trông mẹ mắc cười lắm luôn – Anh không nhịn nổi đành phá lên cười.

Trông điệu bộ mẹ anh như gái đôi mươi hồn nhiên ngây thơ trong trắng và không kém phần mong manh dễ vỡ.

- Anh làm gì mà cười tởm, chẳng qua mẹ anh lo cho anh thôi – Bà Ái làm mặt giận gỏi.

Dường như cái tuổi trung niên khiến bà lo nghĩ quá nhiều thì phải. Người ta ở độ tuổi này luôn lo nghĩ sâu xa nhiều chuyện, thậm chí họ còn có xu hướng hồi xuân bởi lẽ họ thấy mình già đi quá nhanh, thấy mình đang dần nấp mé đến cái chết của tuổi già, đâm ra họ lo sợ đủ điều.

- Thôi được rồi, coi như con sai, được chưa mẹ yêu – Anh cố nói với mẹ mình, cầm lấy đĩa trứng ốp la lên và ăn hết trong vòng chưa đến mười giây – Chắc con sẽ ra tiệm cắt tóc rồi tự tân trang mình lại – Anh nói sau khi đã chén xong đĩa trứng chiên.

- Ăn từ từ thôi con – Bà Ái cố nói – Tóc vậy đẹp rồi, cần chi cắt?

- Con không biết, mẹ cứ thử để con chinh chang dung nhan xúu coi sao.

- Mà mẹ hỏi này – Bà Ái nói thêm ngay khi thấy anh vừa ăn xong đĩa trứng chiên – Con có bạn gái chưa?

- Sao mẹ lại hỏi vậy? – Anh hỏi, miệng nhai ngồm ngoàm.

- Chẳng qua thấy con lớn tuổi rồi, mà lại chưa có bất kì mảnh tình vắt vai nào, rồi còn thêm – Bà ngừng đôi chút - Tự nhiên nay điệu đà tóc tai nữa, nên mẹ lo... - Bà nói với bộ mặt e dè.

- Mẹ sợ con bê-đê hả? – Anh bỗng phì cười trước câu hỏi của mình.

- Đừng có cười, thời buổi bây giờ đầy ra, thằng kẻ bên nhà mình kia, nghe nói nó bê-đê đó, bữa hôm khuya, thấy nó và bố mẹ nó cãi nhau chí chóe, đập đồ lung tung nữa chứ, nghĩ lại thấy buồn cho hai vợ chồng đó ghê, nhà có mỗi thằng con trai, mà nó lại như vậy nữa – Bà Ái thờ dãi.

Nhà anh nằm kế nhà của đôi vợ chồng kia, họ có mỗi thằng con trai, nghe nói nó mới học cấp ba gì đó, nhà anh và nhà đó hầu như không có giao thiệp gì nhiều, cũng bởi cái tính hốc hách và vênh váo của ông Nam, bề quan tòa cảng mọi hướng. Chuyện bên nhà ông Nam như thế nào, hàng xóm không hay biết, nhưng cứ hễ xung quanh có biến là mẹ anh đều biết hết, mẹ anh có tính nhiều chuyện, cộng thêm mấy nay bà hay đàn đúm với cái bà bạn tập thể dục nào đó, một phụ nữ đã ngoài sáu mươi, răng rụng gần hết, mỗi lần đi chung là bà lại kể chuyện mình ăn uống khó khăn như thế nào, cứ làm như mỗi lần than vãn như vậy, là bà ấy lại thấy ăn ngon miệng hơn. Bà này nghe nói cũng trùm nhiều chuyện.

- Đừng có nói người ta, nhà mình cũng có mỗi thằng con “giai” giống – Việt đáp.

- Thì đó, bởi vậy mẹ anh mới đang lo cho anh đây – Bà Ái bổ sung thêm.

Anh quyết định sẽ nói cho mẹ anh biết cái người mà anh thầm thương mến, để có thể phần nào đó giúp mẹ bớt lo nghĩ.

- Con mới tìm được nửa kia của mình – Anh nói, mặt đỏ dần.

- Thật không? – Bà Ái nói gần như không thể tin được, lòng cảm thấy như mở cờ trong bụng, nhẹ nhõm toàn thân.

- Thật – Anh nói lí nhí.

- Trời ơi, vậy mới đúng chứ, thử nhìn con trai mẹ đi, đẹp trai phong độ sáng láng như này, thiếu gì gái theo – Bà nói thêm, ngay sau giây phút tự hào – Có phải gái theo nhiều lắm không con, nhưng chẳng qua con giấu thôi, đúng không?

- Làm gì có, có ai để ý con đâu, tự con theo đuổi người ta thì có.

- Gì kì vậy, chuyện lạ à nha! – Bà Ái không tin thằng con trai mình lại không được con nhỏ nào theo đuổi hay để ý.

- Thì chắc do ngoại hình mình không được bắt mắt nên mới vậy – Việt đáp

- Mà thôi, con đi gặp cô ấy đây – Anh nói vội.

- Nhỏ đó làm gì, sống ở đâu con? – Bà Ái hỏi.

Anh chợt khựng lại vài phút suy nghĩ, một lô hình ảnh của những sự kiện mấy hôm nay như ủa về trong tâm trí anh, hình ảnh cô gái xúng xính trong chiếc đầm hồng xinh tươi, tay trong tay với cái gã đàn ông lạ mặt mập ú ừ, rồi những hồi ức về cô gái ấy và anh đứng trong tiệm thuốc tây của bà cụ già khó tính, rồi hình ảnh hai người hôn nhau, những cái ôm thắm thiết và đoạn hội thoại ngắn ngủi nhưng không kém phần thú vị giữa hai người trong con hẻm nhỏ bé được trang hoàng lộng lẫy bởi hàng trăm ngọn đèn màu nhấp nháy.

Nhưng mày phải biết một điều, cô ta lại là một con điểm, một con điểm xinh đẹp đã bỏ bùa mê thuốc lú cho mày.

Phải, đó là những gì anh lo nhất, liệu mẹ anh sẽ nói gì khi biết được thân phận thực sự của cô gái ấy, bà sẽ phản ứng ra sao, bà sẽ la hét hay nhiệt tình đón nhận, và cả bố anh nữa, không đời nào ông chấp nhận một thứ hạng đàn bà nhuốc nhơ ấy trong căn nhà danh giá của mình.

Những gì anh biết về cô chỉ như đếm trên đầu ngón tay, anh không biết cô gốc gác ra sao, nhà có mấy người, chị em họ hàng hay bà con ruột thịt có gia giáo và danh giá như gia đình anh không. Thật sự mà nói anh chẳng biết nhiều về cô, Việt chỉ biết cô ở trọ trong con hẻm nhỏ bé, có cô bạn tên Thủy, tóc hồng có lẽ bị sốc thuốc do chơi ma túy quá liều, suýt chết nếu không có sự giúp sức của cậu sinh viên y khoa, thêm nữa, một thằng nhóc trắng trẻo, tóc chải ngược về sau bám theo trò chuyện tíu tít, cô gái ấy tên Ly, cô được anh cứu thoát khỏi tay du côn xâm chi chút, hết, không còn gì nữa, chỉ biết nhiều đó... À, còn, cô ta còn là một con đi, một con đi xinh đẹp và quyến rũ đến chết người.

- Nay, mẹ đang nói chuyện với con đấy – Bà Ái lay mạnh người anh.

Việt hoảng hồn, nhận thức được mình đang ở đâu.

- Có gì một con nói sau, còn giờ - Anh áp a áp úng – Con đi gặp cô ấy đây!

Anh đi khỏi phòng, mang theo bộ đồ thun mình vừa lấy trong tủ, đoạn vào nhà tắm, xối thật nhiều nước vào thân hình dơ hầy của mình, nước rửa trôi mọi vết nhơ cũng như sầu muộn trong anh.

Anh lau khô người, mặc quần áo chỉnh tề đẳng hoàng, anh khoác trên mình chiếc áo thun body mềm mại màu xanh xám, cùng với đó là quần jean phộc ôm thời trang màu đen, vẫn không quên mang theo bộ đồng phục cảnh sát cơ động bởi tối nào anh cũng phải đi trực đêm.

Việt ngồi vào bàn và ăn ngấu ngiến bữa cơm mà mẹ mình đã chuẩn bị, ăn một cách hối hả, Việt đói đến bủn rủn tay chân.

- Sao mẹ nói bao nhiêu lần cũng không nghe vậy, ăn từ từ thôi – Bà Ái xuất hiện từ lúc nào không biết, trông mặt bà hình sự dữ dằn.

- Mẹ yên tâm đi, một con giới thiệu người yêu con cho mẹ - Việt nói dối, anh chỉ mong sao mẹ mình có thể yên tâm rằng anh sẽ không giống thằng con trai nhà bên cạnh, chứ anh chưa hề nghĩ đến việc mình sẽ dắt Ly về nhà ra mắt bố mẹ.

Bà Ái không muốn đòi co với con mình, thấy Việt ăn ngon miệng như thế, bà không nỡ quấy rầy, thế là bà lẳng lặng đi ra khỏi nhà bếp, lắc đầu ngán ngẩm khi thấy tình cảnh bữa bộn của ông chồng mình và chú Cao.

- Mẹ cho con đi chơi Đà Lạt mấy hôm nha mẹ? – Anh hỏi bà Ái, cố nói cho thật lớn.

- Tùy con thôi, lên đó nghỉ ngơi cho khỏe, nhớ dắt bạn gái con theo – Bà Ái đáp, thấy vui vì thằng con mình cuối cùng cũng tìm được một nửa còn lại của nó, nhưng chợt bà nhớ ra một điều cần nói – Đừng có làm gì con gái nhà người ta nha con, không mang tội.

- Ồ... không... làm... gì... con gái nào – Tiếng ông Nam lẽ nhè, trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

- Tôi không nói ông, ông lo mà thu dọn cái đồng bầy nhầy này của mình đi, ăn uống mất nét như thế này thì đừng hòng tôi cho ông cơ hội thứ hai – Bà Ái nói với ông chồng.

Ông Nam không nói gì, chỉ lẩn ra ngủ rồi lại thở mạnh.

Việt ăn cơm trưa xong, anh định dắt xe ra ngoài, nhưng chợt nhớ ra mình quên không mang quần áo, máy ảnh, điện thoại và cũng không biết Ly giờ đang ở đâu, anh thật bất cần hết sức.

Anh chạy lên phòng, gồm đại đồng quần áo, nhét vào ba lô, chụp cái máy ảnh để trên nóc tủ quần áo, cũng quăng vào ba lô, còn cái điện thoại chết bầm, anh lục tung mùng mền chiếu gối, quyết tìm cho bằng được cái điện thoại cổ lỗ sĩ. Sau một hồi chật vật, cuối cùng anh cũng tìm thấy, nó lọt nằm im lìm trong khe hẹp giữ giường và nệm.

- Tìm được máy rồi, cục cưng.

Viết mở điện thoại, thấy trong đó có tin nhắn cùng hai cuộc gọi nhờ từ số lạ quắc, anh không thèm gọi lại xem là ai, mà chỉ tập trung vào tin nhắn. Viết mở tin nhắn và đọc, là do cậu sinh viên thực tập gửi cho anh.

Đôi phút choáng vạng với những gì mình vừa đọc được, anh liền bấm gọi vào số của Thắng, nhưng chỉ nhận lại giọng nói được lập trình sẵn mỗi khi cuộc gọi không thực hiện được.

Tạm gác lo lắng qua một bên, anh tìm trong danh bạ số của Ly, rồi gọi cho cô, sau hai hồi ngân, cô bắt máy.

- Ly đó hả... Ờ ờ, thì hỏi để chắc ăn thôi, cô đang ở đâu? – Việt ngưng đôi chút, lắng nghe đầu dây bên kia – À rồi rồi, tôi tới ngay đây – Anh đập máy.

Viết khoác ba lô đựng đầy quần áo cùng máy ảnh trong đó lên vai, anh phóng xe, chạy vèo ra đường, mặt mày hớn ha hớn hờ, không một chút muộn phiền nào.

Bạn đang đọc truyện *Những Con Bướm Đêm - The Moths* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Không có tình yêu nào lớn hơn cho bằng tình yêu của kẻ hi sinh mạnh sống mình vì người mình yêu

Bạn đang đọc truyện *Những Con Bướm Đêm - The Moths* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Đường chật hẹp, người thì đông, ai nấy đều mệt mỏi khi đi ra đường lúc giữa trưa nắng thế này, trời Sài Gòn nó ngột lấm, cứ đến gần lễ Giáng Sinh là nó nóng không tưởng tượng nổi, người người mặc áo dài tay, rồi trùm kín mít, mấy cô con gái thậm chí còn trùm hai ba lớp khiến họ trông như những cô bà Ninja hung tợn. Tiếng còi xe inh ỏi, làm chộn rộn cả con phố, lượng xe dồn ứ ngày càng nhiều hơn, nguyên nhân đến từ vụ cãi cộ nổ ra ở phía trước khiến con đường bình thường đã đông nay còn đông hơn nữa. Một hàng dài xe ô tô xếp hàng nối đuôi nhau, khung cảnh thật hỗn loạn.

Việt cũng đang có mặt trong dòng người đông đúc đó, anh phát chán với cảnh tượng kẹt xe dường như xảy ra liên miên vào những ngày cuối năm, nắng thì chói chang, cơ thể toát mồ hôi như người vừa tắm, khổ nỗi chỉ vì một vụ cãi cộ mà làm kẹt cứng cả con đường, thật không thể hiểu nổi. Bực tức, ức chế, anh đành đá chống xe, dựng xe ngang đường, bất chấp những lời chửi rủa của con mụ mập ú phía sau.

- Tự nhiên dừng xe chi vậy thằng khùng – Bà mập quát tháo qua lớp khẩu trang dày cui mà mụ đang dùng.

Việt dựng xe tại dải phân cách, khóa cổ xe lại, đề phòng có kẻ gian lợi dụng tình hình bất ổn mà chôm chia. Anh len lỏi qua dòng xe cộ đông đúc, tay lần mò trong túi, lấy ra ví da, anh lôi tấm thẻ hành nghề ra và nhét đại nó vô túi quần trước, còn chiếc ví lại trở về chỗ cũ ban nãy là túi phía sau quần.

Vụ cãi cộ có phần khốc liệt hơn tưởng tượng nhiều, hai bên đang nói một loạt những câu từ tục tĩu, thậm chí còn dọa quyết đấu một trận tay đôi giữa ban ngày ban mặt. Một người đàn ông to lớn, tóc dài cột đuôi ngựa, mái chẻ hai bên, trên đầu y là chiếc kính râm mắc tiền, hàng ria mép rậm rạp, y đang đôi co với một người thanh niên cao lớn hơn y rất nhiều, gã này mặt mày xùng xỏ, ra dáng ta đây không phải hạng người dễ bị bắt nạt. Theo như những gì mà Việt quan sát thì chiếc xe ô tô hiệu Honda của gã nhà giàu xuất hiện vết xước dài, nguyên nhân có thể dễ dàng xác định được là do chiếc xe gắn máy hiệu Yamaha của gã thanh niên kia đã vô tình hay cố ý quẹt trúng.

- Má nó, giờ mày có đèn không, thằng chó! – Gã nhà giàu hùng hổ nói.

- Tôi cóc đèn đó thì sao, ông ăn nói cho đang hoàng nha – Tay thanh niên cũng hùng hổ lại.

- Tôi xin lỗi khi cắt ngang hai người, nhưng có thể cho tôi biết chuyện gì xảy ra không? – Việt nói, anh chẳng có một tí gì sợ sệt.

- Mày là thằng nào mà xía vô chuyện này – Tay thanh niên mặt mày bặm trợn nói.

- Tôi quên – Việt đáp, đoạn anh lấy chiếc thẻ hành nghề ra, giơ trước mặt hai người đàn ông – Vậy bây giờ tôi có quyền hỏi hai anh và yêu cầu hai anh làm theo yêu cầu của tôi được chưa?

Có một chút do dự trên khuôn mặt người đàn ông giàu có, nhưng tay thanh niên trẻ tuổi có vẻ không mấy quan tâm, Việt có thể gửi thấy mùi rượu trên người gã thanh niên. Anh nghĩ không thể nói lý lẽ đôi co với tay này, nhưng để không động tay động chân, anh đành thử lại lần nữa.

- Tôi yêu cầu hai anh đặt vào trong kia, chừa đường cho người khác đi, đầu thế để một chuyển còn con này mà ảnh hưởng đến bao nhiêu người khác chứ.

- Tao cóc biết mày là ai, mày liệu hồn tránh ra, không tao đập chết mẹ mày – Tay thanh niên trẻ tuổi làm mặt hùng hổ.

- Vậy tôi không còn cách nào khác – Việt nói xong, đoạn anh quay sang người đàn ông giàu có đang đứng gần như chết trân – Anh làm chứng cho tôi nhé, người này không tuân theo mệnh lệnh của tôi.

Nói xong, anh xoay người, và bằng một động tác đẹp mắt lão luyện, trông cứ như Việt đã tập luyện nhiều đến thuần thục, anh đã bẻ ngoặc hai tay của tên thanh niên hùng hổ kia nhanh trong một khắc, khiến gã nhà giàu cũng phải xít xoa, tên thanh niên bị Việt khóa chặt tay, đau đến chảy nước mắt, rồi anh lôi tên này qua bên đường, đồng thời yêu cầu gã nhà giàu lái xe tấp vào trong lề và dừng hông có ý định bỏ trốn, vì biển số xe đã được Việt ghi nhớ rõ trong đầu.

Vụ lùm xùm nhanh chóng được giải quyết sau đó, hai bên đều vi phạm những lỗi riêng của mỗi người, cảnh sát giao thông đã được điều động đến hiện trường vụ lùm xùm sau khi Việt gọi điện thông báo cho họ biết.

- Cái này là phải trách hai người, một chuyện nhỏ nhặt như này có thể được giải quyết ổn thỏa mà không cần có cảnh sát giao thông can thiệp, nhưng tôi nói nhỏ nhẹ hai người đâu có nghe, nên buộc lòng phải làm lớn chuyện.

Nói xong, anh bỏ đi và để lại hai gã đó cho cảnh sát giao thông xử lý.

Yên xe nóng hổi, anh ngồi lên, một cảm giác có thể nói là thốn không tả nổi, nhưng cũng đành cắn răng chịu đựng, nhịp sống người Sài Gòn nó là vậy.

Cổng bệnh viện đang ở trước mắt, khu khám và điều trị bệnh xuất hiện hàng dài bệnh nhân xếp hàng chờ tới lượt mình khám, thời tiết biến đổi thất thường, lúc nóng lúc lạnh, khiến cơ thể người ta thích ứng không kịp, làm phát sinh đủ thứ bệnh đặc trưng, thường hay xuất hiện vào thời điểm giao mùa.

Việt lái chiếc xe gắn máy của mình vào nhà xe và đỗ ở đó, chiếc xe vẫn kêu cọt kẹt, anh vẫn chưa châm dầu cho dây sên. Chiều nay nhất định phải đi thay nhớt.

Việt đến khu vực cô bạn cùng phòng trọ Ly nằm, nhưng anh không thấy ai, chiếc giường đang được bỏ trống, anh bèn đến hỏi cụ già nằm chung phòng với Thủy.

- Bà cho con hỏi, cô gái nằm đây đi đâu rồi vậy bà?

- Cậu là bạn trai cô ta hay sao? – Bà cụ hỏi, đoạn liếc nhìn khắp người Việt bằng ánh mắt lạnh lùng xa cách hơn bình thường.

- Không thừa cụ - Anh đáp – Nhưng cháu quen bạn của cô ta, cháu muốn hỏi để biết đường đi tìm cô kia.

- Chà! Coi bộ cậu có gu khoái mấy nhỏ con gái không đang hoảng đứng đắn cho lắm.

- Cụ nói vậy nghĩa là sao ạ? – Việt hỏi cụ, nhưng trong đầu đã biết ý bà cụ muốn ám chỉ điều gì.

- Thì cô bạn của cô ta nhìn cũng có dạng hoàng gì đâu, nãy còn đứng đây rống lên chửi rủa bác sĩ nữa chứ, hơn thế nữa, bạn của cô ta đó, bị nghiện ma túy nên cần chuyển đến trung tâm cai nghiện, mà nãy giờ tôi đang nói tới đoạn nào rồi ta – Bà cụ đột ngột nói câu lăng nhách, khiến Việt muốn gục ngã.

Anh biết mình không thể nhờ vả được bà này, nên đành rút lui, bất chấp việc bà cụ đang cố nói lớn tiếng kêu anh lại để cụ nói thêm chi tiết khác, cụ còn thề thốt là hay lắm, nhưng Việt không muốn mình lại bị hớ thêm lần nào nữa nên đành chuẩn lẹ.

Lang thang trong sân bệnh viện, anh không biết tìm Ly ở đâu, ban nãy anh quên hỏi chỗ cô đứng là chỗ nào, dự định gọi điện cho Ly nhưng Việt lại nghĩ mình nên điện thoại hỏi thăm tình hình cậu sinh viên mà anh nhận làm tiền bối cho cậu ta.

Vẫn là tiếng người phụ nữ tổng đài chán ngắt đó, số của Thắng vẫn không thể liên lạc được, bất chợt, Việt cảm thấy không yên tâm chút nào, anh dự định rủ cậu sinh viên tham gia chuyến đi chơi dã ngoại tại Đà Lạt với anh, nhưng với tình hình liên lạc trắc trở như này, anh cũng không biết phải làm sao.

Đang khi còn suy nghĩ thì điện thoại rung, anh lật đặt vuốt màn hình và trả lời cuộc gọi không cần nhìn xem ai đang gọi mình.

- A-lô, cậu Thắng đó hả?

- A-lô, không biết đầu dây bên kia là anh gì đó tên Việt, phải không ạ.

Có phần hờ dỗi chút, Việt lật đặt nhìn lại màn hình điện thoại, hai chữ “Quái Vật” to tướng đang nằm chính ỳnh.

- Tôi xin lỗi, cô Ly đó hả?
- Chứ không lẽ tôi là Thắng nào đó của anh – Ly trả lời.
- Cô đang ở đâu vậy, tôi đến phòng bệnh của bạn cô nhưng không thấy cô – Việt hỏi.
- Ai nói anh là tôi ở phòng bệnh, tôi đang ở căn-tin của bệnh viện, ban nãy tôi đang nói cho anh biết cụ thể chỗ tôi ngồi thì anh đập máy cái rụp – Ly nói.
- Thôi được rồi, tôi đến ngay đây, chào cô – Việt nói, đoạn anh dơ bước đi một mạch đến căn-tin bệnh viện.

Đến nơi, đập trước mắt Việt là cô gái anh thương yêu và... hai thằng thanh niên nào đó đang ngồi. Do ở xa nên anh không thể nhìn rõ được hai cậu ta là ai, đột nhiên máu ghen nổi lên làm anh bức bối một cách lằng xẹt.

Mới thể mà đã ngồi với trai rồi, hám trai thấy ón.

- Anh làm gì mà cà rề như rùa vậy? – Ly hỏi ngay khi vừa thấy Việt đến.

Khuôn mặt Việt có phần khó hiểu, cứ như anh vừa phát hiện ra mình suy nghĩ bậy bạ gì đó.

- Tôi gặp chút rắc rối trên đường – Việt phân bua.

Ly thờ dãi, cô đến bên quầy bán nước, mua cho Việt chai nước suối, đoạn cô thấy cho Việt mà không thèm đặt nhẹ nhàng gì hết.

- Chào bác sĩ tương lai – Việt nói với Toàn.

- Ôi! Anh đừng gọi như vậy, em cũng chưa thực sự trở thành bác sĩ, nói vậy thật không hay chút nào – Toàn nói, cậu có phần không thoải mái khi nghe người khác tự nhiên gọi mình là bác sĩ, cứ như việc cậu chưa cảm được tám bằng cử nhân trên tay thì vẫn chưa thể chắc ăn được điều gì.

- Còn cậu đây là... - Việt quay sang nhìn Như, cậu này vẫn cứ luôn nhòm chằm chằm vào Việt, khiến anh không thực sự thoải mái.

- Em là Như, học sinh cấp ba, hân hạnh được làm quen – Như cố gồng hết sức, cậu chàng muốn chứng tỏ mình là một người đàn ông đích thực.

- Tôi có một thắc mắc là không hiểu sao mỗi lần cậu gặp tôi là cậu lại nhìn chằm chằm vào tôi – Việt giải bày thắc mắc của anh cho Như được biết, hỏi xong, anh đưa miếng chai đã được mở nắp từ lúc nào lên môi và tu một hơi hết một phần ba.

- Chẳng qua là... - Như chưa nói hết câu thì Ly cắt ngang.

- Chắc nó thấy anh xấu trai quá mà, chữ xấu trai đặt trong ngoặc kép – Cô nháy mắt với Như.

Việt thắc mắc không biết hai người họ muốn ám chỉ điều gì, nhưng anh nhanh chóng lấy lại vẻ điềm tĩnh.

- Bạn cô chuyển đến trung tâm cai nghiện sao? – Anh hỏi.

- Ừ, nó bị nghiện, con nhỏ được người ta chuyển đến trung tâm cai nghiện gì đó nằm bên Thủ Đức, tôi không rành chỗ đó là chỗ nào nhưng người ta bảo chỗ đó tốt, lại còn được ăn uống đàng hoàng, nghe đâu là chương trình do tổ chức y tế thế giới tài trợ, thôi thì nó vào đó cũng tốt cho nó, khổ thân con nhỏ, tôi không biết nó có người thân nào không nữa – Ly hớp ngụm nước, lấy hơi rồi nói tiếp – Lúc nãy người ta còn không chịu cho tôi kí thay cho người thân của nó, năn nỉ dứt đầu lưỡi người ta mới cho, nhưng họ bắt sớm muộn gì cũng phải có chữ kí người thân ruột thịt của nó cho bằng được, tôi kí với tư cách là người giám hộ.

- Nhưng mà người giám hộ cũng được tính coi như gần thân rồi còn gì – Như nói.

- Ai biết được mấy người đó, chị mày chỉ muốn kí cho nhanh để không phải nhìn cái bản mặt đáng ghét của cái lão già bác sĩ vô tâm kia – Nói đến đây, mặt Ly đỏ bừng vì tức giận.

Không khí có phần căng thẳng, Việt nhanh ý, anh đã nhanh chóng lèo lái sang một chủ đề khác.

- Mọi người biết hôm nay là ngày mấy rồi không?

- Ngày hai mươi ba tháng mười hai thì phải – Toàn đáp.

- Đúng rồi, ở Sài Gòn nóng bỏ mẹ, thôi thì tôi có ý này, hay làm chuyến lên Đà Lạt được không, đi nghỉ lễ Giáng Sinh, tôi có mang theo hành lý cho mình luôn rồi – Anh cho mọi người thấy chiếc ba lô mà mình mang theo – Tôi nghĩ có dư vài bộ cho hai cậu – Việt nói thêm, ngay khi thấy vẻ mặt hoang mang của Như và Toàn.

Việt hí hửng nói, anh không biết mình lại có hứng thú đi chơi đến vậy, thật chẳng giống anh ngày thường chút nào, dường như có cái gì đó chuyển biến trong con người anh kể từ lúc Ly xuất hiện và chiếm một chỗ trong trái tim anh.

- Anh bị điên à – Ly nói ngay sau đó – Mấy ngày này trên đó đông gần chết, tôi là dân sống trên đó đây.
 - Cô quê Đà Lạt? – Việt hỏi.
 - Thật ra cũng không hẳn là sống ở Đà Lạt, nhà tôi nằm ở Lâm Hà, đại khái là một huyện thuộc Lâm Đồng, cũng gần gần Đà Lạt, chung tình rồi còn gì.
 - Ôi vậy sao cô biết chắc được là trên đó đông chứ - Việt nói, cổ làm bẽ mặt cô nàng.
 - Tôi có một người họ hàng sống trên Đà Lạt, bà dì tôi, bà ấy kinh doanh khách sạn nên bà ấy biết nhiều lắm – Ly nói, không chắc mình còn có thể liên lạc với bà dì đó được hay không.
 - Vậy cô điện hỏi bà ấy có thể chừa một phòng đôi cho bốn người được không? – Anh đề nghị.
 - Tôi nói không có phòng đâu! – Ly nói, đã lâu rồi cô không về quê, không về cái chốn lạnh giá đó và cũng thật lâu rồi, cô không liên lạc với bà dì sống trên Đà Lạt, tất cả mọi liên hệ đều bị cắt đứt kể từ lúc cô bước chân vào cái nghề này hơn một năm về trước.
 - Đề tôi nói cho cô nghe, dân số Việt Nam... - Việt chưa nói hết câu thì Như cắt ngang.
 - Gì liên quan tới dân số Việt Nam đâu đây nữa vậy anh?
 - Cậu cứ để tôi nói hết – Việt thờ dài, đoạn anh tu một ngụm nước, rồi nói tiếp – Dân số Việt Nam là hơn chín mươi ba triệu người, trong đó có khoảng hơn ba mươi ba triệu người nằm trong độ tuổi từ mười lăm cho đến ba mươi lăm, tức là độ tuổi còn ăn chơi, chiếm tỉ lệ khoảng hơn ba mươi sáu phần trăm.
 - Vụ gì vậy trời? – Ly ngao ngán, cô lấy tay gãi gãi đầu.
 - Thì tôi đang chứng minh là đi Đà Lạt vào thời điểm này là hợp lý, tôi nói tới đâu rồi nhĩ? – Việt quên bèn mình đang nói tới đâu.
 - Chỗ gì đó ba mươi sáu phần trăm – Toàn giải nguy.
 - Ồ, tỉ lệ chiếm ba mươi sáu phần trăm, mà sao, vậy trong khoảng hơn ba mươi ba triệu người đó thì tôi nghĩ chỉ đi được khoảng hơn hai ngàn người có thể đi lên Đà Lạt được.
 - Sao anh chắc được điều đó? – Ly đặt ra nghi vấn.
 - Bởi vì tôi trừ hao, trừ mấy người còn phải đi làm, vì ngày hai mươi bốn rồi và thứ năm, vậy đại đa số họ phải đi làm, không ai rảnh để đi, rồi thêm mấy thành phần cứ nghĩ là giống cô là không nên đi vào ngày lễ Giáng Sinh vì đông, nên đi sau Giáng Sinh hoặc sau tết Tây, thế là trừ hao được cả nui, còn không kể tụi học sinh lại chuẩn bị bước sang học kì hai.
 - Nhưng mà tụi em thi học kì một xong, chưa thể bước vào học liền học kì hai – Như nói.
 - Sao cậu chắc được, tôi có một thời đi học trên Sài Gòn này nên tôi biết mà, mấy cậu phải có thêm bài kiểm tra một tiết trước khi nghỉ tết ta, vậy là mấy cậu phải bắt tay ngay vào học kiến thức của học kì hai liền, thì mới may ra đủ lượng để thi, hơn nữa, tụi sinh viên đại học phải tập trung ôn bài để thi cuối kì, hình như cũng trong Giáng Sinh luôn thi phải, nếu tôi nhớ không lầm – Việt đưa ra lập luận, anh kết luận – Vậy trừ hao một nui, được chừng hơn hai ngàn người lên trên đó.
 - Mà tôi thắc mắc, tại sao cậu không ở trường vào giờ này, đáng lý ra cậu phải đi học rồi chứ? - Việt hỏi Như.
 - Đó là một câu chuyện dài, em không có tâm trạng để mà đi học – Như trả lời Việt, mặt cậu không mấy gì là buồn bã.
 - Nhưng anh phải biết, nếu hơn hai ngàn người đi thì vẫn không đủ chỗ để ngủ trong khách sạn, trên núi đầu có nhiều khách sạn, trừ phi anh thích ở mấy chỗ tút dưới Bảo Lộc, rồi sáng sớm đánh xe máy gần trăm cây lên Đà Lạt chơi.
 - Thì nếu phải vậy thì cũng có sao đâu, vui thấy mồ, vì vụ trên xe máy không phải vui hơn sao? – Bất chợt, anh nháy mắt với Ly khiến cô ngượng đỏ mặt.
- Như và Toàn chỉ biết ngồi đó mà nhìn nhau, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.
- Vậy đi không? – Việt hỏi lại lần nữa.
- Im lặng, suy nghĩ chốc lát, không ai lên tiếng gì, Như thì mặt đăm chiêu, Toàn mặt không biểu lộ cảm xúc gì, còn Ly thì từ lúc Việt nháy mắt đến giờ, mặt cô liên tục đỏ, cứ như cô đang mắc nghẹn cục cơm to bằng cả nắm tay trong cuống họng.
- Ô-kê, em đi – Như nói ngay.
 - Em cũng vậy – Toàn cũng nói ngay sau đó, có một chút do dự - Thật ra tháng một này phải nộp báo cáo thực tập rồi, nhưng chưa có bệnh viện nào nhận hết, nên em nghĩ có thể viện cơ đó để hẹn nộp báo cáo vào tháng khác, đầu phải tự mình nghĩ thực tập đâu, tại hoàn cảnh chứ bộ.
 - Thế còn cô thì sao? – Việt quay sang hỏi Ly.

- Tôi không biết, nói thật ra, tôi và bà đi đó không còn liên lạc gì với nhau nhiều nữa, và lại, tôi không muốn vác mặt về đó để rồi bị gia đình tôi phát hiện, anh biết đó, tôi như thế này... thật không hay để về...

- Một người mẹ hoặc một người bố đích thực không bao giờ ruồng bỏ con cái ruột thịt của mình, mặc dù nó tội lỗi đến mức nào đi chăng nữa, chắc cô cũng nghe câu “đánh kẻ chạy đi chứ ai đánh người chạy lại” – Việt nói thêm – Tôi còn trốn cả buổi trực tối nay này, nghỉ một buổi mà không xin phép.

- Hai chuyện chẳng liên quan gì đến nhau mà cũng nói – Ly đáp.

Việt chỉ phì cười, hàm răng trắng sáng nổi bật trên khuôn mặt anh, có lẽ mái tóc là điểm trừ lớn nhất.

- Anh không sợ bị đuổi việc sao? – Cô hỏi thêm, hóp thêm ngum trà chanh.

- Có gì đâu sợ, cùng lắm chuyển đơn vị khác, tôi giỏi mà – Vẫn cái tính khoe khoang không bỏ được – Thiếu gì chỗ làm, vô biên chế nên khỏe lắm, không được chỗ này thì người ta chuyển mình đến chỗ khác, đâu ai đuổi được.

Những lời nói của Việt dường như có một ma lực thức tỉnh nào đó khiến Ly lay động, cô tự hỏi có phải đây chính là cảm giác của những người khi yêu nhau không, họ muốn bỏ tất cả mọi thứ, chỉ cần một vài câu nói đơn giản cũng đủ khiến họ dẹp mọi muộn phiền qua một bên và chạy thật nhanh để đến với nhau, để được gần nhau thêm một chút nữa, dù chỉ là một chút.

- Nhưng còn về phần mẹ Liên... mẹ ta – Ly còn vương vấn và lo nghĩ nhiều chuyện.

- Ôi trời! Cô nói tôi nghe coi – Việt nhìn sâu vào trong đôi mắt Ly - Cô còn lo nghĩ gì nữa, nếu điều cô lo sợ nhất là tú bà Liên làm khó dễ cô thì tôi sẽ bảo kê cho cô, tôi là cảnh sát mà.

- Ủ! Anh là cảnh sát nên mới là người mệt mỏi nhất đấy, anh vẫn chưa quên vụ tin tức gì đó nói anh đàn đúm với tôi sao.

- Tôi biết mình đang làm gì, việc tôi giúp cô không hề có tội lỗi gì cả - Việt đáp, gương mặt thoáng đượm buồn.

- Nhưng mà nói tóm lại cô muốn đi không, đừng để mấy đứa nhỏ này không đi được chỉ vì cô phá kèo – Việt nói thêm ngay sau màn buồn bã mặt mày.

- Đi đi mà chị – Như làm điều bộ nài nỉ, khuôn mặt cậu làm cô nhớ đến thằng Tuấn em mình vô cùng, cô luôn tự hỏi không biết giờ này thằng em ruột mình đang làm gì, nó có khỏe không, học hành ra sao và điều quan trọng nhất là nó có sống đang hoàng không, cái ý nghĩ về thằng Tuấn cảm trên tay quyền tạp chí khiêu dâm làm cô mất ăn mất ngủ.

Một cái gạt đầu của cô thôi cũng sẽ là bước chuyển biến mạnh mẽ trong cái dự định mà Việt là người khởi xướng, cô rất muốn có thêm nhiều thời gian bên Việt, và cô thầm mong chính anh cũng sẽ nghĩ giống như cô. Một cái gạt đầu, dù chỉ nhỏ thôi cũng đủ khiến cả bọn nhảy lên vui sướng.

Và Ly cũng không phải lo nghĩ nhiều vì chính Việt là người hơn ai hết muốn có thêm thật nhiều thời gian bên cạnh cô để anh có thể che chở cũng như thương yêu hết mình người con gái ấy.

- Có một chuyện em phải nói cho bằng được – Như đột ngột lên tiếng.

- Chuyện gì mà trông cậu mặt mũi có vẻ nghiêm trọng vậy? – Việt hỏi cậu học sinh.

- Trước tiên anh cần đi cắt tóc ngay lập tức, nhìn quả đầu của anh thôi là em muốn nổi điên – Như cứ thế mà nói, bất chấp vẻ mặt hài hước mà Việt đang trưng ra trước mặt mọi người.

Rồi cả bọn cười ha hả lớn tiếng đến độ mấy ông bà bác sĩ đứng gần đó quát tháo bảo cả bọn giữ trật tự, tránh đánh thức bệnh nhân, còn không là họ sẽ đuổi thẳng cổ.

Bốn gã đàn ông mặt mày bặm trợn đang đứng quay quần bên gã đàn ông râu ria xồm xoàng, hàm răng vàng khè, cạnh hắn là một cô gái xinh xắn nhỏ nhắn với bộ ngực được độn một cách đồ sộ, cô không mặc áo hai dây màu trắng nữa mà thay vào đó là chiếc đầm xê màu đỏ trông thật quyến rũ, Gái đang vuốt ve tấm lưng trần trụi và xâm chi chít của lão Vương, tất cả bọn họ đều có mặt trong căn phòng nồng nặc mùi thuốc lá, ánh sáng mặt trời chói chang hắt vào, khiến căn phòng sáng bừng lên, mặc cho bốn bức tường được phủ một lớp đen thui, không khí được hun nóng, cộng thêm mùi thuốc lá, mùi cơ thể, mùi rượu thoang thoảng, tất cả hòa quyện vào nhau tạo thành một thứ hỗn hợp đặc quánh và ngọt ngào đến khó thở.

Gái chỉ nhăn nhó mặt mày một chút, nhưng cô nhanh chóng lấy lại phong độ, trông cô giống một người chuyên nghiệp và dường như đã được dặn dò kĩ lưỡng để có thể thích ứng tốt.

Hai mắt lão Vương nhắm hờ, tâm trí lão bây giờ lâng lâng trôi nổi bồng bềnh. Lão rít thuốc trong đó có tấm chất bột màu trắng giống bột mì, mắt nhắm tịt, lão đang tận hưởng cảm giác phê phê mà thuốc phiện mang lại, lão đưa cho Gái, nhưng cô từ chối nhận lấy, cô chỉ nói nhẹ nhàng nhất có thể.

- Em không dùng đâu, em cần phải giữ tỉnh táo để phục vụ anh chứ, hít ba cái thứ này vô rồi cứ nhắm tịt mắt lại thì còn làm ăn được gì chứ anh.

Lão nhe hàm răng vàng khè của mình ra và cười với Gái, đáp lại nụ cười tòm lòm đỏ của lão, Gái chỉ tặng thêm một vài động tác vuốt ve mạnh bạo hơn

khẩn trương càng thêm mê mẩn.

Một trong ba gã đàn ông có phần mất kiên nhẫn, hấn thấp tha thấp thòm, cố noi gì đó với lão nhưng không được, hấn ta chột một bên mắt, mặt V-line, hàm ria mép được cắt tỉa gọn gàng, hấn liên tục phải chỉnh lại tấm che mắt màu đen, trông cứ như có con ruồi hay con muỗi gì đó bay vào quấy rầy con mắt bị tổn thương của hấn. Tên này lên tiếng sau khi không thể chịu đựng nổi cảnh phải đứng như thế này.

- Anh kêu tui em đến đây – Hấn nói cảm chừng – Không biết có chuyện gì quan trọng không?

- Phải! Đúng rồi đó ạ, không biết anh kêu bọn em tụ tập tại đây có chuyện gì không, em đang ngồi ăn nhậu chỗ ông Nam – Gã thanh niên mặt mày đỏ lừ, cứ như hấn vừa trải qua một đêm chè chén say sưa

- Mày còn dám nói với tao là mày đang ăn nhậu nữa hả thằng khốn - Lão Vương nổi trận lôi đình – Bộ chuyện đó hay lắm sao mà nói, hả Vũ.

- Chẳng qua em và anh Phi ăn uống với cha già Nam cũng vì muốn có lợi cho chúng ta, anh cũng biết là cha đó từng làm chức cao trong đội cảnh sát, qua lại với hấn sẽ có lợi cho chuyện làm ăn của ta – Vũ nói, cố thuyết phục lão Vương.

Lão Vương không nói gì, chỉ cảm ngay gạc tàn thuốc rồi cứ thế phang thẳng vào Vũ, tên này đã nhanh chân né được trong tích tắc, cái vật làm nhiệm vụ hứng tro tàn mấy điếu thuốc rơi xuống sàn nhà, vỡ tan thành nhiều mảnh, Gái chột giật mình, lão Vương lật đật quay sang nói xin lỗi.

- Xin lỗi vì làm cung giật mình – Lão hớn lên gò má đỏ ửng của Gái, đoạn hấn nói thêm – Cung vô trong ngồi đi, rồi chút anh vô.

Gái không nói gì, chỉ làm theo lời lão, ngoan ngoãn biến mất nhanh gọn lẹ vào phòng.

- Tôi có điều này cần nói với anh? – Gã thanh niên đứng cạnh Vũ lên tiếng, trông mặt hấn giống y chang Vũ, chỉ có duy nhất hai điểm khác Vũ, mái tóc và sống mũi của hấn, y để tóc dài ngang vai màu đen tuyền cùng với sống mũi cao hơn cả Vũ.

- Chuyện gì quan trọng, nói mau đi – Lão Vương gầm gừ, hấn rít thuốc và lại nhắm mắt, tận hưởng con khoái lạc.

- Theo như những gì tôi và thằng em tôi tìm hiểu được chỗ ông Nam, thì thằng con trai ông ta có liên hệ gì đó với cô gái tên Ly.

Nghe đến đây, lão Vương bật ngồi dậy, cố gắng không nhắm tịt mắt lại.

- Mày nói sao, con nhỏ Ly mà có liên quan đến thằng con trai ông sao?

- Phải, nếu anh có theo dõi tin tức trên báo mấy hôm trước, thì anh có thể biết được là con trai ông ta, thằng ranh con tên Việt đã giúp đỡ cho cô Ly trong việc đưa con bạn cô ta vào bệnh viện khi cô này lên cơn sốt thuốc do dùng quá liều.

Nghe đến đó thôi, lão Vương phì cười và khịt mũi một cái.

- Nghe giống việc xả thân cứu người – Phi nói thêm – Nhưng báo chí lại không nghĩ vậy, họ đang nghi ngờ có thể có mối quan hệ mờ ám gì đó ở đây, vượt trên cả ý tưởng cứu người xem ra có phần sến súa và không thích hợp cho lắm.

- Nhưng mày có chắc là tên đó với nhỏ Ly có mối liên hệ với nhau – Lão Vương hỏi.

- Chắc chắn là có liên hệ gì đó rồi mà anh Vương – Tên cột tóc đuôi ngựa, tay xăm họa tiết chim bay lên tiếng – Em chỉ muốn đập chết mẹ thằng đó cho rồi, chính nó là thằng đã phá đám và làm mất mối làm ăn của chúng ta với mụ Hà.

- Tao không có hỏi mày Tý à – Lão Vương nói giọng nhẹ nhàng, nhưng cũng đủ mang theo hàm ý “Mày còn nói nữa là tao cho mày tiêu đời”.

Tên này nín bặt, co rút tay chân, làm điệu bộ ăn năn hối lỗi.

- Tôi không dám khẳng định một trăm phần trăm – Phi nói – Nhưng tôi có thể cam đoan với anh là trên tám mươi phần trăm đúng là như vậy, bởi tôi có nguồn tin thân cận mạch bảo, và chính tên mạch cho tôi cũng đang làm nhiệm vụ cho ông Nam.

- Mày nói vậy nghĩa là sao? – Lão Vương hỏi.

- Tức là anh của em có liên hệ với tay phóng viên đã đăng bài đó, tay này hôm qua cũng có mặt trong bàn nhậu với ông Nam, và anh của em đã nhanh chóng bắt chuyện và hứa một khoản tiền hậu hĩnh cho hấn để có được thông tin mà tay phóng viên biết được – Vũ nói thay cho ông anh mình – Gã phóng viên thậm chí còn được ông Nam phái đi theo dõi Việt để có gì báo về cho lão, tên này cũng chứng kiến cảnh Việt nhìn thấy Ly khi cô này tay trong tay với lão sếp của cậu ta, tên Phát thì phải. Nhưng hấn giấu luôn chuyện Việt có liên hệ với Ly, không báo cho ông Nam biết, hấn dường như muốn dùng thông tin đó để ép lão già Nam cho thêm tiền.

- Nhưng chuyện thằng đó đứng nhìn Ly cặp kè với thằng cha khách quen mụ Liên đâu nói lên được là nó thích con nhỏ đó chứ - Lão Vương đặt câu hỏi.

- Ồ không – Phi lắc đầu, khiến lão Vương không hài lòng chút nào – Nếu ông anh từng yêu ai đó rồi thì hấn ông anh dường như sẽ hiểu ra ngay vấn đề, ồ tôi không có ý xúc phạm ông anh đâu – Phi nói thêm, ngay khi thấy lão Vương toan tính chuyện phang chai nước vào mặt hấn.

- Tay phóng viên này có vợ rồi, hấn cũng đã từng yêu, và khi hấn chứng kiến cảnh đó, hấn có thể dễ dàng hiểu ra được, nhìn thấy vẻ mặt cậu ta là đủ

hiếu thất tình rồi. Hơn thế nữa, hắn còn nói là ngay sau khi Việt chứng kiến cảnh đó, cậu ta đã phản nạo suy sụp tinh thần, cậu ta còn suýt gặp tai nạn giao thông chỉ vì cậu ta mãi mê lo nghĩ chuyện người cậu ta thầm yêu lại là một con đi và đang chuẩn bị lên xe một cha già xấu xí mập như con heo nái, tay phóng viên có thể dễ dàng suy luận ra được điều này, bản năng nhạy bén của người làm báo đã mách bảo cho hắn biết.

- Thế tại sao không để cho thằng khốn đó gặp tai nạn chết đi cho rồi, đỡ mất công tốn hơi tốn sức – Tý nói, mặt hắn tức tối khi nghĩ đến cảnh Việt chết hụt.

- Ô không, nếu cậu ta chết thì tên phóng viên đó sẽ phải chịu trách nhiệm trước lão Nam, bởi theo như những gì tên phóng viên này nói thì điều khoản lão Nam đặt ra cho hắn là tuyệt đối bảo đảm an toàn cho thằng con trai ông ta, dù gì thì anh ta cũng là con ruột của lão, một người bố, dù có xích mích với con mình lớn đến cỡ nào đi chăng nữa cũng không thể lơ lửng giết chết nó, tôi nói vậy có đúng không ông anh – Phi quay sang nhìn tên Tý.

- Nếu được vậy quá tốt, một công hai chuyện, vừa có thể yên tâm hoàn thành việc cho mẹ Liên, còn trừ khử được thằng ngăn đường làm ăn – Bồng lao Vương nói thêm – Nhưng mà giả sử trừ khử được thằng đó rồi thì vẫn còn những đứa khác thì sao?

- Tôi không nghĩ vấn đề đó lại đáng để cho chúng ta quan tâm – Tên chột mắt nói – Nếu như chúng ta biết dứt lốt đúng người, đúng chỗ và đúng thời điểm thì chuyện gì cũng có thể giải quyết được, thời buổi bây giờ, lương tâm nó không bằng lương thực đâu anh.

Lão Vương nhấp rượu, gương mặt thể hiện hai chữ “thỏa mãn” thấy rõ, lão đã có thể phần nào yên tâm.

- Cứ như vậy mà thực hiện – Lão rút thuốc – Còn bây giờ, chúng mày đi làm việc của chúng mày đi, để không gian rộng rãi lại cho tao với người tình yêu quý của tao làm ăn.

Bốn cái bữu môi đồng loạt phô ra trước mặt lão, Gái từ trong phòng bước ra, cô thoảng cười khi thấy cảnh đó, nhưng lão Vương không thấy được, hai con mắt lão vẫn nhắm tịt, tận hưởng những cái vuốt ve dễ chịu, cùng với đó là con khoái cảm do thuốc và Gái mang lại.

Bạn đang đọc truyện *Những Con Bướm Đêm - The Moths* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Bà Thư nằm một mình trên chiếc giường rộng cỡ chín mét vuông, dưới chân bà là một khối trắng trắng xen lẫn đôi chỗ đỏ lừ, nồng nặc mùi Ô-xi-già, một hỗn hợp của nạo thuốc sát trùng, bông gòn, gạc, kim gài cố định mọi nút thắt. Nhịp thở bà đều đặn, bên cạnh bà là lọ thuốc chống thiếu máu và cao huyết áp mà trong mấy hôm nay bà đã quên mất không uống. Bên cạnh lọ thuốc là một cái thau nhựa, trong đó đựng nước ấm và khăn trắng được dùng để chùi vết thương.

Chiếc giường nhún lên nhún xuống đều đặn theo từng nhịp thở, trông mặt bà lúc này thật bình thản đến lạ kì, trái ngược hẳn với vẻ mặt đáng sợ của bà trong lúc cãi vã với ông chồng khốn khổ khốn nạn mà bà đã phải lòng ta cách đây hơn hai mươi lăm năm.

Uyên ngồi chồm hóm ở một góc phòng, trên tay cô là chiếc điện thoại, cô đã lặp đi lặp lại cái hành động mà mình đã làm ít nhất đến hơn hai mươi lần, đó là cố gắng liên lạc với thằng Toàn em cô, nhưng dường như mọi nỗ lực đó đều như đổ sông đổ bể, em trai cô vẫn không bắt máy, nó chỉ nhấn lại đúng một tin nhắn với nội dung: nó chỉ muốn ở một mình và cầu mong chị nó giúp nó tại nguyện, đừng làm phiền nó.

Hai mắt Uyên sưng vù, cô đã khóc rất nhiều, khóc trong lúc bố mẹ cô quật lộn nhau, khóc khi thấy thằng Toàn chạy ra khỏi nhà, cô cố hét lớn nhất với thằng em mình, nhưng dường như nó không hề nghe thấy, nó cứ thế cắm đầu cắm cổ chạy khỏi căn nhà nằm trong con hẻm số mười sáu.

Điện thoại bỗng reo, Uyên lật đật nhấn nút trả lời, tay cô run đến độ suýt làm rơi điện thoại.

- Toàn hả? Em đang ở đâu, chị đến đón em về nhà? – Uyên nói từng tiếng khó nhọc, nấc nghẹn theo từng câu từ.

- Bà sao vậy, tui Gái đây?

Một chút thất vọng, trong đầu cô lúc này chỉ nghĩ mỗi một điều, tất cả những ai gọi điện đến đều có thể là thằng Toàn.

- À! Gái hả, bà điện tui có gì không? – Uyên cố nói giọng bình thường nhất, nhưng cô vẫn không thể giấu đi những tiếng nấc của mình.

- Tui điện để hỏi bà có thể bây giờ ra gặp tui, rồi cho tui mượn tài liệu đi photocopy được không? – Gái hỏi, cô đang ngồi trong một căn phòng tối thui, nằm bên cạnh cô là lão Vương đang nằm ngáy khò khò.

- Bây giờ hả? – Cô nhìn quanh nhà, tìm kiếm cho mình một lý do để cô có thể đi khỏi nhà vào lúc này – Chắc không được quá bà, nhà tui đang có chuyện, chắc tui không đi được – Uyên đáp.

- Tui có thể biết được không? – Gái thắc mắc.

- Mẹ tui lại lên con cao huyết áp, nhà lại không có ai, nên tui phải ở nhà coi mẹ, đề phòng trường hợp xấu nhất có thể xảy ra – Uyên đáp, giọng cô lại nắc nhen.

- Bà đang khóc đó hả? – Gái hỏi.

- Không có đâu – Uyên chột lấy tay, lau đi những giọt nước mắt đang hiện diện trên đôi gò má đỏ bừng của mình – Nghĩ sao tui khóc vậy bà, tui không phải bánh bèo vô dụng yếu đuối, có bà mới là bánh bèo yếu đuối mít ướt thì có – Uyên cố cười.

- Gì nữa vậy trời – Gái đáp – Nay bày đặt nói tui như vậy nữa chứ, nói cho biết nha, Gái đây là một con bánh bèo mạnh mẽ và không dễ gì bị ăn hiếp đâu.

Hai cô gái cùng cười, Gái có vẻ cười dễ dàng và tự hơn nhiều, còn đối với Uyên, cơ mặt cô lúc này chỉ cố kéo lên một chút, giúp Uyên để lộ nụ cười yếu ớt và không mấy sức sống.

- Vậy chừng nào bà mới đưa cho tui mượn tài liệu được đây? – Gái hỏi lại.

- Ờ... hay tối nay bà rảnh không, gặp tui rồi tui đưa luôn – Uyên đề nghị cuộc hẹn.

- Bình thường tối đến tui bận lắm, nhưng không sao, tối nay tui gặp bà cũng được – Gái đáp.

- Ủ, vậy gặp nhau chỗ quán Urban Station Tổ Hiến Thành hén, bà biết chỗ đó không?

- Biết, rồi có gì gặp nhau chỗ đó – Gái đáp, đột nhiên cô nhớ ra mình còn quên nói gì đó, cô nói vội – Mà mấy giờ gặp nhau, tự nhiên cho chỗ hẹn xong không nói giờ giấc gì hết.

- Hi! Bây giờ tôi được không? – Uyên hỏi.

- Được! Rồi có gì gặp bà sau hén, bai.

- Bai – Uyên đáp.

Uyên đập máy, cô cứ ngỡ mấy phút nói chuyện điện thoại với Gái vừa rồi là mấy phút cô thực sự cảm thấy an toàn nhất, bởi cô biết, cô có cái dễ làm, có cái dễ quên đi sự thật nghiệt ngã về cái mái ấm mà cô và em cô đã sống suốt hơn hai mươi năm, cô có cảm tưởng rằng cái mái ấm đó, nơi hiện diện cuộc hôn nhân của bố mẹ cô dường như không có gì có thể cứu vãn được nữa, tất cả bây giờ chỉ còn là thời gian, chính thời gian sẽ trả lời cho những câu hỏi mà cô vẫn còn vương bận trong lòng.

Cơ thể mẹ cô vẫn nằm im lìm trên giường, mẹ cô thật đáng thương, có lẽ những giây phút bình an nhất trong cuộc đời bà là lúc này đây, lúc bà được nằm im lìm trên giường, chìm đắm trong những giấc mơ đẹp đẽ của riêng bà (Một tác dụng phụ nhưng không kém phần bổ ích mà thuốc bà đang dùng mang lại), trong giấc mơ đó, nơi có sự hiện diện của một phiên bản lão Phát hoàn khác, một lão Phát đẹp trai, người mạnh khỏe, vầng trán cao, tóc bay mộng mơ, người con trai mà một thời đi học đã làm bà mê say đắm, làm bà có thể trốn gần hết những tiết học buổi sáng để được nhìn ngắm chàng trai đó.

Uyên đứng dậy, đột ngột say sẩm mặt mày, hậu quả do việc ngồi chồm hổm quá lâu, cô lê lét thân mình xuống nhà dưới, dọc đường, cố gắng không để chân mình dính phải những mảnh vỡ thủy tinh rơi trên sàn gạch giờ đây mang màu đỏ tía. Cô mở tủ lạnh và lấy cho mình hộp nước ép táo mà uống ừng ực, nước táo chua ngọt đánh thức mọi giác quan trong con người cô.

Lão Phát ngồi lì trên chiếc ghế sofa ở phòng khách, hai chân lão cũng lại là một hỗn hợp của băng băng, gạc và ghim cố định, nhưng tác phẩm băng bó của lão có phần xấu xí đến tàn nhẫn, lão tự tay làm, nên không xấu mới lạ, ai mà giúp lão chứ.

- Mày lấy cho bố hộp nước táo uống cái, bố đi không được – Lão Phát gọi Uyên khi thấy cô từ trong nhà bếp đi ra.

Cơ thể Uyên chột cứng đờ, mọi cơ bắp trên cơ thể cô gồng cứng, miệng cô sẵn sàng để có thể thốt ra những lời cay độc nhất giáng xuống bố cô, nhưng cô ghìm chặt lại, không để cho đôi môi ấy có cơ hội mấp máy. Đôi chân cô bước từng bước một, dẫn cô đến tủ lạnh. Chỉ vài phút sau, hộp nước táo đã nằm gọn trong tay lão Phát. Lão tu ừng ực cái thứ nước vàng trong đó, lão vừa uống, vừa nhìn đứa con gái ông.

- Bố xin lỗi khi làm như vậy – Lão Phát nói với Uyên ngay khi lão đã chén sạch hộp nước ép.

Uyên không nói gì, cô chỉ trừng mắt nhìn lão, đoạn cô bỏ đi, nấu một chút cháo và mang lên cho mẹ mình, bỏ mặc lão Phát ngồi đó mặt mày nhăn nhó, loay hoay với vết thương nơi chân lão.

Người ta có thể nói Uyên tàn nhẫn với bố ruột mình, theo cách gọi của nhiều người vẫn hay biện minh cho mấy hành động sai lầm của các bậc sinh thành; Dù gì đó cũng là bố mày, ông là người đẻ ra mày, không có ông thì làm sao có mày, bố mẹ có sai thì con cái cũng không được có thái độ như vậy, chúng mày hồi nhỏ cũng thiếu gì những hành động sai trái, thế mà bố mẹ đâu có chối bỏ chúng mày.

Lão Phát chặt vật mãi mới cố định được vết thương cũng như băng bó đẳng hoàng tử tế nhất cho nó, lão nhìn bìa nhựa mình vừa đặt trên bàn kính, nhìn thấy nó thôi cũng đủ khiến lão sôi gan tức máu.

Điện thoại trong túi quần lão rung, lão lôi nó ra và nhìn ngay vào màn hình. Là số mẹ Liên – Lão nghĩ. Không chần chừ, bấm nút nghe.

Như thường lệ, cứ mỗi lần mẹ Liên gọi, là đầu dây bên kia kêu lên mấy tiếng ẹ ẹ nghe chói cả tai, lão Phát đành để ống nghe ra xa một chút mới có thể nghe rõ được mẹ nói gì.

- Tôi nghe đây! – Lão trả lời, sau khi hứng một tràng liên thanh của mẹ Liên khi mẹ đột ngột không nghe thấy lão trả lời.

- Trời ơi, sao anh cứ hay làm em hết hồn vậy kìa, buồn hết sức – Mẹ giận giỗi – Hôm nay là hai mươi ba rồi, mai hai mươi bốn, không biết ông anh có rảnh không, qua chỗ em chơi “no en”? – Mẹ nói chữ “Noel” bằng giọng Bắc đặc trưng.

- Ô, tất nhiên là được rồi, nhưng mà hôm đó chắc tôi không chơi đùa nhảy nhót như thường ngày được, chân căng phải băng bó.

- Trời, anh làm sao lại để cho chân căng băng bó vậy? – Mẹ hỏi gấp.

- Chỉ tại đi đứng không cẩn thận thôi đó mà – Lão đáp, đoạn chỉnh lại một cây ghim đột bung ra, để lộ mảng thịt tươi rói.

- Gì mà bất cẩn vậy anh – Mẹ thờ dãi – Phải hết sức cẩn thận chứ cà... Mà thôi, em điện cho anh chỉ muốn nhắn anh vậy thôi, nhớ tối hai mươi bốn qua chỗ em chơi nha, em sẽ cho mấy cô xinh tương thật ngon phục vụ anh.

- Thế cô Ly không có ở đó sao? – Lão đột ngột hỏi, bỗng cảm thấy nhói đau nơi ngực trái, tim lão đập thành thịch như muốn văng khỏi lồng ngực.

Mẹ Liên im lặng đôi chút, từ hôm qua đến giờ, mẹ không thể liên lạc được với Ly, mẹ bức mình lắm, chỉ còn mỗi Gái là con dĩ ngon lành thôi, nhưng con nhỏ phải được để dành cho lão Vương, bởi lão đang làm nhiệm vụ cho mẹ.

- Không giấu gì anh, Ly từ hôm qua đến giờ, em hồng có liên lạc được với nó – Mẹ đột ngột chuyển giọng người miền Nam, kiểu nói đặc trưng của mấy con nhỏ tuổi teen Sài Gòn.

- Nói sao, không liên lạc được? – Lão hoang mang.

- Dạ! Con nhỏ kì cục hết sức, không biết tại sao nó lại như vậy nữa, em nghĩ con nhỏ muốn trốn rồi, thứ gì đâu, ăn cháo đá bát.

- Vậy chuyện tôi muốn cô thực hiện, cô đã triển khai chưa? – Lão Phát hỏi, đột ngột thấy lo, nghĩ là mẹ Liên chưa làm.

- Chuyện đề ý tôi nhờ Ly đó hả, em cho người làm rồi, mà nè – Mẹ lên tông như thường lệ - Tự nhiên anh hỏi vậy là có ý gì, không lẽ anh không tin em.

- Tôi không có ý đó – Lão Phát phân bua, môi lão nhếch thành nụ cười đều.

- Ủa! Em nói thật mà, em cho người đi dò la con nhỏ đó rồi, không những thế, em còn muốn làm lớn chuyện này nữa. Con nhỏ đó nó trốn gì mà biệt tăm biệt tích luôn, bức mình, kì này phải xử lý nó nghiêm khắc mới được, em mà bắt được nó ở đâu, em xé xác nó ra – Mẹ nói giọng cao vút, cứ như một nghệ sĩ hát Opera chuyên nghiệp.

Lão Phát không nói gì, chỉ dập máy ngay sau đó, lão không muốn nghĩ đến viễn cảnh cô tình nhân lão có người khác, lão không muốn nghĩ đến chút nào, nhưng những gì lão chứng kiến trong đêm mưa tầm tã hôm trước như một gáo nước lạnh tạt thẳng vào bản mặt lão, làm lão tỉnh ngộ ra.

- Tất cả mọi chuyện đều do mày gây ra – Lão chỉ bìa nhựa đặt trên bàn, tự lẩm bầm một mình như một người vô hồn – Chỉ cần tao nộp cái này lên cấp trên thôi, là mày tiêu đời, thẳng chó ạ.

Nói xong, lão cố đứng dậy, chộp lấy bìa nhựa, đi một cách khó nhọc đến chiếc xe gắn máy của mình, mất chừng mười phút gì đó, té lên té xuống hai ba lần, lão cũng ngồi yên vị trên chiếc xe. Lão để máy, không thèm thay quần áo, cứ mặc bộ đồ tối hôm qua, rồi lên ga phóng ra ngoài đường, không nhìn đến con chó mi-lu đang quẫy đuôi, trong đầu lão bây giờ chỉ toàn hình ảnh tòa nhà sơn màu vàng óng, nơi làm việc của thằng ranh con cấp trên lão.

Lão hi vọng, chính nơi đó sẽ trừ khử được thằng khốn nạn đã đập chấu cướp đi đóa hoa tươi thắm mà lão nghĩ đáng ra phải thuộc về mình.

Tiệm cắt tóc chật kín người, ai ai cũng muốn có được một kiểu tóc ăn ảnh nhất để có thể thoải mái dạo chơi Giáng Sinh, có mấy cậu nhóc choai choai mặc nguyên bộ đồng phục trường học, ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế xoay, mặt mày lấm la lấm lét, thâm chí cậu nhóc ngồi trong cùng trông như muốn khóc khi thấy tông-đơ đi chệch hướng, phá hỏng nguyên quả đầu xi-tai của cậu ta, anh chàng thợ cắt tóc mặt mày cũng lấm la lấm lét, khi thấy được mình đã làm sai, anh ta cố dờ dằng cậu nhóc học sinh cấp ba kia, nhưng lực bất toàn tâm, cậu ta cứ luôn miệt than vãn.

- Em không biết, bắt đền anh, bạn gái em thấy em cắt tóc như này, nó bỏ em mất.

Như ngồi kể Việt, cậu cười khúc khích, cười đã đời xong, cậu khịt mũi một cái, làm điệu bộ đồng-cảm-với-cậu-học-sinh-xấu-số.

- Này, cậu không nhất thiết phải làm vậy đâu – Việt khuyên răn.

- Ôi, cần gì phải lo chứ anh, có ai thấy mình cười đâu – Như đáp, vẫn nhìn chăm chăm cậu nhóc đó, lúc này, tông-đơ chỉ đưa lên đưa xuống liên hồi, lấy đi gần hết tóc của cậu nhóc.

- Thằng đó sắp thành thầy tu rồi – Như nói, lại cười khúc khích.

- Xin mời người tiếp theo lên ghế số năm ngò – Một cô tiếp viên xinh đẹp thông báo.

Việt bước đến, ngồi trên chiếc ghế số năm với tâm trạng cực kì hồi hộp và căng thẳng, bình thường, anh không có thói quen ra mấy sa-lông cắt tóc sang trọng, một phần vì anh nghĩ nó không cần thiết, phần khác thì lại nghĩ trong đó toàn mấy thằng thợ tay nghề không vững, chưa hết, nó còn hay lơ đãng trong lúc cắt, không giống mấy gã trung niên cắt chuyên nghiệp lâu năm. Việt có nói là anh muốn quay về tiệm cắt tóc gần nhà anh (Một tiệm cắt tóc của một ông lão đã sắp sửa mập mạp độ tuổi sáu mươi, người đã cắt cho anh kiểu tóc hết sức ưa là nghiêm túc mà anh sở hữu từ lúc học trung học cho đến tận bây giờ), nhưng Như nhất quyết không chịu, cậu giới thiệu tiệm cắt tóc này cho Việt, cậu còn thề thốt đây là tiệm cắt tóc nổi tiếng và sành điệu nhất Sài Gòn.

Việt nghĩ, sành điệu không thấy đâu mà chỉ thấy trước mắt là một đũa bắt đắc dĩ phải chấp nhận quả đầu thảm họa.

- Anh muốn cắt kiểu nào – Một thanh niên mặt non thấy rõ, mới nhìn thôi đủ biết kinh nghiệm không nhiều, cậu ta hỏi Việt.

- Tôi... - Việt không biết nói thế nào, bình thường, mỗi lần anh đi cắt tóc, là ông cụ đều biết anh muốn cắt kiểu gì.

- Cắt cho anh ta kiểu nào vừa sành điệu, lại vừa không quá xấu là được, anh có thể nhìn khuôn mặt anh ta rồi tìm xem kiểu nào thích hợp nhất cho anh – Như gợi ý cho gã thợ làm tóc.

Tên này quan sát kĩ khuôn mặt Việt trong gương, tay chân múa loạn xạ, bước tới rồi lại bước lui, mặt hình sự và tập trung cao độ, cuối cùng anh ta tự gạt đầu với chính mình và bắt tay vào công việc.

Việt không dám nhìn mình trong gương, anh chỉ biết nhắm tịt mắt, điều này khiến tay thợ làm tóc ngạc nhiên và lắc đầu không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng Như đã thúc giục anh ta tiếp tục công việc của mình.

Cách đó hơn hai ba cây số, Ly đang đứng cùng với Toàn tại phòng trọ của Ly, Toàn đứng dưới, trên tay cậu là túi ba lô mà cậu mới mua, trong đó chứa một vài bộ đồ cũng mới mua, cậu từ chối nhận quần áo mà Việt muốn cho cậu mượn, chỉ nhận một vài bộ cho có lệ.

Cậu không muốn vác mặt về nhà chỉ để lấy đồ, điện thoại rung liên hồi, cậu không bắt máy vì biết người đang gọi mình là ai, cậu chỉ gửi dòng tin nhắn ngắn ngủi vào máy chị Uyên,

Chị đừng điện nữa, em không sao hết, chị để em một mình suy nghĩ được không, em muốn đi đâu đó cho khuây khỏa, em không chết được đâu.

Yêu gia đình nhiều.

Một lúc sau, Ly bước xuống, trên tay cô là hai ba lô, một chứa đồ của cô, và một cái khác để trống, đó chính là chiếc ba lô của Thủy, Ly lấy tạm, để cho thằng em bắt đắc dĩ mình mượn.

Cả bốn người hẹn gặp mặt nhau lúc sau giờ chiều tại bến xe miền Đông. Như đi với Việt để lo phần tóc tai cho anh, còn Toàn đi với Ly, hai người đang ngồi trên xe buýt tuyến Bến Thành – Bến xe miền Đông. Dọc đường đi, hai người không nói chuyện nhiều với nhau, chỉ nói vài ba câu chào hỏi.

Bên ngoài, cảnh sắc đang dần ngả sang một màu cam hoàng hôn, dòng người nườm nượp nối đuôi nhau chạy ngược chạy xuôi, hàng quán hai bên đường đã trang hoàng hàng trăm ngọn đèn nhấp nháy, không khí Giáng Sinh thật sự đã đến rất gần. Chiếc xe buýt phải vô cùng vất vả mới có thể lết đến bến xe bởi lượng xe cộ lưu thông vào buổi chiều rất đông.

- Giáng Sinh chỗ Ly vui lắm – Cô bắt chọt nói, đôi mắt đang nhìn chăm chăm vào hang đá phát sáng được đặt tại nhà thờ Tân Chí Linh.

Toàn không nói gì, chỉ nhìn theo, cậu suy nghĩ đủ điều, cậu ước sao gia đình mình cũng bình yên và hạnh phúc giống như gia đình Chúa Giê-su hài đồng. Ngài có được một người mẹ với khuôn mặt thật xinh đẹp, nhân từ và hiền lành, cộng thêm một người cha công chính và luôn yêu thương gia đình Ngài hết mực. Gia đình Chúa Giê-su dường như trái ngược hoàn toàn với gia đình cậu lúc này, cậu có một người mẹ cũng nhân từ đó, cũng xinh đẹp đó, nhưng ông bố cậu thì lại không được như vậy.

Chiếc xe buýt sau một hồi lâu thật là lâu cũng đến được bến xe. Ly và Toàn bước xuống, cảm nhận được chiếc xe nóng đến cỡ nào, mấy đứa sinh viên xay xầm mặt mày, trông chúng nó cứ như muốn ới hết cả lủ.

Cô và Toàn đến quầy vé và mua bốn chiếc vé từ tiền mà Việt đưa, cô và cậu sinh viên y khoa khá ngạc nhiên khi thấy việc mua vé rất dễ dàng, tuyến Đà Lạt – Thành phố Hồ Chí Minh hầu như không ai đi.

- Kỳ này chắc bao nguyên xe quá Lý – Toàn nói.

- Hi vọng như vậy, đi đông, mệt mỏi lắm – Ly đáp.

Cô và cậu sinh viên sau khi mua vé xong, đoạn đến ngồi tại nhà chờ, đợi hai người kia đến. Màn hình ti-vi đang phát bản tin thời sự lúc năm giờ chiều, cô phóng viên đang hào hứng thuật lại không khí chuẩn bị đón Giáng Sinh trên khắp thế giới. Cô phóng viên cũng không quên thuật lại một sự kiện đáng buồn đã xảy ra tại thủ đô Berlin nước Đức, một vụ đáng bom nhằm vào chỗ đông người trong dịp Giáng Sinh tại nước này đã không may diễn ra, các nước châu Âu kêu gọi người dân bình tĩnh, an ninh tại châu Âu đang được tăng cường gấp đôi sau vụ khủng bố vừa rồi nhằm đảm bảo người dân có thể đón lễ Giáng Sinh an toàn và bình an.

- Toàn muốn đi du học ở Anh lắm, mà thấy khủng bố như này chắc thôi, không ham.
- Tui thì không có ước mơ đi du học, chỉ mong muốn một lần được đặt chân đến nước Anh, để được tận mắt thấy chỗ người ta đóng phim Harry Potter, rồi chụp hình với lâu đài Hogwarts... – Ly ngập ngừng.
- Ủa, fans của Harry à? – Toàn hỏi.
- Trời ơi, tui mê lắm, tui đọc hết nguyên bộ tiếng Anh của nó luôn rồi, mà còn đọc lại mỗi cuốn tới ba lần – Ly hí ha hí hửng khoe chiến tích.
- Chà, học cũng giỏi dữ hén – Toàn tấm tắc khen ngợi.
- Hồi đó tui thi đậu chuyên ngành Quản Trị Kinh Doanh Quốc Tế của trường Đại Học Ngoại Thương cơ mà, nhưng mà đó là chuyện hồi xưa, còn bây giờ thì... – Bỗng dưng cô không nói nữa, cứ ngỡ những hồi ức tồi tệ đang ùa về với mình.
- Thôi, chuyện qua rồi, quan trọng mình sống tốt, sống đúng lương tâm, biết hối cải là được – Toàn giải nguy cho cô.
- Ủ! Tui nghĩ được vậy thì tốt quá, nhưng không biết đến khi nào mới được – Ly đáp, mắt cô lơ đãng.

Cô còn đang nói thì từ đằng xa, hai thanh niên tướng tá khá tương đồng, cao lớn độ ngang nhau, một cậu mặt non trông cứ như học sinh cấp ba, mà đích thực cậu ta là học sinh cấp ba, Như diện quần Jean xanh đen ôm, chiếc áo thun body trắng có mạng dòng chữ “Đưa nhau đi trốn” màu xanh lá cây nằm chính ỉnh trên ngực áo. Tai trái Như còn đeo bông tai dạng tròn màu đen. Chàng thanh niên còn lại cũng diện quần Jean xanh đen, nhưng anh ta mặc chiếc áo thun body xanh dương sậm màu, ngực áo nổi bật dòng chữ “Xách ba lô lên và đi” màu xanh dạ quang nổi bật.

Hai người tóc tai cắt ngắn gọn gàng, Như vẫn kiểu mô-đen tóc chải ngược ra đằng sau, nhuộm màu nâu hạt dẻ, còn gã thanh niên thì...

- Cái người đi bên cạnh thằng Như có phải anh cảnh sát tui quen không vậy? – Ly quay sang hỏi Toàn.
- Đích thực là anh ta đẩy cô nương mộng mơ ả! – Toàn nói, cậu mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Những Con Bướm Đêm - The Moths* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Chiếc xe giường nằm lướt qua từng con phố đông đúc xe cộ và người qua đường, xe bon bon qua từng cung đường ngoằn ngoèo khúc khuỷu sáng rực bởi hàng đèn hơi natri nối dài chạy mãi tới tận chân trời. Những mảng sáng tối xuất hiện chớp nhoáng và cũng biến mất nhanh lẹ, trông giống như một thể lực vô hình nào đó muốn đuổi cổ chúng đi nhanh chóng.

Hiện trong bức tranh ma mị sáng tối đó là bốn con người, ba nam và một nữ, mỗi người chọn cho mình một chỗ nằm ưng ý, thoải mái và ít bị say sóng nhất, bởi chuyến hành trình mà họ đang đi có độ dài lên đến gần ba trăm cây số không hơn không kém. Bác tài xé ngồi trước vô lăng với tâm trạng buồn bã và bức rức, cạnh bác tài là thằng nhóc lơ xe nổi bật trong bộ trang phục cam vàng của hãng xe mà cậu đang làm việc, cậu thanh niên lơ xe cũng không mấy vui vẻ gì.

Cả bác tài và gã lơ xe đều không thoải mái trong chuyến đi này, nguyên nhân là bởi ai cũng nghĩ rằng chuyến này đi khách sẽ đông, nhưng trái ngược hoàn toàn, trên xe bây giờ chỉ có vồn vện bốn người, không kể bác tài và thằng lơ xe miêng còn hôi mùi sữa.

Bác tài nghĩ, nếu biết trước khách khứa không nhiều như thế này thì đành nằm ở nhà đánh một giấc ngon lành hay hơn, gồng mình đi chỉ không biết.

- Mọi năm giờ này khách khứa đông nghịt, sao hôm nay vắng hoe vậy mày? – Bác tài quay sang nói với thằng lơ xe.
- Chả biết, lúc này lúc khác, không biết đường đâu mà lần – Thằng nhóc lơ xe đáp, nó vờ tay, lấy ca nước đá mà tu ừng ực.

Chiếc xe to tởm bỗng dừng tại trạm dừng chân dưới chân đồi Bảo Lộc, thằng nhóc lơ xe chả muốn tốn hơi tốn sức gọi khách khứa dậy, nhưng nó không muốn bị khách hàng phàn nàn, thế là nó đành cắn răng chịu đựng. Thằng nhóc lấy microphone, nói lí nhí, nghe không có chút sức sống nào cả.

- Xe chúng tôi dừng chân tại đây khoảng hai mươi phút, quý khách có nhu cầu giải quyết hay ăn uống gì đó thì xin mời xuống xe, hết thông báo.

Thằng nhóc lơ xe nói xong, nó không buồn đặt microphone trở về chỗ cũ, chỉ treo tòng teng trên giá treo áo khoác, khiến chiếc loa đặt tại mỗi giường nằm khách hàng phát ra tiếng rú chói tai, tố cáo cách làm việc cẩu thả của nó.

Việt bị đánh thức khỏi giấc ngủ bởi tiếng hú tinh tai nhức óc đó, anh mở mắt và la lớn.

- Cái gì vậy trời, xe chất lượng cao mà phục vụ vậy đó.

Thằng nhóc lơ xe mặt mày lấm la lấm lét, nó phát hoảng, trông cứ như cậu chàng nghĩ rằng Việt biết được những hành động ẩu tả ban nãy của nó, tay chân nó luống ca luống cuống, gỡ cái microphone ra khỏi giá treo áo khoác, đoạn đặt ngay ngắn về chỗ cũ, tiếng ú đỉnh tai nhức óc cuối cùng cũng chấm dứt, thằng nhóc lơ xe lật đật nói xin lỗi mấy câu.

- Tôi chân thành xin lỗi – Nó nhìn Việt và lặp lại cái thông báo mà nó đã thuộc nằm lòng – Xe chúng tôi đã đến trạm dừng chân dưới chân đèo Bảo Lộc, quý khách có muốn đi vệ sinh hay ăn uống gì thì cứ tự nhiên bước xuống xe, khoảng hai mươi phút sau, chúng tôi sẽ khởi hành đi Đà Lạt.

Việt trở mình đôi chút, anh đang ở trong tư thế trông rất kì cục, đầu đặt chỗ đường đi, chân phải thì gác lên cầu thang dẫn lên tầng trên, chân trái biến mất hút trong khoảng tối thui bên trong khoang nằm.

Khi gỡ được cái chân trái ra và đặt về chỗ cũ, mọi cơ bắp kêu gào, axit lactic rưới lên từng múi cơ khiến nó đau nhức đến chảy nước mắt.

- Oái! Chết tiệt – Việt đau đến bật tiếng.

Nằm trước Việt là Ly, cô gái vẫn còn ngủ ngon lành, bên phải anh là Như, cậu chàng ngủ ngáy khò khò, bên trái là Toàn, cậu sinh viên y khoa nằm ngủ im lìm.

Anh ngồi bật dậy, cơn buồn tiểu dữ dội bộc phát tại chỗ đặt bộ phận bàng quang, anh lật đật đứng dậy, bất cẩn khiến đầu va ngay vào thanh sắt phía trên đầu thấu xương.

Nhà vệ sinh nồng nặc mùi khai và bẩn chưa từng thấy, nước thì đục ngầu, chưa hết, bà quét dọn vệ sinh còn liên tục ra ra vào vào nhà vệ sinh nam khiến mấy thanh niên trong đó không được tự nhiên cho lắm, một gã thanh niên buộc miệng nói.

- Làm ơn ra ngoài kia dùm, để chúng tôi được thoải mái xù.

- Các anh cứ làm việc của các anh, còn tôi, tôi đang làm việc của tôi – Bà lao công đáp, không buồn ngược mặt lên – Nếu các anh cảm thấy không thoải mái thì có thể đi chỗ khác mà giải quyết.

Gã thanh niên buộc miệng chửi thề.

Mấy câu từ tục tĩu khiến bà lao công không mấy thoải mái, bà ta cầm nguyên cây chổi sừng nước, quật luôn vào mông gã thanh niên đó.

- Mẹ nó, bà tính kiểm chuyện với tôi à? – Gã thanh niên bậm trợn, mặt mày đỏ lựng, nói giọng cha người ta.

- Mày ăn nói cho đàng hoàng, không tao đập chết mẹ mày giờ - Bà lao công hùng hổ, thét ra những lời đe dọa.

Việt cảm thấy khá mệt mỏi, chuyến hành trình dài đằng đẵng từ Sài Gòn tới chân đèo Bảo Lộc khiến anh choáng váng nên không còn hơi sức đâu giải quyết mấy chuyện cãi vã này, anh đành rút nhanh gọn lẹ và để cho hai người đó gây gổ với nhau.

Anh bước ra khỏi nhà vệ sinh, mũi vẫn còn ngửi thấy cái mùi ngai ngái gom ghếch đó, anh đi ngang qua đám bảo vệ đang lục đục chạy vào nhà vệ sinh và giải quyết vụ cãi cọ.

- Trông anh có vẻ mệt mỏi vậy? – Ly không biết từ lúc nào xuất hiện, cô chăm chú nhìn Việt.

Có thể nói về ngoài cửa Việt lúc này khiến cô không thể tưởng tượng được là mình có quen Việt, anh lộ xác ngoạn mục với diện mạo hoàn toàn mới, không còn ăn mặc như ông già ông cụ nữa, không kiểu tóc nghiêm túc, trước mắt cô là một chàng trai trẻ trung, sành điệu và ăn mặc đàng hoàng đẹp trai thấy rõ. Mái tóc cắt cao, cạo sát hai bên, bết tóc để dài, keo tóc bóng loáng, làm nổi bật màu tóc đen, không nhuộm nâu hạt dẻ, chỉ một màu đen, đậm chất người á đông, trông màu tóc giống hệt màu tóc của Ly, kiểu tóc bông bênh gọn sóng, chiếc áo thun body làm nổi bật từng múi cơ bắp săn chắc trên người Việt.

- Có vẻ như tôi bị xay xe – Việt đáp.

- Anh không uống thuốc xay xe hay sao?

- Không, tôi định mua, nhưng lúc đi lại quên mất.

Ly lục trong ba lô, lấy ra hai viên thuốc, một viên màu nâu đen dài và một viên tròn màu xanh nước biển.

- Đây, anh uống đi, tôi có mua dự phòng vài liều, bây giờ anh uống vẫn kịp đó – Ly nói, đoạn đặt hai viên thuốc vào lòng bàn tay anh.

- Cảm ơn cô – Việt đáp.

Cô và anh đến ngồi tại chiếc bàn được đặt gần sạp bán trái cây, mùi sầu riêng thơm nức mũi. Tiếng cãi cọ trong nhà vệ sinh lúc này còn lớn hơn nữa, một nửa số thực khách đang ngó về phía nơi phát ra âm thanh ồn ào đó.

- Bà lao công đó nổi tiếng là người đàn bà mạnh mẽ và không sợ gì cánh đàn ông – Ly nói, mắt nhìn về phía nhà vệ sinh.

- Sao cô biết vậy? – Việt hỏi, anh đã nuốt xong hai viên thuốc, nhăn mặt vì vị thuốc đắng hơn anh tưởng tượng nhiều.
- Tôi là người sống ở đây mà – Cô nói – Người ta nói bà ta cố tình làm vậy để việc kinh doanh được khá hơn.
- Đầu có chắc – Việt đáp.
- Anh chưa nghe câu “Càng tai tiếng thì càng nổi tiếng” à? – Ly nói – Máy người nổi tiếng, họ có hai cách để làm mình trở nên nổi tiếng hơn, một từ chính năng lực của họ, hai là cố tạo vài ba cái scandal, vậy là họ được chú ý nhiều hơn.
- Nếu cô nói vậy thì xem ra tôi đang có lợi dụng cô để được nổi tiếng hơn.
- Phải rồi, anh ngày càng được nhiều người biết về mình hơn, cả tôi nữa, tôi và anh xuất hiện trên báo nữa mà – Ly đáp.

Cô và anh cùng bật cười. Việt nhìn cô đắm đuối, anh không thể tìm ra được bất kì một lý do nào lại khiến một người con gái dễ thương, vẻ ngoài không có gì cho thấy là một người ăn chơi lêu lộng lại có thể làm cái nghề tội lỗi như thế.

- Tôi hỏi thật cô nha – Anh nói thận trọng – Nguyên do gì, cô lại làm cái nghề này?

Ly chần chừ đôi chút, trông cô giống như đang suy nghĩ xem có nên nói cho người đối diện mình cái điều thầm kín nhất trong cô hay không. Cô còn đang suy nghĩ thì đột ngột còi xe bấm tin tin, cô thầm cảm ơn chiếc xe đã cứu cô khỏi tình cảnh éo le.

- Lên xe thôi – Cô đề nghị, đoạn đứng dậy mà không chờ xem phản ứng của Việt ra sao.

Hai cô gái ngồi trong quán Urban Station, nằm trên đường Tô Hiến Thành, quán được trang trí độc đáo, làm thực khách liên tưởng đến một thủ đô London cổ kính và cũng không kém phần thú vị, đặc biệt trong những ngày này, quán càng trở nên lung linh hơn bởi hàng trăm bóng đèn chớp tắt, băng rôn, hình dán ông già Noel và một dãy những bông tuyết làm từ giấy được được cắt tỉa cẩn thận dán đầy trên tấm kính trong, không khí háo hức đón chờ ngày lễ Giáng Sinh đang cận kề.

Gái và Uyên gọi cho mình hai ly sô-đa, của Uyên là Violet, còn của Gái là Deep Blue. Gái mặt mày hớn hờ, còn đối với Uyên, cô trông giống một người thiếu thức sống, gương mặt hốc hác, quầng mắt thâm đen, Gái không thể làm ngơ trước nhan sắc tàn tạ của con bạn thân mình.

- Sao trông bà thấy ghê vậy? – Gái hỏi, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Uyên.

Uyên không trả lời ngay, cô uống chút sô-đa, rồi lôi đồng tập sách photocopy trong cặp mình ra.

- Nhà tui có chuyện không vui, cộng thêm mấy nay thức học bài nữa, mà này, bà làm ơn đừng có cúp học dùm tui cái, mấy nay học toàn bài quan trọng không đó, với lại sắp thi rồi – Uyên dặn dò kĩ lưỡng cô bạn mình, cô đặt nhẹ nhàng chồng tập trước mặt Gái.

- Tui biết rồi, thật tình tui đâu có muốn nghỉ học đâu, toàn chuyện làm ăn không thôi – Gái nói, cô cúi gằm mặt xuống bàn, tập trung ngó tờ thực đơn điểm tâm nhẹ được một cậu tiếp viên đẹp trai mang ra.

- Hối thiệt nè, tui có thể biết được bà làm ăn cái gì không? – Uyên hỏi, mắt cô vẫn ngó chăm chăm cậu thanh niên đẹp trai.

Gái không muốn nói cho cô bạn mình biết, nhưng cô không thể cứ giấu mãi được, nên đành nói ra đôi chút, nhưng không quá chi tiết, nói cho nhỏ bạn thân mình chắc cũng không nhầm nhò gì.

- Tui đi làm đêm, từ tối hôm trước cho đến sáng hôm sau – Gái nói, cô ngậm ống hút và uống cái thứ chất lỏng màu xanh nước biển.

- Trời ơi! Cần gì mà phải làm khuy dừ vậy không biết, thiếu gì việc làm – Uyên nói, mắt thôi ngó nghĩa chàng phục vụ bảnh trai.

Nhưng Gái chỉ nhún vai, đoạn cô uống thêm ngụm sô-đa. Cô lật đặt lái qua chủ đề học hành. Cô cầm trên tay quyển tập chi chít chữ đã được Uyên photocopy. Gái nhìn nó mà ngao ngán.

- Trời ơi, như này sao học hết đây trời, thật kinh dị - Gái cầm cuốn giáo trình “Quang Học đại cương” trên tay, lật qua lật lại, rồi lác đầu như không thể tin được vào mắt mình.

- Thôi ráng đi học đi, còn có mấy buổi nữa thôi, tui nghĩ ba tháng nữa mình thi rồi – Uyên nói.

- Ừ, biết mà, thôi để qua đợt Noel này tui đi học liền, phải cố gắng chăm chỉ lại mới được, học hành bữa học bữa không như này thật chẳng ra thể thống gì.

Hai cô gái ngồi cùng nhau, trò chuyện tâm sự đủ thứ chuyện trên đời, ngoài đường tấp nập người qua lại, trong dòng người hối hả ngược xuôi đó, ai nấy đều có những suy nghĩ cũng như dự định riêng của mỗi người, cũng giống như hai cô gái đang ngồi trong quán đây, Uyên có dự định của riêng cô và Gái cũng vậy.

- Bà có bồ chưa? – Đột nhiên Gái hỏi Uyên.

- Tui hả? Ể muốn chết – Uyên vừa nói, vừa lấy cây bút chì bấm, gạch chân một số chỗ quan trọng trong cuốn giáo trình mà thầy giảng viên dặn dò sinh viên phải học.

- Vậy bà muốn có bạn trai không, tui giới thiệu cho, tui quen nhiều anh ngon lành lắm – Gái, mặt mày hăm hở lắm mai.

- Thôi, tui chỉ thích trốn tình thôi – Uyên đáp.

- Là sao? – Gái thắc mắc.

- Thì người ta nói; trốn tình tình đến, cần chi lo.

- Bà khủng quá, thời buổi này làm gì có vụ đó, bà mà cứ trốn như kiểu của bà đi, có ngày ể tới góc mỏ, đóng mạng nhện nha – Gái cảnh báo cô bạn mình, cô nói thêm – Thời buổi giờ con trai đầy rẫy, bà có quyền lựa chọn tùy ý, nhưng phải cẩn thận nha, đừng lựa thằng nào đẹp trai body sáu múi quá, toàn bê-ê không đó.

- Kệ, cùng lắm rước nó về, nó làm chị em tâm sự với mình – Uyên đáp tình bơ, cô nàng mắt vẫn chăm chăm nhìn vào quyển sách photocopy.

Uyên không biết rằng chàng trai phục vụ bàn bánh trai vẫn đang nhìn chăm chăm cô từ quầy tính tiền.

Gái bỗng cười ha hả khiến Uyên ngạc nhiên, cô ngước mắt nhìn mặt con bạn mình, thấy nó vẫn cứ cười, cô không nhận được đành cười theo. Hai cô nàng cười ha hả bất chấp cái nhìn tò mò cũng như khó chịu của những cặp đôi trai gái ngồi mấy bàn chung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Những Con Bướm Đêm - The Moths* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Chiếc xe màu cam vàng đang leo đèo Bảo Lộc, bầu trời tối đen như mực, ánh đèn xanh dương trong xe đường như càng làm không khí trở nên u ám và đáng sợ hơn hết thảy. Đột nhiên, một ý tưởng nảy ra trong đầu Ly, cô quay xuống phía dưới, nói với Việt.

- Anh biết câu chuyện “Miếu ba cô” ở trên đèo này chưa?

- Chuyện đó hả? – Anh phì cười – Tôi biết lâu rồi, nè, nói cho cô biết, tôi không phải dạng dân mới đi Đà Lạt đâu nên cô đừng hòng hù được tôi.

Ly bĩu mũi, cô không nói gì nữa, quay lên phía trên, nhưng Việt lại khều khều Ly, anh nói,

- Tôi thì biết câu chuyện ma đó, còn hai đứa nhóc này, chắc gì nó biết, cô có thể kể cho tụi nó nghe – Việt gợi ý.

- Nghe cũng có lý, hi vọng tụi nó chưa biết chuyện này – Ly đáp.

Việt lay mạnh người Như và Toàn, hai cậu thanh niên miệng ngáp dài, mắt con mờ con nhắm trông thấy tội.

Chiếc xe đang rề rà leo con dốc hiểm trở và ngày một cheo leo, tiếng máy xe gầm rú inh ỏi.

Như tỉnh dậy và Toàn cũng vậy, hai cậu trẻ không biết chuyện gì đang diễn ra, hai cậu vẫn còn đang say ke.

- Có chuyện gì mà hai người mặt mày hăm hở quá vậy? – Như hỏi, cậu vờn vai, ngáp dài.

- Dậy đi – Ly nói – Chị mày sẽ kể cho mày và cậu Toàn đây câu chuyện đầy lý thú về một điều huyền bí đã xảy ra nơi con đèo này.

- Chuyện “Miếu ba cô” phải không Ly? – Toàn hỏi.

Ly cảm thấy có chút thất vọng, cô cầu mong Toàn không biết câu chuyện đó.

- Ly kể nghe đi, tui đây cũng chỉ mới nghe nói thôi, cũng chưa tìm hiểu nhiều về câu chuyện đó, nghe đâu nó là chuyện ma, mà tui thì không tin mấy câu chuyện hù dọa trẻ em tầm phào đó.

- Chuyện ma à? – Như hỏi.

- Thế mày có nghe không? – Ly hỏi thẳng Như.

- Em nghe, chị kể đi – Ly nghe thấy giọng nó chả có một chút thành tâm gì, nhưng cô mặc kệ, bắt đầu tập trung nhớ lại những gì mình đã được nghe kể

từ người chị ruột của mình.

Và thế là Ly kể câu chuyện đầy chất ma mị và huyền bí đó.

- Câu chuyện xảy ra cách đây đã rất lâu, chuyện kể về ba cô sinh viên tên là Loan, Hòa và Thảo sống ở thành phố Đà Lạt, nhưng ba cô gái lại theo học đại học dưới Sài Gòn.

- Một hôm, ba cô rủ nhau về quê bằng cách đi xe gắn máy, khi đang chạy xe vượt đèo từ hướng thị trấn Đạm Ri lên Bảo Lộc thì xảy ra một tai nạn thương tâm, chiếc xe gắn máy chở ba cô gái đã bất ngờ mất tay lái, lao xuống vực sâu ngàn mét tại một khúc cua hiểm trở lưng chừng đèo, sát chân núi Lu Bu có vách đá thẳng đứng rồi vỡ tan tành.

- Kết quả là ba cô gái ấy đã chết một cách thương tâm, xe và người tan nát, mặc dù gia đình đã miệt mài tìm kiếm suốt trong một khoảng thời gian dài, nhưng kết quả cũng chỉ là con số không, không ai có thể tìm ra được xác ba cô gái đó.

Nghe đến đây, Như nhún nhó mặt mày, tay chân co rúm. Cậu đang cố gắng kéo cái chấn trùm gần hết người.

- Thế nhưng, vì quá thương xót cho những cô gái đó, gia đình đã xây ba ngôi mộ tượng trưng tại nơi xảy ra tai nạn.

- Nhưng mà tui thấy có gì đâu phải sợ, đó cũng chỉ là một tai nạn mà thôi – Toàn cắt ngang.

- Thế nhưng, câu chuyện đâu có dừng lại tại đó, khúc này mới gay cấn này – Ly nói, hai con mắt cô sáng rực, cô bắt đầu kể tiếp,

- Lần này là một chiếc xe chở khách du lịch hướng theo chiều ngược lại, từ thành phố Bảo Lộc về xuôi. Khi đến đoạn cua trên, chiếc xe cũng mất lái và lao xuống vực sâu. Nhưng may mắn thay, trong tai nạn đó lại có 4 người thoát chết. Đó là 1 thanh niên và 3 cô gái trẻ. Người thanh niên thì bị thương rất nặng, còn 3 người con gái kia chỉ xây xát. Và, chàng trai ấy đã được ba cô gái kia diu lên trên sườn dốc, gần phía đường quốc lộ. Cả 4 người đều bảo với nhau, sẽ cố gắng để vượt lên dù quãng đường từ chỗ chiếc xe bị nạn tới mặt đường quốc lộ là khá xa, lại dốc cao cheo leo. Thế nhưng, do tất cả cùng quyết tâm nên cuối cùng cả nhóm đã lên tới đường lớn, đó cũng là lúc chàng trai vì quá mệt nên ngất đi, không biết gì nữa. Khi tỉnh dậy, chàng trai mới biết mình đã ở trong Bệnh viện Đa khoa Bảo Lộc.

- Chàng trai hỏi một số người xung quanh về vụ tai nạn và 3 người bạn may mắn sống sót cùng mình, tuy nhiên, chàng được mọi người cho biết, chuyến xe đó chỉ có duy nhất mình anh sống sót mà thôi, họ không biết 3 cô gái kia là ai cả. Không tin đó là sự thật bởi chàng trai chắc chắn có 3 cô sinh viên đã diu chàng từ dưới vực lên mặt đường nên chàng gắng hỏi lại, còn miêu tả chi tiết về 3 cô gái đó. “Đó là 3 người tóc dài, còn rất trẻ, lại mặc áo trắng nữa”.

- Nghe đến đây, ai nấy đều há hốc miệng bởi đặc điểm nhận dạng của chàng trai khi miêu tả về 3 cô gái đó cũng chính là 3 nạn nhân đã chết thảm khốc ở khúc cua đây, cách đó chừng một tháng trời.

Như bắt đầu cảm thấy sợ hơn nữa, cậu đang co rúm lại thành một đồng đen thui, cậu nghĩ rằng mình vừa gặp phải một oan hồn nào đó lạc lối, bỗng trôi tuột về phía cậu

- Mấy cô cậu đang kể chuyện mà à – Tiếng bác tài bỗng nhiên vang lên, khiến Như khóc thét.

- MÁ ƠI! CỨU CON...

- Im coi thẳng kia, mầy khùng hả - Ly quát, đoạn cô quay sang hỏi bác tài – Vậy câu chuyện đó còn được tiếp tục nữa hả chú, cháu chỉ biết tới đoạn đó thôi.

- Mấy cô cậu là khách du lịch mới lên Đà Lạt sao? – Bác tài hỏi lại.

- Không hẳn vậy, cháu gốc Lâm Đồng, cháu ở Lâm Hà, còn ba người này là người Sài Gòn, rảnh quá không có việc gì để làm nên làm một chuyến lên Đà Lạt chơi – Ly đáp.

- À! Thì ra vậy – Ông tài xế già xoay vô lăng.

Chiếc xe tiến đến chỗ tượng đài Đức Mẹ Maria nằm gần giữa lưng chừng đèo, tự dưng có một cảm giác an toàn gì đó bỗng lan tỏa khắp khoang xe, một cảm giác nhẹ gánh và ấm áp đến kì lạ.

- Để tôi kể tiếp cho – Bác tài nói. Chiếc xe đi khỏi tượng đài, bẻ ngoặt ở một khúc cua hiểm trở và rồi lại hòa mình vào màn đêm mịt mùng.

Tiếng bác tài ma mị nhưng không kém phần hấp dẫn, bác kể một cách từ tốn và không có một chút gì gọi là vội vội vàng vàng. Đồng hồ trên xe hiện rõ con số mười hai giờ đêm, dường như càng làm không khí trong xe trở lại cái vẻ lạnh ngắt và đáng sợ ban đầu

Mặt Như lúc này cắt không còn giọt máu, trông cậu chàng thật tội nghiệp.

- Nhưng không chỉ có chàng thanh niên đó gặp được 3 cô gái đáng thương kia mà có một số tài xế xe khách của các hãng xe như Phương Trang hay Thành Bưởi chạy tuyến đường này cũng xác nhận họ cũng thường bắt gặp 3 cô gái trẻ, tóc dài, mặc áo trắng đứng ở khúc cua lưng chừng đèo vẫy xe, xin cho đi theo hướng từ Đạm Ri lên Bảo Lộc.

- Đặc biệt, cả 3 cô gái chỉ đứng vẫy xe vào ban đêm mà thôi. Dưới chân của 3 cô còn có cả hành lý xách tay là 3 chiếc ba lô nữa. Thậm chí, có tài xế còn nói rằng, họ còn thấy bên cạnh mấy chiếc ba-lô cả một đồng sách vở, giáo trình để các cô mang theo về quê học bài nữa. Tuy nhiên, khi xe chạy lại gần thì không thấy 3 hành khách đó đâu cả, chỉ có những tiếng gió như tiếng hú, âm u huyền hoặc ngân năm bí ẩn của đại ngàn mệnh mông mà thôi - Bác tài kể, tay lại xoay vô lăng khiến chiếc xe nghiêng nghiêng.

Bác tài dừng lại lấy hơi, đoạn bác kể tiếp, tay bác vẫn ti chặt trên vô lăng, xoay vô lăng lần nữa khiến chiếc xe nghiêng mạnh hơn về phía bên phải.

- Sau đó, người dân địa phương bèn lập một miếu nhỏ để thờ cúng linh hồn của 3 cô gái, mong cho các cô sớm siêu thoát về thế giới bên kia. Sau này, nhiều người khác ở các nơi tới phụng viếng, quyên góp ủng hộ, nên chiếc miếu nhỏ đó đã được nâng cấp thành một ngôi chùa nhưng lại phảng phất nét kiến trúc của đền và miếu với nhiều sắc màu sắc sỡ cùng một số bức tượng Phật.

- Chừng nào đến miếu, tôi nói cho mấy cô cậu biết – Ông tài xế hồ hởi nói.

- Một số du khách vì tò mò và muốn lưu lại một chút gì đó cái về âm đảm tại nơi là nguồn cảm hứng cho câu chuyện, họ dùng máy ảnh chụp lại chỗ đó, nhưng bỗng có một người phụ nữ chạy lại, khuôn mặt bà ta hốt hải, bà nói là ba cô gái đó sợ chụp ảnh lắm, họ đã bước qua thế giới bên kia rồi, và họ thì không muốn người cõi này nhìn thấy. Nhưng có mấy người ngoan cố, cũng ráng chụp cho bằng được, thiệt tình không hiểu nổi, nhưng mà lúc rửa ảnh, thì tất cả các bức ảnh đó đều mờ cam, không nhìn thấy được gì hết - Bác tài vẫn say sưa kể chuyện.

- Vậy câu chuyện đó là hoàn toàn có thật – Toàn hỏi bác tài xé, mắt cậu vẫn nhìn về phía màn đêm mờ mịt bên ngoài.

- Tôi không chắc, đó cũng chỉ là mấy câu chuyện người ta kể lại thôi, ai mà biết được nó có xảy ra không – Bác tài nói thêm – Tôi thì chưa bao giờ gặp ba cô gái đó, nhưng mà thôi, gặp người chết không tốt đẹp gì đâu.

Chiếc xe vẫn cứ đi tiếp trên con đường mà nó đã được lập trình sẵn, bỗng bác tài nói lớn.

- Mấy cô cậu nhìn kia – Bác tài chỉ về phía trước – Tới miếu Ba Cô rồi đó!

Ngôi miếu hiện ra trước mắt cả sáu người, nó trông giống như phiên bản phóng lớn của những ngôi miếu nhỏ tí mà người ta vẫn hay lập trên những đoạn đường thường hay xảy ra tai nạn giao thông, trần miếu được xây dựng theo lối kiến trúc giống những ngôi chùa, với họa tiết rồng chiếm ưu thế, bên hông là phần mộ của ba cô gái xấu số đó.

- HỦ – Việt bỗng nói lớn.

Như dường như không thể giữ được bình tĩnh trước hành động không mấy tốt đẹp mà Việt vừa làm khi nãy, cậu đâm thình thịch vào lưng Việt.

- Anh làm gì hủ nó vậy, chơi ngu hết sức – Ly trách.

Toàn chỉ ngời đó mà cười hà hà, từ đó đến giờ, cậu không tin mấy câu chuyện truyền miệng nhau, nghe chúng sặc mùi giả tưởng.

Chiếc xe đi khỏi ngôi miếu, thế nhưng câu chuyện rùng rợn của nó vẫn còn dư âm. Một khúc cua hiểm trở nữa được bác tài vượt qua, và chiếc xe hòa mình vào làn sương mù dày đặc trên con đèo, cùng với đó là nhiệt độ hạ thấp và lạnh buốt của xứ núi.

Bạn đang đọc truyện *Những Con Bướm Đêm - The Moths* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Chiếc xe dừng lại ở bến xe liên tỉnh Đà Lạt lúc bốn giờ kém năm, không khí lạnh ngắt.

Cậu Như có lẽ không quen kiểu thời tiết lạnh như này, kể từ lúc nghe câu chuyện ma về “Miếu ba cô” cho đến lúc chiếc xe dừng lại, cậu liên tục hắt hơi, nước mũi chảy ròng ròng.

- Đứng công tử bột, trai đưa gì mà yếu như cộng bún thiêu – Ly nói trong khi cả bốn người đang ngồi trên xe trung chuyển về đến khách sạn Thanh Xuân mà Việt đã đặt phòng từ trước.

Ly từ chối gọi điện cho bà cô mình trên Đà Lạt để có được một chỗ nghỉ ngơi, thế là Việt đành gọi điện đặt phòng tại nhà nghỉ mà trong chuyến đi chơi lần trước (trước khi tốt nghiệp đại học) anh và các bạn mình đã chọn. Giá phòng nơi đây có hơi đắt nhưng cũng tạm chấp nhận được, vì mùa này, giá phòng trên Đà Lạt có lên chút chút, ý lợi thế có được của cái thành phố được mệnh danh là ngàn hoa hay châu Âu giữa lòng Việt Nam, nên các chủ khách sạn và nhà nghỉ nâng giá, nhưng cũng không mấy ai đặt phòng trước, bởi đúng theo những gì Việt tính toán, không nhiều người chọn Đà Lạt làm nơi vui chơi trong dịp lễ Giáng Sinh năm nay.

Năm giờ, cả bốn người đã nằm yên vị trên giường, do chỉ có một mình Ly là con gái (Điều này làm bà chủ nhà nghỉ vô cùng ngạc nhiên, bà cứ liên tục nhìn chăm chăm vào ba chàng thanh niên với ánh mắt dò xét kỹ lưỡng và không có một chút gì gọi là thiện cảm. Bà chủ nhà nghỉ là một người phụ nữ

trung niên, bà nổi bật trong chiếc áo len màu hồng với một vài chấm bi màu trắng, con chó mà bà đang nuôi thuộc loại giống chó lông xù của Nhật, lông chủ dày và xù đến nỗi khiến chủ trông như cục bông gòn trắng tinh, chủ liên tục quần quanh chân Ly, cứ như Ly là cô chủ của nó chứ không phải người phụ nữ mặc áo len hồng kia).

Ly được ưu ái cho hẳn một chiếc giường để nằm, còn ba cậu con trai thì chen chúc nhau trên chiếc giường đôi. Cũng hơi khó chịu, nhưng được cái khi nằm như vậy, Như có vẻ sẽ bớt sợ ma hơn, bởi dư âm câu chuyện ma trên đèo Bảo Lộc vẫn bám giai giường lấy cậu.

Cả bốn người đánh một giấc tới tận mười giờ sáng, trước khi lên xe gắn máy đã được thuê với giá một trăm ngàn mỗi chiếc, vì vụ tham quan cảnh sắc thiên nhiên tươi đẹp mà ông trời đã ưu ái ban cho Đà Lạt.

Văn phòng làm việc của trụ sở công an quận mười tấp nập người qua kẻ lại, người đi tới, kẻ đi lui, điện thoại gọi tới tấp khiến cô thư kí đầu tóc bù xù, mặt đầy tàn nhan nhấc ống nghe và trả lời liên xoành xoạch, trông mà thấy tội.

Cô thư kí trẻ trung mặc âu phục, chiếc váy đen ôm sát vòng eo thon gọn, áo sơ mi tay dài màu trắng, búi củ hành trên đầu bù xù.

Trong khi đó, tại căn phòng phía sau lưng cô chỉ vòn vẹn mười sáu mét vuông có một chàng thanh niên tương tá đồ con, anh ta nổi bật trong bộ quần phục cảnh sát nhân dân màu xanh lá cây, anh ta đang ngồi trên một chiếc bàn với chồng hồ sơ cao quá đầu, thế nhưng anh ta không một chút gì muộn phiền hay lo âu, anh chàng lấy từng tờ báo cáo đã được cô thư kí mặt mũi đầy tàn nhan chuẩn bị đầu vào đó cho anh ta. Vị sỹ quan cấp cao đọc biên bản báo cáo từ các phòng công an cấp cơ sở gửi về, biên bản kể về một loạt hoạt động tuần tra cũng như tình hình trật tự trị an trên địa bàn mỗi phường.

Chàng trai; hai mắt anh ta căng ra đọc một cách khó nhọc, hôm qua, anh ta đã làm việc cật lực tới tận một giờ sáng, vì còn một lô hồ sơ cần kí gấp, mấy ngày cuối năm luôn là khoảng thời gian kinh khủng nhất.

Anh ta cầm điện thoại bàn, nhấn số một, và chỉ vài giây sau, cô thư kí xấu ồm của anh ta đã có mặt trong phòng làm việc.

- Cô có thể pha cho tôi một ly cà phê đen mạnh được không? – Anh sỹ quan nói.

- Vâng tất nhiên là được, phiền anh chờ tôi khoảng hai phút – Cô thư kí nói giọng người Quảng nghe êm tai lạ thường, cô cố gắng chỉnh sang lại đầu tóc cho thơm tất dềng hoàng nhất có thể

Tách cà phê nóng hồi bốc khói nghi ngút đã có mặt trên bàn làm việc chỉ sau hai phút, anh ta nhấp từng ngụm cà phê nóng hồi, nhắm mắt thưởng thức cái chất lỏng đen đen đó trong miệng.

Anh ta tiếp tục công việc xem xét báo cáo, khi đọc đến báo cáo của trụ sở công an phường 3, anh chàng ngồi bật dậy, dường như không tin những gì được viết trong đó, anh ta nghĩ chắc có nhầm lẫn gì đó trong chuyện này. Anh ta lật đặt nhấc điện thoại bàn và cũng lại nhấn phím một, cô thư kí một lần nữa lại xuất hiện trước mặt anh ta, trên tay cô ta là cây bút bi, cô đang viết giờ cái gì đó.

- Có chuyện gì vậy thưa anh? – Cô thư kí hỏi.

- Phiền cô cho tôi số điện thoại người đứng đầu phòng công an phường 3 – Anh sỹ quan nói.

- Vâng được, tôi sẽ trở vào ngay.

Cô thư kí lật đặt đóng cửa, ra khỏi phòng làm việc, chỉ chừng một phút sau, cô ta trở lại văn phòng, trên tay là tờ ghi chú màu vàng, trên đó có ghi số của người đứng đầu trụ sở công an phường 3.

- Tôi có thể được biết tên người đứng đầu chỗ này là ai được không, nhiều quá tôi không nhớ hết.

- Tên là Phát ạ! Ông ta cũng lớn tuổi, hơn năm mươi rồi ạ! – Cô thư kí nói giọng nhỏ nhẹ.

- Được rồi, cảm ơn cô nhiều – Anh sỹ quan nói.

- Không có gì thưa anh.

Và rồi cô bước ra khỏi văn phòng làm việc của anh sỹ quan. Cửa vừa khép lại cũng là lúc anh ta nhấn số cho lão Phát.

Vài giây sau, đầu dây bên kia có tiếng người, giọng lão Phát nói lí nhí,

- Tôi nghe đây thưa anh – Lão Phát nói, trong đầu lão lúc này chỉ có đúng câu “Chẳng ưa gì thằng oát con này”.

Lão đang ngồi trong căn phòng của hai vợ chồng lão, chân căng như vậy, lão không đi làm được, nội cái việc mang báo cáo nộp cho cơ quan cấp quận thôi cũng đủ khiến chân lão đau đến chảy nước mắt, bà vợ lão đã dọn sang phòng Uyên nằm, hai người đang trong tình cảnh sống ly thân.

- Tôi có thể hỏi anh một chút về bản báo cáo tháng mười một mà anh đã gửi cho tôi được không? – Anh chàng sỹ quan nói nhẹ nhàng, lịch sự.

- Ồ vâng, anh muốn hỏi gì? – Lão Phát đáp, lão ta chẳng có một chút sợ sệt gì về cái việc sai trái mà lão đã làm.

- Tôi muốn hỏi đôi chút về chi tiết hôm 20/11, anh ghi trong đây là, tôi xin được trích nguyên văn “Phan Quất Việt, đội trưởng đội cảnh sát cơ động thuộc đơn vị công an phường ba đã chỉ đạo cho đám học sinh cấp ba thực hiện những hành vi trộm cắp, cướp giật lật vật nhằm giúp anh ta có thể lập được chiến công vào hôm đó, tất cả được chính anh ta thừa nhận sau khi đã trải qua một cuộc họp bất thường hôm 22/11” – Anh sỹ quan nói thêm – Theo như tôi được biết, anh chàng này là một người có tài, chính trực, hơn nữa, bố anh ta còn là cựu sỹ quan cấp cao nữa, mà theo như tôi được biết, bố anh ta không đòi nào để anh ta làm vậy, ông ấy nổi tiếng là nghiêm khắc.

Lão Phát dừng lại suy nghĩ đôi chút, lão đang cố tìm từ thích hợp nhất để có thể trả lời câu hỏi của thằng ranh con mà lão chứa ghét. Cuối cùng lão cũng tìm ra được, lão trả lời,

- Thừa ngài – “Thật chẳng ra thể thống gì – Tại sao ngài có thể dám mạnh miệng khẳng định là anh ta chính trực, con người đôi lúc cũng phải thế này thế khác chứ, nếu anh hỏi vậy, chẳng khác nào anh nói tôi cố tình vu khống hay cố tình bịa chuyện để hãm hại cộng sự của mình, với tư cách là một người đứng đầu cơ quan an ninh cấp cơ sở, tôi có trách nhiệm phải báo cáo trung thực và khách quan nhất – Lão trả lời.

- Tôi không hề có ý đó – Anh sỹ quan cố nói với tinh thần bình tĩnh nhất.

- Nếu vậy anh phải tin tôi, tôi cam đoan với anh là những gì tôi báo cáo đều là trung thực và khách quan, chắc anh cũng biết, khi tôi tốt nghiệp ngành này, tôi đã thực hiện nghi thức tuyên hứa, và tôi sống chết với lời tuyên hứa đó – Lão Phát mạnh miệng khẳng định.

- Vậy được rồi, cảm ơn anh đã nói cho tôi biết, chào anh, nếu có làm phiền anh thì tôi xin lỗi – Anh sỹ quan nói.

- Ô, không đâu ạ, được anh quan tâm gọi điện như vậy, tôi cảm kích lắm – Lão Phát nói.

Hai bên dập máy, lão Phát lẩm bẩm trong miệng, Tưởng có thể chơi lại với ông mày à.

Đột nhiên, vết thương nơi chân lão phát đau, lão buộc miệng chửi thề vài câu rồi cúi xuống xem xét vết thương.

Những tia nắng dịu nhẹ chiếu tủa vào khoảng không gian thoáng đãng bên trong căn phòng với hai chiếc giường trắng toát, một chiếc thì nhẹ nhàng gác trên đó thân hình mảnh khảnh của một cô gái xinh đẹp, chiếc còn lại thì đang gồng mình gắng sức gác trên mình thân hình bở tưng của ba thanh niên trai tráng nằm ngù vát vương.

Cảnh sắc bên ngoài thật đẹp, nắng hanh, bầu trời xanh ngắt một màu trông như nước biển, không khí mát lạnh.

Ly ngồi bật dậy, cô tiến đến bên khung cửa sổ rộng bằng hai sải tay, phóng tầm mắt mình ra thật xa, xa nhất có thể, nơi có những ngọn đồi nối đuôi nhau trải dài trên một phần diện tích rộng rãi mênh mông. Bỗng cô cảm thấy như mình đang được ở nhà, được trở về mái ấm đã nuôi dưỡng cô, nơi mà cô đã rời đi để thực hiện giấc mơ của đời mình. Nhưng thật đau đớn thay, cô chẳng muốn về nơi đó chút nào, làm sao cô có thể về được chứ, biết nói gì khi về đây, biết nói gì để không làm mẹ cô và em mình hết toáng lên đây, biết nói gì để bà chị khó tính không nguyên rủa mình đây.

Đột ngột, cô kéo rèm cửa lại một cách thô bạo, cô không muốn nhìn cảnh vật nữa, nó làm cô suy nghĩ quá nhiều.

- Cái rèm cửa, nó không có lỗi, cần gì cô phải thô bạo với nó? – Việt đã thức dậy từ lúc nào, anh hỏi.

- Anh đánh thức tụi nó dậy đi, tôi tưởng chúng ta lên đây để đi tham quan và vui đùa chứ - Ly bỗng nhiên nổi gao, cô cảm thấy bức tức cái người đã đưa ra kế hoạch đi chơi này.

Mất khoảng một tiếng đồng hồ gì đó, cả bốn người mới đầu vào đó tươm tất, Như vẫn còn ngái ngủ, mắt cậu chàng sung vù, có vẻ như cậu không thể chớp mắt được một chút nào, nguyên nhân phần nào đến từ câu chuyện mà về “Miếu ba cô”. Toàn mặt tui tỉnh, đúng dân học y, cậu ta luôn biết cách làm sao cho mình được khỏe khoắn nhất.

- Mấy con dậy rồi sao? – Cô chủ hỏi thăm, trên tay bà đang cầm tách trà nóng hổi, bà đề nghị - Mấy con đến đây uống chút trà nóng cho ấm bụng đi.

- Dạ thôi khỏi cô, tụi cháu tính đi kiếm cái gì đó bỏ bụng, rồi phóng xe đi chơi đâu đó – Việt đáp.

- À, vậy hả, mà mấy đứa biết chỗ nào ăn uống chưa, cần phải biết lựa chỗ ăn, không là người ta chém cho sạt nghiệp, nhìn mặt mấy đứa là biết dân đi du lịch rồi, trừ cô gái này – Cô chủ nhà quay sang nhìn Ly.

- Cháu cũng có đi lên đây mấy lần rồi, nên cũng biết chỗ nào ăn uống ngon mà rẻ - Việt khoe mẽ - Tụi cháu tính đến mấy quán nằm ngoài trung tâm thành phố để kiếm gì đó bỏ bụng, chỗ gần mấy trường đại học sẽ rẻ hơn.

- Đúng rồi, thiệt tình, có nhiều đứa mới lên lần đầu, bị chặt chém thấy thương luôn, nghĩ sao tụi nó ăn hộp xôi chút xíu mà giá đến ba mươi nghìn, tội thật – Cô chủ làm điệu bộ rầu rĩ.

- Dạ, tụi cháu không để chuyện đó xảy ra đâu – Việt đáp, anh xin phép – Thôi tụi cháu đi đây, đi sớm không thôi nó đông nghịt người.

- Mèn ơi! Đông đâu, mọi năm mùa này đông lắm, không biết sao năm nay lại ít người lên dữ không biết, Giáng Sinh mà mấy đứa, phải đông chứ, thiệt tình – Cô chủ lắc đầu ngao ngán, đoạn bà nhấp ngụm trà nghi ngút khói – Thôi mấy đứa đi chơi vui nhen, đi cẩn thận nữa.

Cả bốn người cảm ơn cô chủ nhà nghỉ.

Ly bắt cặp đi chung với Việt, còn cậu Như đi chung với Toàn.

- Bám chặt vô nhe cô nương – Việt dặn dò – Đừng có ngó lung tung, nếu có ngắm nghía hay gì đó thì cứ vịn vào người tôi, không là té xe đó nha, té là tôi không chịu trách nhiệm.

- Anh nghĩ sao vậy, tôi là tôi... - Ly chưa nói hết câu thì Việt lên ga, chiếc xe bỗng phóng đi quá nhanh, do quán tính, Ly ngã nhào ra phía sau, cô vội ôm chặt người Việt để không phải ngã bật giữa trời.

- Tôi đã nói với cô rồi mà cô không nghe – Việt cười và nói, anh dừng xe lại đôi chút, quay xuống, phổ biến cho hai cậu kia được biết – Hai cậu chạy theo tôi, ban này chỉ là thử động cơ xe thôi, tôi sẽ chạy từ từ để hai cậu bám theo, nhưng lỡ có lạc thì cũng đừng lo, có bác Google lo rồi.

Căn nhà nhỏ bé xinh xinh nằm trong con hẻm nhỏ trên đường Tô Hiến Thành (Đó là theo những gì mẹ vẫn hay thường nói) là nơi chứa đựng biết bao kỉ niệm yêu dấu của mẹ Liên và gã tình nhân của mẹ, thuở đó, đêm nào, gã tình nhân cũng đến tìm mẹ. Hồi đó mẹ đẹp và ngây thơ lắm, lúc nào cũng hết lòng phục vụ, căn nhà là thành quả tích góp của mẹ và gã tình nhân, cả đôi guốc đỏ chét nữa, cũng là món quà mà gã tình nhân bí ẩn của mẹ tặng mẹ vào ngày lễ Giáng Sinh, mẹ ao ước được trở về cái thời xưa vô cùng, cái thời mẹ còn con gái đôi mươi, hồn nhiên xinh tươi, làm say đắm biết bao chàng trai.

Hôm nay mẹ ăn vận trông thật là sang trọng và quý phái, bộ váy xanh dương sậm đính kim sa ôm sát cơ thể đầy đặn của mẹ, cộng thêm phần lấp lánh kim tuyến nữa chứ, đôi guốc đỏ vẫn luôn ở bên cạnh mẹ, nó là thành phần không thể thiếu đối với mẹ, cũng giống như ước ao của mẹ là được gặp lại gã tình nhân mà mẹ hằng yêu thương.

- Thiệt tình, cứ mỗi năm đến lễ Giáng Sinh là chị lại nhớ đến người yêu cũ – Mẹ Liên nói với mấy con nhỏ người làm của mẹ.

- Chị cũng có người yêu nữa hay sao? – Một chàng thanh niên cao to đẹp trai cơ bắp cuộn cuộn hỏi mẹ, thằng đó ắt hẳn đến từ động con mẹ Nữ.

- Gì đây, tính kiểm chuyện với chị hở cưng – Mẹ Liên răn đe, vẫn cái giọng nói e dè đặc trưng của mẹ - Cưng không có cửa được chị để ý đâu, đừng có làm màu, lạng quạng, chỉ đuổi cưng đi đó, riết nhỏ Nữ làm ăn gì mà để tụi người làm lên mặt không biết, hám trai quá mà – Mẹ Liên chê môi.

- Chị nói vậy em buồn – Mẹ Nữ bước từ trong khuê phòng của mẹ Liên ra, bộ ngực quá khổ khiến mẹ đi đứng khó khăn hết sức.

- Buồn gì, chị nói không đúng sao, cưng đó – Mẹ chỉ thẳng mặt mẹ Nữ - Cưng dạy dỗ lại mấy đứa người làm của cưng đi, đừng thấy nó đẹp quá cái chiều tụi nó, như vậy là không có được nghe chưa.

- Em biết rồi, mà chị Liên – Mẹ Nữ nói với – Chị Hà chắc không đến được đâu, chị nói với em là chị không được khỏe, chắc lại tới tháng rồi.

- Ôi, chị cũng chả thèm con mẹ đó đi, người đâu yếu đuối, mới có mất động thôi mà bệnh lên bệnh xuống – Mẹ Liên chê bai.

- Chị nói vậy là không được, em là em đi mếc à – Mẹ Nữ nói, cái giọng nam không ra nam mà nữ không ra nữ của mẹ khiến mỗi lần mẹ cất tiếng nói là tụi người làm mẹ Liên được một phen cười bể bụng.

- Thôi thôi – Mẹ Nữ cảm thấy tự ái – Đừng có ở đó mà cười, lo đi làm công chuyện của mấy cưng đi.

Mấy con nhỏ người làm mẹ Liên đột ngột mặt mày bí xị, chúng hầu như không được mẹ Liên trọng dụng nhiều, bởi đã có Ly và Gái là đủ hái ra tiền cho mẹ, nhưng trước tình hình Ly có phần không hợp tác chặt chẽ với mẹ Liên nữa, nên mẹ lo sốt vó, gấp rút tìm cho bằng được con nhỏ khác thay thế vị trí của Ly, bởi mẹ có một linh cảm là Ly sẽ đá đẩu sau lưng mẹ, mà mẹ thì đời nào để cho chuyện đó xảy ra được.

Công chuyện của mẹ như nhân lên gấp bội, vừa phải tìm mấy thằng con trai để có thể phục vụ mấy quý bà hay vài ba quý ông thích chơi trai trẻ, vừa phải lo đối phó với Ly. Công việc cứ đè đầu đè cổ mẹ, khiến mẹ cảm thấy dường như nhan sắc mình cũng vì thế mà ảnh hưởng rất nhiều.

- Ủa con nhỏ Linh đâu rồi? Từ nãy giờ không thấy nó gì hết tron – Mẹ Liên hỏi.

- Em đây nè chị - Linh xuất hiện, hôm nay trông mẹ ta ăn mặc có phần diêm dúa thấy ón lạnh.

- Vừa nhắc là tới liền hà, linh dữ - Mẹ Nữ nói.

- Thì em tên Linh mà, không linh mới là lạ đó hai chị ơi! – Mẹ Linh nói, xòe cái quạt mình mang theo, quạt lấy quạt để - Noel gì mà nóng thấy mẹ, em là em chỉ muốn cời tuồng chạy ngoài đường thôi.

- Vậy thì làm liên luôn đi em, cho nó nóng – Mẹ Nữ lên tiếng thách thức.

- Thôi, em hồng có rãnh – Hai con mắt mẹ Linh đột ngột sáng rỡ - Trời ơi, chị Nữ nay tuyển thêm nhiều anh nữa hả, đẹp trai dễ sợ luôn – Mẹ Linh không chần chừ, chạy ngay đến bên bọn con trai đang treo đèn lên tường nhà.

Mẹ Liên cảm thấy tức tối lắm, trong khi nhỏ đàn em mình có thể kiếm được mấy thằng ngon lành cho động của nó, còn mẹ thì đã không kiếm được, lại

còn phải bỏ công bỏ sức ra để đầu trí, đầu sức với bọn chúng nữa.

Ngoài cổng bỗng có tiếng xe, khách khứa của mẹ bắt đầu đến, lão Vương đi đầu, đi bên cạnh lão là Gái, hôm nay cô nàng trông thật quyến rũ và sexy dữ dằn, Gái được lão Vương tân trang cũng như chăm sóc kỹ lưỡng hết sức tương tượng. Theo sau lão Vương là lão Phát, mẹ Liên cảm thấy có phần thất vọng nãy nê với bộ dạng hiện giờ của lão Phát, người thì vẫn mập ú, chân căng thì cả nhấc, gương mặt thì hốc hác và còn đầy sẹo, trông như bị ai đó cào mặt. Sau lão Phát còn thêm bốn gã nữa, Vũ, Phi, một tên mắt chột và một tên tóc cột đuôi ngựa tên Tý.

Lão Phát đi vội vàng vàng đến bên mẹ Liên, lão hỏi,

- Sao sao, có tin gì từ Ly chưa?

- Chưa anh ơi – Mẹ Liên trả lời, hai con mắt mẹ nhìn khắp một lượt từ trên xuống dưới, xem xét toàn bộ người lão Phát.

- Sao kì vậy chứ, không biết con nhỏ đi đâu luôn.

- Tụi em có đến chỗ con nhỏ trọ rồi, nhưng không thấy nó... - Mẹ suy nghĩ đôi chút - À, hình như thấy – Mẹ Liên sực nhớ ra cái điều mẹ cần nói.

- Em nhớ, tụi thám thính bên em nói là có nhìn thấy nó chiều hôm qua, tức là hôm hai mươi ba đó, tụi nó thấy Ly đi theo một thằng nhóc, nghe đầu thằng này đã cấp cứu con nhỏ Thủy, bạn nó, mà có một điểm kì kì là nhỏ Ly xách ba lô đi chung với thằng đó luôn, em nghĩ, tụi nó dự định đi đâu chơi thì phải.

- Thằng đi theo Ly không phải là thằng Việt sao? – Lão Phát hỏi.

- Không, không phải Việt, em đã nói là thằng này nó cấp cứu con Thủy bạn Ly rồi mà – Mẹ Liên thở dài.

- Vậy là sao, nhỏ này coi bộ cặp kè nhiều vậy.

- Thì nghề của nó mà, cặp kè với nhiều trai thì càng có nhiều tiền – Mẹ Liên đáp – Mà thôi, tính sau đi, em và anh vào bên trong, đứng ngoài đây nóng quá.

Còn hơn năm tiếng nữa mới đến bữa tiệc, mọi thứ vẫn chưa được trang hoàng xong xuôi, nhưng mẹ không lo, mẹ luôn có những tiết mục dự phòng nhằm giữ chân khách cũng như không làm phật lòng khách.

- Mấy anh nay đến sớm quá, làm em quá bất ngờ luôn, nhưng cũng may em đề phòng, nên mặc đồ sớm, chứ không thì mấy anh nói em không có kĩ càng – Mẹ Liên đứng giữa phòng khách mà nói, chung quanh mẹ, người làm vẫn tất bật công việc của mỗi người.

- Ôi, cũng không phải lo đâu, tại anh bảo tụi nó đến sớm đó, chẳng qua háo hức quá nên thôi đi đại luôn, tiệc của Liên, làm sao tụi anh có thể dám đến trễ chứ - Lão Vương oang oang cái mồm.

Mẹ Liên chỉ cười gượng gạo, mẹ có ưa gì lão Vương.

Lão Phát thì lại không như vậy, chẳng qua lý do lão đến sớm là vì ở nhà lão cũng không có gì để làm, hơn nữa, lão chỉ mong có được tin tức gì đó từ Ly.

- Thật là vinh hạnh cho em khi được tiếp đón các anh, hi hi – Mẹ Liên cười, giọng cười của mẹ dường như đạt đến đỉnh cao của sự hài hước – Em lạnh trí, nên đã chuẩn bị tiết mục dự phòng hết rồi.

Khi trình bày xong, mẹ vỗ tay ba cái, và tiết mục múa may quay cuồng dự phòng của mẹ được trình làng trước mặt quan khách. Ai nấy đều thích thú và chú ý theo dõi, ngoài trừ lão Phát, lão vẫn đang đắm chìm trong những lo âu phiền muộn của riêng lão.

Đà Lạt thật nên thơ.

Đà Lạt thật đẹp và giàu sức sống mãnh liệt.

Đà Lạt thật đáng ngưỡng mộ.

Đà Lạt, tuyệt tác thiên nhiên ban tặng cho xứ núi.

Đó là tất cả những gì mà cả bốn người phải thốt lên khi dạo quanh một vòng khắp thành phố ngàn hoa này, hàng cây xanh thắm, những con đường tràn ngập sắc vàng của lá cây, những cung đường ngoạn mục, những ngọn đồi thoải thoải, nước hồ Xuân Hương xanh màu ngọc bích, nhà thờ Con Gà (Nhà thờ chánh tòa Đà Lạt) lung linh lấp lánh bởi hàng trăm lồng đèn hình ngôi sao làm bằng giấy bóng kính. Thiết nghĩ, khi hoàng hôn ập xuống cái thành phố đẹp để này thì sẽ ra sao chứ.

- Một bức tranh lung linh tràn ngập sắc màu, một tuyệt tác của thiên nhiên mà không nơi nào trên đất nước này dễ gì có được, một sự hòa trộn độc đáo giữa tạo vật của thiên nhiên và tạo vật nhân tạo do con người làm ra – Ly đưa câu trả lời.

- Cô có làm quá không đó, trên thế giới này thiếu gì chỗ đẹp hơn – Việt nói, anh đang giữ vững vô lăng, dự định làm thêm một cú như ban nãy nữa.

- Tôi chỉ nói là không nơi nào ở Việt Nam có được cảnh đẹp giống Đà Lạt, chứ tôi có nói là nó đẹp nhất trên thế giới đâu – Ly giải bày – Đối với tôi, London vẫn là số một.

- LONDON NÀY – Việt bỗng rồ ga, khiến chiếc xe lại một lần nữa phóng về phía trước thật nhanh, Ly bất đắc dĩ phải ôm thật chặt người Việt.

- Anh có thôi... đi không – Ly bực mình, cô lại động tình thích vào lưng Việt.

- Tôi... giỡn thôi – Việt nói khó nhọc, anh còn đang bận cười ha hả - Cô nhìn xem mấy... đưa kia nó có theo kịp mình không.

- Có, nó đang ở sau lưng – Ly đáp, cô nàng vẫn còn bực ra mặt.

Việt làm hiệu, cho hai cậu thanh niên biết mình ám chỉ điều gì.

Hai chiếc xe tấp vào lề đường, đỗ trước cổng ga Đà Lạt.

- Mấy cậu muốn tham quan tiếp trong thành phố hay ra ngoài thành phố? – Việt hỏi.

- Bọn em không biết, đây là lần đầu tụi em đi nên...

Toàn nói xong, liền quay xuống nhìn Như đang ngồi phía sau mình. Dường như cậu học sinh cấp ba hiểu ngay hàm ý của Toàn, cậu liền nói.

- Em và anh Toàn đây sẽ đi vòng vòng quanh thành phố thôi, có gì tụi em dùng bản đồ mò đường vậy, chắc cũng không khó, chứ hai đứa không quen đi đường đèo, nguy hiểm lắm.

- Sao vậy? – Ly nói với thằng em mình – Mày không đi chung hả, sao tự nhiên tách riêng.

- Thì chị đủ hiểu tại sao em muốn tách riêng rồi, tụi em – Như nói – Tụi em sẽ vào tham quan ga Đà Lạt, hơn nữa, tụi em cũng muốn hai người có không gian riêng, tốt quá rồi còn gì, chị ngọc kính khùng.

Việt nghe thấy thế lại bắt đầu phá lên cười, Ly cũng lại động bốp bốp vào lưng Việt. Quả thật, người con trai này đã làm Ly thay đổi rất nhiều, cô không còn là một con đi hung hăng như ngày xưa nữa, nhưng đang dần dà trở thành một cô thiếu nữ đáng yêu và ngại ngùng khi lần đầu có được cái mà cô nghĩ là tình yêu đích thực của đời mình.

- Thống nhất như vậy nha – Việt nói với hai cậu thanh niên.

Toàn quay đầu xe, lái chiếc xe chở cậu và Như vào bãi đậu xe ga Đà Lạt.

Việt lúc này quay xuống nhìn Ly, cô nàng vẫn khó chịu, nhưng nhìn bộ mặt cô lúc này, anh chỉ muốn phá lên cười thật lớn.

- Bám vào tôi đi, chúng ta sẽ đi khá xa đó – Việt đề nghị.

Nhưng chờ mãi vẫn không thấy Ly vịn vào hông, anh đành chủ động lấy tay, kéo hai cánh tay cứng đờ của Ly lại gần, ôm lấy hông mình, rồi anh cười và nói.

- Bám chắc vô nha, tôi bảo đảm cô sẽ thích chuyến đi này cho mà xem.

Con đường rải nhựa bóng loáng nồng nặc mùi nhựa đường khét lẹt trải dài và uốn lượn theo từng cung đường lắt léo, bên cánh phải con đường mà Việt và Ly đang đi là một cánh rừng thông bạt ngàn xanh ngắt và tràn trề sức sống, bên cánh trái là lòng hồ thủy điện chứa trong đó thứ nước vàng khè và đục, giống màu sữa bắp, theo bản đồ du lịch mà Ly đang cầm trên tay, cô cho anh biết, nguồn nước cung cấp cho lòng hồ xuất phát từ một địa danh có tên là Thung Lũng Vàng.

Đi được một đoạn độ chừng hai mươi cây số, cả hai người bỗng thấy một khối đất nổi lên giữa lòng hồ, có khá đông người tụ tập tại đó, cô và Việt không bỏ lỡ cơ hội hòa mình vào dòng người náo nhiệt đó. Việt bẻ tay lái về bên trái, đi vào con đường gồ ghề sỏi đá, có thể nói đường xấu và sốc không thể tưởng tượng được, Ly phải vịn thật chặt vào người Việt, may ra cô mới không bị hất văng khỏi chiếc xe gắn máy.

Giữa hồ gió thổi lồng lộng, không khí mát lạnh dễ chịu, hoàn toàn trái ngược với bầu không khí nóng nực bức bối ở Sài Gòn.

Nhiều nhóm bạn trẻ dựng trại ngay trên phần đất khô ráo giữa lòng hồ, bọn họ tổ chức câu cá, chèo thuyền và ngắm nhìn cánh rừng thông ôm quanh hồ nước, thật là một khung cảnh kì vĩ và đáng để có một bộ hình làm kỉ niệm.

Việt cảm thấy ấm áp mà anh đang đeo trên người, anh quay sang nhìn Ly, cô bây giờ thật xinh đẹp và nổi bật giữa hàng chục cô gái đang hiện diện chỗ mồm đất trống và ngập tràn nắng vàng ấm áp. Bộ đồ cô đang mặc trên người dường như được ánh mặt trời làm nổi bật hơn gấp nhiều lần, chiếc quần jean ngắn cộng thêm chiếc áo thun dài tay màu xanh lá cây nổi bật, đôi dây thể thao năng động và cá tính, mái tóc dài suông mượt đen bóng bay phất phơ trong làn gió mát lạnh. Tự dưng, Việt cảm thấy anh chỉ muốn đứng đây mãi và ngắm nhìn người con gái ấy thật lâu.

- Anh nhìn gì mà lâu vậy, có tính chụp không vậy, tôi cười mỗi miệng rồi – Ly phàn nàn, từ nãy giờ, cô cứ đứng đó cười toe toét mà không hề biết là Việt chẳng chụp một bức nào.

- Tôi quên, tại tôi thấy cô dễ thương quá nên quên mất tiêu – Việt giải thích.

- Khùng, anh chỉ giới thiệu bạn người khác – Ly đáp.

Việt đưa máy ảnh lên, làm lia lịa mấy bức, trông anh giống nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp, mái tóc thơm phức của anh vẫn giữ được vẻ bằng phẳng cuốn hút của nó trước cơn gió mạnh.

- Anh đưa máy ảnh đây, tôi chụp cho anh vài kiểu – Ly đề nghị.

- Thôi thôi, tôi không chụp đâu, chỗ này có đẹp đâu mà chụp.

- Vậy ta đi chỗ khác đi – Ly nói, lại gần chiếc xe gắn máy, cô nói thêm – Anh để tôi chờ cho, lâu rồi tôi không chạy xe, muốn thử cảm giác.

- Cô chắc là chạy được không – Việt nói cảm chừng, anh tiến lại gần chỗ Ly – Cô trông mỏng manh như vậy, còn tôi thì to xác như này.

- Anh không cần đánh giá thấp tôi vậy đâu, chỗ tôi ở, đường còn xấu hơn như này nhiều, trời mưa thì đất xình lầy trơn trượt, đất đỏ mà – Ly vừa nói, cô vừa leo lên xe, đặt tay vào đầu xe máy cái – Nên anh cứ yên tâm.

Việt vẫn không tin chắc là Ly có thể chạy được, đồng ý là cô cũng có một khoảng thời gian sống ở đây, nhưng anh vẫn không thể không đề phòng trường hợp xấu có thể xảy ra. Còn nhớ hai năm trước, cả lớp Việt tổ chức chuyến đi phượt từ Sài Gòn lên Đà Lạt, trong đó cũng có một cô bạn gái tự xưng mình là người sống lâu năm ở Đà Lạt, nên biết rành đường cũng như cứng tay lái lắm, cô đã xưng phong tình nguyện chở bạn trai mình, nhưng chính cái thói tự cao và tự tin thái quá của cô đã khiến cô và bạn trai mình gặp chấn thương và suýt thì mất mạng, chiếc xe còn một chút xíu thôi là rơi xuống vực thẳm, hai người thoát chết trong gang tấc. Nguyên nhân là do cô bạn đó cứ luôn miệng hò hét chê bai những người khác vì thấy họ chạy như rùa bò sau lưng mình.

- Vậy anh muốn đi đâu tiếp theo? – Ly vừa lái xe, vừa hỏi, chiếc xe đã ra khỏi con đường chật hẹp ban này. Đuôi khăn choàng cổ của cô theo làn gió, vỗ bộp bộp vào mặt Việt.

- Đi Langbiang – Việt nói, tay chân anh run cầm cập khi cố gắng không để cái khăn choàng của Ly có cơ hội quật vào mặt mình.

Chiếc xe gắn máy bang bang trên đường đèo, đôi lúc, chiếc xe gầm rú phá vỡ sự tĩnh lặng của không gian núi rừng, nghe mà thấy tội, cỡ lẽ vị chủ nhân tạm thời trước đó của nó có phần không được kĩ lưỡng cho lắm trong việc gìn giữ của nả. Gặp đoạn lên dốc, chiếc xe gầm rú càng dữ dội hơn.

- Cô chạy sao để nó kêu nghe ghê vậy? – Việt hỏi, anh nhìn ngó xung quanh, cũng vẫn lại cố giữ khăn choàng.

- Tôi đâu biết, chắc do mấy lần anh bóp đầu xe – Ly bình luận – Tự dung làm màu chi không biết.

- Làm gì có – Việt phản bác – Tôi làm vậy để thử động cơ xe coi có ổn không, việc đó đâu ảnh hưởng gì.

- Thôi, cũng không quan trọng nữa, tới chỗ chúng ta cần tới rồi – Ly thông báo.

Cánh cổng trông giống ngôi nhà mái ngói gạch đỏ hiện ra trước mắt hai người, nổi bật là hàng chữ “KHU DU LỊCH LANGBIANG” với trên đầu chữ I là hình một bông hoa màu hồng cổ gắng xòe cánh hết cỡ. Chữ Langbiang được viết cách điệu, trông cứ như ban quản lý khu cố gắng làm sao để du khách có thể thấy được tất cả những tinh hoa mà nơi này muốn mang lại cho họ. Có mấy cô thôn nữ, trang phục đủ loại màu sắc đang nhảy múa chào đón du khách, khuôn mặt ai cũng tươi roi rói, mặc dù bông mặt to đùng và quảng thâm đen.

Chật vật khoảng chừng hai mươi phút gì đó, cả hai người mới qua được cổng vào khu du lịch Langbiang (Nguyên nhân là do Việt tranh luận với ban quản lý khu du lịch về việc anh muốn chạy thẳng xe máy lên đỉnh núi, nhưng ban quản lý không chấp nhận, người quản lý là một người dân địa phương, ông này mặc nguyên bộ đồ thổ cẩm màu, khuôn mặt không trang điểm là bao, nhưng nếp nhăn thì đầy rẫy, bộ râu trắng bóc của lão có lẽ là điểm nhấn duy nhất trên khuôn mặt, ở ông toát ra vẻ nghiêm nghị xen lẫn một chút hiền từ dễ dãi. Cuối cùng, do chỉ có hai người đi, mà muốn đi xe Jepp thì phải có đủ tối đa là mười người, trong khi đó, khu du lịch thì không có mấy ai đến, nên ông lão râu tóc bạc trắng cũng đồng ý cho Việt và Ly chạy xe lên đỉnh Langbiang, nhưng ông lão không quên để lại vài lời đe dọa.

- Nếu xe của hai người gặp trục trặc gì thì chúng tôi sẽ không chịu trách nhiệm).

Cả Việt và Ly đều chụp vài bức hình coi như “check in” địa điểm mới, thuật ngữ “check in” này vẫn được giới trẻ sử dụng thường xuyên mỗi lần họ đi đến một nơi nào đó khác chỗ ở của họ hiện tại.

Sau một hồi độ chừng mười lăm phút (Với đủ các thể loại hình, tự sướng, chụp kiểu hài hước, chụp mặt nghiêm túc), hai người leo lên xe, lần này, Việt nhất quyết không để Ly bắt lái vì anh một mực khẳng định cô không thể tự mình chạy lên được, hơn nữa, Việt không muốn người khác nói anh chỉ đáng ngồi sau đàn bà, đâu có được, cái bản tính kiêu hãnh đâu cho phép anh làm như vậy được chứ.

Con đường lên đỉnh núi quanh co và nhiều khúc quẹo lắt léo, chốc chốc, Việt lại rò ga làm Ly một phen hú hồn hú vía, cô nàng lại phải bám chặt lấy Việt.

Việt và Ly dắt xe để tại chỗ gửi xe, trông mặt mũi mấy người trên đó không thấy gì là vui, chắc có lẽ do làm ăn ế ẩm, họ đâu có ngờ là khách khứa đi trong dịp lễ Giáng Sinh lại có thể thừa thớt và ít đến đáng báo động như vậy chứ.

Một ông lão trang phục lịch lãm, áo sơ mi trắng đống thùng, quần tây xanh đen cùng dây nịt cũng đen, đôi giày tây to, đen và bóng lờng với cái mũi nhọn hoắc, còng đê dày cui đang đứng cạnh một chiếc xe Jeep màu xanh cỡ vừa. Thiết nghĩ ông lão có thể dùng đồ nghề ông mang trên mình để nện đầu ai đó mà lão ghét đều được.

Hai người chọn cho mình một chỗ ngồi lý tưởng.

- Lại chỗ này ngồi đi – Việt dẫn Ly lại một chỗ ngồi mà anh cho là vừa thuận lợi cho việc ngắm cảnh, vừa mát mẻ.

Trước mặt Ly và Việt là một khung cảnh hùng vĩ và uy nghi, xa tận chân trời là một dải những ngọn đồi và núi nối tiếp nhau, thung lũng bên dưới lốm đốm những chấm tròn to nhỏ, đủ mọi hình dạng kích thước, chúng trông giống bề mặt của Sao Hỏa. Con sông uốn lượn, len lỏi qua từng góc ngách trong cái thung lũng nhỏ bé tí xiu mà nó chảy qua, khi đi đến đâu, nó đều mang đến sức sống cũng như sự sôi động cho nơi đó. Có một du khách nước ngoài chọn cho mình cách thức riêng để có thể chiêm ngắm cảnh sắc núi rừng, anh ta sử dụng dù bay, cánh dù vàng chói nổi bật, lượn lơ trên nền trời xanh ngắt.

- Cô có biết chỗ cô ở là chỗ nào không? – Việt hỏi.

Ly không nghe thấy mấy lời vừa rồi của Việt, cô còn bận thả hồn và hòa mình vào trong cái không khí mát lạnh và sáng khoải đặc trưng nơi cô sinh sống.

- Đây – Việt lay mạnh người Ly – Cô có nghe tôi nói không đó?

Ly chợt hoảng hồn, cô hỏi vội – Anh nói với tôi gì cơ?

- Tôi hỏi là khi cô đứng trên đây, cô có thể chỉ cho tôi biết chỗ cô sống được không?

- Tôi không biết – Ly đáp – Nhưng đứng từ đây nhìn, không thể biết được, có quá trời núi, làm sao biết được chỗ nào là chỗ tôi ở chứ nhỉ.

- Kể ra cũng khó hén – Việt nói.

Hai người cùng ngồi đó mà đắm chìm trong cảnh sắc xanh trong và tươi mát, Việt nhớ lại khoảnh khắc nhóm bạn anh leo bộ lên đến đỉnh núi, họ cùng nhau cười đùa, cùng nhau chụp chung một tấm làm kỉ niệm để có thể lưu giữ mãi cái khoảnh khắc ấy trường tồn qua thời gian.

- Ê – Việt nói, mặt mày hớn ha hớn hở - Hay tôi và cô chụp chung với nhau một bộ trên đây đi, cảnh đẹp quá chừng còn gì, bỏ thì uổng lắm.

- Thôi, tôi không thích chụp cận mặt như này, tôi chỉ...

Ly chưa nói hết câu thì Việt đã kéo cô sát vào mình, anh đưa máy ảnh lên và, tạch, đèn flash lóe sáng, báo hiệu bức ảnh đã được lưu giữ.

Bạn đang đọc truyện *Những Con Bướm Đêm - The Moths* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Trời càng về chiều càng lạnh, những tia nắng dường như đang được Mặt Trời cất đi dần, để dành cho buổi tỏa sáng ngày mai, sương mù mỗi lúc một dày và quện lấy mọi thứ xung quanh trên đỉnh núi.

Việt và Ly đang ôm chặt nhau, hơi ấm từ hai cơ thể đang dần trở thành nguồn nhiệt duy nhất lúc này, điện thoại Việt bỗng rung bần bật trong túi quần, anh cố gắng lôi nó ra, mặt kim loại lạnh ngắt khiến anh giật mình.

- A-lô, ai gọi đó?

- Là em, Như đây, hai anh chị đi cái gì mà lâu vậy, bộ tính rủ nhau vô khách sạn nào đó bên đường rồi nện nhau à? – Như hỏi.

Cậu nhóc cười ha hả, bên cạnh cậu ta, Toàn cũng cười lớn tiếng. Hai cậu thanh niên đã có buổi tham quan khắp thành phố, đi biết bao nhiêu là nơi, Như còn đề xuất chiều mà cậu ta gọi là “đánh dấu lãnh thổ”; khi cậu đến bất kì nơi nào, cũng cố gắng để lại một chút nước tiểu ở nơi đó, giống cách một số con thú sống trong tự nhiên vẫn hay làm.

- Ủ, hai đứa tôi cũng tính làm như vậy – Việt đáp, anh nói ngay sau khi cười thật đã – Chúng tôi chuẩn bị về đây.

- Rồi, hai anh chị về nhanh nha, tối nay, ngay chỗ quảng trường nằm cạnh hồ Xuân Hương có bắn pháo hoa, vào nửa đêm.

- Quá tốt, tôi sẽ không thể bỏ lỡ tiết mục hay như thế.

Việt cúp máy, anh nói với Ly.

- Chúng ta về thôi, tôi nay có bắn pháo hoa, thằng Như nó nói.

- Ủ, về thôi, tôi bắt đầu cảm thấy lạnh cóng người rồi – Ly xoa hai bàn tay, cô cố quấn khăn lại cho thật chặt.

Hai người leo lên xe, nhưng lần này, Ly không chờ Việt phải kéo tay mình, cô tự động ôm chặt lấy người anh.

- Cho tôi miếng hơi ấm nha, lạnh quá – Ly nói, rằng cô va lập cập.

Việt mỉm cười, trong đầu anh bây giờ không còn nghĩ ngợi gì ngoài hình ảnh cô gái đang ngồi ôm mình từ phía sau.

Đường xuống núi có vẻ dễ đi hơn, nhưng vẫn phải căng mắt ra để quan sát, sương mù dày đặc khiến tầm nhìn có phần hạn chế, Việt bật đèn xe và anh đi một cách từ từ, chậm chạp nhất có thể.

- Cô có sợ là tôi và cô sẽ ngã lăn đùng xuống núi không? – Việt nói, phá vỡ sự im lặng.

- Tôi không biết, tôi có linh cảm là chúng ta sẽ không chết ngay hôm nay – Ly đáp tỉnh bơ.

Ly bỗng cố gắng ngồi thẳng dậy, cô cời khăn choàng ra và quấn quanh cổ Việt, cô cảm thấy cơ thể anh đang run cầm cập.

- Cái này sẽ giúp anh giữ ấm – Ly nói, đoạn cô lại ôm Việt thật chặt, cứ như cả nguồn sống, cả nguồn nhiệt nơi cơ thể cô đều đang đổ dồn về phía Việt, anh chính là người đã khiến cô có lại được cái cảm giác yêu thương mà cô đã từng nghĩ mình sẽ không thể nào tìm lại được.

Bữa tiệc liên hoan vui chơi Giáng Sinh của mục Liên được bắt đầu sau màn múa may quay cuồng mà mục đã tinh ý chuẩn bị dự phòng từ trước. Tiết mục chính thức không quá nhiều điểm nhấn, điểm ấn khách nhất có lẽ là những kiểu ăn chơi thác loạn của những người trong đó, màn múa cột của các cô gái nay có thêm nhiều động tác mới và không kém phần kích thích, có cô nàng còn rướn cả sữa tươi lên cơ thể mình khiến mấy lão trung niên ngồi dưới tỏ ra thích thú và thêm muốn có được cô nàng, tuy nhiên, không có phần trình diễn của các chàng trai, vì các chàng được mục Nữ yêu cầu quay trở về địa bàn hoạt động, nguyên nhân là vì lượng khách yêu cầu các chàng phục vụ bỗng tăng vọt trong đêm trước lễ Giáng Sinh.

Tất cả đều vui vẻ và ngập tràn tiếng cười, thế nhưng, đối với lão Phát, lão ta chẳng ham gì, lão chỉ mãi nghĩ đến Ly; cô tình dân yêu dấu của lão.

- Thôi thôi, ăn uống như thế là đủ rồi – Lão Phát đột ngột nói lớn tiếng – Chúng ta bàn chuyện chút đi.

- Làm gì gấp gáp quá vậy ông anh, cùng lắm cũng nên ăn uống vui đùa chút chứ - Lão Vương nói, hần nhấp môi, uống chút rượu vang đỏ chết.

Mục Liên đứng trong cánh gà, thấy tình hình có vẻ không được ổn cho lắm, mục đành bước ra ngoài, vẫn giữ nguyên cái dáng đi mà theo mục là quyến rũ và quý phái nhất.

- Anh Phát thật là tinh ý, em cũng nghĩ như vậy đó! – Thật lòng mà nói, với vẻ ngoài có thể gọi là te tua toi tả hiện nay của lão Phát, mục cũng chẳng ham gì lão, nhưng mặt khác, mục Liên chẳng ưa gì lão Vương, có cơ hội bắt bẻ lão, là mục đón ngay không chần chừ.

Lão Vương mặt mày khó chịu, hai con mắt lão đỏ lừ, dấu hiệu chẳng lành, nhưng Gái ngồi kế bên, cô kể đôi môi đỏ hồng của mình, ghé sát vào lỗ tai lão, nói cái gì đó thật nhỏ nhẹ khiến lão thích mê, hai mắt nhắm tịt. Thần thái lão bỗng chuyển biến nhanh đến chóng mặt, lão nói ngay sau khi Gái đã dứt đôi môi mình ra khỏi lỗ tai lão. Gái cười mỉm, khuôn mặt tươi tắn, chẳng có một chút gì ghê sợ.

- Thôi được, chúng ta cứ bàn luận hay thảo luận gì đó tùy mọi người.

Nói xong, lão Vương làm hiệu gọi đồng bọn của lão lại chỗ mình.

Phi đang ngắm nghía một cô nàng với mái tóc cắt ngắn ngang vai, cô à đang bận trên mình bộ đồ mát mẻ ôm sát cơ thể, để lộ hần phần hông to đùng. Phi bỗng giật mình khi thấy lão Vương ra lệnh. Hần thôi không ngắm nhìn cô gái đó, đi một mạch đến chỗ thằng Vũ em mình, kêu kêu tay nó, thằng này nhanh chóng đi theo anh nó đến chỗ lão Vương.

Còn tên Tý tóc đuôi ngựa và gã mắt chột còn đang bận ăn nốt số bánh mì đang dọn trên bàn. Tên Tý cố nhồi nhét cho thật nhiều đồ ăn vào miệng, cả cái gã chột mắt cũng vậy, hần trọn mắt, cố nuốt hết số chè mà mình vừa tọng vào trong họng. Khi nhìn thấy vẻ mặt của lão Vương, hai tên này dường như không thể làm ngơ được, hai gã lật đật chạy lại, miệng mồm vẫn nhai ngồm ngoàm trông thấy tội.

- Hai đứa mày mà còn ham ăn ham uống như vậy nữa thì đừng trách tao vô tình – Lão Vương nói giọng đe dọa.

Lão quay sang hỏi Phi, vì trong cả bốn thằng, Phi có lẽ là kẻ được lão trọng dụng và tin tưởng nhất.

- Mọi chuyện sao rồi Phi?

- Diễn biến tốt lắm – Phi đáp – Theo như những gì tên phóng viên Phụng báo cáo, thì vào chiều ngày hôm qua, Việt đã đến bến xe miền Đông và đi chung với hai người nữa, nghe đâu anh ta và bạn mình đi Đà Lạt chơi.

- Đà Lạt à? – Lão Vương nói – Vậy mày có biết nó đi chung với ai không?

- Chỉ biết một người, còn hai đứa kia thì không rõ.
- Vậy nói cho tao nghe đứa mà thằng phóng viên biết – Lão Vương ra lệnh.
- Bạn gái của Việt – Phi đáp.
- Bạn gái của Việt? – Lão Phát nói, gương mặt lão ngạc nhiên.
- Thế bạn gái của thằng đó là ai? – Lão Vương hỏi.
- Chắc chắn là Ly, còn có thể là ai được chứ – Lão Phát trả lời thay Phi.

Lúc này, trong đầu lão rối bời, con nhỏ tình nhân của lão đã thực sự đi chơi chung với cái thằng cấp dưới của lão. Thật không thể tưởng tượng được.

Nó đã bỏ mày và đi theo thằng khác, nó đã bỏ mày đi với thằng khác rồi lão già.

Không, đâu thể dễ dàng bỏ qua được, đâu có thể được, thằng Phát này đâu phải dạng dễ bị chơi như vậy chứ nhì.

- Vậy chắc hẳn các cậu đã có kế hoạch để đối phó? – Lão Phát hỏi, gương mặt lạnh băng, vô hồn, vô cảm.

Phi không ngần ngại nói hết tất cả những gì nằm trong cái kế hoạch của hắn. Phi nói tự nhiên và không ngừng nghỉ, trông cứ như hắn đã tập dợt từ trước nhiều lần, hắn nói trôi chảy và lập luận sắc bén, như một cậu học sinh xuất sắc đứng lên trả lời một câu hỏi hóc búa mà giáo viên giao cho cậu trước sự chứng kiến của các thầy cô trong tổ bộ môn trong một tiết thao giảng cấp trường.

Lão Phát nghe kĩ càng và không hề bỏ sót bất kì mẩu thông tin vụn vặt nào trong cái kế hoạch của gã thanh niên cao to đang đứng trước mặt mình, trong đầu lão chỉ lặp đi lặp lại câu nói; Tôi đã thương yêu cô hết mực như một người tình chung thủy, vậy mà cô nỡ lòng nào đối xử tệ bạc với tôi như vậy.

Tình yêu làm lão mù quáng, lão hận Ly, hận thấu tâm can, tình yêu đôi lúc khiến con người ta yêu thương nhau, can trường và sẵn sàng hi sinh cho nhau, nhưng một tình yêu mà trong đó có sự lừa dối và vô kỉ luật thì hậu quả mà nó để lại sẽ nghiệt ngã và kinh khủng đến mức nào.

Màn đêm ập xuống, bóng tối như nuốt chửng toàn bộ cảnh vật đẹp đẽ của núi rừng, nhưng núi rừng vẫn luôn có cách để khoe mẽ vẻ đẹp tiềm ẩn và huyền bí của nó đối với màn đêm, nó luôn biết cách thì thầm với bóng tối rằng; Mày không thể làm chủ được tao.

Đà Lạt bừng sáng trong bóng tối mù mịt của màn đêm, chiếc xe quà của ông già Noel được đặt tại vòng xoay trung tâm thành phố bừng sáng một góc phố nhờ hàng ngàn bóng đèn đồng thời được bật sáng, phố núi như bừng tỉnh trong bóng tối mù mịt. Đà Lạt bình thường đã đẹp nay còn đẹp hơn bởi hàng trăm ngọn đèn nhấp nháy trong đêm Giáng Sinh. Tiếng chuông nhà thờ chánh tòa ngân vang, người người tấp nập đổ xô đến nhà thờ để cùng hòa mình vào không khí Giáng Sinh tung bừng nhộn nhịp. Trong dòng người ngược xuôi đó, cả bốn người; Việt, Ly, Như và Toàn nổi bật bởi trang phục lộng lẫy và đẹp mắt của mỗi người. Cả ba chàng trai nổi bật trong chiếc quần Jean xanh đen, chiếc áo len sẫm màu tay dài được họ mua tại chợ đêm Đà Lạt, mái tóc trau chuốt vuốt thẳng tắp. Còn Ly xinh tươi và đẹp dịu nhẹ trong chiếc đầm màu hồng phấn của cô, trông Ly giống như một nàng công chúa bị thất lạc giữa phố núi lạnh giá bỗng gặp được bốn chàng hoàng tử khôi ngô tuấn tú, bụi bặm và phong trần.

Trời Đà Lạt càng về đêm càng lạnh hơn nữa, chiếc khăn choàng mà Ly đeo trên cổ Việt vẫn còn hiện diện trên cổ cao anh, khăn thơm mùi tóc của cô bạn gái anh. Việt đặt cánh tay chắc nịch của anh lên vai Ly, và hai người cùng dạo quanh khắp phố gần nhà thờ, không mấy may quan tâm đến hai cậu con trai đang đi phía sau.

- Coi hai người đó kia, nhìn mà thấy ngứa mắt – Như lẩm bẩm.
 - Cậu ghen ăn tức ở với người ta à?
 - Không hẳn là vậy – Như đáp – Anh thử nghĩ đi, trong đêm lạnh giá như thế này, ai mà chẳng mong muốn có được một người để mình nắm tay, khoác vai và ôm ấp chứ.
 - Đồng ý là vậy, nhưng đâu nhất thiết, tự mình lấy tay ôm lấy mình cũng ấm vậy, đúng không nào? – Toàn gợi ý cho Như.
 - Em đâu có khủng như anh, em còn bình thường lắm.
- Cậu Như chỉ chề môi, rồi nhìn về phía một cặp đôi nam nam đang tay trong tay với nhau, hai thanh niên nói chuyện cười đùa với nhau mà chẳng quan tâm đến ánh nhìn của những người chung quang và cả những tiếng xầm xì to nhỏ.
- Nhìn hai thằng bê-ê-ê kia – Một thanh niên thấp lùn nói với cô bạn gái mình, nhưng ngay sau đó, hắn đã nhận ngay một cú tát vào mặt từ người bạn gái của hắn.
 - Cho đáng đời – Như lẩm bẩm.
 - Ngộ ghê ha, không hiểu sao, càng ngày, tôi lại thấy mấy cô gái thích nhìn hai chàng trai nắm tay, hôn hít, yêu nhau – Toàn nói.

- Thì mấy con đó là hủ mà, hủ thì khoái như vậy lắm – Như nói một khái niệm mà khiến Toàn chỉ biết trợn mắt và không hiểu gì.
- Hủ là mấy đứa khoái nhìn hoặc thích ghép đôi hai nam hoặc hai nữ lại với nhau, đại khái nó là vậy – Như giải thích.
- Vậy tôi với cậu cũng thử làm xem – Toàn nói, nhưng thấy vẻ ngạc nhiên của Như, cậu nói thêm – Tôi không có gay, nhưng tôi với cậu cũng có thể khoác vai đi chung với nhau như hai người bạn, tôi không muốn phải cô đơn trong đêm Giáng Sinh lạnh giá như này.
- Nhưng em phải nói thật cho anh một điều – Như nói – Em là gay, anh không nên đối xử quá thân thiết với em như vậy, không hay đâu.

Có một chút do dự trong Toàn, và chắc chắn một điều, chính cậu Như cũng thấy được điều đó. Nhưng ngay sau đó, Toàn vẫn vui vẻ và khoác vai Như.

- Tôi không suy nghĩ sâu xa như cậu, tôi chỉ biết cậu và tôi là hai người bạn thân, cùng cô đơn, cùng là dân FA giữa một rừng người bỏ bịt – Toàn nói thêm, cậu kéo Như đi theo mình - Tôi không muốn cậu phải tủi thân, và thực lòng mà nói, tôi cũng không hề muốn tủi thân và cô đơn vào lúc này đâu.

Hai người bạn hoàn cảnh cùng nhau đi giữa con phố ngập tràn màu sắc và lạnh giá, nối đuôi theo cặp tình nhân Việt – Ly, đi đến quảng trường trung tâm thành phố Đà Lạt nằm cạnh hồ Xuân Hương thơ mộng.

Một khung cảnh nhộn nhịp và hoành tráng, làm chộn rộn một góc phố. Mấy cậu nhóc choai choai thi thố khoe mẽ tài trượt ba-tanh, có thằng nhóc mới bắt đầu tập, không chịu đi những bước ngắn, cố làm màu, chơi trượt dài, thế là đập mặt xuống mặt đường lạnh toát, nhưng thằng nhỏ có vẻ lì và không hề tỏ ra đau đớn gì, cứ đứng lên và tiếp tục tập.

- Thằng nhỏ đó phi thường hén – Việt nói.
- Ôi phi thường gì, em thấy chuyện nhỏ như con thỏ - Như nói ngay.
- Nhỏ như con thỏ cái đầu này, không thấy tội nghiệp cho nó hà - Ly kí một phát vào đầu Như, khiến cậu đau đớn chảy cả nước mắt.
- Vậy cậu nói tới nay có bắn pháo hoa, bắn chỗ nào? – Việt chuyển đề tài.
- Bên kia hồ - Toàn chỉ về phía bên kia hồ, chỗ tối nhất.
- Có thấy gì đâu – Việt hỏi.
- Anh khờ quá, người ta phải bí mật như vậy mới hấp dẫn chứ - Ly khai sáng cho Việt.
- Ôi chị ơi, anh ta già nài đấy, chứ chuyện còn con như vậy, không lẽ anh không biết, chị mới là người khờ khạo, dễ bị dụ thì có – Như nói tinh bơ, tay xoa xoa đầu, không mấy quan tâm đến cú đâm trời giáng của Ly đang dần tiến lại mình với tốc độ nhanh không tưởng.
- Chết đi thằng quỷ yêu – Ly nói, cố gắng nhịn cười.

Đúng vào lúc đó, đèn đường tắt hết, bóng đêm bao phủ mọi người. Tuy nhiên, chỉ đúng mười giây sau, những quả pháo sáng đầu tiên được bắn lên không trung, làm bùng sáng quảng trường trung tâm thành phố và mặt hồ, phía sau lưng bốn người, tiếng chuông nhà thờ một lần nữa ngân vang khắp không gian, thậm chí người ta còn có thể nghe thấy những câu từ da diết của một bài Thánh Ca nào đó vang lên từ đằng xa, từ nơi giáo đường uy nghi tráng lệ.

Đêm thánh vô cùng, giây phút tung bùng

Đất với trời se chữ Đông

Đêm nay Chúa con thần thánh tôn thờ

Canh khuya giáng sinh trong chốn hang lừa

Ôn châu báu không bờ bến

Biết tìm kiếm của chi đèn...

Bàn tay Việt lần mò tìm đến đôi tay lạnh cóng của Ly (Cô đang chấp tay thành hình nắm đấm, cổ thổi từng làn hơi ấm nóng, sưởi ấm đôi tay lạnh giá). Ly bám víu vào cánh tay của Việt, cô hỏi anh.

- Tôi có một thắc mắc là tại sao anh lại không bao giờ xưng hô “anh” và “em” nếu hai ta đã quen nhau?

Việt không chần chừ, anh kề môi vào tai Ly, nói nhỏ. Mặc dù giữa những tiếng pháo bùm bùm vang dội đó, Ly vẫn có thể nghe rõ câu trả lời của anh.

- Bởi tôi không muốn cô rời xa tôi.

Có một sinh vật mình thon dài giống con ve sầu, đôi cánh giăng rộng uốn cong trông giống một cái boomerang. Màu cánh đen thui, đôi chỗ có chấm

tròn màu hổ phách. Nó bay dập dình, uốn lượn chung quanh khoảng không trên đầu Việt và Ly, đột nhiên, con sinh vật biết bay đó đậu trên nắm tay Ly, nó cựa quậy khiến cô giật mình, cô định đuổi nó đi nhưng Việt đã ngăn cản, anh nói,

- Cô không nên đuổi hay đập chết con bướm đêm này.

- Anh nói nó là con gì chứ, tôi thấy nó giống con ve sầu thấy mờ – Ly nói, cơ thể cô đông cứng, không dám nhúc nhích dù chỉ một centimet nhỏ nhất.

- Bướm đêm, một loài bướm chuyên sống và hoạt động về đêm – Việt giải thích khi thấy Ly có vẻ hơi bối rối, anh nói lớn, át đi tiếng nổ của pháo hoa – Người ta thường nói, bướm đêm là một loài vật linh thiêng, nó là hiện thân của linh hồn ông bà, cha mẹ hay một người thân nào đó của ta đã quá đời, nhà nào tối đến có bướm đêm bay vào thì họ không bao giờ đánh đuổi nó, vì họ biết rằng, nó có thể là linh hồn người thân ruột thịt của gia đình đó trở về thăm gia đình, vì vậy, cô không nên đập chết hoặc xua đuổi nó.

- Sao nghe thấy ghê quá vậy – Ly nói, vẫn nhìn chằm chằm vào con bướm, tìm kiếm một dấu hiệu nào đó cho thấy con bướm chính là hiện thân của linh hồn bố cô.

Đột nhiên con bướm cất cánh bay đi, hòa mình vào màn đêm, bỏ cô lại với Việt.

- Thật ra, đó cũng chỉ là câu nói được truyền miệng từ thế hệ này sang thế hệ khác, cô biết không - Việt nói, anh hướng mắt về phía những chùm pháo hoa rực sáng trên bầu trời - Con cú, chim heo, bướm đêm hay bất kì sinh vật nào hoạt động về đêm đều có cái gì đó bí hiểm chứa đựng trong chúng, ví dụ như chim heo hay cú chẳng hạn, nhà nào có chim heo hoặc cú đậu trên nóc nhà thì người ta nói, nhà đó sắp có người chết hoặc bệnh tật gì đó.

- Trời ơi, truyền thuyết gì mà ác ôn quá vậy? – Ly hỏi.

- Tôi không biết, thật ra tôi biết được những chuyện này là do mẹ tôi kể, mẹ tôi, bà ấy tin mấy chuyện huyền bí này lắm – Việt đáp.

- Mẹ anh cũng biết hù dọa người khác thật chứ - Ly cười, cô thôi không nhìn Việt nữa mà hướng mắt mình về phía chùm pháo sáng trên trời, cường độ pháo có phần giảm đi đôi chút, dấu hiệu cho thấy bữa tiệc âm thanh và ánh sáng cuối cùng cũng sắp sửa kết thúc.

Văn phòng làm việc của anh sỹ quan cao to lực lưỡng vẫn còn sáng đèn. Hôm nay có lẽ cũng sẽ lại là một đêm anh thức khuya đến tận hai ba giờ sáng để có thể đọc hết cái đồng báo cáo đang nằm chình ịch trên bàn làm việc của anh ta. Cả ngày nay, anh ta đã đọc, nhưng cũng mới chỉ được hơn một phần ba, bởi nhiều bản báo cáo còn viết quá sơ sài và không thể chấp nhận được, lỗi chính tả tùm lum, văn phong loạn xạ ngẫu. Chiếc điện thoại trên bàn rung liên hồi, cô bạn gái của anh ta đang điện kêu réo không ngừng nghỉ, cũng phải thôi, hôm nay là đêm Giáng Sinh cơ mà, nhưng anh ta không bận tâm đến một giây, vẫn cặm cụi miệt mài đọc đồng A4 giấy trắng mực đen.

Ngoài đường xe cộ tập nập, tiếng còi xe kêu réo ầm ỹ. Trái ngược hoàn toàn với khung cảnh náo nhiệt đó, phòng làm việc của anh ta lúc này chỉ có mỗi tiếng kêu ề ề của máy điều hòa hiệu Daikin xưa lắc xưa lơ, chốc chốc lại nghe tiếng giấy sột soạt và tiếng ngáp dài của anh sỹ quan.

Sau hơn một tiếng đồng hồ ngồi đó, cuối cùng, anh sỹ quan cũng tự thưởng cho mình vài phút nghỉ ngơi. Anh ta đứng dậy, đi đến một góc phòng, tự pha cho mình cốc cà phê nóng hổi. Cô thư kí của anh ta đã xin về từ lúc bốn giờ chiều, cô ta viện lý do cần về sớm để chuẩn bị thật tươm tất cho buổi đi chơi hẹn hò với anh bạn trai của cô ta. Anh sỹ quan cũng vui vẻ chấp nhận, còn gửi lời chúc cô ấy có một đêm Giáng Sinh vui vẻ bên bạn trai và người thân mình.

Đứng bên khung cửa sổ, anh ta nhấm nháp cà phê và nghĩ lại một chuyện mà anh ta vẫn suy nghĩ liên hồi. Đó là về những gì được viết trong bản báo cáo tháng mười một, được phòng cảnh sát phường 3 gửi về, trong đó có mấy dòng nói về cậu Việt. Anh ta vẫn luôn thắc mắc tại sao một sỹ quan ưu tú như Việt lại có thể nghĩ ra một chuyện đời đời như thế, chỉ để làm mỗi việc là đánh bóng tên tuổi mình. Chắc chắn trong chuyện này có gì đó ần khúc, Việt mà mình từng tiếp xúc không bao giờ có thể là một con người hèn hạ như vậy, anh ta giống y chang ông bố mẫu mực của anh ta cơ mà – Anh sỹ quan suy nghĩ.

Ngay lập tức, anh sỹ quan đặt tách cà phê xuống vẫn còn giương giờ lên bàn tiếp khách, đi một mạch đến chồng giấy A4 đang đặt trên bàn. Anh ta lục tung nó lên, tìm cho được cái biên bản báo cáo của phòng cảnh sát phường 3. Sau một hồi chật vật, anh ta cũng tìm được. Viên sỹ quan xoay người, bước đến cái tủ sắt đặt sau lưng mình, lục tìm trong đó sơ yếu lý lịch của Việt.

Khi đã có được những thứ mình cần, anh sỹ quan đặt mình lên ghế sofa (chiếc ghế được đặt cạnh bàn tiếp khách), anh ta đẩy tách cà phê qua một bên, đặt mớ tài liệu mà mình vừa tìm lên bàn. Lật ra chỗ mà anh ta nghi ngờ nhất trên bản báo cáo, lật mở luôn bản sơ yếu lý lịch của Việt, tìm số điện thoại Việt. Khi đã thấy được số điện thoại, anh ta rút chiếc điện thoại Iphone đời mới nhất của mình ra, nhập số của Việt và nhấn nút gọi.

Sau vài ba tiếng ngán, đầu dây bên kia có tiếng người nói. Anh sỹ quan đoán chắc anh chàng Việt này có lẽ đang ở ngoài đường vì đầu dây bên Việt khá ồn ào, đầy tiếng người cười nói.

- A-lô, xin cho hỏi ai đầu dây bên đó vậy? - Việt hỏi.

- Cậu là Việt, đội trưởng phòng cảnh sát phường 3 phải không? – Anh sỹ quan hỏi.

- Phải, tôi Việt đây.

- À! Chào cậu, tôi là Thịnh, bên phía trụ sở công an quận mười.

- Ô vâng, chào sếp, lâu quá không gặp anh – Việt chào xã giao – Không biết anh điện tôi có chuyện gì không?
- Tôi muốn bàn với anh một chút về bản báo cáo tình hình trật tự trị an trên địa bàn phường ba mà phía bên anh vừa gửi cho tôi.
- Vâng, anh muốn hỏi gì?
- Có phải vào ngày hai mươi tháng mười một, anh đã tham gia triệt phá đường dây ăn cướp lật vặt của tội học sinh cấp ba, đúng không? – Thịnh hỏi.
- Phải rồi thưa anh, tôi đã tham gia cùng với một vài cộng sự, vụ đó đã được tôi báo cáo đầy đủ với ông Phát, và đã được thư kí ghi nhận – Việt đáp, trong lòng cảm thấy hạnh diện về vụ đó.
- Ừm – Thịnh ậm ừ - Nhưng trong đây có một điểm mà tôi thắc mắc.
- Điểm nào thưa anh? – Việt hỏi, anh đột ngột tắt xe vào lề đường, Ly ngồi sau không biết chuyện gì đang xảy ra, cả hai cậu Như và Toàn cũng vậy.

Không gian trong phòng lúc này chỉ còn là tiếng máy điều hòa ề ề và tiếng Thịnh nói chuyện điện thoại, trái ngược hoàn toàn với bầu không khí nhộn nhịp nhưng không kém phần ngột ngạt ở bên kia tấm kính thủy tinh cách âm.

- Mẹ kiếp! – Việt đột ngột chửi rủa sau khi đã cúp máy.
- Có chuyện gì với anh vậy? – Ly hỏi cảm chừng.

Việt bắt đầu cho xe chạy tiếp, anh phóng có phần hơi nhanh, khiến Ly ngồi sau thấp thỏm lo âu.

- Có đưa chơi sau lưng tôi – Việt nói lớn – Bản báo cáo những gì tôi làm trong tháng mười một đã bị sửa đổi.

Trong suốt phần đường còn lại từ quảng trường trung tâm thành phố về đến nhà nghỉ, anh không nói tiếng nào nữa, chỉ rò ra rồi phóng như điên trên đường, không quan tâm đến cảm giác sợ sệt của Ly.

Ly ngồi sau Việt, cô vừa sợ lại vừa không hiểu chuyện gì đang xảy ra cho Việt, cô không khỏi thắc mắc, tại sao tất cả những chuyện tồi tệ nhất, từ việc báo chí đưa tin Việt giúp cô cho đến bản báo cáo bị sửa đổi theo hướng tiêu cực cho Việt, tất cả những chuyện đó đều đổ lên đầu lên cổ Việt khi anh ta bắt đầu quen cô. Phải chăng có âm mưu từ một gã giấu mặt nào đó đứng sau tất cả chuyện này, một âm mưu đen tối nhắm vào người thanh niên trai tráng đang ngồi trên xe chở cô.

Đột nhiên, mọi thứ dường như khớp nhau một cách hoàn hảo giống những mảnh ghép trong trò chơi xếp hình. Ly cố gắng nhắm đi nhắm lại từng chi tiết đó thật kĩ lưỡng và nhận ra, tất cả đều hoàn toàn phù hợp và có nghĩa, cô liền nói ngay mà không chần chừ lấy một giây nào.

- Người đứng sau tất cả chuyện này không ai khác là lão Phát.
- Vì sao cô lại nghĩ vậy? – Việt hỏi, anh bẻ lái, dẫn chiếc xe tiến vào con hẻm rợp rờ ánh đèn vàng nằm bên tay phải.
- Lão ta là khách hàng của tôi – Ly nói, cô không nghĩ đến những cảnh ân ái với cha già xấu xí béo ú đó – Lão mê tôi lắm, chắc chắn lão đã biết chuyện anh quen tôi, nên lão ra tay trả thù.

Hình ảnh Ly trong chiếc đầm hồng, tay nắm tay với cha già mập ú bỗng ùa về trong tâm trí Việt, nhưng anh không còn cảm giác khó chịu và suy sụp như trước nữa, vì Ly hiện giờ đang ở cách xa lão ta tới hơn ba trăm cây và đã là người của anh, tất cả những chuyện trước đây chỉ còn là quá khứ.

- Tôi cũng nghĩ giống cô – Việt đồng ý với những gì mà Ly nói.

Bạn đang đọc truyện *Những Con Bướm Đêm - The Moths* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

- Không nhất thiết phải về quá sớm đâu Ly – Việt đưa ra ý kiến của mình trong khi anh vẫn còn đang ngáp dài.

Nằm cạnh anh là cậu Như, kế bên Như là Toàn, hai cậu vẫn còn ngủ thẳng cẳng, không có một chút động tĩnh nào cho thấy hai cậu nghe thấy đoạn hội thoại giữa Ly và Việt.

- Nhưng tôi cảm thấy không yên tâm chút nào – Ly đề nghị - Chúng ta cần trở về gấp thôi Việt, chuyện này không hay đâu.

Việt gỡ đầu, mái tóc rối nùi trên đầu anh, trông anh như một người thiếu sức sống trầm trọng.

- Không nhất thiết phải làm vậy, với lại cô xem - Anh chỉ quơ tay đại, trúng ngay mũi Như - Hai đứa nhỏ này còn chưa đi nhiều chỗ trong Đà Lạt.

- Không nói nhiều, tôi nói là chúng ta phải về gấp, anh gọi hai đứa nó dậy đi, rồi anh gọi điện cho nhà xe và đặt bốn vé về Sài Gòn - Ly nói như ra lệnh - Tôi ra ngoài nói chuyện với bà chủ, anh lo làm đi, đừng có ngồi đó nữa.

Nói xong, cô mở cửa phòng và đi ra ngoài, đóng cửa cái rầm

Bên ngoài phòng nghỉ, bà chủ nhà đang bật ti-vi xem tin tức. Có vẻ như tin tức về tình hình khách khứa thưa thớt ở Đà Lạt đã được báo đài biết đến. Cô phòng viên đang tường thuật lại không khí đón Giáng Sinh tại Đà Lạt, cô ta dùng từ “Một hiện tượng mà trước đây chưa từng xảy ra” để mô tả tình trạng ế ẩm khách du lịch đang diễn ra tại thành phố ngàn hoa Đà Lạt. Ngoài ra, cô phóng viên và một số chuyên gia du lịch trong nước còn phân tích nguyên nhân dẫn đến cái “Hiện tượng” kì lạ này. Một ông hỏi đầu, đeo cặp kính vàng óng cho biết,

- Tôi nghĩ một phần nguyên nhân đến từ sự việc xảy ra vào năm trước, các chủ nhà nghỉ đã dùng chiêu trò để có thể kiếm có đầy giá thuê phòng cao lên gấp nhiều lần, tôi có thể nói là nó giống như việc, các chủ nhà nghỉ, khách sạn tích trữ phòng để đầu cơ chuộc lợi, thu lợi bất chính. Và hậu quả mà họ phải lãnh nhận, đó là những cái lắc đầu cũng như sự quay lưng của khách hàng - Ông hỏi đầu nói, về mặt ông ta có phần biểu cảm tiêu cực, trông cứ như ông ta cũng là nạn nhân của vụ chặt chém hồi năm trước.

- Tầm phào, nắm ngoái nhà nghỉ mình làm gì làm chuyện đó - Bà chủ bình luận, bà có phần tức tối khi bị ông hỏi đầu trên truyền hình bôi nhọ.

Ly bước lại gần, ngồi bên cạnh bà chủ nhà nghỉ.

- Có chuyện gì mà trông mặt cô bức bối quá vậy? - Ly hỏi bà chủ.

- Nè, cháu coi đi - Bà chủ chỉ tay lên ti-vi, đúng chỗ ông hỏi đầu đang ngồi - Thật tình, mấy người này chỉ ngồi đó phán không, có biết khi khô gì đâu - Bà chủ đáp, giọng bức tức.

Nhưng Ly không có tâm trạng đâu mà tranh luận với bà chủ, cô vô thắng vấn đề.

- Cô ơi! Chúng cháu tính trưa nay lên xe về Sài Gòn luôn.

Ừa - Bà chủ ngạc nhiên, thôi không nhìn vào màn hình ti-vi nữa - Sao về nhanh vậy, bộ hôm qua đi hết địa điểm tham quan rồi sao?

- Không có cô - Ly đáp - Chẳng qua chúng cháu có chút chuyện gấp cần giải quyết, công chuyện đột suất nên tụi cháu cũng không biết làm sao.

- Ừ - Bà chủ có vẻ nản - Thôi thì mấy đứa về bình an, mà mấy đứa có muốn cô đặt vé xe cho luôn không?

- À thôi khỏi cô - Ly từ chối sự giúp đỡ của bà chủ - Tụi cháu cũng mới gọi điện đặt chỗ rồi, cảm ơn cô đã giúp tụi cháu.

- Ủa, vậy về vui về hén, chừng nào rảnh muốn lên đây chơi, cứ gọi cho cô, nè - Bà chủ đưa tấm thẻ màu bạc bóng loáng - Trong đây có số điện thoại chỗ cô, muốn lên thì điện đặt chỗ, cô tính giá rẻ cho, thấy cháu cũng là người ở đây, nên cô tính giá rẻ, nói vậy chứ người trong cùng một tỉnh cũng nên giúp đỡ lẫn nhau, không nên đối xử tệ bạc - Bà chủ mỉm cười, trông bà thật nhân hậu.

Người Đà Lạt, họ dường như được huấn luyện để có thể nói năng nhẹ nhàng và giúp đỡ nhiệt tình nhất, đó có lẽ là điểm nhấn đặc trưng và thu hút du khách bốn phương của Đà Lạt.

- Dạ, cháu cảm ơn nhiều - Ly đáp, rồi cô nhìn lên ti-vi, vừa xem chương trình truyền hình, cô vừa nói - Cô yên tâm đi, cô tốt như này, chắc chắn sẽ làm ăn khá khẩm thôi, cháu nghĩ, cô nên cảm ơn bản tin này, vì nếu họ đưa tin như vậy, chắc chắn sẽ có nhiều người thay đổi kế hoạch du lịch của họ, cô yên tâm đi.

Ly vừa nói xong thì điện thoại kêu réo, cô chủ nhà quay sang nói với Ly,

- Chắc người ta đặt phòng đó - Bà tươi cười, bộ dạng hớn ha hớn hở.

Bà đứng dậy, khớp chân khớp tay kêu rộp rộp, đi duyên dáng đến bên cái điện thoại bàn được đặt dưới một chậu bông rực rỡ sắc màu đỏ thắm, tràn trề hi vọng rằng sẽ có nhiều đoàn khách du lịch chọn chỗ nhà nghỉ của bà làm nơi cư trú.

Ly cười mỉm, cô chỉ cầu mong sao bà chủ tốt bụng này có thể có được cái điều mà bà hằng mong muốn. Cô đứng dậy khỏi chiếc ghế sofa được trang trí lộng lẫy bằng tông màu rực rỡ, Ly quay trở về phòng và thấy Việt đang nói chuyện điện thoại, nghe giọng điệu cũng như những gì mà anh ta trả lời, cô thừa biết là Việt đã thực hiện cái ý muốn của cô.

- Được rồi, bốn chỗ trưa này, mười một giờ... Rồi, tôi nhớ rồi, chào chị - Việt đang nói chuyện điện thoại.

Việt cúp máy, anh đang ngồi trên giường của Ly. Khi đã gọi điện đặt chỗ đâu đó xong xuôi, anh quăng điện thoại qua một bên giường, rồi lại lăn ra nằm.

Ly cảm thấy không thoải mái chút nào, cô không hiểu được tại sao anh ta lại có thể bình thản đến như thế được chứ, cô lại gần và nói,

- Sao anh lại có thể bình thản và bàng... - Ly còn đang nói thì bỗng Việt kéo cô nằm xuống với mình.

- Cô bình tĩnh và ngủ chút đi, chừng nào xe đến rước, tôi gọi cô dậy - Việt nói, anh ôm cô thật chặt, mắt vẫn nhắm tịt.

Giường bên kia có tiếng chấn mền sột soạt, hai người bên đó không nói gì, nhưng chắc chắn Việt và Ly đều có thể biết họ muốn nói gì.

Thưa hai anh chị, vẫn còn hai chúng tôi ở đây.

Trưa hôm đó, cũng vẫn lại là một buổi trưa mát mẻ và tràn trề sức sống của núi rừng cao nguyên, bầu trời vẫn vậy, vẫn trong xanh như thường lệ.

Cả bốn người chào tạm biệt và không quên gửi những lời chúc tốt đẹp nhất đến bà chủ nhà hiền lành dễ thương kia, bà chủ vui vẻ nhận lời, không quên cảm ơn cả bốn người đã mở hàng hết sức thành công cho bà.

Chiếc xe trung chuyển nhanh chóng chở bốn người ra bến xe, và loay hoay tầm mười phút sau, tất cả mọi người đều đã an tọa và nằm ngay ngắn trên giường, chiếc xe khách vẫn không có quá nhiều khách khứa và cũng vẫn là chiếc xe mà hôm trước, cả bốn người cùng đi.

Bác tài tỏ ra khá ngạc nhiên, ông nói,

- Chà, tôi có duyên với mấy cô cậu ghê hờn.

Thằng nhóc lơ xe lần này mặt mũi không xị ra một đồng như lần trước nữa, lần này cu cậu đã vui vẻ hơn, thậm chí cậu ta còn nhiệt tình phục vụ hành khách, nhưng có phần hơi thái quá. Cậu ta nói suốt trong chuyến đi, đủ thứ chuyện trên trời dưới đất, chuyện tiểu lâm cũng có, chuyện kinh dị ma mị cũng có nốt. Như chỉ muốn tống cho cậu ta một nắm đấm và cầu mong cậu ta bất tỉnh dân sự, vì cậu nhóc lơ xe đang lái nhái kê lại câu chuyện “Miếu ba cô” có phần rùng rợn và thêm thắt nhiều chi tiết hơn câu chuyện gốc.

Trời Sài Gòn lúc này nóng không chịu nổi, đường phố đông đúc đến phát mệt.

- Tôi chẳng muốn về Sài Gòn tí nào - Việt than vãn.

Anh còn đang suy nghĩ về cái dự định mà trong lúc xe đang chạy anh chợt nghĩ ra, anh muốn thực hiện nó vô cùng, thật khó để có thể đưa ra quyết định cho một chuyện quan trọng như vậy. Bất chợt, Việt cầm lấy chiếc khăn choàng đỏ mà Ly đã choàng lên cổ anh khi hai người ở Langbiang. Khi cầm trên tay như thế, Việt càng cảm thấy tự tin và tràn trề dũng khí để có thể đối mặt với thử thách khó khăn sắp tới.

- Anh không muốn cũng phải về, chuyện gấp, chuyện quan trọng, anh nhớ chứ, tất cả đang chờ anh về giải quyết đây - Ly cảnh báo.

- Trời ơi, sao nay chị thích làm quá mọi chuyện lên như vậy chứ - Như nói, cậu đang nhìn ra bên ngoài, hai con mắt vẫn còn đang bận ngắm nghía cây cầu Sài Gòn.

- BÀ MÀY, KHÔNG BIẾT CHUYỆN GÌ THÌ IM MỒM ĐI - Ly quát Như, cô nói lớn đến nỗi khiến cậu nhóc giật bắn mình, đầu đập cái bốp lên thành giường.

- Chị ác lắm - Như meo meo nói.

Ly có cảm giác là mình đã hơi khó khăn với cậu ta, từ lúc lên Đà Lạt đến giờ, cô vẫn cứ luôn nổi cáu với Như. Nhận ra tội lỗi của mình, cô lấy trong ba lô ra một chiếc khăn choàng màu nâu, đoạn cô thấy cho Như.

- Đây, chị tặng mày, coi như quà xin lỗi - Ly nói, không nhìn mặt thằng em trai bất đắc dĩ của mình.

- Trời ơi, chị thật là tốt bụng quá đi, đây có lẽ là món quà quý giá đầu tiên mà em nhận được.

- Thế tui không có quà hả? - Toàn nói, cậu cảm thấy có phần tủi thân.

- Ô, đương nhiên cậu phải có chứ, đây này - Ly lôi một cái móc khóa, bên dưới có hình quả dâu đỏ được làm từ len đưa cho Toàn - Tặng cậu, coi như quà để cảm ơn cậu đã giúp con bạn Thủy.

- Cảm ơn Ly nhiều - Toàn gửi lời cảm ơn.

- Vậy còn tôi thì sao? - Việt hỏi - Đáng ra tôi phải được tặng cái gì đó lớn hơn chứ nhì.

- Thì anh có cái khăn choàng đỏ tôi choàng cho anh rồi còn gì - Ly nói.

Việt cười, vui mừng vì có được chiếc khăn choàng Ly tặng, và còn một lý do khác, cũng khiến anh vui không kém, Việt đã có quyết định của riêng mình.

Chiếc xe vàng cam đỗ vào bãi đậu xe. Khung cảnh bến xe lúc này có phần đông đúc nhộn nhịp hơn hẳn ngày thường, nhiều chiếc xe giường nằm, trên cửa kính ghi tuyến Sài Gòn – Đà Lạt xuất bến, cỡ lẽ bản tin thời sự hồi sáng giống như liều thuốc kích thích du lịch, khiến người dân chọn Đà Lạt làm nơi nghỉ ngơi, vui chơi trong dịp tết dương lịch sắp đến.

Bốn người bước xuống xe, ba chàng thanh niên có một chút cảm giác khó chịu khi nhiệt độ tăng đột ngột, nước mũi cứ thế chảy ra, rồi con hắt hơi đến bất chợt khiến ba chàng cùng nháy mũi rồi làm một cú thật to.

- Kiểu này chắc cảm mất – Việt nói.

- Ôi, mấy người ốm yếu trông thấy tội quá – Ly chế giễu.

- Rồi, ai nấy về nhà người đó – Việt nói, không quan tâm đến mấy lời giễu cợt vừa rồi, anh quay sang hỏi Toàn – Cậu về nhà bằng cách nào?

- Em đi xe buýt cũng được – Toàn đáp, cậu không biết mình có nên về nhà vào lúc này không, nghĩ đến cảnh đối diện với lão Phát, mẹ cậu và chị Uyên, Toàn cảm thấy nản chí – Còn mấy bộ đồ anh cho mượn thì sao?

- Cậu cứ giữ lấy, có gì tôi lấy sau, tôi có số điện thoại của cậu rồi, sẽ liên hệ với cậu - Việt đáp.

Khi mọi thứ đã đâu vào đấy, Toàn vội vã đi đến chiếc xe buýt cuối cùng trong ngày gần đó, leo lên, bỏ xe nhà từng ngum khói đen xì vào bầu không khí ngột ngạt của Sài Gòn, và rồi chiếc xe hơi to lớn lao ra đường và đi mất.

- Vậy cậu Như thì sao, cậu ở chỗ nào?

Như nói chỗ ở của mình một cách tỉ mỉ và hơi dài dòng. Đột ngột, Việt há hốc mồm, anh có thể nhận ra được ngay cái địa chỉ đó, không thể nhầm lẫn đâu được.

- Vậy cậu chính là thằng con của hai vợ chồng sát bên nhà tôi, tôi nghe nói nhà đó có một đứa con bị... - Anh phân vân, không biết có nên nói ra cái danh từ có phần nhạy cảm hay không.

- Phải! Em là vậy đó - Như nói - Nhà anh cũng nhiều chuyện dữ, em tưởng mái ấm của anh là một mái ấm bề quan tỏa sáng, không giao thương với ai chứ, vậy mà cũng nhiều chuyện ghê, rình mò xem chuyện nhà người khác mà không biết xấu hổ là gì.

- Thôi đi Như, chị thấy đủ rồi, bây giờ mày đi về chung với anh Việt hay đi xe buýt chung với chị? - Ly hỏi.

- Thôi, em đi chung xe buýt với chị được rồi - Như nói không chần chừ.

- Ly! Tôi muốn đề nghị cô làm việc này - Anh nói, tay run cầm cập.

- Có chuyện gì mà trông bộ dạng anh có phần nghiêm trọng vậy? - Ly hỏi.

- Chuyện là... - Anh chần chừ.

Ly nhìn ngắm người con trai đang đứng trước mặt mình, cô trông thấy một người con trai thật đẹp, thật dễ thương. Bộ dạng áp a áp úng của Việt càng khiến Ly thích thú.

- Chuyện gì? - Ly hỏi lại.

Việt nhắm mắt, anh nói thật nhanh – Tôi muốn đến nhà tôi.

- Anh nói gì chứ, đến gì, nhà anh gì? - Ly thắc mắc.

- Ý là anh ta muốn chị đến nhà anh ấy chơi, nhìn khẩu hình miệng cũng đủ biết – Như giải đáp thắc mắc cho bà chị.

- Thì ra vậy... - Ly nói - Tôi không chắc có nên theo anh về nhà anh không, tôi sợ...

- Không sao, cô cứ đứng sát tôi là được, tôi muốn giới thiệu cô với mẹ tôi – Việt nói.

Ly suy nghĩ, cô không biết mình có nên đi theo Việt về nhà anh ta không, cô nghĩ đủ thứ chuyện, cô vẫn cảm thấy con người mình quá dơ bẩn để có thể đứng trước một ai đó, mà còn là cha mẹ của người con trai mà cô thương.

Nhưng mày phải biết, nếu mày yêu anh ta, sớm muộn gì, mày cũng phải đối mặt với cái thử thách này thôi – Cũng lại là một con người vô hình nào đó nói với cô, thúc giục cô hành động ngay, không được chần chừ.

- Thôi được, tôi sẽ theo anh về nhà – Ly nói lý nhí.

Nhưng cho dù cô nói nhỏ đến cỡ nào, Việt cũng có thể nghe ra được những gì cô nói.

- Vậy em kiểm xe buýt, giờ cũng tối rồi, tranh thủ kiểm coi tuyến về nhà còn không – Như nói – Thôi em đi nhé, chào chị.

Như không chào Việt, cậu vội chạy ra trạm xe buýt, thở phào nhẹ nhõm khi biết tuyến chạy ngang qua nhà mình vẫn còn hoạt động.

Ly vẫn lại ngồi sau Việt trên chiếc xe gắn máy, trong suốt đường đi, hai người không nói với nhau điều gì. Việt còn đang suy nghĩ tất cả khả năng có thể

xảy ra khi mẹ anh thấy cô bạn gái của anh, còn Ly thì bận suy nghĩ xem mình sẽ nói những gì khi gặp người lớn, cũng lâu rồi cô không tiếp xúc cũng như nói chuyện đàng hoàng với hai người lớn tuổi, cô chỉ tiếp xúc, nói năng thô tục với mấy đứa làm chung động mụ Liên, cũng như nhẹ nhàng nhưng không kém phần gọi dục khi gặp mấy gã đàn ông hám sắc.

Căn nhà nghiêm trang và gia giáo dần hiện ra trong ánh sáng mờ ảo có được từ hàng đèn đường bên ngoài. Cảnh sắc mờ ảo của nó càng khiến Ly thêm áp lực hơn, tay chân cô run cầm cập như người gặp phải gió lạnh, mặc dù bầu không khí Sài Gòn nóng bức lên đến gần hai mươi sáu độ.

Cửa nhà Việt để mở, bên trong mờ đèn sáng trưng, chắc giờ này, bố mẹ anh đang dùng cơm tối.

Đột nhiên, anh trầm nghĩ; Cầu mong mẹ mình sẽ nấu dư cơm để Ly có thể ở lại và dùng chung cơm tối với gia đình.

- Tôi hơi run – Ly nói với Việt trong lúc hai người đang bước từng bước về phía sân trước nhà.

Việt đá chống xe, anh quay sang, nắm tay cô bạn gái mình.

- Cô không cần suy nghĩ mình phải nói gì – Việt nói nhỏ nhẹ - Chính lúc đối diện với mẹ hoặc bố tôi, cô sẽ biết mình cần nói những gì.

Con về rồi – Việt nói lớn, anh cảm thấy nhẹ nhõm khi thấy người ngồi tại bàn ăn lúc này là mẹ mình, chứ không phải ông bố khó tính.

- Về rồi hả, con trai yêu dấu – Bà Ái đáp lại.

Ly bỗng bật cười với kiểu xưng hô của mẹ anh.

- Con trai yêu dấu cơ á? – Ly nói nhỏ, chỉ để Việt nghe thấy được.

Mặt Việt đỏ lừ, anh đang ngượng chín mặt, nếu bây giờ có cái hố thì chắc chắn, anh sẽ chui xuống ngay mà không chần chừ đến một giây.

Bà Ái nhìn thấy thằng con trai yêu dấu của mình, đang khi toan tính chạy lại ôm chầm lấy anh thì bỗng khựng lại khi bà nhìn thấy hình dáng một cô gái xinh đẹp đang đứng cạnh con trai mình. Có một chút bối rối, nhưng bà là một người lịch sự, nên bà nhanh chóng giấu đi cái vẻ bối rối đó của mình, bà nói nhỏ nhẹ.

- Chào cháu gái, cháu là bạn của Việt à? – Bà Ái đặt đĩa xuống bàn ăn, đứng lên, lại gần Việt và cô gái lạ mặt.

- Dạ vâng, cháu chào cô – Giọng cô hơi run.

- Thằng Việt nó về rồi sao hở bà? – Ông Nam bỗng nhiên xuất hiện sau lưng bà Ái.

Hai mắt ông đột ngột tròn tròn như người lên cơn đau tim, ông không thể ngờ được lại có thể nhìn thấy cô gái đó trước mặt mình, ông nói ấp a ấp úng.

- Cô... sao cô lại đến... được đây.

- Chà, tôi khá là bất ngờ đấy – Ly đột nhiên nói chuyện tự tin hẳn, không còn một chút sợ hãi trong đó.

Ly không chần chừ, cô đi một mạch vào trong nhà, không thèm cúi gò. Cô băng ngang qua bà Ái, tiến lại gần ông Nam và tiện tay nắm một cú thật mạnh vào cái bàn mặt ông Nam trước sự ngỡ ngàng của bà Ái và cả chàng trai mà cô yêu.

- Tôi thật mừng khi được gặp lại ông, lão già khốn nạn chó chết – Ly chửi rủa.

Việt lật đật chạy lại Ly, anh dự định can ngăn; Việt lay mạnh người cô, hỏi lấy hỏi để,

- Chuyện gì vậy Ly, cô bị làm sao...

- Anh hỏi ông bố của anh đi – Ly trừng mắt nhìn Việt, tay cô chỉ thẳng mặt ông Nam – Chính lão già đó đã đẩy tôi vào con đường này đấy, anh chàng cảnh sát ạ! Tôi dự định sẽ giết chết ông ta từ lâu rồi.

Nói xong, Ly đi thẳng ra cổng, rời khỏi ngôi nhà với vẻ bề ngoài thì gia giáo đó, thế nhưng, trong ngôi nhà đó lại đang chứa một con quỷ, một con quỷ đội lốt người.

Ly bỏ Việt lại, cô thật tàn nhẫn với anh.

Ly mặc kệ, cô không quan tâm đến Việt, tha thứ cho lão già đó đã là một việc mà cô nghĩ; Minh đã nhân từ lắm rồi. Chính ông bố của anh ta đã hãm hại, lên kế hoạch cùng mụ Liên, đẩy cô vào chính con đường tội lỗi này, chính ông ấy, chắc chắn rồi, cô không bao giờ có thể quên được cái gương mặt kinh tởm đó của lão cùng mụ Liên trong cái đêm mưa lạnh buốt của một năm về trước.

(Hôm đó là một buổi tối cuối năm mưa tầm tã, mưa lớn chưa từng thấy và gió rít mạnh. Năm đó Ly cũng mới chỉ là cô sinh viên năm nhất ngây thơ hồn nhiên trong sáng. Cô vừa hoàn tất xong công việc của mình tại một cửa hàng bán thức ăn nhanh. Ly đóng cửa tiệm và đi bộ về chỗ trọ, vì chỗ cô làm

cách không xa phòng trọ. Trời bất chợt đổ mưa lớn, trong khi đó cô lại không mang áo mưa, cô đành trú tạm tại nhà một người dân ven đường. Trời càng về khuya và mưa càng nặng hạt, một mình cô gái nhỏ nhẩn đứng dưới tấm tôn cửa tiệm sửa xe ven đường, trời gió thổi mạnh và lạnh buốt, Ly cảm thấy sao mình lại quá cô đơn và lạc lõng giữa chốn đất khách quê người.

Một nhóm thanh niên trai tráng không biết từ đâu xông thẳng vào, đứng trú mưa chung, bọn chúng, mặt mũi trông không mấy sáng sủa. Trông thấy Ly, chúng bắt đầu giờ trò đùa. Bọn con trai khốn nạn đó nhìn Ly với ánh mắt thèm thuồng và dung tục, chúng lải nhải, nói chuyện với Ly bằng những câu tục tĩu.

- Đi với bọn anh đêm nay nha cô em xinh đẹp – Một gã thanh niên mặt mũi dâm dề, chòm râu dề của hắn đã tố cáo cái bản tính đồi bại trong con người hắn.

- Bọn anh thấy “nứng” vô cùng khi trông thấy cô em xinh đẹp thế này, thêm chết đi được - Một thằng tóc tai nhuộm xanh nhuộm đỏ, xò khuyên đầy lỗ tai.

- Nhìn cô em xinh tươi như vậy, bọn anh chỉ muốn đi tù - Một thanh niên khác gạ gẫm Ly, trên tay nó xăm chi chít, người thì dơ bẩn, mụn nổi đầy hai cánh tay, nhìn đủ biết là dân hút chích, không chừng dính luôn si-đa.

Còn nhiều từ ngữ dung tục và đồi bại. Bọn chúng đắm chìm trong cái suy nghĩ mất nét hư thân của bọn chúng.

Ly vô cùng hoảng sợ, cô chỉ biết co rúm người, Ly không ngờ mình lại có thể rơi vào tình cảnh éo le như thế này; Phải chi có con Thủy ở đây thì hay biết mấy.

Bọn đàn ông bệnh hoạn đó ngày một tiến sát lại gần cô, cô chỉ còn biết cách đưa chiếc túi da của mình ra trước mặt, hi vọng phần nào đó giúp cô chống lại bọn thanh niên đồi bại đang đứng trước mặt mình lúc này.

Bọn chúng cười ha hả khi thấy cô làm như vậy.

- Ôi cô em càng làm vậy, bọn anh càng thích thú – Tên tóc nhuộm nói.

Ly liếc nhìn chung quanh, cầu mong Thượng Đế có thể cứu cô trong cơn hiểm nghèo. Ly co chân, định chạy ra ngoài cơn mưa lạnh cóng kia, cô nghĩ, thì bị cảm lạnh còn hơn bị bọn này làm nhục.

Cô co chân lên, dự định phóng thật nhanh ra bên ngoài, nhưng cô không gặp may, bọn côn đồ xấu xa ấy chặn đứng con đường thoát thân mong manh mà Ly vừa nghĩ ra trong đầu, chúng cười gian xảo.

- Cô em định bỏ trốn à, đâu có thể dễ dàng như thế chứ - Một gã thanh niên khác nói, tên này đầu trọc lóc.

Ly bỗng chốc cảm thấy tuyệt vọng, cô nghĩ rằng từ đây, cuộc đời mình coi như chấm hết, không còn hi vọng nào. Nhưng trong chính lúc nguy cấp đó, một người đàn ông trung niên không biết từ đâu phóng ra, đánh toi tã bọn côn đồ mất nét kia, gã trung niên quơ tay múa chân, biểu diễn những thế võ đẹp mắt và thuần thực nhất của hắn. Chỉ trong vòng chưa đến mười phút, bọn côn đồ đã bị đánh toi tã, chúng bỏ chạy tán loạn. Ly thoát chết trong gang tấc, nhờ gã trung niên đang đứng trước mặt cô lúc này.

- Cháu không sao chứ? - Gã trung niên hỏi cô, hắn xem xét kĩ lưỡng từ trên xuống dưới, coi xem có chỗ nào bị thương không.

- Cháu không sao – Ly đáp, vẫn cảm thấy chưa hết bàng hoàng về những gì vừa xảy ra – Cảm ơn chú đã cứu cháu.

- Chuyện nhỏ thôi mà – Gã ta đáp.

Ly có thể nhìn thấy gã ta nổi bật trong bộ quần phục màu xanh, cầu vai có hình ba ngôi sao vàng lấp lánh ánh đèn đường.

- Chú là cảnh sát hả? – Ly hỏi gã trung niên.

- Ủ, cháu có thể gọi ta như vậy – Gã ta đáp – Trông cháu không được khỏe cho lắm, cháu ổn chứ?

- Vâng, cháu ổn – Ly đáp.

- Cháu có muốn ăn gì không? – Gã trung niên hỏi cô.

Ly cảm thấy khá bất ngờ trước lời đề nghị của gã trung niên, cô không thể tưởng được, tại một nơi mà toàn người xa lạ như thế này, lại có một người tốt bụng đến vậy, cô không nghĩ ngợi gì khác ngoài việc gật đầu và đi theo gã trung niên đó, và chính lúc cô chung bước với gã trung niên mà cô cho rằng tốt bụng và đáng ngưỡng mộ, cuộc đời cô chính thức thay đổi theo chiều hướng tiêu cực mà cô không hề mong muốn.

‘Nhiều người sẽ nghĩ, tại sao Ly lại có thể dễ dàng đi theo một người đàn ông lạ mặt mà cô không hề quen biết.

Cô cũng chỉ là cô sinh viên năm nhất ngành thơ, kinh nghiệm trường đời không nhiều, cô chỉ mới sống ở cái đất Sài thành vồn vện ba tháng mười ngày, hơn thế nữa, tính cô hay tin người, chính vì thế, cô đã phải trả giá đắt cho sự bất cẩn của mình, mặc dù, trước lúc lên Sài Gòn, cô đã chuẩn bị rất kĩ lưỡng hành trang cho mình, nhưng cuộc đời là thế, nó không hề đi theo đúng những gì ta mong muốn, cuộc đời luôn bất công và nghiệt ngã như thế.

Hay có thể còn một lý do nào đó khác, một lý do xuất phát từ những áp lực mà chính cô tự dựng lên quanh mình, nếu cô không cố làm khuy như vậy, thì thử hỏi, cô có gặp tình trạng éo le đó không.

Bình thường, ca làm khuy như này thường được các nam nhân viên lãnh nhận, nhưng hôm nay, vì muốn có thêm thu nhập, cô đã chấp nhận làm ca tối tới tận hai ba giờ sáng, hằng mong kiếm thêm chút tiền, để có thể gửi về và chứng minh cho chị Mỹ biết rằng cô không phải là một người vô dụng, cô có thể tự lo cho cuộc sống bản thân mình mà không cần dựa vào đồng tiền mà chị cô kiếm được.'

Gã trung niên và Ly đến một quán ăn nhỏ nằm trong con hẻm tối thui, hàng cây thường xuân bám trên tường khiến quán trông có vẻ gì đó lạnh lạnh và không được tốt đẹp. Gã ta và cô chọn cho mình một chỗ ngồi gần cổng ra vào. Một người phụ nữ trông chẳng xinh đẹp là bao bước ra, nụ cười bật với khuôn mặt trắng bóc, dưới bàn chân nụ là đôi guốc đỏ chét, nụ cất giọng có phần e é,

- Anh Nam và – Nụ quay sang nhìn Ly, đôi mắt có gì đó gian xảo – Và cô gái xinh đẹp này đây muốn dùng gì?

- Cô Liên cho tôi hai suất ăn khuy được không, suất nổi tiếng nhất chỗ cô – Ông Nam nói với nụ Liên, gã còn nháy mắt với nụ ta, nhưng Ly còn bận nhìn ngó xung quanh, không để ý thấy cái nháy mắt đầy ẩn ý đó của ông Nam.

Chỉ vài phút sau, món ăn đã được dọn ra. Bụng Ly kêu réo thảm thiết, cô chỉ muốn chực chờ ăn ngay, nhưng vì cần giữ phép lịch sự, nên cô mời ông Nam ăn trước.

- Cháu mời chú ăn cơm – Ly nói.

- Được rồi, trông bộ dạng cháu thảm quá, thôi cứ ăn tự nhiên đi, không cần chờ chú – Ông Nam nói, giọng đều đều.

Và Ly đã không khách sáo, cô cầm muỗng, xúc thìa đầy cơm và cho vào miệng, cơm không nóng, nhưng được cái đúng hương vị quê hương. Nhưng chỉ vài giây sau, có gì đó khó chịu trong người, cơ thể cô cảm thấy rệu rã, mệt mỏi, hai mắt cứ như muốn nhắm tịt lại. Sau cùng, khi không còn có thể kiểm soát được mình, cô đành đổ gục xuống bàn, bất tỉnh dân sự.

Cô giật mình tỉnh dậy, thấy mình đang nằm trong một căn phòng đồ đồ, nồng nặc mùi sả chanh, hơn nữa, cô còn đang ở trong tình trạng khỏa thân, không một mảnh vải. Ly cảm thấy vùng bụng mình có gì đó uồn uồn, nhóp nhách của một thứ chất lỏng trắng đục, phản chiếu ánh đèn đỏ mờ mờ trong phòng lúc này. Bên ngoài có tiếng nói chuyện giữa một người có chất giọng e é và người kia có tiếng nói giống một người đàn ông, cô có thể nhận ra được cái giọng trầm bổng đó, chính giọng nói âm áp đó đã cho cô niềm tin rằng mình được cứu thoát.

Đau đớn, ghê tởm và muốn đổ ngục tại chỗ, Ly còn có thể nói gì được đây, rằng cô đâu có thoát được cái sự thật ghê tởm bủa vây mình, rằng cô đã bị dụ dỗ, cô không bị làm nhục trước mặt bọn thanh niên đồi bại kia, thì cũng bị chính gã trung niên cứu mình bán vào động kỹ nữ.

Ly co chân, co tay lại, khóc nức nở một mình trong căn phòng nhỏ bé, cô ôm lấy cái thân thể trần trụi của mình, tự nhủ mình cần can trường lên, cần mạnh mẽ lên.

Một bài học để đời quá đắt và ghê tởm.

Cô dự định thất cổ tự vẫn, nhưng chính sự yếu đuối trong ý chí không cho phép cô thực hiện cái ý nghĩ điên rồ đó.

Chính lúc đó, lớp vỏ sắt bồng bả vây lấy cô, ép chặt cái phần thiện trong con người cô.

Được rồi, các người có thể lấy được thân xác tôi, các người có thể làm nhục thân xác tôi một lần, nhưng các người không thể chiếm được hay làm nhục được phần hồn trong con người tôi, không đời nào tôi cho các người đụng đến nó.)

Ngôi nhà ba gian bỗng chốc trở nên ngột ngạt khó thở đến lạ kì, không khí trong nhà bức bối, trông cứ như một phòng tắm hơi công cộng, mồ hôi dễ nhai trên trán Việt, ông Nam và bà Ái. Tất cả thành viên trong gia đình đang vô cùng bất ổn về mặt thể chất lẫn tinh thần.

Anh hãy hỏi bố anh về những gì đã xảy ra, tiếng nói của Ly vang vọng trong tâm trí Việt, nó khiến anh không thể cứ đứng im lặng mãi.

- Con nghĩ bố nên giải thích rõ mọi chuyện cho cả nhà được biết – Việt nói lớn, anh nói như một cái máy, không nhìn vào mặt bố mình.

Ông Nam như đứng chết trân một chỗ, dư âm của cú đấm ban nãy vẫn còn đọng lại trên gương mặt nhăn nhoe của ông. Tất cả những hồi ức từ quá khứ ùa về trong tâm trí ông như trận lũ quét không biết đến khi nào mới dừng lại.

- BỐ MAU TRẢ LỜI ĐI – Việt hét toáng lên, khiến ông Nam giật mình.

Bà Ái đang ngồi trên ghế sofa cũng giật mình theo, bà nói nhỏ nhẹ với Việt,

- Con à, bình tĩnh lại.

- Mẹ nghĩ sao con có thể bình tĩnh được trong chuyện này chứ - Anh đáp – Ông già đang đứng trước mặt con đây đã từng đánh cắp đi cuộc sống tốt đẹp đáng ra phải thuộc về cô ấy.

- Anh đừng có nói chuyện với tôi như vậy – Ông Nam cảnh báo, hai mắt ông đỏ ngầu.

- Sao tôi lại không có quyền nói với ông như vậy chứ? - Việt hỏi ngược lại ông Nam.

Ông Nam chạy xồng xộc lại, dọng cho Việt một cú đấm thẳng vào mặt. Bà Ái thấy thế liền hét toáng lên,

- ÔNG ĐANG LÀM CÁI GÌ VẬY?

- Tôi đang dạy thẳng con mắt dạy của bà – Ông Nam trợn mắt, nói với bà Ái.

- Nó cũng là con ông đấy, lão già – Bà Ái cãi lại ông chồng.

Cú đấm vừa rồi làm rách màng thịt nhỏ trên môi, một chút máu từ đó chảy ra. Việt cố gắng đứng dậy, lấy tay quệt đại vết máu.

- Tôi còn chưa tính sổ với anh về việc anh đưa thứ hạng đàn bà dơ bẩn đó về nhà – Ông Nam răn đe, ông vớ tay, lấy ca nước đang đặt trên bàn, uống ừng ực.

- Con yêu cô ấy – Việt đáp.

Ông Nam dường như không tin được những gì mình vừa nghe, ông cứ nghĩ thẳng con mình nói đùa, nên ông cười lớn, tiếng cười vang vọng khắp ba gian nhà.

- Bà coi, con trai của bà kia – Ông Nam vừa nói, vừa cười – Con trai bà nó đi mê một con nhỏ làm đi đấy.

Bà Ái chỉ biết há hốc mồm, cơ thể bà như đông cứng lại.

- Vậy bố cũng có tốt đẹp gì – Việt đốp lại câu nói vừa rồi của ông Nam – Bố cũng giao du với một con đi đó thôi, lại là một con đi già xấu xí, chuyên kiếm tiền trên thân xác người khác.

Ông Nam cứng họng, không nói được câu nào cho ra hồn. Việt nhân cơ hội đó, anh nói tiếp,

- Tính ra bố cũng có khác gì con, cũng thích mấy cô gái chuyên giao du, quan hệ với nhiều thằng đàn ông – Việt quay sang mẹ mình, anh nói – Con tự hỏi, không biết con đây, thằng Việt này có phải con ruột của mẹ không, hay cũng lại là con roi của con mụ đàn bà dơ bẩn đó nữa.

- Con... - Bà Ái ấp a ấp úng.

- Anh bớt nói nhảm nhí lại đi – Ông Nam quát – Anh chính là con ruột của chúng tôi.

- Chữ chúng tôi ở đây là ám chỉ ông với mẹ tôi hay với con mụ Liên? - Việt không ngần ngại hỏi, mặc cho ông Nam đang đỏ bừng mặt mày vì tức giận.

- Còn ai vào đây chứ, chính là người phụ nữ đang ngồi trước mặt anh lúc này chứ ai – Ông Nam đáp, cố nói giọng thuyết phục.

- Ông chứng minh đi – Việt thách thức – Sau tất cả những chuyện ông đã làm, tôi không biết có còn tin bất kì câu nào phát ra từ miệng ông không nữa.

Ông Nam cố lấy lại vẻ bình tĩnh, nói nhỏ nhẹ nhất có thể.

- Bố có thể lấy sinh mạng mình ra thề rằng, con chính là con ruột của ta và mẹ con đây – Ông lấy tay, chỉ bà Ái đang ngồi khóc lóc thảm thương trên chiếc ghế sofa màu đen bóng loáng.

- Vậy mụ đàn bà Liên là gì của ông? – Việt hỏi, anh cố gắng lấy lại vẻ điềm tĩnh. Anh phải bình tĩnh, phải kiềm chế, không để cảm xúc lấn át lý trí.

Ông Nam có phần lưỡng lự đôi chút, nhưng sau đó, ông trả lời câu hỏi của Việt. Không chỉ cho Việt biết, mà còn cho cả bà Ái, vợ ông.

- Liên từng là người tình của bố - Ông Nam đáp.

Bà Ái chỉ biết ngồi đó, nhìn chằm chằm vào ông Nam, còn Việt, gương mặt anh lạnh tanh, không một chút cảm xúc.

Thấy không ai nói gì, ông Nam đành nói tiếp,

- Con biết đó, bạn bố vừa được thăng chức, cậu ta còn thuộc nhóm bạn thân của bố, nên cả bọn đã rủ nhau đi chơi để có thể chúc mừng nó, thế là cả bọn rủ nhau vào trong một quán bar vui đùa – Ông Nam kể lại một cách khó nhọc, dường như trong từng lời nói đó, có một chút ănnăn – Bố có uống quá chén, rồi nhạc nổi lên, nhảy nhót lung tung, có một người phụ nữ xát lại gần bố, cô ta nhảy nhót cùng bố, rồi rượu làm bố không kiểm soát được, cho nên bố có qua lại với cô ta.

- Vậy những hôm ông về muộn, là ông đi chơi với con đi đó? – Bà Ái nói.

- Cô ta tên là Liên, không phải con đi – Ông Nam chỉnh lại lời nói vừa rồi của bà Ái.

- Đến nước này mà ông còn bênh vực con đi già hợm hình đó sao? – Bà Ái nói giọng chua chát.

Ông Nam định tâm đến gần bà, nhưng bà quát thẳng mặt ông,

- Ông đừng đụng vô người tôi, cái con người kinh tởm của ông không có tư cách đụng vô người tôi.

- Vậy lý do gì khiến bố rời bỏ mẹ ta? – Việt hỏi, lúc này anh đã đứng bên cạnh mẹ mình, tạo chỗ bám vững chắc cho người phụ nữ không may bị chính ông chồng lừa dối trong một khoảng thời gian dài.

- Vì bố nghĩ rằng, bố không thể bỏ mẹ con được – Ông Nam trả lời.

- Dối trá – Bà Ái quát, tinh thần bà đang không ổn định, bà nghĩ, bà có thể đủ sức mà lao đến ông chồng, nên ông ta cho tới chết thì thôi.

- Vậy tại sao bố lại có thể thông đồng với mẹ để làm một việc đồi bại như thế? – Việt hỏi, ánh mắt thù hận khi nghĩ đến cảnh bố mình có tình hãm hại người con gái anh thương.

- Bố không làm gì cô ta cả, chỉ là một màn kịch hoàn hảo để khiến cô ta tin rằng mình đã bị hãm hại, để cô ta có thể dễ dàng nghe theo Liên – Ông Nam đáp.

- Thế đấy, tâm địa độc ác của bố như thế mà bố còn vênh vào tự xưng ta đây là một người danh giá và không có chút gì tội lỗi. Bố có biết là bố làm vậy là hủy hoại cả một đời người con gái không, bố có nghĩ đến cảm giác của một người mà họ luôn nghĩ mình là một thứ hạng đàn bà dơ bẩn và không đáng để người khác quan tâm hay không - Anh nói thêm - Thậm chí bố còn đứng trên cương vị là một cảnh sát đấy, con nghĩ bố nên bỏ cái danh hiệu cảnh sát cảnh siết gì đó cùng cái lòng kiêu hãnh giả tạo của bố đi là vừa.

- Chính vì thế, nên bố luôn cảm thấy day dứt trong lòng, bố luôn cảm thấy mình là một người có tội, và bố đã luôn cố gắng hà khác với con, vì bố muốn con không phải phạm sai lầm như bố - Ông Nam nói - Thế nhưng con lại đi theo vết xe cũ của bố, quen một thứ con gái đã bán linh hồn mình cho quỷ dữ.

- Thế ai là người đã khiến cho cô gái ấy phải bán linh hồn cho quỷ dữ? - Việt bật lại câu trả lời vừa rồi của bố anh.

- Bố không quan tâm, bố chỉ muốn tốt cho con mà thôi, thậm chí việc bố cho người đăng những bài báo đó cũng là muốn tốt cho con thôi - Ông Nam lơ đãng nói ra cái điều bí mật và làm day dứt tâm can ông mấy hôm nay.

Việt cảm thấy một điều rằng anh không còn đủ sức lực để có thể nghe tiếp những gì mà bố anh sắp sửa nói ra, anh không thể nghe tiếp được nữa. Lão Phát đã chơi anh một vở nặng nề, nhưng chính bố anh cũng là người cách này hay cách khác tiếp tay, hãm hại anh, mặc dù ông Nam luôn miệng chối bỏ điều đó.

Việt không muốn nghe thêm gì nữa, điều quan trọng lúc này đối với anh là chạy thật nhanh đến bên người con gái anh thương để có thể nói với cô rằng, cô không hề kinh tởm như những gì mà cô vẫn thường nghĩ.

Nhưng ông anh phải biết rằng, sau buổi hôm đó, cô ta đã chính thức bước chân vào cái nghề làm gái, và chắc chắn một điều, cái trinh trắng trong người cô ta đã mất đi từ tám kiếp rồi, ông anh phải chấp nhận chuyện đó, đừng có ngoan cố và mù quáng như thế nữa.

Việt phóng xe ra ngoài đường chính, căng mắt ra tìm Ly trong dòng người đông đúc nhộn nhịp của phố phường. Nhưng định mệnh vẫn không cho anh tìm thấy cô trong dòng người đông nghịt đó.

Anh chàng phóng xe vù vù trên đường, lạng lách, đánh võng ẩu tả chưa từng thấy khiến người đi đường nạt nộ.

- Thăng khùng, đi đứng kì vậy, tao báo công an cho mày biết thế nào là lễ độ.

Anh phóng nhanh, nên chỉ năm phút sau, Việt đã đứng trước phòng trọ của Ly. Cửa đóng kín, bà chủ trọ đang ngồi trong nhà, không hề biết sự có mặt của anh, bà vẫn tĩnh bơ ngồi coi ti-vi.

Chàng trai si tình ngó ngược, ngó xuôi, vẫn không thấy cô đâu, anh chỉ tìm thấy bóng tối mù mịt nơi cửa sổ phòng Ly, tím thấy ông già Noel làm từ con ma-nơ-canh và hàng đá lấp lánh ánh đèn xanh đỏ của nhà hàng xóm.

- Anh còn đến đây chi nữa? - Ly thỉnh thoảng xuất hiện sau lưng anh. Trông bộ dạng cô có phần toi tã, tóc tai rối bù, mặt mũi lem luốc.

- Tôi đang tìm cô - Việt thở hổn hển lấy hơi, anh nói tiếp - Tôi chỉ hỏi cô một câu thôi, và cô phải trả lời thật lòng cho tôi biết.

Ly không đáp lại, cô chỉ trừng mắt nhìn Việt.

Thấy cô không nói gì, Việt hỏi ngay - Sau buổi tối hôm đó, cô có quan hệ với một ai khác nữa không?

- Nếu anh đến chỉ để hỏi câu đó, thì tôi không có gì để nói với anh hết - Ly đáp thẳng thừng, cô đi vào nhà.

Nhưng Việt nào để cô đi, anh dùng hai bàn tay, giữ chặt cô lại, mặt đối mặt với Ly.

- Cô trả lời tôi đi, cô có quan hệ với ai nữa không, ngoài đêm hôm đó? – Việt hỏi lại một lần nữa.

- Xin cô trả lời cho tôi biết - Việt nói giọng tha thiết, ngay khi anh thấy cô toan tính bỏ đi.

Ly vùng thoát khỏi đôi tay anh, cô nhìn thẳng mặt anh và nói,

- Nếu tôi quan hệ với thằng đàn ông khác, tôi đã chẳng thể nào yêu anh - Ly nói ra cái điều thầm kín nhất trong cô.

Việt đột ngột ôm chặt lấy Ly, anh mừng không tả nổi, anh nghĩ, ngay lúc này đây, mình có thể sẵn sàng nắm lấy cánh tay Ly, và rồi cùng cô, đi đến bất kì chỗ nào mà cô muốn.

- Vậy cô không cần phải lo nữa - Việt thì thầm vào tai Ly - Tôi sẽ luôn yêu thương cô, từ đây trở về sau, cô sẽ không phải cô đơn nữa.

Thế nhưng, sóng gió vẫn chưa buông tha đôi bạn trẻ, cuộc đời luôn luôn bất công, quan trọng là chúng ta phải làm gì để sống sót trong sự bất công đó. Người ta vẫn luôn nói rằng, trên thế gian này, chín mươi chín phần trăm, mọi việc đều có thể giải quyết bằng tiền, nhưng một phần trăm còn lại được giải quyết bằng nhiều tiền hơn.

Từ trong bóng tối, xuất hiện bốn tên côn đồ, mặt mũi bặm trợn, trên tay mỗi tên đều có vũ khí nóng, cái kế hoạch của Phi đang được triển khai, và mục đích của nó thì quá rõ ràng, tiêu diệt cho bằng được Việt, tên ngáng đường, là cái gai trong mắt lão Phát, Vương và mụ Liên.

- Cô đứng yên đây - Việt ra lệnh.

Và rồi, bốn tên côn đồ xông vào giải quyết, chúng khua tay, múa chân, biểu diễn nhiều thế võ khó và hiểm độc, nhằm đánh bại Việt, nhưng anh nhanh chóng tìm ra được phương án để giải quyết số vũ khí nóng, anh xoay người, bay nhảy, bẻ ngoặt tay ba tên, còn Phi, anh khó có thể nắm được đòn tấn công của hắn ta khi y đang dùng chính loại vũ khí mà anh sợ nhất, một cây côn xích, dùng tay không thì có phần bất lợi.

Phi đánh lạc hướng, hắn xoay cây côn trong tay thành những vòng cung đẹp mắt, làm rối trí Việt, và chỉ một giây lơ là, anh đã phải trả giá, ba tên kia nhào vô, Vũ nhanh tay thụi nắm đấm vào lồng ngực Việt, khiến anh ngã lăn quay ra đường. Với lợi thế vừa giành được, bọn chúng càng hưng hăng hơn, tên Tý tóc đuôi ngựa gầm gừ.

- Cái này là để trả thù cho anh em tao, vì bị mày tống vào nhà giam - Hắn nói xong, đoạn lấy chân, đạp thật mạnh vào mặt Việt, khiến máu từ miệng, mũi phun ra đầy mặt.

- Mày đánh nó nhẹ thế - Tên chột mắt nói với thằng Tý, đoạn nó lấy chân phải, đạp thật mạnh vào lồng ngực Việt - Đánh như này mới đã nè.

Chứng kiến cảnh tượng người yêu mình bị đánh, Ly không can tâm, cô nhào đến, đá bay hai tên. Tên Vũ thấy vậy, chạy lại, tặng cô một nắm đấm vào mặt khiến cô xay xắm mặt mày.

- Không được đụng vào con nhỏ đó - Phi hét lên răn đe.

Tiếng chó sủa inh ỏi, mấy con chó thì nhau tru tréo, trông cứ như tụi nó muốn tố cáo sự có mặt của mấy thằng côn đồ.

Nhận ra tình hình có vẻ không ổn, tên Phi liền thúc giục,

- Giải quyết thằng này nhanh gọn lẹ, rồi chuẩn!

Tên Tý, tay đã cầm sẵn dao găm, hắn tiến lại gần Việt, dự định đâm vài nhát vào người Việt, nhưng Ly đã chạy xông xộc lại hắn, cô ôm chặt phần hông to đùng của hắn, kéo thật mạnh về phía sau, không để hắn có cơ hội tiếp cận Việt. Nhưng hắn dùng đẳng, sức lực đàn bà làm sao có thể độ lại với đàn ông, và bằng một cú giằng tay thật mạnh, Ly ngã nhào về phía sau, đầu cô đập thật mạnh vào tảng đá sần sùi đặt bên dưới cây dù to đùng màu xám đen. Những tên côn đồ đứng xung quanh có thể nghe rõ tiếng hộp sọ vỡ.

- MÀY KHÙNG HẢ TÝ - Phi hét thật lớn vào mặt tên Tý tóc đuôi ngựa - ĐỪNG VÔ CON ĐÓ CHI.

Tên lưu manh vừa gây án đứng yên bất động, tay cầm dao run cầm cập, con dao cũng vì thế mà rơi khỏi tay hắn, đập xuống đất, kêu lên tiếng keng ngân dài.

- CHẠY! - Phi ra lệnh cho đồng bọn mình.

Bọn chúng bỏ chạy tán loạn, chân thằng Tý vấp phải cục đá, té lăn quay ra đường, nhưng thằng khốn đó cố đứng dậy thật nhanh, chạy bán khối, bám theo đồng bọn của hắn.

Dòng chất lỏng ấm nóng sậm màu đang chảy từ nơi đầu cô gái xinh xắn, Việt lê lét từng chút một, đến bên thân thể cô gái đang dần hết co giật, anh không muốn tin những gì đang diễn ra trước mắt mình, anh chỉ biết hét lớn,

- AI ĐÓ CỨU VỚI!

Hàng xóm chung quanh lúc này tủa ra như đàn ong vỡ tổ. Mãi một lúc sau, bà chủ nhà mới mở được cánh cửa và bước ra khỏi nhà, bà chỉ há hốc mồm khi chứng kiến cảnh tượng đang diễn ra trước mắt mình, khoảng một giây bất động, bà lật đật lôi điện thoại ra, tay run cầm cập, nhấn số 115.

Cả một khu xóm chộn rộn tiếng người bàn tán. Họ đang đứng chung quanh hai thân thể, một bất động, máu me đầm đìa trên đầu, và hai là cựa quậy khó nhọc, còn luôn miệng gào thét đủ thứ câu lạ lùng trên đời.

Bạn đang đọc truyện *Những Con Bướm Đêm - The Moths* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Phần 1

*** Truyện đã dẫn đến hồi kết T-T ***

Hành lang bệnh viện lạnh ngắt, sàn được lót bằng thứ gạch trắng đục và đầy chi chít những vết trầy xước do dép guốc gây ra. Hành lang mờ mờ ảo ảo, ẩn hiện dưới ánh đèn chớp tắt, nhấp nháy không ngừng nghỉ; một chùm đèn nằm gần cuối con đường dẫn vào căn phòng với hai cánh cửa sắt đóng chặt đang nhấp nháy, chút lại sáng, rồi sau đó lại tắt, chập chòn khiến những người đứng dưới thấp thòm lo sợ, họ không biết khi nào nó sẽ phát nổ.

Hai bên tường treo một loạt bức tranh màu thể hiện những phần bên trong cơ thể con người trông rất đáng sợ. Có thằng bé cao chưa đến một mét với tay, chỉ ngay vào bộ phận nhạy cảm nhất trên cơ thể người đàn ông.

- Cái này trông giống của con - Thằng bé ngây ngô nói với mẹ nó; một người phụ nữ trông khá trẻ, tóc uốn lượn thành từng lọn xoắn tít.

Bà này, sau khi biết thằng bé nói gì, liền dùng ngón tay chặn miệng nó vào một góc, rồi nói luyên thuyên gì đó khiến mặt mũi thằng nhỏ lấm la lấm lét.

Một bà cụ già, ngồi trên chiếc xe lăn đi ngang qua căn phòng có tấm bảng ghi hai chữ Cấp Cứu to như tấm bảng rôn cô động mà Việt, bà chủ nhà, Toàn cùng vài người hàng xóm hiếu kì đang ngồi phía trước. Chiếc xe lăn của bà cụ được một cô y tá tưng đơ con đẩy ở phía sau. Bà cụ tỏ vẻ nhiều chuyện, quay về phía sau lưng rồi nghe ngóng xem có chuyện gì xảy ra; trông biểu cảm bà lão có phần khó hiểu, mặt sợ sệt, lắc đầu rồi run người.

Cô y tá tỉnh ý; cô ả cúi xuống nói gì đó với bà cụ nhiều chuyện. Sau đó, bà cụ gật đầu rồi cô ta cùng bà cụ đi mất, quẹo phải ở cuối hành lang.

Bà chủ nhà đang ngồi cạnh Việt, trông bà có phần phát hoảng sau khi chứng kiến những gì xảy ra. Chốc chốc, bà lại ngó nhìn cánh cửa đóng kín phía trước, miệng lầm bầm mấy câu nghe không rõ. Sau một hồi lầm bầm, tự nói chuyện một mình, Bà nói với Việt; mắt vẫn hướng về phía cánh cửa lạnh toát và bị đóng chặt,

- Cô có vô đó mấy lần - Bà nói - Trong đó lạnh và đáng sợ lắm, máy móc tùm lum, dao kéo, máu me, nghĩ đến thôi cũng đủ sợ rồi.

Bà nói tiếp, sau khi đã trải qua một cơn run dữ dội, cứ như người vừa bị điện giật.

- Nhỏ Ly tốt lắm, tiền trợ hàng tháng đóng đầy đủ, không thiếu tháng nào, con nhỏ không chờ tôi phải nhắc. Hôm nào đi làm về, nó cũng chào hỏi đàng hoàng lễ phép. Có hôm, nó còn ngồi cạnh con nhỏ cháu tôi, rồi chỉ bài cho nó học, con bé thích nhỏ Ly lắm, lúc nghe thấy tôi nói là cô Ly bị bệnh nặng, phải vào bệnh viện gấp, nó nằng nặc đòi theo đi cùng, nhưng bố nó không chịu, bắt con nhỏ phải ở nhà ngủ, để mai còn đi học.

Nói xong những điều đó, bà chủ nhà lại rùng mình trông như người mắc bệnh động kinh.

Khuôn mặt Việt đơ như cây cọc, hai mắt anh sưng to, tay chân trầy xước, mình mẩy dính đầy máu. Anh đã cố gắng trấn tĩnh lại sau cú sốc vừa rồi, dùng chính sức lực mình, bỗng bề người con gái anh yêu trên tay, ghim nén cơn đau nơi thân thể anh, đi hết sức mình đến bệnh viện trong nỗi tuyệt vọng đang ngày càng lớn mạnh trong thâm tâm anh.

Đột ngột, điện thoại trong túi quần Việt rung mạnh, khiến anh giật mình, thoát khỏi trạng thái mơ man khi nãy. Việt luống cuống, lần mò đôi tay lấm tẩm máu của mình vào trong túi quần. Bàn tay chạm vào bề mặt kim loại lạnh ngắt của điện thoại, Việt lờ lờ ra khỏi túi quần Jean, anh nhìn vào màn hình xem người gọi mình là ai, bấm nút nghe rồi đặt loa thoại lên tai.

- Tôi nghe đây Thắng.

- Chào tiền bối, không biết tiền bối có nhận được tin nhắn của em nhắn không? - Thắng hỏi.

- Tôi nhận được rồi - Việt trả lời - Tôi có gọi lại vào số của cậu nhưng không được.

- Điện thoại em gặp trục trặc - Thắng đáp - Nên em có gọi lại cho tiền bối bằng số di động của bố em.

- À, tôi có thấy hai cuộc gọi nhờ từ số lạ, nhưng không gọi lại - Việt đáp, mắt anh nhìn ra khoảng không bên ngoài bệnh viện, nghĩ đủ thứ chuyện.

- Anh không được khỏe sao? - Thắng thắc mắc - Nghe giọng anh có vẻ không được ổn cho lắm.

Việt hoảng hồn tỉnh lại sau vài giây lơ đãng, anh hỏi ngay cậu học trò,

- Vậy chuyện mẹ cậu sao rồi?

- Chuyện đó cũng khá phức tạp - Thắng nói, giọng cậu có chút nghèn nghẹn trong đó - Em nghĩ mẹ em không còn sống được lâu nữa...

- Tôi thành thật xin lỗi - Việt nói.

- Không có gì đâu ạ - Thắng sụt sịt - Mọi chuyện cũng xảy ra rồi, có muốn quay lại như trước cũng không thể được.

Tự nhiên câu nói đó khiến Việt đau nhói. Có muốn cũng không thể quay lại được.

Nếu người ta có cách nào để có thể làm cho thời gian quay trở lại, thì Việt sẽ sẵn lòng tìm cho bằng được cách ấy, chỉ để làm mỗi công việc duy nhất; thay đổi số phận của một người con gái. Một số phận tốt đẹp đáng lẽ ra nên thuộc về cô gái ấy chứ không phải một kết cục hẩm hiu như này.

Nhưng nếu anh làm thế, nếu Ly không rơi vào tình cảnh trở trêu như vậy, thì thử hỏi, anh có gặp được người con gái đó hay không để rồi yêu cô ta, hay bây giờ, anh vẫn ung dung một mình trên chiếc xe mô tô phân khối lớn của đơn vị, thối còi, la hét, đánh đấm, đập tan tất cả tụ điểm ăn chơi điếm và vẫn cứ sống mãi trong cái thói kiêu căng, hốc hác của anh.

- Vậy cậu cố gắng chăm sóc mẹ cậu đang hoảng tử tế, chuyện học hành hay thực tập gì đó, cứ để tôi lo liệu cho cậu - Việt dặn dò Thắng.

- Vâng, nếu được vậy tốt quá - Thắng trả lời - Vậy chào tiền bối, chúc sức khỏe tiền bối.

Đúng lúc Việt cúp máy, thì cửa phòng cấp cứu mở ra. Ngay lập tức, mùi máu trộn lẫn với mùi thuốc sát trùng, tạo thành một thứ hỗn hợp nặng mùi xông thẳng vào khứu giác của những người đang đứng ở đó.

Một vị bác sĩ trẻ tuổi trong trang phục xanh lá cây với tấm thẻ bệnh viện đeo bên ngực trái bước ra, bác sĩ Phong gỡ khẩu trang, trưng ra trước mặt mọi người bộ mặt như đưa đám, vị bác sĩ nói,

- Ai là người nhà bệnh nhân?

- Là tôi, thưa bác sĩ - Việt và bà chủ nhà đồng thanh nói, khiến ông bác sĩ ngạc nhiên.

- Vậy mời hai người đi theo tôi đến phòng làm việc - Bác sĩ Phong yêu cầu.

- Có thể cho em theo được không? - Toàn hỏi bác sĩ Phong.

- Tôi biết cậu là ai - Bác sĩ Phong nói - Cậu là sinh viên trường y, phải không?

- Dạ đúng - Toàn đáp.

- Được rồi, cậu đi theo tôi - Bác sĩ Phong nói.

Cả ba người cùng nối gót theo vị bác sĩ trẻ tuổi đến căn phòng nằm bên góc trái hành lang; căn phòng nổi bật với cánh cửa màu xanh lá cây, trước cửa phòng có đặt chậu cây xương rồng khá to. Trên đó có vài ba bóng đèn màu nhấp nháy chói sáng.

Bác sĩ mở cửa, đứng chờ ba người theo sau bước vào, rồi anh ta đóng cửa lại cái rầm.

Căn phòng trắng toát còn thơm mùi sơn, trên tường cũng lại chỉ chút những bức tranh vẽ nội tạng bên trong cơ thể người. Phía cuối phòng là mô hình bộ xương người với cái đầu lâu trông thật đáng sợ, khiến bà chủ nhà chỉ biết ngồi sát bên cạnh Việt, tất cả mọi thứ trong căn phòng này đều làm bà cảm thấy bất an. Đột nhiên, bà thấy mình thật ngu ngốc khi chấp nhận bước vào căn phòng này.

Vị bác sĩ ngồi an tọa trên chiếc ghế dựa lưng của mình, anh ta rót ba ly nước, đặt trước mặt Việt, Toàn và bà chủ nhà. Rồi anh lật hồ sơ bệnh án của Ly, xem xét kĩ lưỡng tất cả những gì anh ta ghi trên đó.

- Tôi không muốn thông báo tin này chút nào - Anh bác sĩ nói, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào hồ sơ bệnh án đang cầm trên tay.

- Thông báo tin gì? - Việt mất kiên nhẫn, anh ngồi thấp thỏm.

- Tôi sẽ nói sơ nét nhất chân thương của cô Ly mà không dùng nhiều từ ngữ chuyên khoa - Bác sĩ nói, anh ta thôi không nhìn vào đồng giấy tờ nữa, mắt hướng ngay vào Việt.

- Não bộ luôn là một bộ phận nhạy cảm và cực kì phức tạp, đó là nơi tập trung rất nhiều tế bào thần kinh cũng như là cơ quan điều khiển, ra lệnh cũng như kiểm soát toàn bộ hoạt động của cơ thể. Một số chấn thương, dù chỉ nhẹ thôi cũng đủ để lại nhiều di chứng nặng nề, có thể kể đến như chứng mất trí nhớ, rối loạn chức năng điều khiển cũng như kiểm soát hoạt động của các cơ quan trong cơ thể. Trường hợp cô Ly đây rất nghiêm trọng - Vị bác sĩ nhìn vào đồng giấy viết nguệch ngoạc, anh ta nói - Hộp sọ bị nứt một đường lớn, chạy dài từ đỉnh đầu xuống đến phần tiểu não, hơn nữa, va chạm quá mạnh khiến phần não bị tổn thương nghiêm trọng, cộng thêm xuất huyết não.

- Như vậy là... - Toàn dường như hiểu ra vấn đề, cậu vừa nói, vừa nhìn sang Việt; mặt anh lúc này đỏ lựng như người mang nhúm máu O vừa uống bia xong, bộ dạng cực kì nghiêm trọng.

- Vậy nghĩa là sao, hả? - Việt hỏi vị bác sĩ, khuôn mặt anh đỏ hơn nữa.

Vị bác sĩ đặt xấp giấy xuống bàn, anh ta hít một hơi thật sâu, rồi thông báo cái tin khủng khiếp mà anh ta đang nghĩ trong đầu.

- Cô Ly không thể sống được quá ba ngày.

Bạn đang đọc truyện *Những Con Bướm Đêm - The Moths* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Phần 2

Khói thuốc lá nồng nặc cùng với đó là không khí ngột ngạt có phần căng thẳng cực độ đang hiện diện trong căn nhà xinh xắn của mẹ Liên lúc này. Chai rượu champagne uống dở đang được đặt ngổn ngang trên chiếc bàn bừa bừa nào đó ăn thức uống, tàn thuốc, một vài điều thuốc còn nguyên nằm lơ lửng giữa không trung, thậm chí có cả bao cao su, trông kinh tởm đến nỗi da gà da cóc.

Chính giữa phòng khách lúc này là gã đàn ông cột tóc đuôi ngựa, tay chân xăm chi chít. Hắn đang quỳ gối trên sàn nhà lạnh gắt trước con mắt dò xét và giận giữ của mẹ Liên và lão Vương.

Còn lão Phát thì gương mặt vô hồn, cạn kiệt sức sống. Lão đang cầm trên tay ly thủy tinh chứa trong đó thứ chất lỏng óng ánh màu vàng kim, một thứ rượu vang mà mẹ Liên khoe là có người ở Mỹ tặng cho mẹ.

Đột ngột, ly rượu trên tay lão rơi xuống sàn nhà bẽ tan nát thành từng mảnh vụn vỡ, khiến tên Tý tóc đuôi ngựa, lão Vương, mẹ Liên, tên chột mắt, hai anh em Phi và Vũ cùng cô gái trắng trẻo ngồi cạnh lão Vương giật mình hoảng hốt. Chất lỏng màu vàng kim cứ thế chảy loang ra khắp xung quanh, ôm lấy chân lão, nhưng lão chẳng bận tâm khi thứ chất lỏng có còn đó đang dần ngấm vào vết thương nơi hai chân lão.

- Mày không biết mày đang làm chuyện gì đâu - Lão Vương quay lại nhìn thẳng Tý; đàn em lão đang quỳ trước mặt. Lão nhe hàm răng vàng khè của mình, rít từng chữ.

- Đúng là thứ vô tích sự, không làm được chuyện gì cho ra hồn, lại còn gây ra chuyện lớn nữa chứ - Mẹ Liên nói, giọng nói chứa trong đó cả sự thất vọng lẫn phẫn nộ.

Lão Vương thôi nhìn tên Tý, hắn quay sang, nói nhỏ nhẹ với mẹ Liên đang ngồi bên cạnh. Lão không quên dùng bàn tay, vỗ nhẹ mấy cái lên gò má bên phải mẹ Liên, khiến mẹ chẳng mấy gì thích thú.

- Cô em đừng lo, để anh xử thằng này cho em.

Tên Tý chưa kịp nhận ra chuyện gì sẽ xảy đến với mình, hắn chỉ vừa ngước mắt lên nhìn lão Vương thì một tiếng nổ đinh tai nhức óc phát ra, và chỉ vài giây sau, tên Tý đã nằm bất động trên sàn nhà, vũng máu lênh láng ngay bên cạnh đầu hắn.

Lão Vương đợi nồng sùng nguội bớt, rồi nhét lại vào trong bao da được giấu bên thắt lưng.

Mẹ Liên sợ xanh mặt, mẹ nói ấp a ấp úng như người mắc nghẹn,

- Anh... đang làm... cái... quái quỷ gì... trong nhà tôi vậy?

- Chỉ là việc xử lý thằng đàn em vô dụng - Lão Vương nói chuyện tỉnh bơ - Cô em không cần quan tâm làm chi.

Nói xong, lão Vương lại đưa tay, vuốt gò má mẹ Liên.

Mẹ lập tức gạt bàn tay những chàm dơ bẩn của hắn ra khỏi gương mặt mình, mẹ nói lớn tiếng,

- Nhưng đây là nhà tôi - Mẹ khẳng định quyền sở hữu bất khả xâm phạm của mình - Anh làm vậy lỡ có chuyện gì xảy ra thì sao?

- Chỉ cần thu dọn hiện trường sạch sẽ là xong - Lão Vương hất đầu về phía hai anh em Phi và Vũ như muốn ra lệnh.

Hai tên này lấm lét mặt mày, biểu cảm sợ sệt như gặp phải ma. Hai người dường như không hề muốn làm chuyện đó, nhưng bất tuân mệnh lệnh của lão là chuyện còn dại dột và ngu dốt hơn.

Gái ngồi im phăng phắc, không dám hó hé lời nào, tay chân cô cứng đờ như người đang bị trói gô. Cô không còn có thể giữ được bình tĩnh; chứng kiến cảnh tượng kinh hoàng ban nãy cũng như cảnh hai anh em đang khiêng cái xác ẻo lắt máu me đầm đìa của gã đàn ông xấu số kia ra một góc nhà là một điều mà cô không thể hình dung ra được từ trước, vũng máu trước mặt làm cô chỉ muốn nôn hết số thức ăn mà mình vừa ăn lúc nãy. Cô ngồi thấp thòm, nhìn ngó xung quanh, cố tìm được một cái gì đó an toàn để mà bám lấy, nhưng chỉ bằng thừa. Bên cạnh cô vẫn chỉ là con quỷ đội lốt người.

Người duy nhất bình thản và không mấy bận tâm đến những gì vừa xảy ra lại chính là thằng cha bụng phệ, tướng tá mập như con heo, lão còn đang bận chìm trong mớ suy nghĩ hăm bà lăng của lão.

Tất cả chuyện này đều do thằng ranh con tên Việt gây nên, mình không hề có lỗi gì cả - Lão suy nghĩ - Nếu thằng ranh con đó không nhảy vào phá đám thì đã không có chuyện gì xảy ra, và Ly, cô em xinh tươi của anh ơi! Nếu em ngoan ngoãn ở bên anh thì đã chặn êm nệm ấm từ lâu rồi, giao du với thằng đó chi.

Mụ Liên quay sang nói chuyện với lão Phát; nhằm tránh chạm mặt lão Vương.

- Bây giờ anh tính sao? - Mụ Liên hỏi - Em lo là thằng Việt nó đến tính sổ anh.

Mụ chỉ nói vậy thôi, nhưng thâm tâm mụ đang lo sợ chính chuyện lão Phát bị phát giác sẽ ảnh hưởng đến mụ cũng như cái cơ ngơi mấy chục năm gầy dựng của mụ.

- Cứ để nó đến - Lão đáp, bình thản ngồi dựa lưng vào ghế sô-pha - Tôi không việc gì phải lo sợ thằng ranh con đó, tất cả mọi chuyện đều nằm trong tính toán của tôi. Không lâu nữa, thằng đó cũng sẽ không còn quyền hành gì trong cái nghề mà nó đang theo đuổi, tôi có nhiều kinh nghiệm trong chuyện che đậy và đối phó với mấy việc tương tự như này, cô yên tâm - Lão nói thêm, cốt để mụ Liên an lòng ngay khi lão thấy mụ toan tính hỏi.

Mụ chỉ biết thở dài, ngồi đó mà lo sợ mọi chuyện sẽ tanh bành. Nhưng những lời nói vừa rồi của lão Phát vẫn không làm sao khiến mụ an lòng, thế là mụ lại một lần nữa đứng ngồi không yên trên chiếc ghế sô-pha bọc da trăm triệu của mình. Mụ bất đắc dĩ quay sang lão Vương, cố hỏi,

- Vậy ông anh tính sao, liệu cảnh sát có lục tìm ra chỗ các anh và bọn tôi không?

Lão Vương suy nghĩ chốc lát, rồi trả lời cầm chừng.

- Nếu chúng ta hoảng loạn, chúng ta sẽ càng dễ dàng bị lộ tẩy hơn.

- Vậy còn cái xác thằng đàn em của anh thì sao? - Mụ Liên hỏi, cố không nghĩ đến cái thân xác trắng xanh cùng vũng máu ghê tởm ban nãy.

- Đem ra phía sau nhà, mai tính tiếp đến chuyện phi tang cái xác.

Tất cả mọi người dường như đều nhận ra sự tàn độc trong giọng nói bình thản của lão, đến ngay cả lão Phát cũng cố gắng quay đầu sang phải để nhìn rõ con quỷ đang ngồi cạnh mình. Giương mặt lão biểu cảm có phần sợ hãi và bối rối, tự hỏi không biết gã đàn ông này sẽ cảm thấy ra sao khi làm cái chuyện khủng khiếp đó, nhưng coi bộ lão Phát chẳng nhận được sự ăn năn hối lỗi nào từ thằng cha già đang ngồi cạnh cô gái xinh xắn, lão bình luận,

- Coi bộ ông anh thâm độc hơn tôi tưởng nhiều.

Lão Vương cười mĩa mai, hần vói tay, lấy ly rượu vang đang được Gái cầm. Lão hóp ngậm vang đỏ lự, rồi nói, không buồn trả lại ly rượu cho Gái.

- Không giấu gì anh - Lão Vương nhếch miệng cười - Tôi trước đây có tiền án hình sự.

- Không biết tôi có được vinh hạnh biết tiền án đó là gì không? - Lão Phát hỏi, đưa ly rượu lên miệng, vừa uống, vừa lắng nghe coi cái tiền án về vang của Vương.

- Cướp của giết người khi tôi mới chỉ mười sáu tuổi - Lão Vương nói, gương mặt đăm chiêu - Nhưng vì tôi khai báo thành khẩn, cộng với việc gây án khi độ tuổi còn trẻ, người ta thường nói trẻ người non dạ đó ông anh - Hắn đưa ly rượu ra trước mặt lão Phát, ý muốn lão cùng ly với mình.

Lão Phát chần chừ, tay cầm ly rượu có phần không vững chắc, lão vừa nhớ ra chuyện gì đó đã xảy ra trong quá khứ khi lão Vương nói mình phạm tội giết người vào năm mười sáu tuổi, nhưng vì lịch sự, cũng như không muốn người khác thấy vẻ sợ sệt trên mặt mình, lão cùng ly và tiếp tục lắng nghe câu chuyện thời trai tráng của Vương.

- Chính vì điều đó, tôi đã được pháp luật xử khoan hồng, cho lãnh án bốn mươi năm tù giam, để rồi như ông anh thấy đây - Hắn giang tay, cánh tay phải của hắn đụng trúng bộ ngực đồ sộ của Gái, khiến cô này giật mình - Trờ nên già khăng khủ để nhưng vẫn còn trinh.

Nói xong, hắn cười khằng khặc thật lớn. Mụ Liên ngồi kế chỉ bĩu môi, làm biểu cảm khinh thường, mụ lẩm bầm mấy chữ, cố nói thật nhỏ để lão già có tiền án sát nhân không nghe thấy,

- Còn trinh con khi chứ còn trinh, có trinh con mẹ nào đâu mà mất.

- Vậy anh không sợ quả báo ập đến mình khi anh giết thằng đó? - Lão Phát hỏi, thực tình mà nói, chuyện gì lão cũng làm, nhưng chuyện giết người không gớm tay, lão không làm được.

- Mấy chuyện đó toàn chuyện ba láp ba xàm, có ai chứng minh được đâu, toàn nghe kẻ, không đáng tin.

Câu chuyện có vẻ như hơi lạc đề, lão Vương nhanh chóng lái lại chủ đề chính. Lão hỏi Phi,

- Mà nghĩ con nhỏ đó có bị gì không?

Phi vẫn chưa hết bàng hoàng về những gì vừa xảy ra, hẳn vẫn còn nghe rất rõ tiếng nứt răng rắc từ đầu cô. Hẳn trả lời,

- Tôi không dám chắc, nhưng lúc tôi bỏ đi, không thấy có điểm gì đáng ngờ về sức khỏe của cô ta.

Lão Phát không biết tên này có nói thật không, nhưng lão tự cho phép mình được thở phào nhẹ nhõm đôi chút, cái bụng lão xẹp xuống một nửa.

- Vậy bây giờ chúng ta chỉ cần xử đẹp thẳng oắt con cản đường, và tao không muốn có một sai lầm nào được phép xảy ra - Lão Vương gầm gừ.

Bạn đang đọc truyện *Những Con Bướm Đêm - The Moths* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Phần 3

Việt đứng một mình trong căn phòng lạnh ngắt và vẫn nồng nặc mùi thuốc tẩy ngai ngái như thường lệ của bệnh viện. Đôi mắt anh đỏ lự như người mắc bệnh đau mắt đỏ, những vết tích của trận khốc tâm tã và rồi vẫn còn hiện diện trên gương mặt đẹp trai của anh. Những người nằm chung quanh đã đi ngủ hết, họ không quan tâm nhiều đến chàng trai đang đứng chết trân trước cô gái nằm trên giường bệnh có phần đầu được băng bó kín mít, chỉ chừa lại mỗi hai con mắt, lỗ mũi và miệng được chụp thở ô-xy.

Bà chủ nhà, sau khi không còn có thể đứng vững được trước cảnh tượng kinh hoàng trong bệnh viện đã ngó ý xin về, và Toàn đã tình nguyện làm người đồng hành cùng bà trong chặng đường từ bệnh viện về đến nhà.

Việt, anh không biết mình còn có thể có đủ bình tĩnh để lại gần người con gái anh yêu; trông người con gái ấy lúc này không khác gì một cô gái lạ mặt mà Việt không hề quen biết. Dưới lớp bột băng bó kỹ lưỡng kia là khuôn mặt của một cô gái xinh đẹp, có một quá khứ không tốt đẹp gì, và cái quá khứ khủng khiếp đó lại do chính người cha gia giáo của Việt gây ra. Chính vì lẽ đó, anh không còn có đủ dũng khí để đến gần. Anh chỉ biết đứng xa, thì thầm lời hứa với Ly,

- Tôi sẽ làm sáng tỏ tất cả mọi chuyện, trả lại công lý cho hai chúng ta.

Nói xong, anh quay gót, bước ra khỏi phòng bệnh, đi ngang qua Toàn mà không hề hay biết.

Đứng dưới trời đêm mát lạnh, anh tự tìm cách khởi động bộ óc suy luận của mình, cố nhớ lại tất cả những gì đã xảy ra và cố sắp xếp chúng lại một cách cẩn thận.

Trước tiên, cần làm rõ chuyện bản báo cáo tháng mười một bị sửa đổi, sau đó, sẽ đi tìm ông Nam và hỏi cặn kẽ tên phóng viên đã làm nhiệm vụ cho ông.

Bản báo cáo tình hình tháng mười một đã bị thay đổi, như vậy, để tìm ra nguyên nhân, cũng như đưa cái người đứng sau vụ này ra trước ánh sáng pháp luật, cần truy về nguồn gốc ra đời của nó, và đó chính là cái văn phòng chật chội ở trụ sở công an phường 3.

Việt vội vàng ra nhà xe, lấy xe gắn máy và lao thẳng ra đường với tốc độ nhanh không tưởng được, vượt đèn đỏ, lạng lách đánh võng. Việt không nhớ mình đã vi phạm bao nhiêu lỗi giao thông, với hàng tá lỗi vi phạm như trên, không khác gì anh đang tự kí tên mình vào đơn xin thôi việc. Nhưng anh mặc kệ, chuyện đó bây giờ đối với anh không quan trọng.

Chiếc xe gắn máy gầm rú trên đường vắng, do nó không phải là chiếc mô tô phân khối lớn, cộng thêm dây xích khô ran, khiến việc di chuyển trở nên vô cùng khó khăn, chóc chóc, nó lại giờ chứng tất máy, xích xên kêu rộp rộp, động cơ nóng hổi như lò bát quái. Việt vô ý quẹt chân trúng bộ xe, vết phồng phồng rộp rộp mọng nước và đau nhói.

- Mẹ nó, đang gặp cơn gặp cái xe khốn nạn này - Việt buộc miệng chửi.

Cuối cùng, cỡ khoảng hơn một tiếng đồng hồ sau khi rời khỏi bệnh viện, Việt cũng đã đến trụ sở công an phường 3.

Anh đá chống xe thô bạo, không quan tâm xem chiếc xe có bị hư không.

Việt thầm cảm ơn vì trụ sở vẫn chưa đóng cửa, chắc lại một đêm dọn dẹp vát vả của bà lao công.

Anh chạy thật nhanh, lao lên những bậc tam cấp rồi dừng dừng bước vào văn phòng thư kí. Việt bật máy tính bàn, trong khi chờ chiếc máy tính khởi động, anh lục tung đồng giấy tờ đang đặt trên bàn thư kí, ngạc nhiên khi biết tên cô thư kí đã được thay đổi. Chữ Ly rành rành hiện ra trên bảng tên.

Việt cố làm mình bận rộn để anh không phải nhớ đến gương mặt Ly, anh chỉ mong muốn tập trung hết sức vào việc tìm ra chân tướng mọi chuyện.

Chiếc máy tính đã khởi động lên, Việt nhanh chóng rê chuột, mở thư mục “Báo cáo định kì” được lưu trong ổ đĩa D, anh kéo thanh trượt bên phải xuống phía dưới, tìm cho bằng được tập tin tháng mười một.

Khi đã tìm được nó, anh nhấp một lần chuột trái vào thư mục.

File Word đề lúc 0 giờ 15 phút ngày 23 tháng 12.

Cha già làm việc cầu thả, để nước ngập đến gần mặt mới chịu nộp.

Nhưng Việt đột nhiên nghĩ, nếu bản báo cáo bị sửa đổi, chắc chắn ngày giờ đang hiện trên đây không phải là ngày giờ file word này được tạo. Thế là, anh nhấp chuột phải, chọn lệnh Properties. Một bản thông báo hiện ra, cho biết chính xác ngày giờ cụ thể file này được tạo. Chính xác vào lúc 16 giờ 10 phút ngày 03 tháng 12.

Tuy nhiên, cũng không thể không tính đến trường hợp cô thư kí tạo file xong, bỏ đó, chờ đến ngày 23 mới viết.

Như để chắc chắn giả thuyết của mình, rằng có người đã đụng tay vào, Việt lật đặt mở danh bạ điện thoại, gọi vào số cô thư kí cũ.

Sau chừng ba lần không nhấc máy, đến lần thứ tư, cô thư kí cuối cùng cũng chịu mò dậy và nhận cuộc gọi, cô ta nói giọng thều thào,

- Ai đang gọi vậy, bộ không biết gọi vào lúc khác hả?

- Tôi xin lỗi, nhưng tôi có chuyện hỏi cô - Việt nói, anh vẫn còn đang bận nhìn vào từng chi tiết trong bản báo cáo.

- Anh là ai, cho xin tên.

- Tôi là Việt, gọi cô từ trụ sở công an phường 3.

- Lại là trụ sở công an phường 3, bộ cha già sắp khổ nạn đó đuổi việc tôi chưa đủ ác sao còn kêu cấp dưới gọi điện phàn nàn chứ - Cô thư kí cũ nói như hét.

- Không phải, sắp không hề kêu tôi gọi cô vào giờ này, chẳng qua tôi điện thoại hỏi cô đôi chút về bản báo cáo định kỳ tháng mười một cô viết.

- Chẳng phải tôi đã giải trình là mình chỉ vô ý bất cẩn in cái thứ quỷ quái đó muộn thôi sao, thế mà cha già sắp anh không chịu nghe, cứ thế đuổi việc tôi, lão bị thương hai chân như vậy cũng đáng lắm - Cô thư kí nói giọng cay đắng.

- Như vậy chính xác là cô đã viết nó vào hôm nào? - Việt hỏi.

- Hôm mừng ba tháng mười hai - Cô thư kí đáp, giọng vẫn không giấu được sự tức giận trong đó - Mẹ nó, thằng cha già ngang bướng, vẫn không chịu nghe tôi phân trần, chẳng qua tôi bận chút công chuyện riêng, mà thật ra cũng chẳng phải chuyện riêng gì, nhỏ con gái tôi nó...

Cô thư kí luyên thuyên, giải thích cặn kẽ cái lý do cô ta đã quên mất không in bản báo cáo đúng thời điểm yêu cầu, nhưng Việt không quan tâm, anh vẫn đang bận ghi chép tỉ mỉ lại mọi thứ, rồi Việt nói vội, cắt ngang tràng liên thanh của cô ta.

- Cô có chắc là mình đã hoàn thành nó vào hôm mừng ba hay không?

- Tôi chắc, tôi có thể lấy tính mạng mình ra mà thề, tôi có hơi lơ đãng tí xíu trong một số chuyện, nhưng cái chuyện viết, in ấn, nộp báo cáo như thế, tôi không thể nào quên được.

- Vậy cô muốn có lại công việc này hay không? - Việt hỏi,

- Tất nhiên, kinh tế khó khăn, việc làm khan hiếm, ai mà lại không muốn có được một công việc để làm chứ - Cô thư kí nói.

- Vậy sáng mai, đúng bảy giờ, cô gặp tôi tại trụ sở công an quận mười, được không?

- Được, nhưng có chuyện gì mà tôi phải lên đó? - Cô thư kí hỏi lại.

- Một chuyện quan trọng, cô cứ đến và tôi sẽ nói rõ cho cô biết - Việt đáp.

Nhưng Việt vẫn chưa thể chắc chắn mọi chuyện, chắc chắn lão Phát sẽ chối cãi, cần có được bằng chứng thuyết phục hơn, không phải chỉ những lời nói suông. Anh nghĩ, mình cần tìm ra cái bản gốc của nó.

Nhưng vấn đề ở đây là tìm ra nó ở đâu cơ chứ.

Việt đã cố lục tung thùng rác, nhưng lục bắt toàn tâm, không có một chút dấu vết nào cho thấy bản báo cáo có nằm ở đó.

- Ủa, cậu Việt đó à? - Bà lao công không biết từ lúc nào đứng lù lù trước cửa phòng.

Bà lao công làm việc suốt tại văn phòng, chắc chắn bà cũng biết những ai ra vào chỗ này, Việt lật đặt hỏi, chân anh va vào gầm bàn.

- Bà cho cháu hỏi, bà có thấy người nào mở máy tính ở bàn này; ngoài trừ cô thư kí, rồi in gì đó không?

- Cậu hỏi vậy tôi cũng không biết trả lời như nào - Bà lao công đáp, trên tay bà vẫn cầm chai vìm bồn cầu - Tôi chỉ thấy có mỗi cô thư ký làm ba cái việc trên bàn này thôi, à mà khoan - Bà lao công chợt nhớ ra điều gì đó.

- Tôi nhớ là có hôm nọ, cũng khuya lắm rồi, ông Phát có vào đây, ông ta loay hoay tìm gì đó, hình như bản báo gì gì đó, lão ta lục đục không biết sao làm đồ cả nguyên chồng giấy vào người, tôi phải chạy lại đỡ ông dậy, ông mập quá mà, sao tự đứng được chứ - Bà lao công nói giọng đầy mỉa mai.

- Vậy bà có thấy gì bất thường từ ông ta không? - Việt hỏi.

- Tôi không biết nữa, tại ông bắt tôi vô nhà vệ sinh chùi rửa mấy cái bồn cầu mà tôi đã lau hai lần rồi, thật tình, cha già mắt nết, người ta đã tốt bụng đỡ ông dậy rồi, còn nạt nộ, đúng cha già khùng khùng điên điên... - Bà lao công chợt nhận ra Việt đang đứng đó, bà vội nói - Cậu đừng có đi méc với ông nha, tôi chỉ có mỗi việc này để làm kiếm tiền thôi, mất việc, tôi cũng không biết kiếm gì làm để nuôi thằng cháu tôi ăn học nữa.

- Không, cháu không nói gì đâu, bà yên tâm - Việt đáp - Nhưng bà có chắc là ông Phát có vô phòng rồi lục đục kiếm giấy tờ, đúng không?

- Phải, tôi chắc mà - Bà nói thêm - Trong lúc tôi đang cọ rửa, cậu biết đó, thật ra cũng chẳng có gì để cọ rửa, bởi vốn mấy cái cầu tiêu đó đã được chùi rửa hai lần rồi - Bà nói thêm.

- Tôi nghe ông la hét thấy ghê lắm, tôi lật đặt chạy ra hỏi xem coi có chuyện gì không, trên tay tôi còn cầm cái chai này nè - Bà lao công giờ chai vìm rửa bồn cầu lên cho Việt thấy - Ông nói không có gì hết, còn nói tôi nhiều chuyện nữa, nhưng mà tôi thừa biết ông bị gì, ông bị con chuột trong gầm bàn làm cho phát hoảng chứ gì, con chuột đó khoải găm cái đồng gỗ mìn dưới bàn lắm.

Bà lao công lại gần, đá mấy cái vào gầm bàn, bà nói - Tí nữa nó chạy ra giờ.

Và đúng như thế, con chuột cống to chừng phát hoảng, chạy cái ào ra ngoài, va luôn vào chân Việt.

- Trời ơi, con chuột hôi rình, nhưng tôi quen cái mùi của tụi nó rồi, biết sao không - Bà giải thích - Chỗ tôi ở xập xệ lắm, khu ổ chuột mà, quen với tụi nó rồi.

Việt không chú ý lắng nghe bà lao công nói, mắt anh bây giờ chỉ đang chăm chú quan sát một góc của tờ giấy màu trắng đang lòi ra dưới gầm bàn.

Anh không chán chừ, lòi ngay tờ giấy dơ hèm đó ra khỏi gầm bàn và đọc cẩn thận từng chữ ghi trong đó. Quả thật không làm anh thất vọng chút nào.

- Thôi được rồi - Việt quay lên, nói với bà lao công, mặt mày sáng rỡ - Sáng mai, lúc bảy giờ, cô có mặt tại trụ sở công an quận mười - Anh nói thêm, ngay khi thấy bà lao công định hỏi giống như cô thư ký - Cô cứ đến rồi sẽ biết mình làm gì, còn bây giờ, cháu xin phép cô.

Việt đứng dậy, trên tay giữ chặt tờ báo cáo dính đầy bụi bặm cùng với cứt chuột. Anh bước ra ngoài, hít một hơi đầy lồng ngực không khí trong lành của buổi đêm. Làn gió mát lạnh khiến tinh thần anh tỉnh táo đôi chút, nhưng chỉ một chút gió thôi cũng không đủ làm anh quên đi hình bóng người con gái tội nghiệp mảnh mai đang nằm la liệt trên giường bệnh, chờ thần chết đến rước mình đi. Thật tàn nhẫn cho cô gái đó. Nhưng bây giờ không phải lúc để mềm yếu, anh tự dặn lòng mình cần tỉnh táo, để có thể đối đầu với những thử thách sắp tới.

Việt lúi điện thoại trong túi quần ra, gọi điện cho ông bố của mình.

- Việt hả con - Ông Nam bắt máy ngay sau đó vài giây - Con đang ở đâu?

- Bố không cần biết con đang ở đâu - Việt đáp - Việc con muốn bố làm bây giờ là nói cho con biết nhà con mẹ Liên ở chỗ nào.

- Nhưng con muốn biết chuyện đó để làm gì? - Ông Nam hỏi lại.

- Thông tin đó sẽ giúp ích cho công việc của con, bố làm ơn nói cho con biết nhà con mẹ Liên ở chỗ nào - Anh nói giọng tha thiết - Xin bố, nếu thực sự bố muốn con tha thứ cho những gì bố đã làm, thì bố phải nói cái thông tin đó cho con, bố hiểu không? - Hai mắt anh chỉ chực chờ rơi lệ.

Và ông Nam cung cấp địa chỉ nhà cô tình nhân năm xưa của ông cho Việt. Bà vợ ông tự nhốt mình trong phòng; mặc cho ông khăn khoản van xin, bà nhất quyết không muốn tha thứ cho sự lừa dối mà ông Nam đã làm với bà trong suốt hơn mấy năm trời. Một con người mong manh dễ vỡ như bà, không muốn chấp nhận chuyện đó.

- Còn chuyện này nữa - Việt nói - Bố cho con biết số điện thoại tay phóng viên đã làm việc cho bố.

Lần này, ông Nam không hỏi lý do vì sao Việt muốn biết số điện thoại của tay phóng viên, ông chỉ đọc nhanh số điện thoại. Rồi hai bố con cúp máy, không nói thêm một lời nào nữa.

Việt nhấn số và gọi cho gã phóng viên.

- A-lô, ai lại mất lịch sự gọi vào giờ này chứ - Phụng cảm rậm, tay hấn vẫn còn ôm cô vợ mình.

- Anh là Phụng, phóng viên mà bố tôi; ông Nam đã thuê mướn phải không?

Gã phóng viên chợt tỉnh ngủ hẳn, hẳn ngồi dậy ngay tức khắc, không bận tâm xem con vợ hẳn ngủ nghe thế nào. Hẳn vội bò ra khỏi giường, đi nghiêng nghiêng vẹo vẹo như người mắc chứng rối loạn tiền đình, tìm mắt kính cận dày cùi của hẳn. Chặt vật mãi, cuối cùng hẳn cũng tìm ra sau khi đã vô ý va vào chiếc xe gắn máy của vợ hẳn.

Tay phóng viên chọn một chỗ ngồi thích hợp trong phòng khách, vẫn không bật đèn, hẳn nói nhỏ,

- Xin lỗi đã để cậu chờ máy - Phụng nói - Tôi đúng là người cậu đang tìm.

- Vậy tôi có thể hỏi anh chút chuyện được không?

- Vâng, tất nhiên, con trai ông Nam mà, làm sao tôi có thể từ chối được - Tay phóng viên nói chuyện khách sáo.

- Anh có thể nói rõ cho tôi biết, anh theo dõi tôi từ khi nào?

- Tôi theo dõi cậu từ cái hôm tôi lần mò theo cậu đi trực đêm hôm hai mươi hai, trong lúc cậu đang triệt phá ổ mại dâm trên đường Nguyễn Chí Thanh - Phụng nói, hẳn vói tay, lấy ca nước đặt trên bàn học nhỏ con gái, tu miệng uống ừng ực - Và sau hôm đó, tôi có viết một bài nói về thành tích của cậu. Bài đó được khá nhiều người xem. Nhưng đó cũng chưa phải hết chuyện.

Phụng lấy hơi, rồi hẳn nói tiếp,

- Sáng hôm sau, tôi còn lần mò theo cậu cho đến khi cậu về nhà, chà, lúc đó tôi thờ phào nhẹ nhõm vì có thể được nghỉ ngơi đôi chút. Rồi chiều hôm đó, bố cậu báo rằng cậu đã đi ra ngoài, và tôi được lệnh theo dõi sát cậu.

- Và anh đã biết chuyện tôi cứu bạn cô Ly - Việt không chờ tên phóng viên nói tiếp, anh có thể đoán ra được điều gì xảy ra tiếp trong câu chuyện của gã phóng viên.

- Chính xác là như vậy, bài đó tạo hiệu ứng khá mạnh, được mọi người chú ý hơn, và tôi, rất hài lòng và vui mừng - Phụng nói, không giấu được vẻ sung sướng khi nghĩ lại cái khoảnh khắc đó.

- Thôi được - Việt đáp, đập đồ khoanh khắc ngắt ngảy của hẳn - Mai anh có mặt tại trụ sở công an quận mười được chứ?

- Để làm chi? - Phụng lại hỏi cái câu hỏi mà Việt đã nghe đến lần thứ ba.

- Cứ đến, rồi anh sẽ biết - Việt trả lời hẳn ba.

Sáng hôm sau, một buổi sáng làm việc bình thường như bao buổi khác. Trước cửa tòa trụ sở công an quận mười, có khoảng bốn người đang đứng trước cổng, chờ ông bảo vệ mập ú mở cửa. Ông ta là một lão trung niên mập với cái bụng to và phình ra trông giống hệt cái bụng cóc của lão Phát. Gương mặt lúc nào cũng hầm hầm sát khí, khó ưa âm thầm địa phủ, cứ nghĩ sáng ra gặp phải gương mặt của lão thôi cũng đủ biết hôm nay gặp toàn chuyện xui xẻo, nhưng Việt hi vọng mọi chuyện sẽ diễn ra suông sẻ và không gặp phải rắc rối gì quá lớn.

Cả bốn người đứng trước bàn làm việc của cô thư kí xấu òm. Cô này hôm nay ăn vận có phần màu mè và diêm dúa hơn những ngày trước, trông sắc mặt cô ta có phần vui vẻ và hớn ha hớn hở.

Cô thư kí ngạc nhiên khi thấy cả bốn người đều đến tìm gặp anh sỹ quan; bình thường không mấy ai gặp anh ta, bởi anh ta lúc nào cũng đóng kín cửa phòng và vùi đầu vùi cổ vào công việc của mình, nên đề có thể gặp được anh ta là cả một chuyện lớn chứ chẳng đùa. Cô thư kí hỏi Việt; vì lúc này trông anh giống như người cầm đầu băng đảng gồm hai nữ và một nam, một người phụ nữ trẻ trung nổi bật trong bộ đồng phục công sở, một người phụ nữ trung niên ăn mặc luộm thuộm, tóc tai chải vội và một cậu thanh niên mang kính cận dày cùi gầy nhom, đầu tóc rối bù.

- Anh gì đây có thể nói cho tôi biết buổi hẹn của anh với anh Thịnh là vào mấy giờ được không ạ?

- Tôi... - Việt luống ca luống cuống.

Anh chỉ bận gọi điện cho những người mà anh cho rằng sẽ giúp mình chứng minh cái giả thuyết suy luận trong đầu là đúng, nhưng Việt đã quên mất một việc là cần phải gọi điện trước cho thư kí văn phòng để có thể sắp xếp một cuộc hẹn.

Cửa phòng làm việc bỗng nhiên mở ra, và một thanh niên trai tráng đầu tóc rối bù bước ra ngoài; anh ta mặc trên mình chiếc áo sơ mi trắng nhẵn dùm dỏ, chiếc quần tây màu xanh lá cây cũng nhẵn nốt.

- Chào cậu Việt - Anh chàng sỹ quan vừa nói, vừa ngáp dài đến chảy cả nước mắt.

- Chào anh - Việt đáp - Không biết tôi có thể gặp anh một chút được không? Tôi muốn trao đổi với anh một chuyện rất quan trọng và cấp bách - Việt cố phóng đại sự việc.

- Được, cậu vào văn phòng và chờ tôi một chút - Anh sỹ quan nói.

- Nhưng khoảng ba mươi phút nữa, anh sẽ có cuộc họp với cấp trên - Cô thư kí mặt đầy tàn nhan cố ra sức chứng minh là anh không thể tùy tiện gặp người khác khi người đó chưa được ghi trong sổ hẹn của cô ta - Và tôi thiết nghĩ ông sếp của anh không hề thích mình phải ngồi chờ, cho dù chỉ là một phút.

- Chuyện đó để tính sau - Thịnh đi khỏi đám đông, vừa đi, anh ta vừa nói thêm - Tôi quen thân ông ta, nên cô cứ yên tâm là không sao hết.

Cô thư kí cảm thấy như mình bị xúc phạm ghê gớm, cô ta ngồi mạnh xuống chiếc ghế dựa lưng khiến nó kêu lên một tiếng phập, rồi cô ta lật mở quyển sổ bìa da màu đen, ghi trong đó dòng chữ “Từ 7 giờ cho đến 7 giờ 30, anh”

Cô à khựng lại, đoạn ngược đầu lên, nhìn thẳng Việt và hỏi,

- Anh vui lòng cho tôi được biết tên tuổi?

- Việt... ơ, Phan Quất Việt - Anh nói thêm ngay sau khi thấy cái nhún nhó trên trán cô à - Vậy tôi có cần phải nói tên ba người phía sau lưng tôi không?

- Không cần, mình anh là đủ rồi - Cô thư kí khó tánh nói.

Cô ta đứng dậy, mở cửa phòng làm việc của sếp cô à, đoạn đưa tay, làm động tác mời,

- Mời anh và ba người còn lại vào phòng ngồi chờ đôi chút.

Cả bốn người bước vào phòng làm việc của Thịnh, một căn phòng không quá rộng lớn, nhưng vẫn đáp ứng đầy đủ mọi yêu cầu làm việc thiết yếu của người ngồi trong đó. Trên bàn làm việc lúc này bừa bộn mớ giấy tờ cùng với bìa nhựa đủ loại màu sắc, tách cà phê đặt ngổn ngang trên bàn, cạnh nó là hai ly nhựa chứa trong đó thứ chất lỏng đặc sệt màu cam sậm, vết tích còn lại sau khi chủ của nó đã chén xong phần mì bên trong.

- Vậy anh gặp tôi để nói về chuyện bản báo cáo tháng mười một, đúng chứ? - Thịnh bước vào phòng, cầm trên tay khay đựng bốn ly trà nóng hổi.

- Vâng, đúng như vậy - Việt đáp, anh nhận tách trà từ tay Thịnh.

- Tôi nghĩ anh đã tìm được tất cả những thông tin cần thiết xoay quanh bản báo cáo? - Thịnh vừa nói, vừa chỉ những người chung quanh.

- Vâng, và để làm làm tăng tính thuyết phục, tôi có mang theo một số nhân chứng.

Việt giới thiệu những người đứng chung quanh. Cô thư kí vẫn phòng công anh phùng 3 có phần hơi làm quá, cô à chop mắt lia lịa, làm biểu cảm ngây thơ hồn nhiên khi đến phiên cô ta được Việt giới thiệu trước Thịnh. Bà lao công thì không mấy biểu cảm, bà cứ đứng đó và nhìn ngó xung quanh mọi thứ, còn tay phóng viên Phụng thì tròn tròn mắt, bối rối không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

- Thư kí đã khẳng định là vào ngày 03 tháng 12, cô ta đã hoàn thành xong bản báo cáo, tuy nhiên, bản báo cáo mà anh đang giữ lại được sửa đổi và in vào ngày 23 tháng 12; theo như những gì tôi điều tra được từ máy tính của văn phòng, còn đây - Việt đưa tờ giấy cũ mềm đặt trên bàn làm việc của Thịnh - Đây là tờ báo cáo gốc, bị rút dưới gầm bàn.

Anh sỡ quan nhận lấy tờ giấy, nhún nhó mặt mày đôi chút khi nhận ra tình trạng không mấy gì sạch sẽ của nó.

- Vậy người đã nhúng tay vào việc thay đổi bản báo cáo gốc là ai? - Thịnh hỏi, liếc mắt vào tờ giấy dơ hèm đang cầm trên tay.

- Chính là ông sếp của tôi, ngài Trần Tấn Phát - Việt tuyên bố.

Anh sỡ quan có phần ngạc nhiên, anh ta thôi không nhìn vào tờ giấy nữa, đoạn để trên bàn làm việc, cạnh tấm bìa hồ sơ màu xanh dương, trên bìa có ghi dòng chữ “Sơ Yếu Lý Lịch”.

Hai hôm trước, Thịnh cũng có gọi điện cho lão Phát và đặt một vài câu hỏi xoay quanh bản báo cáo mà lão đã gửi cho mình. Nhưng lão một mực khẳng định là mình vô can, thậm chí lão còn cho rằng Thịnh đang làm khó dễ lão, hay thậm chí vu khống cho một con người mà theo lão Phát nói là liêm chính và tận tụy.

- Vậy anh có chứng cứ để chứng minh ông ta làm chuyện đó? - Thịnh hỏi.

- Vâng, đương nhiên là có - Việt đáp, anh quay sang bà lao công - Cô lao công đây là người đã thấy lão ta lục đục trong phòng làm việc rạng sáng ngày hai mươi ba.

- Nhưng có thể ông ta đến chỉ để lấy bản báo cáo? - Thịnh đặt nghi vấn.

- Ông Phát đến văn phòng đương nhiên là để lấy bản báo cáo - Việt đáp - Nếu giả sử ông ta chỉ đến văn phòng để lấy bản báo cáo đem nộp thì lão ta phải giải thích tại sao file word trong máy tính lại để là “đã chỉnh sửa ngày hai mươi ba”. Nhưng trên thực tế, nó đã được hoàn tất và được in vào ngày mười ba theo như lời cô thư kí nói.

- Cũng có thể - Thịnh đáp - Nhưng anh có chắc là cô gái này nói thật? - Thịnh liếc mắt nhìn cô thư kí, không có một chút gì tin tưởng gì trong đó.

- Tôi có thể hoàn toàn chắc chắn điều đó, bởi tôi còn lưu giữ một bản cùng ngày hôm đó trên chiếc USB mà tôi đang cầm đây, và tôi cam đoan với anh

là mục Properties của nó ghi đầy đủ ngày giờ cùng tháng năm cụ thể - Cô thư kí vừa nói, vừa lôi chiếc USB nhỏ xíu hình con rái cá ra khỏi cái túi nhỏ nhún màu hường của mình - Anh có thể cắm vào máy và kiểm tra, tôi không bao giờ làm việc cẩu thả, bởi tôi đâu muốn mất việc trong thời buổi tỉ lệ thất nghiệp gia tăng như hiện nay.

Anh sỹ quan suy đi nghĩ lại thật kĩ. Nhìn tất cả những gì mà anh ta đang có được, thậm chí, anh ta còn cắm cả USB mà mình vừa nhận được vào cổng USB trên chiếc máy tính để bàn, kiểm tra kĩ lưỡng trước sự chứng kiến của cả bốn người.

Tay phóng viên vẫn ngơ ngáo, đứng một góc phòng, cố gắng suy nghĩ xem mình có dính nịu hay liên quan gì đến chuyện những người này đang bàn. Hắn tiện tay, lấy cho mình cái đồ bấm giấy, dự định chôm chìa.

- Thôi được, chúng ta sẽ có cuộc họp với sự có mặt của ông Phát cùng những người xung quanh đây để có thể làm rõ vụ việc đáng xấu hổ này... và anh trai kia, đừng có hòng mà lấy cái đó, để xuống đi - Thịnh răn đe Phụng.

Thịnh liếc mắt nhìn tên phóng viên, anh ta nhưn mày, đặt câu hỏi,

- Nhưng mà anh ta có mặt tại đây để làm gì? - Thịnh chỉ tay về phía Phụng.

- Người phóng viên này đã cho đăng những bài báo không đúng sự thật về tôi - Việt đáp.

- Sao anh biết là những thông tin đó không đúng sự thật, mọi chuyện đều diễn ra đúng như những gì tôi mô tả trong bài viết - Tên phóng viên cố cãi - Anh đi chung với mấy con đàn bà chẳng ra thể thống gì, còn đi chơi, hẹn hò với họ, chuyện đó anh không thể chối cãi được.

- Nhưng anh không biết chính xác nguyên nhân tại sao tôi tiếp xúc với họ - Việt đáp - Anh có muốn tôi gọi thêm một vài nhân chứng để họ nói chính xác cái nguyên nhân dẫn đến việc tôi làm không - Việt nhìn chăm chăm tên phóng viên.

- Hơn nữa, chính tôi là người sẽ đứng lên và cung cấp thông tin chính thống cho những phóng viên khác, và khi tôi làm điều đó - Việt nói rõ từng từ - Thì ba cái bài viết tầm phào của anh sẽ trở thành trò hề cho thiên hạ.

- Với những điều nêu trên, tôi hoàn toàn có quyền kiện anh vì tội vu khống cũng như tự ý xâm phạm đời tư của người khác.

Tay phóng viên Phụng có phần lúng túng, hắn suy xét kĩ lưỡng xem hậu quả có thể xảy ra cho mình nếu Việt cung cấp thông tin cho những tay phóng viên khác hoặc chuyện anh ta sẽ kiện cáo hắn. Nếu Việt làm vậy, chắc chắn, công việc của hắn có thể sẽ không còn, hơn nữa, chuyện này nếu bại lộ, ông Nam biết được, không những, hắn không có được khoản tiền của ông Nam, mà còn chịu nhiều tổn thất về mặt danh tiếng lẫn kinh tế, hắn sẽ lại làm bản tường trình tất cả mọi chuyện, ngồi uống trà đàm đạo với tay chủ tòa soạn mà hắn không thể ư nổi. Chuyện lần trước hắn tự ý cho đăng bài luận về vấn nạn mại dâm mà chưa có sự phê duyệt của chủ tòa soạn cũng đủ khiến hắn phải nghe một bài giảng thuyết dài lê thê của cha già giờ hơi có chôm râu dê trên mặt; về việc tại sao lại chọn một chủ đề nhạy cảm và dính quá nhiều đến bọn thế giới ngầm. Có điên mới xía vô mấy chuyện của bọn ma quỷ sống về đêm (hắn vẫn nhớ rõ câu nói ấy của tay chủ tòa soạn).

Ngoài ra, chuyện hắn có liên hệ với tên côn đồ Phi cũng có thể bị phát giác. Cảnh sát chắc chắn sẽ điều tra hắn.

Nhưng nếu thành thật khai báo, biết đâu sẽ được xử khoan hồng, bởi mình biết tên này có liên hệ với một người mà cả đất nước này đã có một khoảng thời gian khiếp sợ và đứng ngồi không yên - Phụng suy nghĩ rồi đưa ra quyết định.

- Nếu tôi cung cấp thông tin này, anh có tha cho tôi không? - Phụng thương lượng, hắn vẫn cầm chặt cái đồ bấm giấy trên tay, không hề có ý định bỏ lại.

- Còn tùy xem thông tin đó của anh có hữu dụng hay không - Việt đáp.

Nhưng tay phóng viên hoàn toàn tự tin với những gì mình sắp nói.

Thế nhưng, mọi chuyện dường như còn vượt ngoài mong đợi của hắn. Bằng chứng là Việt sẵn sàng không kiện cáo hắn nếu như hắn chắc chắn một trăm phần trăm thông tin mình cung cấp là đúng sự thật. Thậm chí Thịnh còn trợn tròn mắt trước những gì mà gã phóng viên đang nói; anh ta lật đật gọi điện và cử hẳn một toán gồm lính đặc dụng chuyên giải quyết những vụ việc liên quan đến giết người man rợ hỗ trợ Việt.

- Cô lục tìm vị trí đặt hồ sơ tiền án của một người có tên là Phạm Thế Vương dùm tôi, rồi thông báo gấp cho tôi.

- Tôi hoàn toàn chắc chắn - Phụng đáp - Và tôi nghĩ anh nên chuẩn bị tinh thần để đối mặt với một trong những tên sát thủ nguy hiểm mà thiên hạ đồn đại là “Trỗi dậy từ địa ngục”.

Việt sợ chứ, nhưng nghĩ đến Ly, dường như anh quên đi tất cả những nỗi sợ ấy, và sẵn lòng đối đầu với thử thách mà mình sắp nhận lãnh một cách đầy miễn cưỡng.

Bạn đang đọc truyện *Những Con Bướm Đêm - The Moths* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Căn nhà nhỏ nhắn của mẹ Liên tràn ngập ánh nắng vàng tươi của những ngày cuối năm. Nhìn từ bên ngoài, dường như có thể thấy được ánh nắng càng làm ngôi nhà trở nên long lanh và quyến rũ đến lạ lùng.

Cánh cổng kim loại màu vàng đồng óng ánh, phản chiếu những tia sáng thái dương chói lòa và hắt chúng xuống mảnh sân trước nhà, nơi có hàng đồng xe gắn máy đang để ngổn ngang, không theo bất kì trật tự lẽ nào cả, khiến tổng thể bên trong có phần khá kì cục. Chủ nhân của những chiếc xe ấy vẫn đang say giấc men nồng; cả đêm qua có mấy ai ngủ yên gì, chỉ bàn tán, uống rượu và chơi đùa trác táng đủ các thể loại. Lão Phát nằm ngủ trên ghế sofa, thở phì phò và gáy to như sấm, lão Vương đang nằm trong phòng cùng với một cô gái trắng trẻo đang ngồi bên cạnh, cô này đang vô cùng sợ sệt, suốt đêm qua cô không ngủ được chút nào. Gái chỉ ngồi đó rồi ngó tới ngó lui, tìm kiếm lối thoát cho riêng mình. Cái bản tính hung ác của lão Vương khiến cô lo lắng và sợ sệt. Hẳn ta giết người không chút gợn tay, Gái không thể quên cái cảnh giết người xảy ra đêm hôm qua. Cô chỉ muốn biến mất khỏi chỗ này.

Chiếc điện thoại của cô quăng đầu mất tiêu, không thấy bất kì tung tích nào của nó.

- Cô em đang làm gì đó? - Lão Vương đột ngột thức giấc, trông thấy Gái đang chồm người bò ra khỏi giường.

- Em... - Gái luống cuống - Em chỉ đang đi kiểm điện thoại, không biết nó biến đi đâu mất tiêu.

- Cần chi phải tìm - Lão Vương trở mình - Để anh mua cái khác cho.

- Ôi, anh thật là biết làm phụ nữ vui vẻ - Gái cố tăng tốc hất - Em đi vệ sinh chút

Cái lý do đó khiến lão Vương không một chút nghi ngờ, lão lẩn qua bên kia, chừa chỗ để Gái bò ra khỏi giường.

Gái bước vào nhà vệ sinh, nhìn ngắm dung nhan mình trên chiếc gương mờ mờ do hơi nước gây ra, cô lấy tay, lau đi mảng hơi nước đọng lại trên kính.

Mảng hơi nước tan biến, để lại đó hình ảnh một cô gái gầy guộc, khuôn mặt với nhiều vết bầm đỏ do môi ai đó mút, hôn thường xuyên. Gái lấy tay, chạm vào những vết thâm đen đó trên mặt, tự hỏi mình làm cái việc kinh tởm này là vì lý do gì; tiền chẳng, cũng có thể, hay chỉ đơn giản vì tính tò mò, lòng đam mê tình dục khiến cô lao vào chốn lầu xanh, cô nghĩ cũng có thể. Cái bản tính tò mò và đam mê nhục giục đó đã ngấm vào người cô kể từ khi cô cảm nhận hoặc thấy được những cảnh ân ái, làm tình của bố mẹ mình. Sự ám ảnh bởi những điều trần tục cứ bám lấy cô dai dẳng như một con đĩa cổ bám lấy vật chủ, hút cạn sinh lực vật chủ, khiến nó chết dần chết mòn trong sự tuyệt vọng.

Bất chợt, cô tự hỏi không biết giờ này bố mẹ có đang lo sốt vó đi tìm cô không, hay hai ông bà lại đang tụ tập cùng đám bạn nhảy nhót của họ, rồi vui chơi thâu đêm suốt sáng mà không hề mấy may quan tâm đến đứa con gái đáng thương của hai ông bà...

Nhưng cô hoàn toàn có thể thoát ra được nếu tìm được cho mình một lối thoát, quay đầu không bao giờ là muộn cả. Cái ý nghĩ đó chợt nảy ra trong đầu khi cô thoáng thấy hình ảnh bốn chàng thanh niên trông giống cảnh sát đang treo tường, cố gắng đột nhập vào nhà mẹ Liên.

Gái đã không ngần ngại mở cửa sau, băng qua cái cái xác tanh mùi máu với cảm giác ớn lạnh tâm can.

Trước mặt cô là bốn thanh niên nổi bật trong trang phục màu xanh đen.

- Cảm ơn cô đã hợp tác với chúng tôi - Việt nói.

- Nhưng tôi muốn được an toàn - Gái yêu cầu.

- Cô không hà - Một anh cảnh sát với khuôn mặt dài xọc nói - Chúng tôi chưa bắt cô đã là may cho cô lắm rồi, ở đó còn muốn này muốn nọ, bộ muốn được vui đòi tiền?

- Nhưng tôi làm việc này cũng chỉ để bảo toàn mạng sống của mình - Gái đáp, cô khoanh tay trước ngực.

- Tôi cam đoan là cô sẽ được an toàn, nếu cô ở yên sau nhà và đừng xuất hiện trước mặt chúng - Việt đáp.

- Nhưng bỏ tôi một mình với cái xác này - Gái vừa nói, vừa liếc nhìn cái xác dưới chân mình - Tôi sợ lắm.

- Tôi sẽ yêu cầu anh này ở lại cùng cô - Việt trấn an, anh quay sang chàng thanh niên mặt dài xọc và nói với anh ta - Anh ở đây trông cô gái này dùm tôi.

- Nhưng... - Gã thanh niên định phản đối, nhưng Việt và ba người còn lại ra dấu yêu cầu anh ta im lặng.

Việt cùng ba người cộng sự bước từ từ, thật chậm vào bên trong nhà, trên tay mỗi người cầm chắc khẩu súng lục. Việt chợt nhăn mặt vì cái mùi thuốc lá cùng mùi hôi của đồ ăn để qua đêm nồng nặc xộc vào mũi. Anh chàng nín thở đôi chút để không phải hít quá nhiều luồng khí độc đó. Ghim con buồn nôn và cố gắng lấy lại sự tập trung. Anh nhớ lại những gì mà cô gái nói với mình, theo sự chỉ dẫn của Gái, anh biết lão Vương đang nằm trong căn phòng kế phòng khách.

Quang cảnh trong nhà có phần khá ảm đạm và ma mị đến lạnh sống lưng, trông cứ như có oan hồn nào đó trôi nổi lênh bênh trong khoảng không mù mịt hư ảo trước mặt Việt và các cộng sự. Qua căn phòng thứ nhất, không có chuyện gì xảy ra, cửa phòng vẫn đóng kín, nhưng có gì đó không đúng ở đây,

đầu thế dễ dàng vượt qua mà không gặp trắc trở gì, cảnh vật luôn bình yên tĩnh lặng trước cơn bão lớn sắp ập đến.

Có tiếng động lạ sau lưng, có vẻ như phán đoán của Việt phần nào đó chính xác. Anh còn đang phân vân không biết nên làm gì tiếp theo thì giọng một người đàn ông phát ra từ phía sau, giọng nói có phần bị đứt quãng do phải dừng lại đôi chút để lấy hơi,

- Đứng... im.

Việt cố không để mình hoảng hốt, anh từ từ quay lại, đối diện với cái người đang đứng phía sau mình, bàn tay vẫn cố cầm chắc khẩu súng.

- Mà mà nhúc nhích, tao bắn chết hai thằng đàn em mày - Phi ghi chặt một anh trai với chòm râu quai nón bao quanh gò má, còn thằng em hấn; Vũ, đang kẹp chặt anh trai còn lại.

Phi đang cầm trên tay khẩu súng, hấn nói giọng ra lệnh - Và mày đừng quên bỏ khẩu súng xuống.

Việt không còn đường nào khác, căn nhà này địa thế khá bất lợi, không có nhiều chỗ để ẩn nấp hay bám víu, nên khó lòng có thể chơi chiêu với tụi này. Anh đành đặt khẩu súng xuống sàn nhà, rồi giờ hai tay lên đầu.

- Bây giờ có thể thả hai người này ra được chưa? - Việt nói, cố nói giọng thật bình tĩnh.

- Tao đâu có ngu - Phi gầm gừ.

- Ôi mẹ ơi, chuyện gì vậy - Mụ Liên hiện ra lù lù trước cửa phòng, mụ hốt hoảng như gặp phải oan hồn của thằng Tý - Mấy người biến nhà tôi thành lò mổ súc vật từ khi nào vậy?

- Ngạc nhiên chưa kia! - Lão Vương từ trong phòng bước ra, tay rút nhanh khẩu súng nơi thắt lưng - Tự chui đầu vào chuồng cạp hả anh trai?

Tay lão lâm le cầm khẩu súng, thêm khát được tự tay giết người lần nữa, hàm răng vàng khè của lão nhe ra trông tởm lợm.

Nhưng đó cũng chỉ là những gì lão có thể làm được, bởi chỉ ít giây sau, một tiếng nổ vang lên từ phía sau nhà, ngay sau đó, cơ thể Phi đổ gục xuống nền nhà, chảy máu lênh láng. Cậu thanh niên mặt dài xọc đã nhắm bắn chính xác vào cẳng chân trái của hấn, khiến tên này chỉ biết nằm đó mà ú ớ kêu la, tay hấn buông khỏi gãi thanh niên mình đang giữ.

Phát súng thứ hai nổ ra, viên đạn bay xé toạc luồng không khí ngột ngạt trong nhà, nhắm thẳng vào chùm đèn treo trên trần, khiến nó rơi xuống sàn bê tan tành, phát ra vô vàn âm thanh chói tai, khiến lão Phát đang nằm trên ghế sofa đột ngột thức giấc, rơi bịch xuống sàn nhà lạnh lẽo, cái thân hình to như con heo của lão dường như lồm sồm nhún nhảy lên đôi chút.

Lời dụng tình hình hỗn loạn, Việt vùng chân trái thật cao, nhắm thẳng vào mắt lão Vương, nện cho hấn cú đá ba điểm đẹp mắt của môn võ Taekwondo, cú đập khiến lão té ngựa ra đằng sau, đầu đập nền nhà kêu cái bốp, khẩu súng trên tay lão rơi ra đôi chút, nhưng lão chụp lại kịp.

P phía trước Việt, tên Phi đang nằm vật xuống, kêu la thảm thiết, hai tay hấn nhanh chóng được còng chặt bởi chiếc còng số tám sáng bóng. Còn thằng em hấn, sau khi chứng kiến cảnh anh mình bị bắn, tinh thần có phần không được tỉnh táo, gãi ta luống ca luống cuống như chú cừu con bị bao vây bởi bảy sói dữ, chỉ biết đưa hai chân lên cao, chịu trận.

Lão Phát lật đật chạy lại xem chuyện gì đang xảy ra, tay lão vẫn cầm cái thứ đồ chơi tình dục còn lắt phất trên đó chất dịch trắng đục đã khô đi một phần.

Khi thấy thằng ranh con mà lão chứa ghét, lão liền quăng cái thứ đồ chơi đó qua một bên, chạy như điên lại gần Việt, dùng tám thân bò tượng của mình, thúc thật mạnh vào người Việt, khiến anh ngã lăn quay ra sàn, miệng chai theo đó găm đầy vào tay.

Còn đối với mụ Liên, mụ chỉ biết co người, trốn chui trốn nhui ở một góc tối thui trong căn phòng xinh xắn của mụ, người run lên hoảng loạn như một kẻ mắc bệnh co giật tứ chi.

Sau đó, nhiều tiếng rầm rầm đình tai nhức óc khác nổ ra, lần này đến từ khẩu súng lục của lão Vương, hấn bắn loạn xạ tứ tung khắp căn nhà, khiến đồ sành, đồ sứ, kính thủy tinh hay thậm chí chiếc ti-vi LED được treo trên tường cũng bể nát, rơi rớt như mưa. Lão điên loạn, phá nát mọi thứ, bắn tứ tung, cơn giận giữ của hấn đã đạt đến đỉnh điểm. Hấn lấy chai rượu đặt trên bàn, tu uống ừng ực chất lỏng có cồn, khiến tinh thần cũng như thể xác hấn càng thêm hưng phấn, chúng dường như đang đánh thức con quỷ đang ẩn náu trong thân xác hấn trỗi dậy và hoạt động. Hấn đứng cạnh lão Phát, miệng gầm gừ.

Đồng đội toan chạy đến chỗ Việt, nhưng lão Vương kịp nhận ra điều đó, hấn nói oang oang như một tên điên loạn, chia súng về phía ba chàng trai đứng cạnh tụi chén bê nát.

- Tụi mày mà nhúc nhích, tao bắn chết mẹ từng đứa một - Gương mặt lão đỏ bừng như hòn than nóng hổi - Thằng này nói là làm.

Việt nhếch miệng cười, anh bình tĩnh, cố không để cơn đau từ vết thương làm nhiễu loạn những gì mình sắp nói.

Đã đến lúc thông báo cho lão ta biết, cái khoảnh khắc huy hoàng của lão đã đến lúc cần được kết thúc.

- Giết tôi đi, nhưng tôi nghĩ, ông không còn có thể trụ vững được lâu đâu - Việt cố nói - Hòn nứa tá cảnh sát đã bao vây ngôi nhà này, tôi chỉ cần hét lên

một tiếng, ông sẽ nhanh chóng được giải quyết nhanh gọn lẹ, và ông cũng vậy, ông sắp à - Việt hướng mặt mình quay sang lão Phát.

Lão Vương có phần lúng túng, phân vân không biết nên làm thế nào. Nhưng lão còn đang suy nghĩ, thì Việt đột ngột hét lớn hai tiếng,

- VÀO ĐI.

Ngay sau tiếng hét thất thanh của Việt, công sát nhà mụ Liên đổ sập, cảnh sát ủa vào, trên tay cầm súng vững chắc. Tình thế bây giờ có lẽ là hai chọi một đồng. Hai gã trung niên có phần hoảng hốt, chưa kịp nói lời nào đã bị khống chế, không thể nhúc nhích được gì, chỉ biết chịu sự áp giải của cảnh sát.

Giây phút hùng hồn của hai gã chỉ có thế, màn bán điên loạn xạ cùng những tiếng gừ gừ không khác gì hai con chó mắc bệnh dại. Lão Vương đã quá già để có thể mình mẫn bấy mưu tính cách, hơn nữa, lão đã có phần chủ quan và phải nhận lãnh hậu quả vì thói kiêu căng của mình, còn lão Phát, thân hình ứa nân cùng một vài sơ hở trong kế hoạch đã chống lại lão.

Gậy ông đập lưng ông đích thật là câu thành ngữ được dùng để mô tả hoàn cảnh của hai lão trung niên vào lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Những Con Bướm Đêm - The Moths* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Ngồi cạnh Ly lúc này là mẹ cô, thằng Tuấn em cô và cả bà chị cả (Mỹ). Sau tất cả mọi chuyện, gia đình vẫn luôn là điều thiêng liêng và cao quý nhất của mỗi người, và chính Việt là người đã giúp cô làm cái việc mà cô nghĩ mình đã không thể tự tin làm được trong suốt khoảng thời gian dài; gọi điện cho gia đình.

Mọi chuyện bắt đầu đi theo đúng hướng quy luật nhân quả tự nhiên của nó; kẻ ác phải bị trừng phạt thích đáng.

(Phiên tòa xét xử tội trạng lão Phát, Vương và đồng bọn Phi, Vũ, mụ Liên được tổ chức hai ngày sau vụ đụng độ giữa cảnh sát và những tên tội phạm trong căn nhà xinh xắn và đáng quý của mụ Liên.

Trong suốt phiên tòa, lão Vương làm mặt lạnh, biểu cảm không một chút gì sợ sệt, thậm chí còn cười nhạo khi nghe vị chủ tọa đọc bản án dành cho mình. Lão bị kết án tử hình vì một loạt cáo buộc như cố ý giết người, gián tiếp hãm hại người khác, sử dụng chất cấm, cộng thêm tiền án hình sự cách đây hơn bốn mươi năm.

Đồng bọn lão bị kết tội cố ý hãm hại người khác, để xảy ra hậu quả cực kì nghiêm trọng.

Còn về lão Phát, lão dường như không còn có thể kiểm soát được lý trí cũng như tinh thần, trong suốt phiên tòa, lão luôn miệng nói những câu chẳng hiểu gì, cứ ngồi trên ghế, nói lảm bảm một mình mấy câu: Anh làm vậy thì sai chỗ nào. Tôi không có lỗi gì hết, tất cả đều do bị ép buộc. Con đàn bản đồ và thằng đó đã đi chung với nhau. Thậm chí, đứng trước vành móng ngựa, lão còn mất kiểm soát, la hét, tru tréo, đập phá những gì lão có thể đập được.

Phiên tòa bị gián đoạn bởi tinh thần bất ổn của lão, người ta buộc lòng tiêm thuốc an thần và đưa lão vào bệnh viện gấp. Bản án của lão vẫn chưa được thông qua vì lão không đạt được trạng thái minh mẫn ổn định cần thiết để có thể lãnh án.

Mụ Liên cũng không né được tội, mụ bị kết án vì tội buôn bán mại dâm, khiếm tiền trên thân thể con người, và tiếp tay cho hành động hãm hại, xâm phạm thân thể, gây thương tích nghiêm trọng cho Ly.

Vụ án vẫn được tiếp tục điều tra làm rõ).

Ly tỉnh dậy sau năm ngày hôn mê sâu, gương mặt vô hồn, nhợt nhạt, trắng xanh không một chút sức sống. Bác sĩ Phong khá ngạc nhiên khi thấy cô có thể tỉnh lại, bởi theo như lời ông nói, đối với những người khác, nếu gặp chấn thương nghiêm trọng giống cô, họ sẽ hôn mê sâu cho đến khi chết.

Tuy nhiên, anh ta không quên thông báo cái thông tin tàn nhẫn với gia đình cùng bạn bè Ly rằng,

- Tôi nghĩ mọi người nên tận dụng tối đa khoảng thời gian ngắn ngủi này để có thể giúp cô ấy an lòng mà ra đi.

Ông bác sĩ bước ra khỏi phòng, bỏ lại sau lưng những giọt nước mắt của một người phụ nữ lớn tuổi tóc búi cao có một thằng con trai đứng bên cạnh ôm lấy vỗ về, một cô gái trẻ tuổi tóc cắt ngắn đến ngang vai, và một chàng trai trẻ, trên tay cầm chiếc điện thoại có ộp lưng nổi bật hình dán trang trí bộ phim hoạt hình nổi tiếng những năm 1991; Người đẹp và quái vật.

Việt lại gần cô gái đang mờ mắt tí hí nằm trên chiếc giường được trải tấm da màu trắng đục. Anh kéo ghế lại gần, kê sát thành giường, ngồi đó nhìn ngắm khuôn mặt bơ phờ lạnh lẽo của Ly. Anh không bận tâm đến ánh mắt tò mò của ba người còn lại trong phòng, cứ thế nắm lấy tay cô, nói nhỏ như thì thầm riêng với cô,

- Vậy giờ cô muốn chúng ta sẽ trốn đi đâu?

Một chút chuyển động nhỏ trên cơ mặt cô, đôi môi mấp máy từ gì đó, Việt phải kê tai sát miệng mới có thể nghe được.

- Lang...bi...ang... - Ly nói yếu ớt, cô đang vận hết sức lực để có thể nói ra từng từ, từng chữ.

Không chán chừ, Việt trả lời, không chỉ cho Ly nghe thấy, mà còn cho cả gia đình cô.

- Chúng ta cứ làm theo những gì cô muốn.

Chiếc xe chờ Ly, Việt, gia đình cô cùng cậu Như, Toàn đi ngay trong đêm hôm đó. Cạnh chiếc giường mà Ly nằm, người ta để hẳn một chiếc xe lăn được gấp lại ngay ngắn gọn gàng, dựa vào thành giường.

Khuôn mặt tím bầm của Như chưa hết bàng hoàng về những gì mà cậu vừa được nghe kể lại từ Việt, về những gì đã xảy ra cho bà chị không mấy ruột thịt của mình.

- Mặt cậu làm sao mà bầm tím vậy? - Việt hỏi, anh đang ngồi cạnh thằng Tuấn và bà mẹ già của hai chị em, bà khóc đến sưng vù đôi mắt.

- Thì chẳng qua em đi đâu biệt tăm mấy hôm, cộng thêm trốn học nữa, nhiều đó thôi cũng đủ khiến hai ông bà nổi sùng rồi - Như nói, mắt cậu vẫn hướng về phía Ly, cầu mong thấy được nụ cười từ cô chị.

- Vậy chị Ly có thêm một người em nữa sao? - Thằng Tuấn đột ngột hỏi.

- Đúng vậy, tôi cũng là em trai của chị cậu đấy - Như đáp.

Tuân không biết nói gì nữa, cu cậu chỉ đực mặt ra ngơ ngác, cố lục tung bộ óc xem gia đình mình có đứa con rơi nào không.

Chị Mỹ ngồi ở một góc trên chiếc xe, gương mặt chị khó hiểu, không thể đoán được chị đang buồn hay đang phẫn nộ. Chị chỉ ngồi đó, hết ngó mớ dây nhợ lòng thòng nối từ bình thờ Ô-xy, rồi nhìn đến mấy thằng con trai mà nhỏ em gái mình quen biết trên Sài Gòn.

- Vậy chuyện gì đã xảy ra cho nó trong suốt hơn một năm qua? - Chị Mỹ hỏi.

Việt kể lại tất cả những gì mà anh biết được đã xảy ra cho Ly, từ chuyện cô làm gái, cho đến lúc cô phát hiện ra người hãm hại cô và cả cái khoảnh khắc đã khiến cô thành ra như bây giờ.

Nghe đến đoạn bố Việt chính là người đã tiếp tay hãm hại Ly, Việt đã tưởng rằng chị cô sẽ chồm về phía trước rồi cào cấu anh, nhưng chị không làm thế, chị chỉ ngồi đó im lặng, chìm đắm trong quá khứ của cô em mình, ngẫm nghĩ về những lần chị đối xử tệ bạc với cô, cũng như thúc ép em mình tàn nhẫn như thế nào.

Việt thôi không nhìn chị Mỹ nữa, anh quay sang nói với Toàn,

- Tôi rất tiếc về chuyện của bố cậu.

- Ông ấy giờ trở thành một người bất ổn về mặt thần kinh, anh biết đó, chấn thương tâm lý mạnh cũng có thể dẫn đến hậu quả tai hại, khiến người đó trở nên điên loạn - Toàn kể - Gia đình em đã đưa ông vào bệnh viện tâm thần điều trị, mặc dù có ghét ông, nhưng cả gia đình vẫn không thể bỏ ông bơ vơ được, dù gì ông cũng là bố em, bố của chị Uyên và còn là người mà mẹ em yêu nhất, mặc dù ông đối xử quá khốn nạn với bà.

Nói xong, cậu nhìn ra màn đêm đen bên ngoài, Việt có thể thoáng thấy hai dòng nước chảy ra từ khóe mắt cậu sinh viên y khoa trẻ tuổi.

Chiếc xe bắt đầu leo đèo, chạy uốn lượn qua từng cung đường quanh co khúc khuỷu, nhiệt độ cũng theo đó mà giảm dần, lớp sương mù bám đầy khung cửa xe, hòa quện cùng màn đêm đen mịt mùng, dường như tạo ra một khung cảnh tang thương và đượm buồn, tiễn đưa người con gái hồng nhan nhưng bạc mệnh.

Xe đến Langbiang khi những tia nắng đầu tiên xuyên qua lớp sương dày, chiếu thẳng xuống mặt đất, tỏa nhiệt lượng sưởi ấm cảnh vật cũng như con người, phá tan đêm đen lạnh lẽo.

Toàn đặt ngay ngắn chiếc xe lăn đã được mở ra đường hoàng trên mặt đất gồ ghề dưới chân núi.

- Cô nghĩ, cháu trai đây cũng nên đi xe Jeep cùng chúng tôi lên trên đó - Mẹ Ly nói với Việt, đang lúc anh ẵm Ly đặt ngồi ngay ngắn trên xe lăn - Cậu đi bộ không nổi đâu.

- Không sao đâu cô - Việt vừa nói, vừa lấy tay chỉnh ngay ngắn tấm băng quấn đầu vừa bị lệch qua một bên cho Ly - Cháu khỏe lắm, thanh niên trai tráng mà!

- Nhưng mà cái Ly nó đâu có tự đi được - Mẹ Ly có thuyết phục - Cháu vừa đi bộ, vừa đẩy nó, sức đâu chịu nổi.

- Cháu nói không sao đâu mà.

Việt cười, rồi anh nhanh chân, đẩy chiếc xe lăn tiến về phía trước, men theo con đường dốc đứng, quanh co và kéo dài lên đến tận đỉnh núi.

Đọc đường, anh chỉ chỗ này, chỗ kia, rồi nói về tất cả những gì mà cả hai người đã trải qua trong suốt chặng đường leo núi, trông giống người bác sĩ đang cố gắng giúp bệnh nhân gặp chứng mất trí nhớ, tìm lại mảnh kí ức mà họ thất lạc.

Phía bên kia rừng thông, mặt trời ló dạng và đứng ẩn nấp cầu thả, nếp mình bên ngọn đồi hình thù trông như cái nón lá úp ngược. Những tia nắng ấm áp sưởi ấm gương mặt xanh xao của Ly, khiến khuôn mặt cô bỗng đỏ hồng tràn trề sức sống. Tự dưng, Ly đưa bàn tay mình lên cao, đón lấy những tia nắng ấy. Ánh nắng xuyên qua rừng thông, xuyên qua kẽ tay, tạo nên những mảnh sáng lấp lánh trước mắt cô. Ly muốn nắm mãi cái khoảnh khắc đẹp đẽ đó, nhưng tay cô quá yếu, không thể giữ được, cô đành hạ thấp, thế nhưng, có một cánh tay khác đỡ lấy, cho cô sức mạnh để cô lại có được cái điều mà cô muốn có ngay lúc này.

Viết đẩy chiếc xe lăn đến vị trí mà trước đây anh và cô từng ngồi. Chỗ này không khác mấy so với lần trước, điểm khác nhất lại đến từ mảnh đất nằm bên dưới cây thông, chỗ này được chọn làm nơi trồng hoa mười giờ, có những búp hoa chưa đến đúng thời điểm nở rộ, những cũng có những đóa hoa đã tàn lụi, cần được chết đi để chừa nhựa sống lại cho cây tiếp tục phát triển.

- Cô biết tên lót của tôi là gì không? - Viết hỏi, ngay khi hai người đến được mảnh đất nằm dưới tán cây thông to lớn.

Ly lắc đầu.

- Là chữ Quát - Anh nói thêm - Quát Việt, tên nghe kỳ quá hen.

Anh cười, đôi mắt anh nhìn ra khoảng không trước mặt hai người, nền trời xanh một màu nước biển, bên dưới cái vòm trời tuyệt đẹp ấy là dòng sông với màu nước vàng khè, luồn lách qua từng khe hẹp nhất của thung lũng nằm dưới chân ngọn núi.

Tay Ly cử động, cô hất mạnh cánh tay mình về phía ông quần Việt.

- Ôi, tôi xin lỗi - Viết đáp, đoạn anh ngồi chồm hổm, để tầm mắt mình ngang bằng với Ly - Nếu cô đảo ngược chữ Quát Việt lại, cô sẽ biết được tên tôi giống tên của một loại quả nho nhỏ nào đó.

- Blue...berry - Ly cố nói.

- Chà, cô cũng biết tên tiếng anh của nó luôn sao? - Viết ngạc nhiên hỏi.

- Trái việt quất giống trái dâu, ban đầu cắn vào sẽ cảm thấy chua, nhưng dần về sau, sẽ lại thấy ngọt - Viết giải thích - Mẹ tôi nói rằng, bà đặt tên tôi như vậy vì bà muốn tôi cũng hãy cảm nhận cuộc sống này giống như thế, ban đầu, sẽ gặp khó khăn, thử thách, những điều đó đôi lúc khiến ta dễ dàng bỏ cuộc, nhưng càng về sau, nếu ta chiêm nghiệm lại những thất bại mà ta đã trải qua trong cuộc đời này, ta sẽ lại cảm thấy quý giá nó hơn, bởi chính những những thất bại giúp ta thêm vững vàng và tự tin hơn. Những đắng cay, chua chát đến một lúc nào đó, cũng sẽ trở nên ngọt lịm như đường, như mật.

Gió thổi mạnh, khiến miếng băng quần trên đầu Ly nhiều khả năng sẽ bay đi mất.

- Lần trước - Viết nói tiếp, tay anh giữ miếng băng quần, không cho nó có cơ hội bay đi - Cô hỏi tôi tại sao lại không xưng hô bằng “anh” và “em” với cô, và tôi đã trả lời rằng tôi không muốn mất cô, đúng không?

Làn gió thổi ngang mặt Ly, giải phóng một lọn tóc dài thoát khỏi sự giam cầm của mớ băng quần hằm bà lằng trên đầu.

- Tôi sẽ nói rõ cho cô được biết - Viết đáp - Lúc đầu, con gái thích nghe người yêu gọi mình là em, bởi khi nghe vậy, họ cảm thấy rất thích, nhưng sau này, nghe quen rồi, họ lại thấy cái danh từ đó nhàm chán, từ đó dễ dàng bỏ rơi người yêu... Ừ, cô cứ cười đi - Viết nói thêm, ngay khi thấy Ly cười mình.

Ly khẽ ho.

- Chính vì vậy - Anh nói tiếp - Tôi không muốn gọi cô là em, vì tôi muốn ràng buộc cô bên mình, tôi muốn cô lúc nào cũng ở bên tôi để hi vọng, có thể nghe tôi gọi cô là em.

- Mà quên, tôi nói cô nghe thêm cái này - Viết hồ hởi nói - Tôi nghĩ, tôi và cô sẽ được ghi nhận trong sổ kỉ lục Guinness thế giới về cặp đôi có thời gian quen nhau và yêu nhau ngắn nhất thế giới, chính xác là 8 ngày 12 tiếng đồng hồ, thật không thể tin được.

Viết cố cười, nhưng không hiểu sao, anh không thể rặn ra được một nụ cười nào, dù chỉ là nhỏ nhất. Cơ mặt anh lúc này chột đông cứng lại.

- Nhưng mà cô đừng hòng đi lúc này nhé, cô phải can trường đợi cho đến lúc tôi nói điều này với cô - Viết nói, trong giọng nói có chút gì đó ngènghen - Cô mà bỏ đi trước khi tôi nói, tôi sẽ giận cô mãi mãi.

Chỉ một chút cử động thôi cũng đủ khiến Ly cảm thấy đau thấu xương, nhưng cô nghĩ mình không còn nhiều thời gian nữa, không ai có thể hiểu được tình trạng bản thân cô lúc này cho bằng chính cô. Thế là cô quyết định, cô gắng quay đầu về phía Việt, rướn người, kẻ môi sát tai Việt và khẽ thì thầm khó nhọc,

- Vậy bây giờ... anh có thể nói cái điều chết... - Ly ho một tràng dài, miếng băng quần đầu chỉ còn chút xíu thôi là rơi ra.

- Thôi, không nói được thì đừng ráng... - Viết chưa nói hết câu đã phải nín bặt, bởi tay Ly lúc này đang đặt lên miệng anh, không cho anh nói chen vào.

- Anh có thể ... nói cái điều... chết tiệt mà anh muốn nói... được không - Ly nói như van xin - Tôi sắp chịu không... nổi rồi.

Sau lưng Việt, tiếng động cơ xe kêu rùm rùm, phá tan bầu không khí tĩnh lặng của buổi sớm tinh sương, chiếc xe Jeep bây giờ mới lên đến đỉnh.

- Anh yêu em

Đoạn anh ôm cô vào lòng, đôi mắt anh nhắm nghiền, hai hàng lệ lăn dài trên đôi gò má nóng bừng của người con trai bình thường là một người mạnh mẽ, nhưng nay lại yếu đuối đến kì lạ. Miếng băng quấn quanh đầu Ly theo làn gió bay đi mất, mái tóc dài được dịp xo tung và bay lất phất trong làn gió lạnh buốt.

- Vậy giờ... em... có thể... đi được rồi - Ly khẽ nói.

Và rồi, cơ thể cô mềm nhũn, đầu đổ gục trong vòng tay anh.

Cô đã đi mất, bỏ anh lại một mình với nỗi cô đơn hiu quạnh.

Bạn đang đọc truyện *Những Con Bướm Đêm - The Moths* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Buổi chiều hôm ấy, một buổi chiều lạnh buốt cùng màn sương dày đặc bao trùm lấy toàn bộ cảnh vật, khiến chúng bỗng trở nên mờ ảo và thoáng đượm buồn. Trong cái không khí tang thương ấy, thân xác Ly được chở trên chiếc xe bốn bánh màu xám. Chiếc xe tiến dần về phía mảnh đất nơi đã sinh ra người con gái đáng thương ấy.

Trong suốt hành trình, mẹ Ly liên tục ngắt rồi lại tỉnh, bà vẫn chưa thể chấp nhận cái thực tế rằng, đứa con gái của bà đã chết.

- Tất cả chỉ là mơ thôi phải không?

Bà lập đi lập lại câu nói đó, bà vẫn nghĩ rằng mọi thứ chỉ giống như con ác mộng bà vẫn hay thường gặp sau khi ông chồng qua đời. Sau những cơn mộng mị quái ác đó, bà chỉ cần tỉnh dậy, mà mọi thứ sẽ lại bình yên, không có tang thương sầu não, chỉ còn lại chút gì đó tro tàn. Nhưng sao con ác mộng này ám bà giai giằng như thế, bà liên tục chớp mắt, cầu ngắt cơ thể, nhưng nó nào đâu phải con mơ.

Chị Mỹ mặt mũi bơ phờ không cảm xúc, ngồi sát bên thân thể bất động của nhỏ em gái, môi mím chặt, còn thằng Tuấn, hai tay ôm lấy gương mặt mình, liên tục khóc thút thít, hai con mắt sưng to như hai quả trứng.

Theo quy luật tự nhiên, màn đêm cứ thế đổ ập, bao trùm lấy phổ núi lạnh giá.

Đứng tại quảng trường trung tâm thành phố Đà Lạt lúc này là ba chàng trai, một cậu con trai với mái tóc mềm mượt, được chải vuốt ngược ra sau, hai chàng còn lại tóc cắt ngắn gọn gàng. Ba chàng nổi bật giữa đám đông bởi chiếc áo len trắng sọc đỏ, cùng với đó là chiếc quần ka-ki màu xanh dương sậm, ba người cùng dứt tay vào túi quần, đứng trên một gò đất nhỏ cao tại quảng trường, mắt hướng về phía bóng tối đen kịt bên kia hồ Xuân Hương.

Cả ba chàng đang chờ đợi gì đó sẽ xảy đến trong cái khoảnh khắc thiêng liêng khi đất trời giao hòa. Một chùm pháo hoa trong đêm giao thừa, hay chí ít là một chút gì đó tốt đẹp nhất mà phổ núi có thể sẽ mang đến cho ba chàng. Họ cần lắm những điều tốt đẹp ấy bởi... đã có quá nhiều đau thương đã xảy ra.

Mỗi người, cách này hay cách khác đều có ảnh hưởng lớn nhỏ trong cuộc đời của một cô gái điểm mang tên Ly.

Cậu Như, gặp cô lần đầu, cùng đi chơi với cô trong cái đêm trời Sài Gòn trở lạnh, rồi còn kết nghĩa tình chị em với cô.

Cậu Toàn, chàng sinh viên y khoa tốt bụng, đã ra tay cứu chữa cô bạn Thủy của Ly, không màng đến hậu quả có thể xảy đến cho mình.

Và Việt, chàng trai từ khi xuất hiện trong cuộc đời Ly, đã làm thay đổi cô, khiến cô có được niềm lạc quan, có được chỗ bám víu để trụ vững, vượt qua mọi cơn cám dỗ cũng như khổ sở trong cuộc đời, cho cô niềm hi vọng, hi vọng tìm được cái cảm giác được yêu, được thương mà cô nghĩ rằng mình đã chôn vùi xuống tận đáy lòng, khó ai có thể tìm ra được.

Nhưng định mệnh chính là thứ đã kéo hai người lại với nhau, thì cũng chính nó, đã quyết định cuộc đời Ly và Việt sẽ đi theo hướng nào.

Một con bướm đêm bỗng từ đâu bay đến, đậu trên vai Việt, ngay khi cái khoảnh khắc đất trời giao hòa diễn ra. Anh nghĩ mình không đơn độc, chắc chắn rồi, bởi Ly đang ở đây cùng anh, trong hình hài của một con bướm đêm.

-----HẾT-----

Bạn đang đọc truyện *Những Con Bướm Đêm - The Moths* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.